

„Sandra Brown dozează
perfect ingredientele
unui romantic suspense.”

Kirkus Reviews

PASIUNEA

SANDRA
BROWN

Doctor chirurg, Rennie Newton este complet dedicată profesiei sale. Când este citată să fie jurat într-un proces, se implică cu aceeaşi seriozitate şi competenţă care îi câştigaseră o reputaţie profesională impecabilă. Tocmai acest lucru o obligă să dea verdictul de nevinovăţie bărbatului aflat pe banca acuzaţilor, celebrul ucigaş plătit Ricky Lozada, care reuşise de ani şi ani să le râdă în nas poliţiştilor şi procurorilor. Însă asta se dovedeşte a fi una dintre cele mai regretabile decizii luate vreodată, căci Rennie se alege cu un admirator nedorit. Curând, existenţa ei atent organizată începe să se dezintegreze când un coleg este ucis, iar ea este considerată posibil suspect.

În acelaşi timp, în viaţa ei intră, deloc întâmplător, Wick Threadgill, un poliţist suspendat din activitate. Temperamental, ursuz, mânat de loialitate şi pasiune, Wick are un trecut în care figura lui Lozada joacă un rol tragic. Pe măsură ce miza acestui joc mortal creşte, Wick şi Rennie încheie o alianţă care, speră ei, îi va ajuta să scape de obsesia unui sociopat, să renască speranţele fragile ale unui bărbat pentru răscumpărarea păcatelor şi să ajute străduinţele unei femei de a-şi depăşi cea mai mare temere: aceea de a iubi din nou.

„Printre autorii contemporani ai genului,
Sandra Brown nu are prea mulţi rivali.“

Publishers Weekly

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărţile ei au fost publicate în 33 de ţări, în peste 80 de milioane de exemplare.

SANDRA BROWN

Pasiunea

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

The Crush

Sandra Brown

Copyright © 2002 Sandra Brown Management, Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii
de Warner Books, Inc., New York

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Pasiunea

Sandra Brown

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, SANDRA

Pasiunea / Sandra Brown;

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4655-2

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

prolog

Telefonul fix al doctorului Lee Howell începu să sune la 2.07 dimineața.

Soția lui, Myrna, care dormea lângă el, mormăi ceva în pernă.

- Cine sună? Nu ești de serviciu în noaptea asta.

Soții Howell se băgaseră în pat abia de o oră.

Petrecerea lor la piscină se terminase pe la miezul nopții. Până terminaseră de strâns resturile și paharele goale de margarita, de pus mâncarea perisabilă care rămăsese în frigider și se duseseră în camera fiului lor pentru a-i da un pupic de noapte bună, se făcuse aproape ora unu.

Dezbrăcându-se, se felicitaseră reciproc pentru organizarea unei petreceri de succes.

Fripturile pe grătar fuseseră doar un pic cam tari, iar noul aparat electric împotriva țânțarilor bâzâise toată seara, menținând populația de insecte la cote minime. Per total, fusese o petrecere reușită.

Cei doi se simțiseră destul de binedispuși, dar conștiseră că erau mult prea obosiți să ia măcar în considerare ideea de a face sex, așa că se sărutaseră de noapte bună, după care se instalaseră confortabil pe părțile lor de pat și se lăsaseră în voia somnului.

În ciuda timpului scurt de când adormise, somnul doctorului Howell, susținut de câteva pahare de margarita, fusese unul profund și fără vise. Și totuși, când telefonul începuse să sune, se trezi instantaneu, alert și gata să se pună în mișcare, așa cum învățase să fie în anii de experiență ca medic.

Întinse mâna, să ridice receptorul.

- Îmi pare rău, iubito, s-ar putea ca starea unuia dintre pacienți să se fi înrăutățit brusc.

Fără vreo urmă de chef, femeia dădu aprobator din cap în pernă.

Reputația soțului ei ca un chirurg extrem de priceput nu se baza doar pe abilitățile sale din sala de operații. Era foarte dedicat pacienților și se interesa de starea lor înainte, în timpul și după intervențiile chirurgicale.

Deși era ceva neobișnuit pentru el să fie sunat acasă în toiul nopții când nu era desemnat să poată fi contactat oricând, nu era chiar rar. Acest inconvenient făcea parte din prețul pe care doamna Howell era dispusă să îl plătească pentru privilegiul de a fi căsătorită cu bărbatul pe care îl iubea și care, întâmplător, era și foarte căutat și respectat în domeniul său.

- Alo?

Doctorul ascultă câteva clipe, după care dădu pătura într-o parte și își trase picioarele peste marginea patului.

- Câți? Apoi: O, Doamne! Bine, în regulă. Pornesc acum.

Închise și se ridică din pat.

- Ce e?

- Trebuie să plec.

Nu-și aprinse veioza când se duse la scaunul pe care lăsase pantalonii de doc pe care îi purtase în seara aceea.

Au fost chemați toți angajații spitalului.

Doamna Howell se ridică într-un cot.

- Ce s-a întâmplat?

Aflat într-o zonă metropolitană aglomerată, spitalul Tarrant General era mereu pregătit să se ocupe de dezastre de proporții. Personalul fusese instruit să acorde tratament de urgență victimelor accidentelor de avion, tornadelor și atacurilor teroriste. Comparativ, urgența din seara aceea era un fapt divers.

- Accident în lanț de proporții la intersecția dintre autostrăzi. Mai multe mașini implicate.

Howell își băgă tălpile goale într-o pereche de mocasini care îi plăceau la nebunie și pe care soția lui îi detesta. Îi avea de dinainte să se cunoască ei și refuza să renunțe la ei, spunându-i că pielea abia acum se modela pe picioarele lui și devenea confortabilă.

- Urâtă treabă. Un camion-cisternă s-a răsturnat și a luat foc, spuse în timp ce-și trăgea tricoul polo peste cap. Zeci de victime, dintre care cei mai mulți sunt în drum spre unitatea noastră de Urgențe.

Își puse ceasul la mână și își prinse pagerul de betelia pantalonilor, după care se aplecă să o sărute. Nu-i nimeri gura, ci o sărută între nas și obraz.

- Dacă o să fiu acolo și pe la ora micului dejun, te sun să te pun la curent. Culcă-te la loc.

Lăsându-și din nou capul pe pernă, femeia murmură:

- Ai grijă.

- Întotdeauna.

Până ce el ajunse la parter, ea adormise deja la loc.

capitolul 1

Malcomb Lutey citea absorbit din cel mai recent roman SF thriller al său. Era despre un virus care se transmitea prin aer și care, în câteva ore de la inhalare, transforma toate organele interne ale oamenilor într-o mângă neagră, uleioasă.

În timp ce citea despre prostituata pariziană care habar nu avea ce se întâmpla, dar care era deja condamnată la moarte, își tot zgândărea coșul de pe obraz, despre care mama sa îl certa să îl lase în pace.

- Așa doar se irită și mai tare, Malcomb. Până să îl zgândărești, nici nu se observa.

Da, sigur. Coșul trecuse de mult de faza „observabil”. Era la apogeu, un munte roșu în continuă creștere, care îi eclipsa restul feței. Această acnee gravă, care lăsa în urmă cicatrice vizibile, îl condusesese prin meandrele adolescenței și, în ultimii cincisprezece ani, sfidase orice tratament, local sau oral, fie prescris de medic, fie de larg consum.

Mama lui punea acneea lui cronică pe baza dietei deficitare, a igienei proaste și a programului dezordonat de somn. Nu doar o dată sugerase și că masturbația ar fi putut-o cauza. Indiferent de teoria curentă, aceasta pornea invariabil de la ideea că Malcomb era cumva responsabil.

Dermatologul frustrat care îl tratase cu mare curaj, dar fără nici o eficiență, îi oferise teorii diferite, dar la fel de numeroase, privind motivul pentru care Malcomb era blestemat să aibă un ten ca o mască de Halloween. Până la urmă, esența era aceeași: nimeni nu știa.

Ca și cum acneea nu ar fi fost îndeajuns pentru a-i menține stima de sine la nivele negative, fizicul lui Malcomb era încă o pacoste. Era slab ca un băț. Top

modelele subnutrite i-ar fi invidiat metabolismul, care părea să aibă o aversiune profundă față de calorii.

Ultimul atribut, dar deloc mai prejos în lista de caracteristici genetice nefericite, era părul său creț, de culoarea morcovilor. Coama aceea ca focul avea densitatea și textura unei lâni sârmoase și fusese blestemul existenței sale cu mult înainte de debutul acneei acute.

Înfățișarea ciudată a lui Malcomb, împreună cu timiditatea pe care i-o determina, îl făceau să se simtă neadaptat. Oriunde, cu excepția locului său de muncă. Lucra noaptea. Și singur. Întunericul și singurătatea erau preferatele lui. Întunericul îi aducea coloritul intens la o nuanță mai normală și ascundea cât de cât acneea. Singurătatea mergea mână în mână cu munca de paznic. Mama lui nu era de acord cu opțiunea sa profesională.

Îl cicălea încontinuu să ia în calcul o schimbare.

– Stai singur acolo, noapte de noapte, zicea mereu, cu un țâțâit nemulțumit, însoțit de o mișcare din cap. Dacă lucrezi singur, cum o să cunoști vreodată și tu pe cineva?

„Asta-i bună, mamă! Asta era și ideea!“ Acesta era răspunsul obișnuit al lui Malcomb –, deși nu avea curajul necesar să îl spună cu voce tare.

Munca în schimbul de noapte aducea cu sine mai puține ocazii în care trebuia să poarte o conversație cu persoane care încercau din răspuțeri să nu se holbeze la fața lui. Faptul că muncea noaptea îi permitea și să doarmă în mare parte din detestatele ore de lumină, când părul lui căpăta nuanța unui marker care se vedea și pe întuneric. Nu îi plăceau deloc cele două nopți pe săptămână în care era liber, când trebuia să îndure cicălelile mamei sale cum că era cel mai crunt dușman al propriei persoane. Tema recurentă a predicilor ei era că, dacă ar fi fost mai deschis cu cei din jur, ar fi avut mai mulți prieteni.

- Ai multe de oferit, Malcomb. Tu de ce nu ieși în oraș, ca ceilalți tineri de vârsta ta? Dacă ai fi mai prietenos, poate că ai cunoaște și tu o domnișoară drăguță.

Da, sigur!

Mama lui îl lua în răs pentru că citea literatură SF, dar ea era cea care trăia într-o lume închipuită.

Postul lui de la spitalul Tarrant General era în parcare pentru doctori. Pentru ceilalți paznici, era cel mai puțin dorit, dar Malcomb chiar îl prefera. Nu era mare activitate acolo noaptea.

Lucrurile se mai înviorau, ca să zicem așa, doar dimineața devreme, când doctorii începeau să-și facă apariția, unul câte unul. Când ieșea el din tură, la șapte dimineața, cei mai mulți nici nu ajunseseră încă la serviciu.

Totuși, în noaptea aceasta, fiind vineri, în parcare erau mai multe mașini decât într-una din timpul săptămânii de lucru.

Invariabil, în weekend aveau mai mulți pacienți la Urgențe, așa că doctorii veneau și plecau la orice oră din zi și din noapte. Chiar cu câteva minute în urmă, doctorul Howell intrase cu mașina pe poartă și ridicase bariera cu cartela pe care o ținea prinsă de parasolar.

Doctorul Howell era de treabă. Nu se uita nicio dată prin Malcomb, ca și cum acesta ar fi fost invizibil, și uneori chiar îi făcea cu mâna când trecea pe lângă ghereta paznicilor. Nu se isteriza dacă bariera nu se ridica automat și Malcomb trebuia să o activeze manual, din gheretă. Părea un tip obișnuit, nu era deloc cu nasul pe sus. Nu ca unii dintre nemernicii ăia putred de bogați care se uitau la tine cu aroganță, bătând darabana pe volanele lor îmbrăcate în piele moale, așteptând nerăbdători ca bariera parcării să se ridice ca să țâșnească pe sub ea, ca și cum ar fi trebuit să ajungă imediat undeva, să facă lucruri cu adevărat importante.

Malcomb trecu la prima pagină a capitolului 4.

După cum era de așteptat, prostituata blondă muri în toiul actului sexual. Își dădu duhul agonizând și vomitând grotesc, dar Malcomb îl compătimea mai degrabă pe clientul ei, care habar nu avea la ce se expunea. Ca să vezi ce ghinion!

Puse cartea cu fața în jos pe masă, își îndreptă și își întinse spatele și încercă să găsească o poziție mai confortabilă pe taburetul pe care stătea. Când se mișcă, își văzu întâmplător imaginea reflectată în geamul gheretei. Coșul creștea de la o secundă la alta. Era deja un monument plin de puroi. Dezgustat de propria imagine, își concentră privirea asupra parării de dincolo de geam.

Lumini fluorescente erau plasate strategic, astfel încât mare parte din suprafață era bine luminată. Erau zone de întuneric doar sub gardul care îi marca perimetrul. Nimic nu se schimbase de data trecută când Malcomb cercetase zona cu privirea, apăruse doar BMW-ul argintiu al doctorului Howell, pe al treilea rând, poziția numărul doi. Îi putea vedea plafonul, lucind în lumină. Doctorul Howell avea grijă să-și mențină mereu mașina impecabilă. Și Malcomb ar fi făcut la fel, dacă și-ar fi putut permite un bolid ca acela.

Se întoarse la romanul său, dar nu citise decât vreo câteva paragrafe când i se întâmplă ceva ciudat. Se uită din nou către BMW-ul doctorului Howell. Sprâncenele sale deschise la culoare se strâmbară, nedumerite. Cum de nu îl văzuse pe doctorul Howell când trecuse prin dreptul gheretei?

Pentru a ajunge la trotuarul care ducea la cea mai apropiată intrare pentru angajați, trebuia să treci la doar câțiva metri de gheretă. Lui Malcomb îi intrase în reflex să remarce când cineva trecea pe acolo, fie în drum spre clădire, fie întorcându-se la mașină.

Exista o anume corelare. Fie ieșezi din clădire și apoi ieșezi din parcare, cu mașina, la puțin timp după aceea,

fie intrai cu mașina în parcare și apoi treceai la scurt timp pe lângă gheretă, îndreptându-te către clădire.

Fără să conștientizeze acest lucru, Malcolm ținea o evidență a acestor mișcări.

Curios, puse un semn la pagina la care rămăsese și așeză cartea sub masă, lângă punga cu mâncarea pe care mama lui i-o pregătise. Își trase cozorocul șepcii de uniformă un pic mai jos. Dacă era să fie nevoit să vorbească cu cineva, chiar și cu cineva atât de amabil ca doctorul Howell, nu voia să-l oblige să-i vadă fața hidoasă mai mult decât era necesar. Cozorocul îi oferea încă un strat de umbră protectoare.

Când ieși din spațiul răcorit de aparatul de aer condiționat, nu remarcă nici o scădere a temperaturii din exterior față de când cercetase ultima oară întreaga parcare. Luna august în Texas. Aproape la fel de cald în primele ore ale dimineții ca la amiază. Fierbințeala asfaltului i se transfera prin tălpile din cauciuc ale încălțărilor, care nu scoteau aproape nici un sunet. Trecu de primul rând de mașini, apoi de al doilea. Ajuns la capătul celui de-al treilea rând, se opri.

Pentru prima oară de când se angajase aici, în urmă cu cinci ani, simți un junghi de teamă, ca o înțepătură. Pe tura lui nu se întâmplase niciodată nimic nepotrivit. În urmă cu două luni, un paznic din clădirea principală fusese nevoit să imobilizeze un bărbat care o amenința pe o asistentă cu un cuțit de bucătărie. De Revelionul trecut, un paznic fusese chemat să intervină într-o încăierare izbucnită între doi tați care se certau privind care dintre copii fusese primul născut în anul respectiv și, drept urmare, câștiga mai multe premii.

Din fericire, Malcomb nu fusese implicat în nici unul dintre aceste incidente. Din câte auzise, acestea atrăseseră un public destul de numeros. El ar fi fost stânjenit la culme de atâta atenție. Singura criză de care avusese parte la serviciu fusese o muștrare usturătoare din partea unui neurochirurg care se întorsese la Jaguarul său

și descoperise că avea pană de cauciuc. Din motive în continuare necunoscute lui Malcomb, chirurgul îl considerase pe el responsabil.

Până acum, turele sale fuseseră lipsite de peripeții, din fericire. Nu-și putea explica neliniștea pe care o simțea acum. Dintr-odată, bunul său prieten Întunericul nu-i mai părea la fel de binevoitor. Aruncă o privire precaută în jur, ba chiar se uită înapoi, în direcția de unde venise.

Parcarea era la fel de tăcută și de neclintită ca un mormânt – o analogie care, în momentul acela, nu era deloc liniștitoare.

Nici o mișcare nicăieri, nici măcar la frunzele copacilor din jur. Nimic nu părea ieșit din comun.

Cu toate acestea, glasul lui Malcomb tremură ușor când strigă:

– Domnule doctor Howell?

Nu voia să îl ia prin surprindere pe om. Într-o încăpere bine luminată, plină de oameni, chipul lui surprindea, ba chiar putea fi considerat de-a dreptul înspăimântător. Dacă ar fi dat nas în nas cu cineva pe neașteptate, bietul om ar fi putut muri de frică.

– Domnule doctor Howell? Sunteți acolo?

Văzând că nu primește nici un răspuns, Malcomb se gândi că nu era nici un pericol să treacă de prima mașină din rând și să cerceteze BMW-ul doctorului Howell, doar ca să se liniștească. Nu îl văzuse trecând, atâta tot. Probabil că, atunci când trecuse doctorul, el se concentra prea mult asupra a ceea ce-i făcea prostituata cea blondă clientului ei înainte să o apuce durerile acelea paroxistice și să înceapă să vomite măzgă neagră pe el. Sau poate că atenția îi fusese distrasă de cea mai recentă formațiune vulcanică de pe obrazul său. Sau poate că doctorul Howell nu o luase pe aleea de pietriș, preferând să se strecoare printre tufișuri.

Era înalt, dar zvelt. Era suficient de subțire cât să se strecoare printre tufele din gardul viu fără să creeze prea mare deranj.

Oricum, trecuse neobservat pe lângă el, în întuneric, atâtă tot.

Înainte de a trece de primul automobil de pe rând, doar ca să fie el sigur, Malcomb își aprinse lanterna.

Aceasta fu descoperită ulterior sub prima mașină, unde ajunsese după ce se rostogolise câțiva metri.

Sticla era spartă, rama ciobită. Totuși, bateriile l-ar fi făcut mândru pe iepurașul acela roz enervant din reclame. Becul era încă aprins.

Ceea ce apăruse în fasciculul de lumină al lanternei lui Malcomb îl speriasse mai mult decât orice citise în vreun roman SF de acțiune. Nu era la fel de grotesc, sângeros sau bizar. Dar era ceva real.

capitolul 2

- Ai o casă frumoasă.

- Mie-mi place.

Fără să ia în seamă remarca acidă și răutăcioasă, Wick vărsă oala cu creveți fierți într-o sită care nu fusese în nici un caz cumpărată dintr-un magazin Williams-Sonoma¹. Era dintr-un plastic alb, cu pete maronii. Nu își aducea aminte cum făcuse rost de ea, dar presupunea că fusese lăsată de cel care locuise înaintea lui în această casă închiriată, care evident nu era deloc pe placul prietenului său.

După ce apa fierbinte se scurse, așeză sita în centrul mesei, luă un sul de prosoape de hârtie și îi oferî oaspetelui său încă o bere.

Desfăcu două sticle de Red Stripe, se așeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei față de Oren Wesley și zise:

¹ Lanț de magazine specializat în vânzarea articolelor de bucătărie și de casă (n.tr.)

- Bagă.

Conștiincios, Oren rupse un prosop de hârtie de pe sul și și-l întinse în poală. Wick ajunsese la al treilea crevete până ce Oren apucă să aleagă unul. Îi curățau și îi mâncau în tăcere, împărțind un bol cu sos în care înmuiau carnea. Oren avea grijă să nu-și murdărească manșetele cu butoni cu sosul acela roșu cu hrean. Wick sorbea fără nici o grijă și-și lungea degetele, perfect conștient că manierele sale îl călcau pe nervi pe simandicosul său prieten. Puneau resturile de creveți pe ziarul pe care Wick îl întinsese pe masă, nu pentru a-i proteja suprafața atât de plină de creștături că nu mai avea nici o șansă de recondiționare, ci ca la final strânsul mesei să îi fie cât mai ușor.

Ventilatorul de pe plafon făcea să fluture colțurile feței de masă improvizate și amesteca aroma picantă a creveților fierți în aerul sărat de coastă.

După un timp, Oren remarcă:

- Tare buni.

Wick ridică din umeri.

- Evident.

- Creveți pescuiți prin părțile locului?

- Îi cumpăr proaspeți de pe vaporaș, de cum ajung în port. Căpitanul îmi face reducere.

- Drăguț din partea lui.

- Nicidecum. Avem o înțelegere.

- Și tu ce trebuie să faci?

- Să nu mă apropii de soră-sa.

Wick desfăcu un alt crevete durduliu și îi zvârli carapacea peste grămada în continuă creștere. Îi rânji peste masă lui Oren, știind că prietenul său încerca să determine dacă spunea adevărul sau nu.

Era un mincinos vestit, și nici măcar cel mai bun prieten al său nu putea distinge mereu între adevăr și ficțiune în spusele lui.

Rupse un prosop de hârtie de pe sul și se șterse la gură și pe mâini.

- Asta-i tot ce-ți trece prin cap acum, Oren? Prețul creveților? Pentru asta ai condus tocmai până aici?

Oren evită să se uite la el cât râgâi pe mutește, acoperindu-și gura cu pumnul.

- Dă-mi voie să te ajut să strângi.

- Lasă așa. Adu-ți berea.

O masă murdară nu ar fi afectat prea tare aspectul casei lui Wick - care abia dacă se putea numi așa. Era o cocioabă cu trei încăperi care părea în pericol să se prăbușească dacă era atacată de un vânt marin de mai mult de cinci noduri. Era un adăpost de elementele naturii - aproape. Acoperișul avea câteva găuri, așa că ploaia se strecura și înăuntru.

Aparatul de aer condiționat era unul mic, și era atât de inadecvat spațiului, că Wick rareori se deranja să îl mai pornească. Închiriasse această casă pe săptămână și mereu plătea în avans. Până acum, îi scrisese proprietarului acestei maghernițe șaiszeci și unu de cecuri.

Balamalele ușii de plasă scârțâiră când ieșiră pe terasa din spate.

Nimic ieșit din comun - platforma din scânduri era neșlefuită și doar suficient de lată pentru două scaune de terasă din metal, în stilul anilor cincizeci. Aerul sărat erodase multiple straturi de vopsea, ultimul fiind de un verde-mazăre bolnăvicios. Wick se așeză pe balansoar. Oren rămase pe loc, uitându-se îndoielnic la șezutul plin de rugină al celuiilalt scaun.

- Nu te mușcă, îi zise Wick. Poa' să-ți păteze nițel nădragii de la costum, da'-ți promit că priveliștea o să merite banii dați la curățătorie.

Oren se așeză delicat și, în câteva minute, promisiunea lui Wick se transformă în realitate. Orizontul vestic deveni o pânză vârstată cu culori vii, de la un roșu ca sângele până la un oranj strălucitor.

Deasupra orizontului pluteau câțiva nori violeți rotunjiți, ca niște coline domoale tivite cu auriu.

- E tare, nu? rosti Wick. Acu' să-mi spui tu mie cine e nebun și cine nu.

- N-am crezut niciodată că ești nebun, Wick.

- Doar un pic sărit de pe fix pen' că am dat cu piciorul la tot și m-am mutat aici.

- Nici măcar sărit de pe fix. Poate iresponsabil.

Zâmbetul relaxat al lui Wick încremeni.

Observând asta, Oren zise:

- Hai, supără-te. Nici că-mi pasă! Trebuie să ți-o spună cineva.

- Ei, bine. Mulțumesc. Acu' mi-a spus-o. Ce fac Grace și fetele?

- Steph a fost acceptată în echipa de majorete. Laurei i-a venit ciclul.

- Să te felicit sau să-ți transmit condoleanțele mele?

- Pentru care dintre ele?

- Pentru ambele.

Oren schiță un zâmbet.

- Accept și una, și alta. Grace mi-a spus să te pup din partea ei. Uitându-se lung la firele țepoase de păr de pe obrajii lui Wick, adăugă: Dar n-o s-o fac, dacă nu te superi.

- Chiar prefer așa. Dar dă-i ei un pupic din partea mea.

- De-asta mă achit cu plăcere.

Timp de câteva minute bune, sorbiră din beri și priviră cum culorile asfințitului se închideau treptat. Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea aceasta, dar amândoi erau conștienți de ea, conștienți de tot ce nu se spunea între ei.

Într-un final, Oren fu cel care vorbi:

- Wick...

- Nu mă interesează.

- Cum poți să știi, fără să mă fi ascultat înainte?

- De ce să vrei să strici un apus așa frumos? Asta ca să nu mai zic de berea asta jamaicană atât de bună.

Zvâcnirea trupului lui Wick de pe balansoar îl făcu să se miște nebunește și zgomotos înainte de a-și restabili echilibrul.

Stând nemișcat la limita terasei bătute de vânt și soare, cu degetele bronzate de la picioare încovoiate peste margine, ridică sticla și o termină dintr-o dușcă prelungă, după care o aruncă în butoiul de ulei gol, de două sute de litri, care îi servea drept coș de gunoi. Zăngănitul sperie câțiva pescăruși care căutau de mâncare pe plaja de nisip bine tasat. Wick îi invidia pentru că puteau să își ia zborul.

El și Oren se știau de mult timp, chiar de dinainte ca Wick să se fi angajat la Poliția Fort Worth. Era mai mare cu câțiva ani, iar Wick recunoștea că Oren era în mod clar mai înțelept decât el. Avea un temperament stabil, care de multe ori îl potolise pe cel al lui Wick, mult mai volatil. Oren mereu aborda lucrurile metodic. Wick, impulsiv. Oren le era devotat soției și copiilor săi. Wick era burlac și, din ce spunea Oren, avea preferințele sexuale ale unui motan maidanez.

În ciuda acestor diferențe, și poate chiar datorită lor, Wick Threadgill și Oren Wesley fuseseră parteneri excelenți. Ba chiar fuseseră unul dintre puținele parteneriate birasiale din Poliția Fort Worth.

Împreună, trecuseră printr-o mulțime de situații periculoase, dar și prin momente de amuzament, avuseseră parte de câteva victorii, multe dezamăgiri – și de o suferință peste care nici unul dintre ei nu avea să treacă vreodată complet.

Când Oren îl sunase în seara precedentă, după mai multe luni în care nu avuseseră nici un contact, Wick se bucurase să vorbească cu el. Sperase că venise ca să depene împreună amintiri din vremurile mai bune de odinioară.

Această speranță fusese spulberată din clipa în care Oren ajunsese și se dăduse jos din mașină. Încălțările care se întipăriră bine în nisipul din Galveston erau

niște pantofi bine lustruiți, cu model ștanțat, nu niște șlapi sau teniși. Oren nu era îmbrăcat pentru pescuit sau plimbare pe plajă, nici măcar pentru a sta așa relaxați pe terasă, ascultând meciul celor de la Astro la radio, cu câteva beri reci în frigider.

Venise îmbrăcat pentru treabă.

Cu cămașa închisă până la ultimul nasture și gătit la patru ace, o imagine perfectă a birocrăției. De când dăduseră mâna, Wick recunoscuse mina profesională a prietenului său și își dăduse seama, plin de dezamăgire, că nu era vorba de o vizită de curtoazie.

Era la fel de sigur și că, orice venise Oren să îi spună, el, unul, nu voia să audă.

- Nu ai fost concediat, Wick.

- Nu, sunt „suspendat din activitate pe perioadă nedeterminată“.

- Asta a fost alegerea ta.

- O alegere constrânsă.

- Aveai nevoie de timp să te calmezi și să te regrupezi.

- Dar de ce nu m-a concediat pur și simplu șefimea?

Ca să le fie tuturor mai ușor?

- Sunt mai deștepți decât tine.

Wick se răsuci spre el.

- Nu, zău?

- Știu, de fapt toți cei care te cunosc știu că te-ai născut pentru genul ăsta de muncă.

- „Genul ăsta de muncă“? Pufni. Adică să curăț rahat? Dacă m-aș fi angajat grăjdar, tot nu aș fi avut de-a face cu atâta rahat ca la Poliția Fort Worth.

- Ei, mare parte din rahatul ăla ți l-ai atras tu.

Wick trase de elasticul de cauciuc pe care îl purta de obicei la încheietura mâinii și îi dădu drumul peste piele. Nu-i plăcea să i se aducă aminte de perioada aceea și de cazul care îl făcuse să își critice superiorii într-un mod imposibil de ignorat, atrăgând atenția asupra ineficienței sistemului de justiție în general și a Poliției Fort Worth în particular.

- L-au lăsat pe nemernicul ăla să încheie o înțelegere.

- Pentru că nu puteau să-l bage la răcoare pentru crimă, Wick. Știa bine asta, o știa și procurorul. A fost condamnat la șase ani.

- Și-o să facă mai puțin de doi. După care o să facă din nou același lucru. Și altcineva o să mai moară. Mie-nută. Și asta pentru că departamentului nostru și procuraturii li s-au înmuiat genunchii când a fost vorba de încălcarea prețioaselor drepturi ale infractorului.

- Asta pentru că ai făcut uz de forță când l-ai arestat. Coborând tonul, Oren adăugă: Dar problema ta cu departamentul nu a venit de la cazul ăsta, și tu știi bine asta.

- Oren, rosti amenințător Wick.

- Greșeala care...

- Îmi bag picioarele, mormăi Wick.

Traversă terasa în doi pași mari. Ușa de plasă se închise cu zgomot în urma lui.

Oren veni după el în bucătărie.

- Nu am venit ca să scot din nou la lumină toate astea.

- Zău? N-aș zice, în momentul de față.

- Termină odată cu crizele astea de personalitate și mă ascultă! O să vrei să vezi asta.

- Greșit. Ce vreau eu să văd e încă o bere.

Luă una din frigider și îi scoase dopul cu un desfăcător. Îl lăsă unde picase, pe linoleumul cutat.

Oren luă un dosar pe care îl adusese și i-l întinse lui Wick, care se făcu a nu-l vedea. Totuși, retragerea sa către ușa din spatele casei fu stăvilită când una din tălpile sale goale se apăsă tare pe marginea zimțată și tare a capacului din metal. Cu o înjurătură, îl lovi cu piciorul, proiectându-l în cealaltă parte a încăperii, și se lăsă pe unul dintre scaunele cu picioare cromate de la masă. Resturile creveților începeau să duhnească.

Își propti talpa pe celălalt genunchi și evaluă atent pagubele. Conturul capacului se întipărise adânc în partea din față a tălpii, dar pielea era intactă.

Fără vreo manifestare de compătimire, Oren se așază pe scaunul din față lui Wick.

- Din punct de vedere oficial, eu nu sunt aici. Ai înțeles? E vorba de o situație complexă. Trebuie tratată foarte delicat.

- Ai început să surzești, Oren?

- Știu sigur că o să fii la fel de intrigat ca și mine.

- Nu uita să-ți iei haina când pleci.

Oren scoase din dosar mai multe fotografii alb-negru, în format A4. Alese una dintre ele și o ținu în așa fel încât Wick nu avea cum să nu o vadă. După câteva clipe, îi arată și alta.

Wick se uită lung la hârtia lucioasă, după care privirea i-o întâlnește pe cea a lui Oren, pe deasupra ei.

- I-au făcut fotografii și cu hainele pe ea?

- Îl știi pe Thigpen. Pe-astea le-a făcut de distracție.

Wick pufni, întărind spusele prietenului său despre detectivul respectiv.

- Ca să fim corecți cu Thigpen, casa de unde se face supravegherea dă direct spre dormitorul ei.

- Tot nu scuză pozele astea. Asta dacă nu cumva e exhibiționistă și știa că era privită.

- Nu e și nu, nu știa.

- Care-i treaba cu ea?

Oren rânji larg.

- Mori de curiozitate, nu?

Când Wick renunțase la slujba sa, în urmă cu mai mult de un an, întorsese spatele nu doar carierei de polițist, ci și întregului sistem de justiție. În ochii lui, era ca un vehicul greoi blocat în noroi. Își învârtea roțile și făcea o groază de zgomot - libertate, justiție, stilul de viață american! -, dar nu se clintea.

Motivația angajaților din sistemul de justiție fusese nimicită de birocrații și politicienii care tremurau la gândul dezaprobării publicului larg.

Drept urmare, conceptul de justiție era inundat de inutilitate.

Iar dacă erai bietul fraier care credea în el, care milita pentru el, care îl sprijinea cu toate puterile și punea umărul să urnească roțile, să prindă infractorii și să se asigure că aveau să fie pedepsiți pentru nelegiuirile comise, tot ce primeai în schimb erau valuri-valuri de noroi chiar în față.

Totuși, în ciuda restricției conștiente pe care și-o impunea, curiozitatea instinctivă a lui Wick fu cea care avu câștig de cauză. Oren nu îi arătase fotografiile respective din cine știe ce motiv deocheat.

El nu era un bădăran, ca Thigpen, și avea lucruri mai importante de făcut decât să se holbeze pofcios la niște fotografii cu o femeie pe jumătate dezbrăcată. În plus, Grace l-ar fi strâns de gât dacă ar fi făcut una ca asta.

Nu, Oren avea un motiv pentru care venise tocmai din Fort Worth până la Galveston și, deși nu voia să fie așa, Wick dorea să știe care era acesta. Era intrigat, exact cum anticipase Oren – fir-ar el să fie! – că urma să fie.

Întinse mâna după restul fotografiilor și le trecu rapid în revistă, iar apoi le luă la rând mai pe îndelete, studiind-o pe fiecare. Femeia fusese fotografiată la volanul unui SUV jeep model recent; traversând ceea ce părea a fi o parcare de mari dimensiuni; în bucătăria și dormitorul ei, fără să-și dea seama că intimitatea ei era violată de binocurile și lentilele cu capacitate de mărire ale unui bădăran ca Thigpen.

Mare parte din imaginile din dormitor erau mișcate și nu chiar clare. Erau totuși suficient de relevatoare.

- Și de ce anume se presupune că s-ar face vinovată? Transport interstatal de articole de lenjerie Victoria's Secret furate?

- Hmm, făcu Oren, dând negativ din cap. Și nici nu-ți mai spun nimic până nu spui clar că ești de acord să te întorci cu mine.

Wick zvârli fotografiile înspre el, fără să țintească precis.

- Atunci ai bătut drumul până aici degeaba.

Trase din nou de banda de cauciuc de la mână, astfel încât îi lovi pielea dureros.

- Sigur o să vrei să fii implicat în asta, Wick.

- În nici un caz.

- Nu-ți cer un angajament pe termen lung sau să te întorci în poliție. Doar pentru cazul ăsta și atât.

- Răspunsul e tot nu.

- Am nevoie de ajutorul tău.

- Îmi pare rău.

- Țasta-i răspunsul tău final?

Wick își luă berea pe care tocmai o scosese din frigider, luă o înghițitură, după care răgâi tare.

Fără să țină cont de resturile urât mirositoare de creveți, Oren se aplecă spre el, peste masă.

- E un caz de crimă. A apărut și în presă.

- Nu mă uit la știri și nici ziarele nu le citesc.

- Cred și eu. Pentru că, dacă ai fi fost la curent, ai fi venit valvârtej în Fort Worth, și nu ar mai fi fost nevoie să bat eu drumul acum.

Wick nu se putu abține să nu întrebe:

- De ce?

- Un doctor cunoscut ucis în parcare de la Tarrant General.

- Sună bine, Oren. Țasta era titlul articolului de ziar?

- Nu. Ți-am rezumat cu asta tot ce știm despre caz în momentul de față. Crima s-a comis de cinci zile, și tot n-am mai obținut nimic în plus.

- Nu-i problema mea.

- Individul respectiv i-a făcut felul la doar câțiva metri de un potențial martor ocular, dar nu a fost văzut. Tăcut ca aburul. Invizibil. Și n-a lăsat nici o urmă, Wick.

Glasul lui Oren se redusese la o simplă șoaptă. Nici o urmă, fir-ar să fie de treabă!

Wick cercetă ochii întunecați ai fostului său partener. Părul de pe ceafă i se zburlise.

- Lozada?

Lăsându-se pe spătarul scaunului său, Oren schiță un zâmbet satisfăcut.

capitolul 3

Doctorul Rennie Newton ieși din lift și se apropie de recepția centrală a asistentelor. Asistenta de la birou, care de obicei era vorbăreață, era acum evident abătută.

- Bună seara, doamnă doctor Newton.

- Bună.

Asistenta remarcă rochia neagră de sub halatul lui Rennie.

- Azi a fost înmormântarea?

Rennie dădu afirmativ din cap.

- Nu am avut timp să mă schimb după.

- Slujba a fost frumoasă?

- Da, pentru o slujbă de înmormântare. Au fost mulți oameni.

- Doctorul Howell era simpatizat de multă lume. Și tocmai primise o promovare... Ce îngrozitor!

- De acord. Chiar îngrozitor.

Ochii asistentei se umplură de lacrimi.

- Noi... toți cei de pe etajul ăsta... îl vedeam aproape zilnic. Nu ne vine să credem.

Nici lui Rennie. În urmă cu cinci zile, colegul ei Lee Howell murise. Având în vedere vârsta sa, o moarte subită în urma unui atac de cord sau a unui accident ar fi fost greu de acceptat. Dar fusese ucis cu sânge-rece. Toți cei care îl cunoșteau încă nu-și reveniseră din șocul morții lui, dar mai ales din cel provocat de modul violent în care survenise aceasta. Rennie aproape

că se aștepta ca Lee să scoată capul pe o ușă și să strige: „Era doar o glumă!”

Și totuși, asasinarea lui nu fusese una dintre farsele jenante pentru care era celebru Lee Howell. Îi văzuse coșciugul închis și acoperit de flori în dimineața aceas-
ta, expus în fața altarului. Ascultase emoționantele dis-
cursuri comemorative rostite de membrii familiei și de
prietenii săi. Îi văzuse pe Myrna și pe fiii lui plângând,
în culmea suferinței, în strana din primul rând, ceea ce
o făcuse să conștientizeze cât de reale erau toate aceste
evenimente și, în același timp, cât de greu îi era să le
accepte ca atare.

– Toți o să avem nevoie de ceva timp să ne revenim
din acest șoc, rosti Rennie pe un ton calm, dar care arăta
clar că voia să închidă subiectul.

Totuși, asistenta nu era pregătită să facă asta.

– Am auzit că polițiștii i-au luat la întrebări pe toți
cei care au fost la petrecerea doctorului Howell din
seara aia.

Rennie cerceta fișele pacienților, care îi fuseseră înmâ-
nate în timpul acestei discuții, și nu răspunse la întreba-
rea din spatele vorbelor asistentei.

– Doctorul Howell mereu se ținea de glume, nu-i așa?
Asistenta chicoti, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva
foarte amuzant. Iar dumneavoastră și el vă aveți ca
șoarecele și pisica, mereu vă certați.

– Nu ne certam, răspunse Rennie, corectând-o. Une-
ori mai discutăm în contradictoriu. E o diferență.

– Îmi aduc aminte că unele din discuțiile astea deve-
neau destul de zgomotoase.

– Da, era un partener de dezbateri foarte bun, spuse
ea, zâmbind trist.

Făcuse două operații în dimineața aceea, înainte de
înmormântare. Având în vedere situația, ar fi putut să
justifice reprogramarea lor și suspendarea activității
la cabinetul ei după-amiază. Dar era deja aglomerată
din cauza unui concediu de zece zile total neașteptat

și pe care fusese nevoită să și-l ia, ceea ce fusese o neplăcere atât pentru ea, cât și pentru pacienții ei.

N-ar fi fost deloc corect față de pacienții ale căror operații fuseseră deja amânate să-și fi luat încă o zi liberă atât de repede după întoarcerea în activitate. Ar fi rămas și mai în urmă și ar fi creat încă o aglomerare în programul ei scrupulos organizat. Așa că optase să facă operațiile și să respecte programările făcute la cabinet. Lee ar fi înțeles.

Consultarea pacienților care fuseseră operați era ultima ei îndatorire oficială din această zi lungă și epuizantă emoțional, iar Rennie era cum nu se putea mai pregătită să o încheie. Abandonând subiectul morții și funeraliilor colegului ei, întrebă despre starea domnului Tolar, pe care îl operase de hernie hiatală în dimineața aceea.

- E încă destul de amețit, dar evoluează foarte bine.

Luând fișele cu ea, Rennie intră în salonul de Terapie intensivă. Doamna Tolar profita de perioada de cinci minute de vizită care îi era permisă unui membru al familiei în fiecare oră. Rennie i se alătură la câpătâiul pacientului.

- Bună ziua, doamnă Tolar. Am înțeles că e încă somnoros.

- Când am venit data trecută, s-a trezit doar cât să mă întrebe cât e ceasul.

- Se-ntâmplă des ca pacienții să întrebe asta. Aici lumina nu se schimbă niciodată și se simt dezorientați.

Femeia mângâie ușor obrazul soțului ei.

- De data asta, văd că doarme cât apuc să stau cu el.

- Somnul e cel mai bun pentru el. Nu văd nimic neobișnuit pe fișă, îi spuse Rennie în timp ce parcurgea informațiile de pe aceasta. Tensiunea arterială e bună. Închise coperta metalică peste documentul plin de cifre. În două săptămâni, o să se simtă ca nou-nouț. Și nici n-o să mai fie nevoie să doarmă pe o suprafață înclinată. Remarcă îndoiala cu care își fixa femeia consortul

și adăugă: Evoluează foarte bine, doamnă Tolar. Toți arată cam zdruncinați când au ieșit din sala de operații. O să arate de o sută de ori mai bine mâine, deși o să fie atât de morocănos și chinuit de dureri că o să vă doriți să fie anesteziat iar.

- Mă descurc să fie morocănos, cât timp nu mai suferă. Întorcându-se către Rennie, coborî tonul până la un nivel foarte confidențial: Cred că e-n regulă să vă spun acum. Rennie își înclină capul, curioasă. A fost sceptic când medicul internist v-a recomandat pe dumneavoastră. Nu prea știa cât de competentă este o femeie-chirurg.

Rennie râse încetișor.

- Sper că i-am câștigat încrederea.

- A, asta clar. De la prima consultație la cabinetul dumneavoastră l-ați convins că știți despre ce vorbiți.

- Mă bucur să aud asta.

- Deși a zis că sunteți prea frumoasă ca să vă ascundeți fața sub o mască de chirurg.

- Când o să se trezească, trebuie să-mi aduc aminte să îi mulțumesc.

Cele două femei își zâmbiră, după care expresia doamnei Tolan deveni sobră.

- Am auzit de doctorul Howell. Îl cunoșteți bine?

- Foarte bine. Eram colegi de câțiva ani buni. Eram prieteni.

- Condoleanțe.

- Mulțumesc. O să-i simțim lipsa. Nedorind să poarte încă o discuție despre înmormântare, se întoarse la subiectul stării pacientului. Domnul Tolar nu e conștient, n-o să-și dea seama dacă sunteți sau nu aici în seara asta. Încercați să vă odihniți un pic, cât se poate. Păstrați-vă energia pentru când o să-l luați acasă.

- Încă o vizită și apoi o să plec.

- Ne vedem mâine.

Rennie trecu la următorul pacient. Lângă aceasta nu veghea nimeni. Era vorba de o femeie în vârstă, un caz

social. Locuia la un azil finanțat de stat. Din ce apărea în fișa ei, nu avea alte rude în afară de un frate care locuia în Alaska. Septuagenara evolua bine, dar chiar și după ce îi trecu în revistă semnele vitale, Rennie rămase alături de ea.

Era de părere că, la cazurile sociale, renunțarea la taxare era cel mai ne semnificativ dintre aspecte. Luă mâna femeii într-a ei și îi mângâie fruntea, sperând că, la un nivel subconștient, pacienta ei era alinată de prezența și de atingerea ei. Într-un final, convinsă că puținul timp pe care i-l dedicase femeii avea să aibă o oarecare influență, o lăsă în grija asistentelor.

- Nu sunt de serviciu la permanență în seara asta, o anunță pe asistenta de la recepție când îi dădu înapoi fișele. Totuși, dă-mi mesaj pe pager dacă vreunul dintre pacienții ăștia înregistrează vreun regres semnificativ.

- Sigur, doamnă doctor Newton. Ați mâncat de seară?

- De ce?

- Mă scuzați că vă spun una ca asta, dar păreți epuizată.

Rennie schiță un zâmbet obosit.

- A fost o zi lungă. Și foarte tristă.

- V-aș recomanda un cheeseburger, o porție dublă de cartofi prăjiți, un pahar cu vin și o baie cu spumă.

- Asta dacă reușesc să țin ochii deschiși atât timp.

Îi spuse noapte bună și se duse la ascensor. În timp ce-l aștepta, începu să-și maseze zona lombară cu pumnii bine strânși și se întinse.

Lipsa de la serviciu, și dintr-un motiv care nu depinse de ea, nu se limita la timp pierdut și tulburarea programului. Funcționa încă defazat. Nu intrase încă în ritmul spitalului. Nu era mereu unul regulat, dar măcar era familiar. Și tocmai când începuse să reintre în normal, Lee Howell fusese asasinat în parcare pe care o traversa și ea de câte ori venea la spital. Deși era încă năucită de această lovitură, incidentul fusese urmat de și mai multe neplăceri. Împreună cu ceilalți invitați

de la petrecerea din seara respectivă de la familia Howell, Rennie fusese interogată și ea de către polițiști. Fusese un interogatoriu de rutină, de manual chiar. Și totuși, o tulburase profund.

Astăzi îl văzuse pe Lee Howell coborât în mormânt. N-avea să se mai ciondănească niciodată cu el pentru chestiuni importante ca programul sălilor de operație sau subiecte mărunte, cum ar fi preferința pentru laptele integral sau semidegresat. N-avea să mai râdă niciodată la vreuna dintre glumele lui idioate.

Ținând cont de tot ce se întâmplase, era o evaluare optimistă că ultimele trei săptămâni îi dăduseră peste cap serios rutina.

Nu era deloc un lucru lipsit de importanță. Doctorul Rennie Newton își respecta ritmul și rutina cu o autodisciplină fanatică.

Casa ei era la zece minute de mers cu mașina de la spital. Cei mai mulți tineri angajați locuiau în cartiere mai noi și mai la modă din Fort Worth. Rennie și-ar fi putut permite să locuiască oriunde, dar prefera acest cartier mai vechi și mai stabil. Nu numai că era foarte bine situat în raport cu spitalul, dar ei îi plăceau străzile înguste, mărginite de copaci, cu pavaj făcut cu câteva decenii în urmă și care erau o trăsătură pitorească a zonei. Plantele și monumentele care formau peisajul urban nu dădeau impresia că apăruseră acolo recent.

Cele mai multe dintre case fuseseră înălțate înainte de al Doilea Război Mondial, ceea ce le dădea un aer de permanență și de soliditate pe care ea îl prefera. Casa ei fusese descrisă pitoresc ca fiind un bungalow. Având doar cinci încăperi, era ideală pentru o persoană singură, cum era ea și cum avea să rămână.

Clădirea fusese renovată de două ori, iar ea o supusese unei a treia reamenajări și modernizări înainte de a se muta în ea. Fațada din stuc era de un gri-porumbel cu margini albe. Ușa principală era vișinie, cu un ciocânel lucios din alamă și plăcuța de pe ușă aidoma.

Pe rondurile din curte, corolele albe și roșii ale sporului-casei se întindeau pe sub crengile tufelor cu frunze închise la culoare și lucioase. Copaci cu coroane generoase umbreau peluza, protejând-o chiar și în perioadele în care razele soarelui erau necruțătoare. Rennie plătea sume deloc neglijabile unei firme care menținea curtea perfect aranjată și dichisită.

Intră pe aleea casei și apăsă pe butonul sistemului ei automat de deschidere a ușii de la garaj, una dintre inovațiile sale. O închise în urma ei și intră pe ușa care făcea legătura cu bucătăria. Încă nu se lăsase amurgul, așa că încăperea mică era scăldată în lumina aurie a soarelui la apus, filtrată prin coroanele sicomorilor impunători din curtea din spate.

Renunțase la cheeseburgerul și cartofii prăjiți recomandați, dar, din moment ce nu era programată să poată să fie chemată oricând la spital, își turnă un pahar de Chardonnay și îl luă cu ea în camera de zi – unde aproape că îl scăpă din mână.

O vază de cristal cu trandafiri roșii se afla pe măsuta de cafea. Cinci duzini de boboci perfecți, pe punctul de a se deschide. Păreau catifelati la atingere. Parfumați. Scumpi. Vaza din cristal fațetat era și ea extraordinar de frumoasă. Miile ei de suprafețe plane scânteiau, așa cum numai cristalul scump putea să o facă, proiectând mici curcubeie pe pereți.

Când își reveni din șocul inițial, își puse paharul cu vin pe mäsută și căută printre trandafiri și frunze vreun eventual cartonaș cu mesaj. Nu găsi așa ceva.

- Ce Dumnezeu... ?

Nu era ziua ei de naștere și, chiar și dacă ar fi fost, nimeni nu ar fi știut. Nu-și mai sărbătorea nici o aniversare. Oare trandafirii aceștia erau pe post de condoleanțe?

Lucrase cu Lee Howell zi de zi ani de zile, dar asta nu era o justificare să primească flori chiar în ziua

înmormântării sale și în nici un caz nu era potrivit, având în vedere relația lor profesională.

De la vreun pacient recunoscător? Posibil, dar improbabil. Care dintre ei să-i fi știut adresa de acasă? În cartea de telefoane nu apărea decât adresa de la cabinet. Dacă vreun pacient ar fi fost într-atât de recunoscător, trandafirii ar fi ajuns fie acolo, fie la spital.

Doar câțiva prieteni știau unde locuia.

Nu invita pe nimeni acasă. Se achita de obligațiile sociale organizând dineuri sau brunch-uri duminica la restaurant. Avea mulți colegi și cunoștințe, dar nici un prieten într-atât de apropiat încât să îi trimită un buchet extravagant de trandafiri. Nu avea rude. Nici iubit. Nici vreun fost sau potențial iubit.

Cine să-i trimită flori? Și întrebarea și mai tulburătoare era cum de ajunsese buchetul respectiv în casa ei.

Înainte să sune la vecinul de alături, luă o înghițitură întăritoare de vin.

Acesta era un văduv vorbăreț care încercase să devină confidentul ei după ce Rennie se mutase aici, dar ea îi descurajase cât de diplomat putuse vizitele neanunțate până ce respectivul pricepuse, într-un final, cum stăteau lucrurile. Rămăseseră în termeni amicali totuși, și domnul în vârstă era mereu încântat când Rennie își rezerva câteva minute pentru a trece de gardul de azalee dintre curțile lor pentru a-i face o vizită.

Probabil pentru că era singur și plictisit, mereu știa tot ce se petrecea în cartier și își băga nasul în treburile tuturor. Dacă voiai să afli ceva despre oricine din zonă, domnul Williams era omul la care trebuia să apelezi.

– Bună, Rennie la telefon.

– Buna, Rennie, mă bucur că m-ai sunat. Cum a fost la înmormântare?

În urmă cu câteva zile, o ambuscase când ieșise să-și ia ziarul. O împunsese cu întrebări legate de crimă și păruse dezamăgit când ea nu îi dezvălui vreun detaliu sângeros.

- A fost o slujbă foarte emoționantă. Sperând să prevină alte întrebări, Rennie abia dacă își trase răsuflarea între propoziții. Domnule Williams, v-am sunat pentru că...

- Poliția a făcut ceva progrese spre prinderea criminalului?

- N-aș ști.

- Nu ai fost interogată?

- Toți cei care au fost acasă la doctorul Howell în seara aceea au fost luați la întrebări, în căutarea vreunei piste. Din câte știu eu, nimeni nu a avut nici o informație în acest sens. În loc să o relaxeze, vinul îi dădea o durere de cap. Domnule Williams, am primit cumva o livrare azi?

- Din câte știu eu, nu. De ce, așteptai vreun colet?

El era singurul vecin care avea cheia casei ei. Rennie nu prea voise să i-o dea, și asta nu pentru că nu ar fi avut încredere în el. Pur și simplu, nu îi plăcea ideea ca să-i intre cineva în casă în lipsa ei. Pe lângă ritm și rutină, ținea foarte mult și la intimitatea ei.

Totuși, își zisese că trebuia să aibă cineva o cheie de rezervă, în caz că intervenea vreo urgență sau să le permită accesul vreunor meșteri atunci când era nevoie. Domnul Williams fusese candidatul ideal, pentru că locuia atât de aproape.

Din câte știa ea, acesta nu abuzase niciodată de încrederea acordată.

- Da, chiar așteptam un colet, minți ea. M-am gândit că e posibil să vi-l fi dat curierul dumneavoastră, din moment ce nu eram acasă.

- Ai primit vreun aviz pe ușă? Un abțibild galben?

- Nu, dar m-am gândit că poate a uitat să-l lase. N-ați văzut vreo mașină de curierat parcată în fața casei mele azi?

- Nu, nimic.

- Hmm, așa e cu coletele, niciodată nu ajung când le aștepți cu nerăbdare, nu-i așa? rosti ea, pe un ton

relaxat. Mulțumesc oricum, domnule Williams. Scuze de deranj.

- Ai auzit că Brady a fătat?

La naiba! Nu închisese suficient de repede.

- Nu, chiar nu. După cum știți, am fost foarte prinsă de două săptămâni și...

- Rasa Beagle. Șase pui. Atât de drăguți de-ți vine să-i mănânci. Vor să le găsească stăpâni. Ar trebui să iei legătura cu stăpânii, să iei și tu unul.

- Nu am timpul necesar pentru un animal de companie.

- Ar trebui să-ți faci timp pentru asta, Rennie, o sfătui el, cu tonul muștrător al unui părinte.

- Caii mei...

- Nu-i același lucru. Nu sunt în casa ta. Ai nevoie de un animăluț acasă. Să știi că poate schimba total viziunea de viață a unei persoane. Oamenii cu animale de companie trăiesc mai mult, știai? Eu, unul, n-aș putea să trăiesc fără Oscar, zise, referindu-se la pudelul său. Cele mai bune opțiuni sunt câinii sau pisicile, dar chiar și un papagal sau un peștișor pot să-ți alunge singurătatea.

- Nu mă simt singură, domnule Williams. Sunt doar foarte ocupată. Mi-a făcut plăcere. La revedere.

Închise imediat, și nu doar pentru a preveni o predică despre beneficiile companiei unui animăluț. Era alarmată. Trandafirii aceia nu erau rodul imaginației ei și nu se materializaseră pur și simplu pe măsura din camera ei de zi. Cineva intrase în casă și îi lăsase acolo.

Verifică rapid ușa de la intrare. Era încuiată, așa cum fusese și de dimineață, când plecase spre spital. Porni cu pași precipitați pe hol, intră în dormitor și verifică sub pat și în debara. Toate ferestrele erau închise bine și încuiate.

Fereastra de deasupra căzii era prea mică pentru a intra cineva pe ea, chiar și un copilăș. Apoi verifică al doilea dormitor, pe care ea îl folosea ca birou. Aceeași

situație: nimic. Și știa sigur că în bucătărie nu fusese mișcat nimic.

Adevărul era că s-ar fi simțit ușurată să găsească vreo fereastră spartă sau o broască forțată. Măcar această parte a misterului ar fi fost lămurită.

Întorcându-se în camera de zi, se așază pe canapea. Își pierduse orice poftă de a bea vin, dar luă o înghițitură oricum, sperând că avea să-i liniștească nervii. Ceea ce nu fu cazul. Când telefonul de pe noptieră începu să sune, tresări puternic. Ea, Rennie Newton, care la paisprezece ani urcase pe scara foarte îngustă care ducea până în vârful turnului de apă care deservea orașul ei, care se pusese în pericol vizitând aproape toate zonele zbuciumate din lumea întreagă, căreia îi plăceau la nebunie provocările și nu dădea niciodată înapoi în fața uneia, căreia nu îi era teamă nici de dracu', după cum îi spunea cândva mama ei, și care ducea zilnic la bun sfârșit operații care necesitau nervi de oțel și mâini extrem de precise, aproape că sărise în sus când auzise soneria telefonului.

Scuturându-și mâna pentru a scăpa de vinul vărsat, o întinse să ridice receptorul fără fir. Cele mai multe apeluri pe care le primea erau în legătură cu munca, așa că răspunse pe tonul ei obișnuit, energic și eficient.

- Doctor Newton la telefon.

- Detectivul Wesley sunt, doamnă doctor Newton. Am vorbit zilele trecute.

Nu era nevoie de această precizare. Rennie și-l aminti imediat, un bărbat de culoare impunător, într-o formă fizică de invidiat. Început de chelie. Față severă. Atitudine foarte profesionistă.

- Da?

- Am făcut rost de numărul dumneavoastră de la spital. Sper că nu vă deranjează că vă sun acasă.

O deranja. Foarte mult.

- Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv?

- Aș vrea să ne întâlnim mâine. Pe la zece v-ar conveni?

- Să ne întâlnim?

- Ca să discutăm despre moartea doctorului Howell.

- Nu știu nimic despre asasinarea lui. V-am spus asta... alaltăieri ne-am văzut?

- Nu mi-ați spus că dumneavoastră și el ați candidat pentru același post la spital. N-ați pomenit nimic de asta.

Inima începu să-i bubuie în coaste.

- Nu era o informație relevantă.

- Mâine, la zece, doamnă doctor Newton. Criminalistica e la etajul doi. Poate să vă îndrume oricine. Sigur dați de mine.

- Îmi pare rău, dar sunt programată la sala de operație, am trei intervenții mâine-dimineață. Reprogramarea le-ar da peste cap programul tuturor chirurgilor și celorlalți membri ai personalului, asta ca să nu mai zic nimic de pacienți și de rudele lor.

- Și-atunci la ce oră v-ar conveni?

Polițistul o întreabă asta pe un ton care arăta că nu prea era interesat să se străduiască să îi facă pe plac.

- Pe la două sau trei, mâine după-amiază.

- La două, în cazul ăsta. Ne vedem atunci.

Închise înaintea ca Rennie să apuce să o facă. Puse receptorul înapoi pe noptieră. Închise ochii și începu să inspire profund pe nas, expirând pe gură. Numirea lui Lee Howell ca șef al secției Chirurgie fusese o lovitură puternică. De când fostul șef se pensionase, ea și Lee fuseseră principalii candidați pentru acest post. După luni la rând de interviuri amănunțite și evaluări de performanță, Consiliul Director al spitalului își făcuse publică decizia într-un final cu o săptămână în urmă - când ea fusese plecată, foarte convenabil pentru ei, o manevră pe care ea o considerase a fi deosebit de lașă.

Cu toate acestea, când aflase de numirea lui Lee, se bucurase că era plecată. Rețeaua bârfelor din spital sigur

fremăta, iar vestea se răspândea cu viteză, ca și cum ar fi fost transmisă prin fibră optică. Până când se întorsese ea la serviciu, agitația se domolise și nu mai fusese ținta compătimirilor bine intenționate, dar deloc bine-venite.

Și totuși, nu le evitase cu totul. În *Star-Telegram* apăruse un articol detaliat despre numirea lui în funcție. Articolul ridica în slăvi abilitățile de chirurg ale domnului Lee Howell, dedicația sa față de vindecarea bolnavilor, realizările sale deosebite și contribuția adusă spitalului și comunității în general. Ca urmare a acestui articol, Rennie se trezise ținta multor priviri compătimitoare, pe care le detestase și încercase să le ignore.

Practic, funcția de șef al oricărui serviciu implica o mulțime de hârțogărie în plus, probleme continue de personal și ciondăneli cu membrii Consiliului Director pentru o parte mai mare din buget.

Cu toate acestea, era o titulatură mult râvnită, iar ea chiar și-o dorise mult.

Apoi, la trei zile după publicarea articolului din ziar, Lee apăruse din nou pe prima pagină pentru că fusese ucis în parcare spitalului. Privind lucrurile din punctul de vedere al detectivului Wesley, potrivirea sigur părea stranie și merita mai multă cercetare. Sarcina lui era să studieze orice pistă. După cum era și firesc, una dintre primele persoane pe care le-ar lua în colimator avea să fie contracandidata lui Lee. Întrevederea de a doua zi nu era decât o discuție mai amănunțită, de verificare, normală pentru un detectiv conștiincios.

Nu avea să-și facă griji legat de asta. Pur și simplu, nu avea să-și permită. Nu avea nici o informație care să ajute în vreun fel ancheta lui Wesley. Urma să îi răspundă la întrebări sincer și cât mai complet, în limita informațiilor pe care le avea și ea, și cu asta urma să se sfârșească totul. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

Trandafirii, pe de altă parte, erau un motiv valid de griji.

Se uita fix la ei, ca și cum privirea ei intimidantă ar fi putut să îi facă să îi dezvăluie cumva cine îi trimisese. Îi fixă până începu să vadă dublu, după care cvadruplu, și-abia apoi reuși să-și refocalizeze privirea – asupra unui plic alb.

Îndesat bine între frunzele bogate, nu îi sărise în ochi până acum. Cu mare grijă la țepi, își băgă degetele în aranjamentul floral și scoase cartonașul din plic, care fusese prins de o tulpină cu o panglică subțire din satin. Mâna cu care își câștigase reputația de chirurg extraordinar de talentat tremură ușor când trase cartonașul mai aproape. Pe el era scris un singur rând:

Am făcut o pasiune pentru tine.

capitolul 4

– Unchiule Wick!

– Unchiule Wick!

Cele două fete se năpustiră asupra lui ca niște îna-
intași hotărâți să-l oprească pe fundăș. Intrate oficial
în rândurile adolescentelor, aveau încă exuberanța
copilăriei când venea vorba de manifestările de afec-
țiune, mai ales când ținta acestora era multiubitul lor
unchi Wick.

– Nu te-am mai văzut de mii și mii de ani, unchiule
Wick! Mi-a fost dor de tine!

– Și mie mi-a fost dor de voi toți. Ce mari v-ați fă-
cut! Ați putea, vă rog, să vă mai opriți din crescut? O să
mă întreceți!

– Nimeni n-o să te întreacă vreodată, unchiule Wick.

– M-a întrecut Michael Jordan.

– Nimeni care să nu fie baschetbalist.

Fata cea mică, Laura, anunță:

– Mama m-a lăsat în sfârșit să-mi fac găuri în urechi!
Și i le arată cu mare mândrie.

– Sper că n-ai de gând să-ți pui și inel în nas.

– Tata ar face o criză de nervi!

- Și eu două!

- Crezi că aparatul dentar urăște o față, unchiule Wick? Pen' că s-ar putea să-mi pun.

- Glumești? Fetele cu aparat dentar sunt sexy.

- Serios?

- Serios!

- Ai părul mai blond, unchiule Wick.

- Am stat pe plajă mult. Soarele îl decolorează. Și, dacă nu încep să mă dau cu cremă de protecție, o să am pielea la fel ca a voastră.

Această perspectivă li se păru deosebit de amuzantă celor două fete.

- Am reușit să intru în echipa de majorete.

- Am auzit. Bătu palma cu Stephanie. Să-mi păstrezi și mie un loc la unul din meciurile din toamna asta.

- Avem niște costume cam de tocilare.

- Chiar așa sunt, confirmă solemn sora ei mai mică. De tocilare.

- Dar mama nici n-a vrut să audă când i-am zis să mai scurtăm fustele.

- Exact!

Grace Wesley li se alătură lângă ușa de la intrare. Dându-le într-o parte pe fete, îl îmbrățișă strâns pe Wick.

Când îi dădu drumul, acesta se smiorcăi:

- Grace, dar de ce nu vrei tu să fugi în lume cu mine?

- Pentru că-mi plac bărbații fideli, de-aia.

- Mă schimb! Pentru tine, m-aș schimba... Pe cuvântul meu de onoare!

- Îmi pare rău, tot nu pot.

- De ce nu?

- Pentru că Oren ți-ar lua urma și te-ar împușca.

- A, da, mormăi el. Oren e o problemă.

Fetele chițăiau de râs. Ignorându-le protestele, Grace le goni la etaj, unde trebuiau să se ocupe de treburile casnice care le erau repartizate, și îl conduse pe Wick în living.

- Cum e Galvestonul?

- Fierbinte. Lipicios. Plin de nisip.

- Îți place?

- Îmi place la nebunie să fiu un pierde-vară, toată ziua pe plajă. Unde ți-e bărbatul?

- Vorbește la telefon, dar n-ar trebui să mai dureze mult. Ai mâncat?

- M-am oprit la Angelo's și am înfulecat o porție de fleică. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-era dor de grătarul lor până n-am luat prima înghițitură.

- Avem budincă de ciocolată în frigider.

- M-aș mulțumi cu un pahar de ceai cu gheață, așa cum îl faci tu.

- Îndulcit?

- Se mai poate și altfel?

- Imediat. Simte-te ca acasă. Înainte să iasă din cameră, se întoarse și îi spuse cu subînțeles: E tare bine că te-ai întors.

- Mersi.

Wick nu o contrazise. Nu se întorsese încă și nici nu știa dacă avea să o facă. Nu acceptase decât să ia în considerare această chestiune. Oren avea un caz interesant în lucru. Îi ceruse părerea profesională. Venise aici ca să ajute un prieten. Atâta tot.

Nu se apropiase de sediul poliției și nici nu avea de gând. Nici măcar nu trecuse cu mașina pe lângă el și nici nu simțise vreun imbold nostalgic să o facă. Venise aici ca să îi facă o favoare lui Oren. Atâta tot.

- Hei, Wick!

Oren intră vijelios. Era îmbrăcat de casă, în niște pantaloni scurți până la genunchi și un tricou cu Universitatea Texas, iar în picioare avea teniși, dar era în continuare polițist - sub braț avea dosarul unui caz. La brâu avea prins pagerul.

- Cum a fost drumul de la Galveston?

- Lung.

- Mie-mi spui! Oren făcuse acest drum dus-întors cu o zi înainte. Ai reușit să te cazezi la motel?

- Poliția Fort Worth nu-și permite ceva mai bun decât văgăuna aia?

- A, și ai lăsat vila aia luxoasă din Galveston...

Wick izbucni în râs, îmbunat.

- S-a ocupat Grace de tine?

- În curs de. Femeia intră în încăpere cu două pahare mari cu ceai și le puse pe măsută, pe suporturi individuale. Fetele i-au transmis lui Wick să nu îndrăznească să plece fără să-și ia la revedere de la ele.

- Promit. Ba chiar o să le spun o poveste la culcare.

- Una fără cuvinte deocheate, sper, spuse Grace.

Wick îi adresă cel mai jucăuș zâmbet din repertoriul său.

- Pot să revizuiesc limbajul din mers.

- Mulțumesc pentru ceai, zise Oren. Să închizi ușa după tine, te rog.

Era o situație familiară pentru Wick. Înainte să se mute pe coastă, Wick își petrecuse adesea serile în casa soților Wesley. Era o casă fericită, pentru că fericirea relației dintre Oren și Grace radia în atmosferă.

Se cunoscuseră în facultate și se căsătoriseră după absolvire. Grace era consilier școlar și director adjunct la un liceu de stat. Cu fiecare an care trecea, avea din ce în ce mai multe responsabilități și sarcinile îi deveneau mai complicate, dar mereu reușea să pregătească cina pentru familia ei și ținea morțiș ca toți membrii acesteia să fie prezenți în jurul mesei.

Casa lor era plină de zgomot și de agitație, cu fetele și prietenele lor gonind în sus și-n jos pe scări, în și din bucătărie. Vecinii veneau în vizite scurte, invitați sau nu, știind că erau bine-veniți oricând. Casa era la fel de curată ca un vas din Marina SUA, dar aglomerată cu mărunțișurile inerente unei familii cu program încărcat. Când era Grace acasă, era destul de probabil să auzi uruitul mașinii de spălat în funcțiune. De frigider erau prinse cu magneti tot felul de bilețele cu liste și sarcini,

dar și instantanee. În borcanul mare din sticlă de pe blatul din bucătărie erau mereu fursecuri.

Wick le fusese oaspete de atâtea ori că era considerat un membru al familiei și punea și el umărul atunci când venea vorba de spălat vasele sau de dus gunoiul.

Mereu o tachina pe Grace că se dădea peste cap ca să îl domesticească. Era o glumă care nu era deloc departe de adevăr.

După cină și strânsul mesei, el și Oren aveau pe vremuri obiceiul să se închidă în living pentru a discuta cazurile care le dădeau bătăi de cap. Iar seara aceea nu se abătea deloc de la această regulă.

- Am o filmare pe care vreau să ți-o arăt. Oren introduse o casetă în aparatul video, după care se întoarse la canapea, cu telecomanda în mână, și se așeză în fața lui Wick. Făcută în după-amiaza asta.

- Cu?

- Doamna doctor Rennie Newton.

Imaginea video apărău pe ecran. Era un cadru larg al sălii de interogatorii. Wick urmărise sute de asemenea înregistrări.

După cum știa bine, camera de luat vederi fusese cocoțată pe un trepied aflat în spatele lui Oren. Era îndreptată spre scaunul ocupat de persoana care era interogată. În cazul acesta, era femeia din fotografiile pe care Oren i le arătase ieri.

Wick era surprins.

- E doctoriță?

- Chirurg chiar.

- Pe bune?

- Am sunat-o după ce am plecat de la tine. A venit azi la interogatoriu.

- În legătură cu uciderea lui Howell?

De cum consimțise să vină în Fort Worth, Oren îi dăduse informațiile esențiale ale cazului, chiar dacă erau puține.

- A fost de acord să fie filmată, dar a venit cu avocatul.

- Nu e proastă.

- Nu. De fapt, a fost... În fine, o să vezi.

Avocatul doctoriței Newton nu ieșea din tipare.

Înălțime - medie. Greutate - medie. Părul - alb. Costumul - gri cu dungulițe. Ochii - circumspecți și vicleni. Wick nu avu nevoie decât de o singură privire pentru a-l evalua.

Apoi își concentrează atenția asupra doamnei doctor Rennie Newton, care nu se încadra nici pe departe în tiparele profesiei sale. De fapt, dacă cineva l-ar fi pus să-și construiască în minte portretul unei femei chirurg, acesta nu ar fi semănat deloc cu femeia de pe filmare. Nici într-o mie de ani.

La fel cum aceasta nu semăna deloc cu persoanele interogate în legătură cu o infracțiune gravă. Nu transpira, nu-și mișca picioarele din cauza tracului, nu bătea darabana pe birou, nu-și rodea unghiile și nici nu se foia pe scaun.

În loc de asta, femeia de pe filmare stătea perfect nemiscată, cu picioarele încrucișate grațios, brațele împreunate în dreptul taliei, privind direct înainte și fix, o imagine a stăpânirii de sine.

Purta un costum în două piese crem cu pantaloni largi, pantofi cu toc înalt dintr-o piele de reptilă de culoare maro și o poșetă asortată. Nu avea bijuterii, cu excepția unor cercei cu șurub și un ceas de mână mare, fără pretenții. Nici un inel pe degete. Părul ei lung fusese prins într-o coadă aranjată. Știa din pozele făcute în operațiunea de supraveghere că, atunci când era lăsat liber, îi ajungea până la jumătatea spatelui. Blond-deschis, care părea la fel de autentic ca și diamantele de la urechile ei.

Oren opri caseta.

- Ce părere ai, până acum? Ca un cunoscător al sexului frumos, prima ta impresie.

Wick ridică din umeri și luă o înghițitură de ceai.

- Știe să se îmbrace. Are o piele frumoasă. Dacă i-ai pune un cub de gheață pe fund, sigur nu s-ar topi prea repede.

- Rece.

- Mai degrabă înghețată cu totul. Dar e de profesie chirurg. Chiar trebuie să fie stăpână pe ea în condiții de presiune, nu?

- Cred că da.

Oren dădu drumul din nou filmării și auziră glasul lui numindu-i pe toți cei prezenți, inclusiv pe detectivul Plum, al doilea polițist din încăpere, îmbrăcat și el tot în haine civile. Menționează data și numărul cazului, după care, pentru înregistrare, o întrebă pe doctorița Newton dacă fusese de acord să participe la acest interogatoriu.

- Da.

Oren se lansă direct în subiect.

- Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre asasinarea colegului dumneavoastră, doctorul Lee Howell.

- V-am spus deja tot ce știu, domnule detectiv Wesley.

- Ei bine, niciodată nu strică să le mai reluăm o dată, nu-i așa?

- Cred că nu. Asta dacă aveți o groază de timp liber.

Oren opri înregistrarea.

- Vezi? Aici se vede. La asta mă refeream. Politicoasă, dar clar ostilă.

- Da, cam așa e. Dar e vorba și de persoana ei. E doctor. Chirurg. Complexul lui Dumnezeu și-așa mai departe. Când deschide gura, ceilalți ascultă cu atenție. Nu e obișnuită să fie luată la întrebări și ca vorbele să îi fie puse la îndoială.

- Ar face bine să se obișnuiască, mormăi Oren. Cred că e ceva dubios cu cucoana asta.

Dădu înapoi filmarea pentru a o asculta din nou spunând:

- Asta dacă aveți o groază de timp liber.

Pe filmare, Oren îi adresează lui Plum o privire cu subînțeles. Acesta ridică din sprâncene. Oren continuă:

- În noaptea în care doctorul Howell a fost omorât, ați fost la el acasă, corect?

- Ca și alți vreo douăzeci și ceva de oameni, interveni avocatul. I-ați interogat pe toți atât de amănunțit ca pe clienta mea?

Fără să îl ia în seamă, Oren întrebă:

- Îi cunoșteți pe toți cei prezenți la petrecerea din seara aceea, doamnă doctor Newton?

- Da. Pe soția lui Lee o cunosc aproape de când am făcut cunoștință cu el. Ceilalți oaspeți erau doctori pe care îi cunosc. Le-am cunoscut partenerii de viață la evenimente mondene anterioare.

- Ați fost la petrecere singură?

- Exact.

- Ați fost singura persoană fără partener de acolo.

Avocatul se aplecă spre el.

- Aceste întrebări au vreo relevanță, domnule detectiv?

- Poate.

- Nu înțeleg cum ar putea avea. Doamna doctor Newton a mers singură la petrecere. Putem să trecem mai departe? Are un program încărcat.

- Sunt convins. Cu o lipsă de grabă evidentă, Oren își trecu în revistă notițele și se pregăti pe îndelete înainte de a pune următoarea întrebare. Din câte am înțeles, a fost un grătar.

- Pe terasa soților Howell.

- Iar doctorul Howell a fost cel care s-a ocupat de grătar.

- Vreți să știți și meniul petrecerii? întrebă avocatul, pe un ton sarcastic.

Oren continuă să se uite fix la Rennie Newton. Aceasta spuse:

- Lee avea impresia că era foarte priceput în pregătirea grătarului. Adevărul era că era un bucătar îngrozitor,

dar nimeni nu se îndura să-i spună adevărul. Se uită în jos, cu un zâmbet trist. Prietenii săi glumeau întruna despre asta.

- Care era motivul pentru care organizase petrecerea asta?

- Motivul?

- Era un grătar obișnuit, de vineri seara, sau era pentru o ocazie specială?

Doctorița se mișcă ușor pe scaun și își încrucișă din nou picioarele.

- Sărbătoream avansarea lui Lee în postul de șef al secției Chirurgie.

- Exact, promovarea ca șef de serviciu. Ce părere aveți despre asta?

- Eram încântată pentru el, bineînțeles.

Oren bătu cu capătul creionului în blatul mesei preț de cincisprezece secunde, dacă nu și mai bine. În tot acest timp, ea îl privi direct în ochi, fără să ezite vreun pic.

- Și dumneavoastră erați luată în considerare pentru acest post, nu-i așa, doamnă doctor Newton?

- Da. Și meritam să îl obțin.

Avocatul ei ridică din mână, încercând să o prevină.

- Mai mult decât Howell? întrebă Oren.

- Din punctul meu de vedere, da, răspunse ea cu calm.

- Doamnă doctor Newton, eu...

Femeia își opri avocatul.

- Nu fac altceva decât să spun adevărul. În plus, detectivul Wesley și-a dat seama deja ce părere aveam despre faptul că pierdusem postul în favoarea lui Lee. Sunt conștientă că i se pare că ar putea fi un mobil pentru crimă. Întorcându-și privirea asupra lui Oren, adăugă: Dar nu l-am omorât eu.

- Domnilor detectivi, pot să schimb câteva cuvinte cu clienta mea între patru ochi? întrebă rigid avocatul.

Fără să-i ia în seamă solicitarea, Oren spuse:

- Nu cred că ați omorât pe nimeni, doamnă doctor Newton.

- Atunci ce cau aici, pierzându-mi vremea și pierzându-v-o și pe-a dumneavoastră? De ce ați solicitat acest - aruncă o privire disprețuitoare către pereții încăperii de mici dimensiuni - acest interogatoriu?

În momentul acesta, Oren opri filmarea și îi ceru părerea lui Wick.

- Ei?

- Ce?

- A negat înainte ca eu să o acuz.

- Fii serios, Oren. Are mai mulți ani de școală decât tine, mine și Plum în total. Dar nu avea nevoie de o diplomă în medicină ca să-și dea seama unde voiai să ajungi. Ar fi fost mai subtil să treci cu o cireadă de vaci prin camera aia. A înțeles unde băteau. Orice prost ar fi făcut-o. Iar femeia asta nu mi-mi pare deloc proastă.

- Ea și doctorul Howell au un trecut plin de conflicte.

- Și noi la fel, zise Wick, râzând.

Oren clătină din cap, cu încăpățânare.

- Nu ca ei. Toți cei cu care am vorbit la spital spun că ea și Howell se respectau din punct de vedere profesional, dar nu se înțelegeau.

- Relație romantică încheiată urât?

- Inițial, le-am pus întrebarea asta tuturor celor pe care i-am interogat. N-am mai făcut-o.

- De ce?

- M-am săturat să-i văd râzând de mine.

Wick se răsuci spre el și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

- Nici eu nu înțeleg, răspunse Oren la întrebarea mută din expresia lui. Asta a fost reacția ori de câte ori am întrebat. Din câte se pare, n-au fost niciodată scânteii romantice între ei.

- Doar o rivalitate prietenească.

- Nu sunt sigur că era chiar atât de prietenească. La suprafață, poate, dar poate că exista o animozitate latentă care era chiar profundă. Dintr-un motiv sau altul, se luau mereu la harță. Uneori din cauza unor chestiuni mărunte, alteori din unele importante. Uneori în glumă, alteori, nu. Dar disputele lor erau mereu înfocate, uneori acide, și bine cunoscute de toți angajații spitalului.

În timp ce procesa mental aceste informații, Wick tot trăgea absent de banda de cauciuc de la mână, tot lovindu-și pielea.

Oren observă ce făcea și zise:

- Aveai și ieri aia la mână. Pentru ce e?

- Ce? Wick se uită la elasticul din cauciuc de la încheietură, ca și cum nu l-ar mai fi văzut până atunci. A, e... nu e nimic. Aăă, să ne întoarcem la oile noastre, numirea lui Howell are vreo legătură cu faptul că era bărbat?

- Nu cred. Alte două departamente de la Tarrant General sunt conduse de femei. Howell a primit postul pe care Newton avea impresia că-l merita și probabil că i se părea că avea un avantaj pentru că avea vechime mai mare. Ea lucra la spital de doi ani când Howell a apărut în peisaj.

- Sigur i-a fost tare ciudă pe el pentru chestia asta.

- Era și firesc să-i fie.

- Dar într-atât încât să-i facă felul?

Uitându-se lung la imaginea încremenită de pe ecranul televizorului, Wick se încruntă, cuprins de un amestec de scepticism și concentrare. Făcu semn din cap ca Oren să pornească din nou filmarea.

În camera de interogatorii, Oren întrebă:

- După petrecere v-ați dus direct acasă?

Ea îi confirmă scurt.

- Aveți pe cineva care să confirme asta?

- Nu.

- N-ați mai ieșit în oraș după ce ați plecat de la soții Howell?

- Nu. Și nici pentru asta nu am pe nimeni care să vă confirme acest lucru, adăugă ea când își dădu seama ce se pregătea el să întrebe. Dar asta e adevărul. M-am dus acasă și m-am băgat în pat.

- Când ați aflat că doctorul Howell a fost ucis?

Această întrebare o făcu să-și lase capul în jos și să răspundă încet.

- În dimineața următoare. La știrile de la televizor. Nimeni nu mă anunțase. Am fost năucită, nu-mi venea să cred. Își împleti degetele strâns. A fost oribil să aflu așa, fără nimic care să mă pregătească pentru o veste atât de îngrozitoare.

Wick luă telecomanda pentru a apăsa butonul de pauză.

- Mie, unul, mi se pare că a fost foarte tulburată.

- Da, păi... Oren scoase un mormăit neclar.

- Pe văduvă ai întrebat-o despre relația dintre ei?

- Mi-a spus ce mi-au zis toți: respect reciproc, dar aveau diferendele lor. Mi-a spus că pe Howell chiar îl distra să o necăjească pe doctorița Newton. El era glumeț. Ea e profesionistă până în măduva oaselor. Era pur și simplu ușor să o necăjească.

- Ei, ca să vezi!

- Poate doctoriței Newton i s-a părut că obținerea postului a fost gluma care a umplut paharul.

Wick se ridică și începu să se plimbe încolo și înapoi.

- Hai să recapitulăm din nou evenimentele.

- Cu crima? Din ce mi-a spus doamna Howell, petrecerea s-a terminat pe la miezul nopții. La unu erau în pat. Telefonul fix a sunat la două și șapte minute. E sigură că atât era pentru că își aduce aminte că s-a uitat la ceas. Doctorul Howell a răspuns la telefon, a vorbit câteva secunde, după care a închis și i-a spus că era nevoie de el la spital, că fusese un accident de proporții pe autostradă, cu mai multe victime. S-a îmbrăcat și a plecat. Cadavrul i-a fost găsit lângă mașină, în parcare doctorilor, la două douăzeci și opt. Atunci am primit

apelul la 911. Ceea ce înseamnă că n-a avut timp decât să parcurgă distanța dintre casă și spital. Paznicul l-a văzut intrând cu mașina cu câteva minute mai devreme, așa că a fost omorât când s-a dat jos din mașină. Portofelul îi era neatins. Nici din mașină nu i-a fost luat nimic. Cauza decesului a fost o hemoragie puternică de la o plagă prin înjunghiere sub brațul stâng. Arma crimei a fost lăsată în rană. Un cuțit obișnuit de filetat. Reprezentantii firmei producătoare zic că nu au mai produs cuțite cu mâner de lemn de doisprezece ani, așa că respectivul cuțit ar fi putut proveni de oriunde. Bucătăria bunicii, vreun târg de vechituri, o mie de posibilități. Zero amprente, bineînțeles. Lama a pătruns printre coastele lui Howell fără nici o problemă și i-a spart inima ca pe un balon. Cel mai probabil, a fost atacat din spate, probabil pe lângă gât. Din reflex, victima a ridicat mâna, iar atacatorul l-a înjunghiat cu stânga. Totul s-a întâmplat uite-așa, zise el, pocnind din degete. Cine i-a luat viața știa foarte bine ce făcea.

- Cum ar fi vreun alt doctor?

Oren ridică din umeri.

- Ieri ai zis ceva despre un potențial martor ocular.

- Paznicul din parcare. Un anume... Oren deschise dosarul și parcurse rapid un formular tipărit până ce găsi numele. Malcomb R. Lutey. Douăzeci și șapte de ani.

- L-ai verificat?

- Inițial l-am luat în calcul ca suspect, după care l-am eliminat de pe listă. El a sunat la 911. Speriat de moarte și nu se prefăcea. A vomitat de patru ori când polițiștii care au venit inițial la fața locului încercau să obțină ceva informații de la el. N-a lipsit niciodată de la muncă de când s-a angajat acolo. Lucrează și de sărbători. Nu i-a făcut nici o problemă nimănui. Nu are nici măcar vreo amendă pe numele lui. Extrem de politicos cu toată lumea. Cam tocilar. Pardon. Tocilar în toată regula.

- N-a văzut sau n-a auzit nimic?

- După cum ți-am spus deja, Wick, absolut nimic. De cum s-a oprit din dat la rațe, a cooperat întru totul cu oamenii noștri. Era speriat rău, dar maică-sa e vinovată pentru asta. Însăpăimântătoare baborniță. Și pe mine m-a intimidat nițel. Crede-mă, nu e omul nostru.

- Și accidentul de pe autostradă?

- N-a existat nici un asemenea accident în noaptea aia. Toți cei de la spital au negat că l-ar fi sunat pe Howell. Desfășurătorul telefonic arată că apelul ar fi provenit de la un telefon mobil.

- Ia să ghicesc... imposibil de localizat.

- Exact.

- Bărbat sau femeie?

- Persoana care a sunat? Nu știm. Doctorul Howell a fost singurul care a auzit-o. Sau l-a auzit.

- Și femeia cu ce se alege în urma morții lui, ca bunuri?

- Cu o groază. Howell era asigurat până peste urechi, dar doamna avea și ea banii ei când s-a căsătorit cu el și urmează să moștenească și mai mulți când taică-său o să dea colțul.

- O căsătorie fericită?

- Așa se pare. Încercau să facă încă un copil. Au un băiețel de șapte ani. Familia americană ideală. Se duceau la biserică, aveau steagul la toate sărbătorile. Nici o urmă de abuz de droguri sau de alcoolism. El paria sume mici când juca golf și cam la asta se rezuma pasiunea lui pentru jocuri de noroc. Nici măcar vreo aluzie de adulter, și în nici un caz cu colega lui, Rennie Newton. Oren zdrăngăni cuburile de gheață din paharul său, vărșă unul în gură și începu să îl ronțăie cu zgomot. Doctorul nostru n-a avut nici un proces de malpraxis. Nici o datorie la care să fi ratat vreo rată. Nici un dușman cunoscut. Cu excepția lui Rennie Newton. Și am o preșimțire despre ea, Wick.

Acesta se opri și se uită fix la Oren, îndemnându-l să dea mai multe detalii.

- Nu crezi că e cam mare potriveala și providența ca rivalul ei să fie omorât la doar câteva zile după ce e numit într-un post pe care și-l dorea ea?

- Pură coincidență? se aventurează să explice lucrurile Wick.

- Aș accepta una ca asta, dacă n-ar exista apelul care l-a făcut pe Howell să vină în parcare aia în toiul nopții. În plus, nici nu cred în coincidențe atât de „pure“.

- Nici eu. Făceam pe avocatului diavolului. Se lăsă din nou pe pernele canapelei și își ridică brațele, încrucișându-și palmele pe ceafă. Se uita lung la ecranul televizorului, la chipul calm al doctorului chirurg Rennie Newton, care rămăsese încremenit odată cu înregistrarea. Să înjunghie un om? Da, ar ști exact unde să înfigă lama ca lovitura să fie fatală, dar nu știu ce să zică... Se încruntă. Pur și simplu nu-mi pare genul de lucru de care ar fi în stare doamna asta.

- Nu cred că a făcut-o ea personal. Cineva a făcut-o pentru ea.

Wick se răsuci și se uită fix la fostul său partener.

- Lui Lozada îi plac cuțitele.

- Uneori.

- Dar o dată a folosit un pistol de semnalizare.

Oren se strâmbă.

- O, Doamne, ce mizerie era acolo.

Părți din corpul victimei respective fuseseră descoperite plutind pe o suprafață de mai mulți acri de pe lacul Eagle Mountain. Lozada folosisese și un levier, o dată, pentru a sparge craniul unui om. Acea nu fusese o crimă plătită, cum erau mare parte din cele comise de el. Amărâtul respectiv doar îl călcase pe nervi. Bineînțeles, nu aveau cum să dovedească efectiv că el comisese aceste crime. Doar o știau.

Wick se ridică din nou de pe canapea și se postă în fața șemineului. Se uită la fotografiile cu Stephanie

și Laura de pe polița acestuia. După câteva secunde, se duse la fereastră și aruncă o privire printre jaluzelele orizontale. Apoi se întoarse cu pași leneși la polița căminului și apoi pe canapea.

– Crezi că doctorița Newton asta l-a plătit pe Lozada să-i elimine rivalul? Sau l-a pus pe Lozada să-l omoare din ciudă? Asta e teoria ta, în mare?

– E genul lui de omor. Fără agitație. Rapid. Cu arma lăsată la locul crimei.

– Nu te contrazic în privința asta, Oren. Partea cu care am eu o problemă e implicarea ei. Arată spre ecranul televizorului. E un chirurg cu o reputație bună și, indubitabil, un venit de sute de mii de dolari pe an. Caută un gunoi – știm clar că Lozada asta e, oricât de scumpe i-ar fi hainele – și îl tocmește să îi omoare colegul? În nici un caz. Îmi pare rău, dar eu nu cred povestea asta.

– De ce? E prea educată? Prea bine îmbrăcată? Prea curată?

– Nu, e prea... lipsită de sentimente. Nu știu, răspunse Wick, pierzându-și răbdarea. Avem vreo dovadă că ar exista o legătură între ea și Lozada?

– Căutăm.

– Adică nu.

– Adică le căutăm, sublinie Oren.

Wick expiră profund.

– Sigur. Lozada ar putea foarte bine să se întâlnească și cu Papa de la Roma și noi am fi ultimii care să afle de-așa ceva. E la fel de alunecos ca găinațul de bufniță.

– Și doctorița ar putea fi la fel de alunecoasă, la fel de înșelătoare. Își petrece mare parte din timp la spital, dar nimeni – și zic asta la propriu – nu pare să știe mare lucru despre viața ei personală. Toți zic că nu prea vorbește despre asta, că-și păstrează viața personală doar pentru ea. De-asta au râs toți când îi întrebam despre ceva prostioare între ea și Howell. Și dacă are vreo relație romantică, nimeni nu știe nimic. E o singuratică. Un chirurg excelent, adăugă el. În privința asta, toți au fost

de aceeași părere. Per total, e foarte simpatizată. Este destul de prietenoasă. Bună la suflet. Dar e distantă. Distantă – asta e un cuvânt pe care l-am auzit de multe ori.

- Ai nevoie de mai multe informații, rosti Wick.

- De acord.

Băgând mâna în buzunarul de la piept al tricoului, Oren scoase o bucată de hârtie și o puse pe canapea, între el și Wick.

- Ce-i acolo?

- Adresa ei.

Wick știa ce presupunea asta, ce îi cerea Oren să facă. Dădu negativ din cap.

- Îmi pare rău, Oren, dar nu m-ai convins. Nu ai ceva concret care să o incrimineze. Deloc concret. Ceva speculații, în cel mai bun caz, și nimic clar. În mod clar, nimic concret. Pur și simplu, nimic care să mă facă să...

- Ai auzit despre cel mai recent proces al lui Lozada, nu? Sau ți-ai îngropat capul atât de adânc în nisipul din Galveston?

- Sigur că am auzit. Crimă cu premeditare. Încă o achitare, adăugă Wick, cu amărăciune. Același cântec, a zecea strofă. Ce-i cu procesul?

Oren se aplecă în față și rosti într-o șoaptă teatrală:

- Juriul care a hotărât achitarea lui... ?

- Da?

- Ia ghici tu cine era primul jurat.

capitolul 5

Wick purta pantaloni scurți, un tricou fără mâneci și pantofi de jogging. Dacă era să dea nas în nas cu vreun vecin băgăcios, ar fi putut lejer să spună că era la alergat și nu căuta decât un loc retras unde să se ușureze. Era posibil să nu aibă mare succes cu această poveste, dar era mai bună decât adevărul: că îi făcea o favoare prietenului său polițist intrând ilegal în casa unei suspecte în scopul de a obține informații.

Pentru a-și face acoperirea credibilă, dădu câteva ture în parcul aflat la câteva străzi de casa lui Rennie Newton. Până când sări gardul care separa curtea ei din spate de aleea învecinată, asudase suficient cât să fie credibil.

De la vreo câteva case mai încolo răzbătea uruitul unei mașini de tuns iarba. În afară de asta, cartierul era cuprins de liniște. El și Oren aleseseră ora aceasta pentru a intra pe furiș. Era prea devreme ca cei mai mulți dintre vecini să se întoarcă de la serviciu și prea cald pentru ca aceia care stăteau acasă să facă treburi sau cine știe ce activități în aer liber.

Urcă treptele care duceau la ușa din spate a casei și desfăcu fermoarul borsetei pe care o purta la brâu. Din ea scoase o pereche de mănuși din latex, punându-și-le imediat, aspect care i-ar fi fost greu de explicat în fața unui vecin, în contextul poveștii cu căutatul unui loc retras să se ușureze. Dar era mai bine să discute cu un vecin decât cu un judecător înarmat cu niște amprente prelevate de la locul faptei, care se potriveau perfect cu ale lui. Apoi, își scoase cardul bancar din borsetă. În mai puțin de trei secunde, ușa din spate era deschisă.

Răsunându-i în minte avertismentul final al lui Oren, „dacă ești prins, să știi că eu, unul, nici n-am auzit de tine“, intră în casă fără să facă nici un zgomot.

Rar se întâmpla ca Wick să fie atât de uimit încât să rămână mut, fără vreo remarcă spirituală. Totuși, cu o seară înainte, când Oren îi spusese despre faptul că Rennie Newton fusese jurat cu puțin timp în urmă, avusese nevoie de câteva secunde bune pentru a-și recăpăta capacitatea de a vorbi, și chiar și atunci nu reuși să îngaime decât un „Hmm!“ extrem de puțin grăitor.

Oren îl momise, și acum știa bine că-l prinsese în undiță.

Ajuns în casa femeii care fusese jurat într-un proces, se opri să asculte. Nu se așteptaseră să aibă sistem de alarmă. Oren verificase evidențele primăriei, în care

ar fi trebuit să apară autorizația necesară. Nu exista așa ceva, și nici un bip electronic nu-l anunță acum pe Wick că s-ar fi activat vreun asemenea sistem.

Nu auzea decât liniștea goală a unei case pustii. Timp de aproape o săptămână, doamna doctor Newton fusese sub supravegherea poliției. Știa că locuia singură, iar Oren îi spusese că puteai să-ți potrivești ceasul după programul ei zilnic. Nu se întorcea acasă decât după ce-și făcea vizitele de seară la spital. Din ce-i spusese el, rar se întâmpla să existe o diferență mai mare de douăzeci de minute între orele la care ajungea acasă.

Intrând pe ușa din spate, Wick pătrunsese în bucătărie, care era mică și impecabil de curată. În chiuvetă nu erau decât două vase: o cană și cafetiera de la filtru. În fiecare era un strat de aproape trei centimetri de apă cu detergent.

În sertarul cel mai apropiat de plită, ustensilele de gătit erau aliniate precum cele chirurgicale, pe tăvița lor sterilă. Printre cuțitele ei se afla și unul de filetat. Avea mânerul dintr-un fel de material sintetic și se potrivea cu celelalte din set.

În cutia de pâine se afla o jumătate de franzelă integrală, împachetată strâns în plastic prins cu un clește. Fiecare cutie de cereale din cămară era închisă cu grijă. Conservele de legume nu erau aranjate în ordine alfabetică, dar ordinea în care erau așezate era aproape la fel de exagerată.

Mâncarea din frigider arăta că era conștiincioasă în ceea ce privea alimentația, dar nu era o fanatică a curelor de slăbire. În congelator avea două cutii de doi litri cu înghețată. Bineînțeles, înghețata ar fi putut fi pentru un musafir.

Verifică și sertarul de la blatul încastrat și găsi o listă laminată cu numere de telefon utile în caz de urgență, un carnețel liniat în care nu găsi notițe sau mângăleli și mai multe pixuri Bic, toate cu pastă neagră. Nimic personal sau care să aibă vreo însemnătate.

Deschise ușa dintre camere și pătrunse în living. Ar fi putut fi o imagine de catalog.

Pernele erau umflate și așezate la distanțe egale de-a lungul spătarului canapelei. Revistele erau așezate în teancuri ordonate, cu marginile aliniate ca și cum ar fi fost parte dintr-un pachet de cărți de joc. Telecomanda de la televizor era aliniată perfect paralel cu colțul noptierei.

- O, Doamne, rosti în șoaptă Wick, gândindu-se la starea în care își lăsase el cocioaba din Galveston.

De dimineață, când plecase din camera sa de motel, aceasta arăta ca după furtună.

La jumătatea holului se afla încă o ușă, care făcea legătura cu o cameră de mici dimensiuni, pe care ea evident o folosea ca birou. Spera că avea să se dovedească a fi un tezaur de informații și de indicii despre femeia aceasta. Ceea ce nu fu cazul. Titlurile lucrărilor de medicină din bibliotecă erau la fel de seci ca praful. Găsi și câteva atlase și ghiduri de călătorie, câteva romane, în mare parte opere cu valoare literară, nimic deocheat și în mod clar nimic care să se potrivească cu gusturile sale nesofisticate în materie de lectură.

Pe masa de lucru ordonată, corespondența îi fusese împărțită în două coșulețe metalice, unul pentru plicurile deschise, celălalt pentru cele nedeschise. Wick studie rapid conținutul ambelor. În sertarul mai adânc al biroului descoperi un dosar cu burduf pentru chitanțe - cu câte un compartiment etichetat pentru fiecare lună.

Le trecu în revistă, dar nu găsi nici o factură achitată către un asasin în nici unul dintre compartimentele dosarului cu burduf.

În dormitorul ei avu parte de prima surpriză. Se opri în prag, cercetându-l rapid în totalitate înainte să-l studieze mai încet. Prin comparație, această cameră era dezordonată. Nu era locuită de un chirurg. Era locuită de o persoană. De o femeie.

Se așteptase să dea de un pat care să se încadreze în standardele militare, atât de tare că dacă ai fi aruncat o monedă pe el, aceasta ar fi ricoșat. Totuși, lucru ciudat, patul fusese lăsat nefăcut. Trecu de el și se duse la fereastră, unde știa că Oren și Thigpen îl puteau vedea de la fereastra de la primul etaj al unei clădiri aflate la două case mai încolo, în spatele celei a lui Rennie Newton. Le arătă degetul mijlociu.

Întorcându-și atenția asupra camerei, își începu căutarea cu sertarele comodei. Lenjeria intimă era împăturită și așezată în teancuri, chiloți într-un sertar, iar sutienele în cel de dedesubt. Separase articolele practice de cele fanteziste.

Se întrebă ce anume determina alegerea ei, când deschidea sertarele respective. Zi, noapte? Serviciu, distracție? Oare dispoziția pe care o avea dicta alegerea, sau invers?

Trecu în revistă articolele textile, căutând pe sub ele suvenire, scrisori, fotografii care să-i dea ceva indicii despre personalitatea lui Rennie Newton. Oare era genul de femeie care s-ar înhăita cu un criminal cunoscut, după cum bănuia Oren?

Căutarea sa prin sertarele comodei se soldă cu descoperirea mai multor săculeți parfumați, dar a nici unui indiciu. Același lucru și în garderobă, care era organizată la fel de ordonat, după categorii, ca și sertarele de lenjerie intimă. Iar în cutiile de pantofi nu găsi decât pantofi.

Trecu la noptieră. O revistă de sport fusese lăsată deschisă la un articol despre ce exerciții am putea să facem pe tot parcursul zilei pentru a scăpa de senzația de încordare a gâtului. Capacul unui flacon de loțiune de corp nu fusese înfiletat bine. Wick luă sticluța și o adulmecă. El nu știa să deosebească florile, dar pe etichetă scria Crăițe și Hortensii, așa că probabil așa mirosea. Oricum, mirosea bine.

Luând telefonul fără fir din suportul său, ascultă tonul. Nu era bipul care indica faptul că avea mesaje în căsuța vocală.

Dacă tot era aici, și-ar fi dorit să fi avut un microfon să-l pună, dar Oren se împotrivise ideii lui.

- Am avea nevoie de mandat, și nici un judecător nu ne-ar semna așa ceva până n-am fi în stare să-i arătăm probe.

- Am putea afla o groază de lucruri ținându-i telefonul sub observație.

- E ilegal.

Wick izbucnise în râs.

- Ca și intrarea prin efracție. Nu putem folosi nimic din ce-o să găesc acolo.

- Da, dar e ceva diferit.

El nu reușise să înțeleagă care era diferența, dar Oren rămăsese de neclintit și el era cel care controla acțiunea. Puse înapoi receptorul în suportul de încărcare și deschise sertarul noptierei. În el găsi o cutie cu rechizite, încă împachetată în celofanul transparent, nefolosită. Mai era și o bucată ruptă dintr-un ziar. O luă și o despătură.

Era o pagină cu necrologuri. Unul dintre el era al lui Eleanor Loy Newton. Fiica sa, Rennie, era menționată ca singura rudă rămasă în viață. Recunoscuse numele orașului de pe antet. Dalton, Texas. Împăturind-o la loc cu mare grijă, o puse înapoi în sertar. În momentul acela, descoperi un mic triunghi alb, abia vizibil sub cutia de rechizite nedeschisă. O ridică. Sub ea se afla un cartonaș mic, pe care era scris la mașină un singur rând:

„Am făcut o pasiune pentru tine.“

Era nesemnat, nu avea nici o adresă sau dată, ceea ce însemna că era imposibil să își dea seama dacă Rennie Newton îl primise sau luase în calcul să i-l trimită cuiva și se răzgândise. Părea un cartonaș care însoțea un cadou. Oare venise cu un dar pe care îl primise recent sau era un suvenir de la un prieten din liceu, un fost amant

sau bărbatul cu care avusese o aventură de-o noapte sâmbăta trecută?

Evident, avea o anumită însemnătate pentru ea, altfel n-ar fi fost în sertarul noptierei, lângă necrologul mamei ei.

Era un lucru ciudat, dar nicidecum incriminatoriu.

Puse cartonașul înapoi exact așa cum îl găsisese și intră în baia alăturată. Găsi un prosop umed în coșul de rufe, împreună cu o pereche de pantaloni scurți și un maiou cu dungulițe în relief. Ținuta ei de somn din noaptea precedentă?

Probabil. O iubită pe care o avusese destul de recent prefera ținutele confortabile în detrimentul celor sexy. Adevărul era că lui i se păruse că aceste ținute confortabile erau al naibii de sexy.

O varietate de săruri și geluri de baie erau aliniate pe o poliță, deasupra căzii. Și nu erau doar de frumusețe. Fuseseră folosite des. Încăperea mirosea floral, feminin. Avea o tăviță din metal care se potrivea perfect pe marginile căzii, pe care se aflau o lumânare parfumată, un burete, un aparat de ras și o pereche de ochelari de citit. Îi plăcea să stea mult timp în cadă. Dar singură; nu era suficient de mare pentru două persoane.

În dulăpiorul de deasupra chiuvetei, cu ușa acoperită cu oglindă, găsi o periută de dinți și un pahar, un tub de pastă de dinți rulat din capăt – Wick nu cunoștea pe nimeni care chiar proceda așa – și ață dentară cu aromă de mentă. Găsi o varietate de cosmetice și creme de noapte, un flacon cu aspirină și o folie de tablete împotriva acidității. Nici un medicament care se elibera doar pe rețetă. Sub chiuvetă avea suluri de hârtie igienică și o cutie cu tampoane.

Se întoarse în dormitor și rămase mult timp uitându-se la patul nefăcut. Cearceafurile galben pal erau șifonate, iar pilota era pe jumătate pe pat și jumătate pe jos. Dacă nu cumva se înșela amarnic, Rennie Newton

nu numai că făcea baie singură, dar și dormea singură. Cel puțin așa se întâmplase noaptea trecută.

- Ți-a luat o groază, îi spuse Oren când Wick li se alătură din nou în camera de la etajul casei de supraveghere.

- Da, ce-ai făcut acolo atâta vreme, i-ai probat chiloțeei?

Aceste cuvinte veniră de la Thigpen, căruia toți îi spuneau Porcpen din cauza aspectului. Era vulgar, neglijent și, în opinia lui Wick, de o prostie crasă.

- Nu, Porcpen, m-am oprit la întoarcere la un sex oral. Nevastă-ta îți transmite să iei niște pâine în drum spre casă.

- Ticălosule! Avem poze cu tine arătându-ne degetul mijlociu. Foarte profesionist din partea ta, Threadgill.

- Ei, mă cobor și eu la nivelul celor cu care lucrez.

- O să adaug poza aia la expoziția mea.

Thigpen arată cu degetul mare către perete, unde lipise fotografiile cele mai deochete cu Rennie Newton.

Wick aruncă o privire la pozele de care Thigpen era atât de mândru, după care apucă furios o sticlă cu apă și îi deșurubă capacul. O bău pe toată pe nerăsuflăte.

- Ei? întrebă Oren.

Wick luă loc și își dădu jos adidașii.

- Într-un cuvânt?

- Pentru început.

- Ordonată. Ca o farmacie. De o curățenie obsesivă.

Describe bucătăria, camera de zi și biroul. Despre dormitor spuse:

- Acolo nu era la fel de multă ordine. Patul era nefăcut, dar toate erau la locul lor. Poate că s-a grăbit în dimineața asta înainte să plece spre spital.

Le enumeră ce găsisese în sertarul noptierei.

- Cartonașul era într-un plic? întrebă Thigpen.

- Am zis deja, nu. Era un cartonaș alb, simplu. Mic. Cu un singur rând, scris la mașină.

- E din Dalton, îi confirmă Oren când Wick le spuse despre necrologul din oraș. A copilărit acolo. Taică-său a fost un important om de afaceri și fermier de vite. Stâlp al comunității. Implicat în toate cele. E singură la părinți.

- Și nici nu mai are rude în viață, din câte se pare. În necrolog era prezentată ca singura persoană din familie rămasă după moartea mamei ei.

Ceea ce ar fi explicat și de ce avea o cutie de rechizite nedeschisă, își dădu seama Wick. Cui să îi scrie?

- Ai găsit ceva care să arate...

- Vreo înțelegere cu Lozada? întrebă Wick, terminându-i întrebarea lui Oren. *Nada*¹. Nu cred că are nici o relație de nici un fel cu nimeni. Nici măcar o singură fotografie în toată casa, nici un număr de telefon al vreunei persoane notat pe undeva. Doctorița noastră pare să ducă o viață foarte solitară.

Când tăcu, Oren îi făcu semn să dezvolte.

- În mod clar, nici un indiciu al unei prezențe masculine, infractor sau nu. Nici o haină de bărbat în garderobă sau în vreun sertar. Singurul aparat de ras din baie era roz. O singură periuță de dinți. N-am găsit pastile anticoncepționale, prezervative sau o diafragmă. Trăiește ca o călugăriță.

- Poate e lesbi.

- Poate ești tu cretin, ripostă Wick la cuvintele lui Thigpen.

Oren se uită ciudat la el, după care se întoarce către celălalt detectiv.

- Ce-ar fi să pleci mai devreme azi?

- Nu tre' să-mi spui de două ori. Thigpen se ridică în picioare și își ridică pantalonii lejeri kaki, care se lăsaseră foarte mult sub burta lui proeminentă. Aruncându-i lui Wick o privire acră, mormăi: Da' ce-i cu tine, oricum?

- Nu uita de pâine.

- Să ți-o trag!

¹ Nimic (în limba spaniolă, în original)

- Thigpen! Oren îi adresă o privire muștrătoare. Să te prezinți aici mâine-dimineață la șapte.

Celălalt polițist îi mai aruncă lui Wick o privire iritată, după care coborî cu pași greoi treptele scării interioare. Nici Wick, nici Oren nu spuseră nimic până ce nu auziră ușa casei goale închizându-se. În secunda următoare, Oren rupse tăcerea:

- Ce-i cu tine?

- Trebuie să fac un duș.

Răspunsul lui nu lămuria chestiunea, dar Oren lăsă lucrurile așa momentan.

- Știi unde e baia.

Ca baie, cea din casa de supraveghere era jalnică. Prosoapele pe care le aduseseră ei nu erau deloc cine știe ce. Erau ieftine, mici și nici nu absorbau apa.

Wick contribuise cu niște săpun pe care îl șterpelise din camera sa de motel. Nu aveau apă caldă.

Totuși, nici baia din casa lui din Galveston nu era vreo grozăvie. Era obișnuit cu un boiler capricios. Abia dacă luă în seamă lipsa de confort.

Această casă goală era amplasamentul perfect pentru operațiunea de supraveghere a lui Rennie Newton organizată de departamentul de poliție, din moment ce le permitea să vadă perfect atât curtea din spate, cât și aleea laterală a casei ei. Clădirea fusese în curs de renovare când izbucnise un conflict între constructor și proprietar, care nu locuia aici. Neînțelegerea degenerase și acum exista un proces în derulare.

Poliția Fort Worth le întrebaseră pe ambele părți dacă permiteau folosirea clădirii și primise permisiunea amândurora, pentru o mică taxă. Faptul că era în curs de renovare făcuse ca polițiștii să poată să vină și să plece îmbrăcați mai mult sau mai puțin ca niște meșteri și să aducă materiale și echipamente fără să atragă atenție nedorită din partea vecinilor, care erau obișnuiți cu lucrările de renovare ale caselor din cartierul lor.

Wick ieși din baie și căută în geanta de voiaj pe care o adusese aici, ca să aibă haine de schimb. Își puse o pereche de jeanși și un tricou pe care îl avea ca amintire de la un concert al celor de la Eagles la care fusese cu mulți ani în urmă, în Austin. Își trecu degetele prin părul ud, dându-și-l pe spate.

Oren îi luase locul lui Thigpen la fereastră. Îi adresă lui Wick o privire critică peste umăr.

- Ciudată uniformă de polițist.

- Nu-s polițist.

Oren se mulțumi doar să mormăie ceva ininteligibil.

- Presupun că berea nu e permisă în casa asta.

- Thigpen ne-ar turna imediat. Avem niște sticle de Coca-Cola în lada frigorifică.

Wick luă una, îi desfăcu dopul și luă o înghițitură prelungă.

- Vrei și tu una?

- Nu, mersi.

Wick își lovi adidașii cu piciorul, împingându-i vag în direcția genții de voiaj și se așeză pe un fotoliu. Mai luă o înghițitură prelungă din cutia de suc. Owen îl privea atent, urmărindu-i fiecare mișcare. Într-un final, Wick spuse:

- Ce e?

- Ce-ai găsit în casă?

- Ți-am spus.

- Tot?

Wick întinse brațele și ridică din umeri, o imagine a nevinovăției.

- De ce ți-aș ascunde ceva?

- Din cauza a ce-ți atârnă între picioare.

- Pardon?

- Pentru o femeie albă, doctorița e destul de frumoasă.

Wick izbucni în râs, după care spuse:

- Așa e. Și?

Oren îi adresă o privire care spunea foarte multe.

- Chiar crezi că... aaah! Flutură agasat din mână, respingând ipoteza lui Oren, clătină din cap și își feri privirea. Când întâlnește din nou ochii inflexibili ai fostului său partener, zise: Uite ce e, dacă este în căldășie cu Lozada, poate să fie și Elena din Troia că nu mă interesează. Elena din Troia în călduri. Vreau să-l înfund pe ticălosul ăla, Oren. Știi bine asta. O să mă folosesc de oricine și-o să fac orice e nevoie ca să îl bag la răcoare.

Nici pe departe liniștit, Oren spuse încet:

- Și așa am ajuns la al doilea motiv pentru care ai ascunde ceva de mine.

- Nu înțeleg.

- Nu transforma chestia asta într-o răzbunare personală, Wick.

- Cine a bătut la ușa cui?

Oren ridică tonul, pentru a fi pe măsura celui al lui Wick.

- Te-am cooptat pentru că am nevoie de un om bun. Cineva cu instincte precise, ca tine. Și pentru că aveam impresia că meriți să fii implicat în chestia asta, după ce s-a petrecut între tine și Lozada.

- Vrei să și ajungi undeva cu toată vorbăria asta?

Oren nu fu deturnat de atitudinea lui ursuză.

- Nu mă face să regret că te-am implicat în asta.

Îi adresează o privire la fel de severă ca și avertismentul verbal. Wick fu primul care își feri privirea.

Oren respecta mereu regulile. Lui Wick i se păreau că acestea îl îngrădeau și rareori li se supunea. Era o diferență de caracter care de obicei îi făcea să se certe. În același timp, era și lucrul pe care îl admirau cel mai mult unul la celălalt. Deși Oren îl muștra adesea pe Wick pentru nechibzuința sa și atitudinea relaxată privind regulile, îi admira îndrăzneala. Wick se răzvrătea împotriva regulilor, dar îl respecta pe Oren pentru că le respecta.

Politiștul se întoarce la sarcina sa de a supraveghea casa lui Rennie Newton. După vreo câteva secunde de tăcere, Wick îi spune:

- Mi s-a părut ceva ciudat. În garderobă. O groază de perechi de blugi. Și nu de firmă. Blugi purtați mult, ca ai mei. Își trecu palma peste denimul pe care timpul și o mie de spălări îl albiseră și îl înmuiaseră. Și trei perechi de cizme de cowboy. Nu m-am așteptat la așa ceva.

- Îi place să călărească.

- Cai?

- Era menționat în fișa ei biografică. Cei de la *Star-Telegram* aveau un dosar detaliat despre ea. Am cerut o copie după tot. Doctorița Newton a apărut în ziar de numeroase ori. Evenimente caritabile. S-a implicat în problemele comunității. Doctori Fără Frontiere.

- Ce-i aia?

Pe masă se afla un dosar cu coperte maronii. Oren îl luă și îl puse fără menajamente în poala lui Wick.

- Fă-ți munca de cercetare. Grace mă așteaptă la masă. Se ridică, se întinse, luă un sul de schițe de arhitectură pe care le folosea pe post de recuzită și porni spre scara interioară. Nu am terminat de văzut filmarea aseară. Dacă vrei să te uiți la ea, e acolo, dar să nu cumva să te distragă asta de la supravegherea casei.

- Chiar mi-ar plăcea să văd și restul. Poate mai aflu câte ceva.

Oren dădu aprobator din cap.

- O să am pagerul la mine. Sună-mă dacă se întâmplă ceva neobișnuit.

- Cum ar fi să vină în vizită Lozada?

- Da, chestii de genul ăsta. Pot să ajung în zece minute. Ne vedem dimineață.

- Avem ceva de mâncare pe-aici?

- Niște sendvișuri în frigiderul ăla mic.

Treptele scârțâiră sub greutatea lui Oren. După plecarea lui, casa se cufundă în tăcere, cu excepția zgomotelor ocazionale, inerente într-o clădire veche din lemn. Aerul

din camerele goale era impregnat de mirosul rumegușului rămas în urma renovării neterminate. Multora li s-ar fi părut un loc neplăcut de petrecut noaptea, dar pe Wick nu îl deranja. Adevărul era că se oferise să facă el schimbul de noapte. Oren trebuia să fie acasă, cu familia. Thigpen, la fel. Asta deși Wick presupunea că doamna Thigpen ar fi preferat ca soțul ei să stea mai mult plecat.

Luă binoclul și privi atent casa lui Rennie Newton. Aceasta nu ajunsese încă acasă. Profită de ocazie să arunce o privire în frigiderul de mici dimensiuni și găsi două sendvișuri împachetate. Unul cu salată de ton, celălalt cu curcan și șvaițer. Îl alese pe cel cu curcan și îl luă cu el la masa de lângă fereastră. Băgă caseta în aparatul video cu monitor, după care se instalează confortabil să urmărească filmarea în timp ce-și mănca sendvișul.

Înregistrarea începu din momentul în care Oren o oprise în seara precedentă.

Pe filmare, Oren spuse:

- Doamnă doctor Newton, ați făcut recent parte din juriul care a dat un verdict de achitare unui anume domn Lozada, acuzat de crimă?

Avocatul ei se aplecă peste masă.

- Ce relevanță are această întrebare, domnule detectiv?

- Ajungem și acolo.

- Vă rog. Doamna doctor Newton are pacienți care o așteaptă.

- S-ar putea să fie nevoie ca alt doctor să-i preia responsabilitățile.

- Să înțeleg că asta e o amenințare că s-ar putea să fiu reținută? întrebă Rennie Newton.

Oren evită această întrebare directă spunând:

- Cu cât îmi răspundeți mai repede la întrebări, cu atât mai repede puteți pleca, doamnă doctor Newton.

Ea scoase un oftat, ca și cum toate aceste lucruri i se păreau extrem de plictisitoare.

- Da, am făcut parte din juriul care l-a achitat pe domnul Lozada. Sigur știți deja asta, altfel n-ați fi adus vorba de asta.

- Exact, știu. Mai mult, i-am interogat pe restul de unsprezece jurați care v-au fost colegi.

- De ce?

- Din curiozitate.

- Despre?

- Mi s-a părut că asasinarea doctorului Howell seamănă foarte mult cu o crimă plătită. Ucigașul nu l-a tâlhărit. Nu putem identifica nici un alt mobil. Adevărul e că singurul său dușman cunoscut sunteți dumneavoastră.

Luată prin surprindere de aceste cuvinte, doctorița exclamă:

- Eu și Lee nu eram dușmani! Eram colegi. Colegi care aveau o relație amicală.

- Și care se certau mereu.

- Aveam diferende, da. Dar asta nu poate fi...

- Sunteți o colegă cu care avea o relație amicală și care a contribuit recent la eliberarea unui ucigaș plătit.

- Infracțiunea domnului Lozada nu a fost confirmată printr-o sentință, rosti avocatul, într-un stil tipic avocătesc. Și nu are nici o importanță în chestiunea de azi, oricum. Doamnă doctor Newton, trebuie să insist să nu mai faceți nici o altă declarație.

Wick dădu filmarea pe repede înainte, trecând peste discuția contradictorie care izbucni între avocat și Oren, care evident îl convinse pe avocat că ar fi fost în interesul clientei sale să îi răspundă la întrebări. Cooperarea într-o anchetă era foarte apreciată de către Departamentul de Poliție Fort Worth și așa mai departe. Wick știa bine discursul. Îl folosisese și el de o mie de ori. Reporni filmarea la timp pentru a-l auzi pe Oren spunând:

- Toți ceilalți jurați mi-au spus că ați fost în favoarea achitării lui Lozada de la început.

- Incorect, răspunse ea cu un calm remarcabil. Nu am fost în favoarea achitării. Nicidecum. Cred că domnul

Lozada e vinovat, cel mai probabil. Dar avocatul acuzării nu m-a convins dincolo de o îndoială rezonabilă. Din acest motiv și al sarcinii primite de la judecător, conștiința nu m-a lăsat să votez pentru condamnarea lui.

- Deci a fost o chestiune de conștiință care v-a făcut să îi convingeți pe ceilalți unsprezece să voteze pentru achitare.

Femeia trase aer adânc în piept și expiră încet.

- Ca președintă a juriului, era datoria mea să mă asigur că toate aspectele cazului erau luate în calcul. Era o crimă oribilă, da, dar eu i-am încurajat pe ceilalți jurați să nu-și lase emoțiile să le întunece angajamentul de a respecta legea, chiar dacă aceasta poate fi imperfectă. După două zile de deliberare, fiecare jurat a votat cum i-a dictat propria conștiință.

- Cred că e un răspuns satisfăcător la întrebarea dumneavoastră. Din nou, avocatul se ridică în picioare. Asta dacă nu mai aveți vreun alt subiect total fără nici o legătură cu cazul despre care vreți să stăm la taclale, domnule detectiv Wesley.

Oren îi confirmă că, la momentul respectiv, nu mai avea nici o întrebare și opri camera de luat vederi, iar înregistrarea ajunsese la final.

În timp ce aceasta se derula înapoi, Wick își aduse aminte ultima conversație despre caz dintre el și Oren, din seara precedentă.

- Lozada a părut să... stabilească o legătură cu ea în timpul procesului, îi spusese Oren.

- O legătură?

- Mulți din cei prezenți au observat asta. L-am întrebat pe aprod dacă a existat vreun jurat asupra căruia să se fi concentrat Lozada și el mi-a răspuns: „Adică președinta juraților?” Asta mi-a zis prima oară, și nu-i spusese nimic despre doctorița Newton. Aprodul mi-a spus că omul nostru s-a holbat la ea pe tot parcursul procesului. Într-atât încât cei din jur să observe.

- Asta nu înseamnă că s-a uitat și ea la el.

Auzind asta, Oren ridicase din umeri neangajant, cum făcea mereu, gest care, paradoxal, spunea multe.

- Nu mă miră că Lozada s-ar concentra asupra unei femei atrăgătoare și că s-ar fi uitat fix la ea, continuase Wick. E un libidinos.

- Un libidinos care arată ca o vedetă de cinema.

- Care să fi jucat în Nașul, poate.

- Pe unele femei le excită genul ăsta de bărbați periculoși.

- Vorbești din experiență proprie, Oren? Promit să nu-i suflu nici o vorbă lui Grace. Vreau detalii. De-alea foarte picante.

Își iritase prietenul și mai tare făcându-i cu ochiul lasciv.

- Termină!

Chiar atunci venise și Grace la ei. Întrebuse de ce râdea Wick, iar când acesta refuzase să îi spună, aceasta îi amintise că fetele refuzau să se ducă la culcare fără povestea promisă. Le inventase o poveste despre o vedetă rock arogantă și bodyguardul ei chipeș și impunător, a cărui descriere fizică semăna foarte mult cu a sa. El și Oren nu mai schimbaseră nici un cuvânt până ce plecase.

După ce scoase caseta din aparatul video, se hotărî să mănânce și sendvișul cu salată de ton. Avea gust de pește și îi păru vechi, dar îl mîncă pe tot, știind că nu avea să mai primească nimic până dimineată. Tocmai ce-și scutura firimiturile de pe mâini când văzu un jeep intrând pe alea care ducea la garajul lui Rennie Newton.

Înșfăcă binoclul, dar abia dacă apucă să o întrezărească o secundă înainte ca mașina să intre în garaj. Mai puțin de treizeci de secunde mai apoi, lumina din bucătărie se aprinse. Primul lucru pe care îl făcu fu să-și lase poșeta supradimensionată de pe umăr și să o pună pe masă. Apoi își dădu jos sacoul costumului și își scoase poalele cămășii din betelia pantalonilor largi.

Traversând încăperea până la frigider, scoase o sticlă de apă, îi desfăcu dopul și luă o înghițitură. Apoi îl înșurubă la loc și rămase în dreptul chiuvetei, cu bărbia în piept. Wick reglă focalizarea binoclului. Prin fereastra de deasupra chiuvetei, părea atât de aproape că ar fi putut să o atingă. O șuviță de păr scăpată din coadă îi mângâia obrazul, până la piept.

Își lipise sticla de apă de frunte și o rostogolea încet încolo și înapoi. Expresia, postura și mișcările ei arătau o oboseală profundă. Chiar era normal să fie extenuată. Fusesse o zi lungă pentru ea. Wick știa asta. Fusesse aici când și-o începuse.

capitolul 6

Rennie stătea rezemată de blatul de bucătărie și își rostogolea încet sticla cu apă rece pe frunte. Trecuseră ani buni de când avusese nevoie de exerciții de respirație profundă ca să își recapete calmul. Ani buni, dar nu uitase cât de înspăimântător era să nu dețină controlul absolut.

De trei săptămâni înapoi, viața ei fusese dezordonată. Dezintegrarea programului ei de viață atent organizat începuse cu citația pentru a fi jurat.

În ziua următoare primirii acesteia prin poștă, ea și un grup de colegi, printre care și Lee Howell, se adunaseră în salonul doctorilor. Când le spusese despre citație, toți scosese răsunet agasat și îi deplânseseră ghinionul teribil.

Cineva o sfătuisese să spună că avea copii mici acasă.

- Dar nu am.

- Că ești singura îngrijitoare a unui părinte în vârstă.

- Dar nu sunt.

- Că ești studentă și ai un program încărcat.

Refuzase să mai dea un răspuns la această idee.

- Aruncă porcăria aia și nu o lua în seamă, o sfătuiuse alt coleg. Eu așa am făcut. M-am gândit că merită să plătesc amenda, indiferent cât de mare o fi, dacă asta însemna să nu mă prezint.

- Și ce s-a întâmplat?

- Nimic. Nu verifică niciodată chestiile astea, Rennie. Cheamă sute de oameni pe săptămână acolo. Chiar crezi că se obosește cineva să-și rupă ceva timp și energie ca să dea de urma unuia care nu s-a prezentat?

- Eu aș fi excepția de la regula asta. M-ar băga la închisoare. Să mă dea ca exemplu celor care încearcă să se fofileze de la a-și face datoria civică. Gânditoare, începuse să-și rotească paiul prin paharul cu suc. În plus, chiar asta e. O datorie civică.

- Ei, hai! îngăimase agasat Lee cu gura plină de chip-suri de cartofi luate de la automatul de pe hol. E o datorie civică pentru cei care nu au nimic mai bun de făcut. Folosește-te de programul tău de lucru ca să scapi.

- Dar programul de lucru nu reprezintă un motiv de absență. Scrie asta cu litere îngroșate în citație. Din păcate, se pare că n-am scăpare.

- Nu-ți face griji, zisese el. N-o să te aleagă să fii efectiv într-un juriu.

- Ba nu m-ar surprinde deloc dacă ar face-o, intervenise un alt coleg. Fratele meu e avocat litigant. Zice că mereu încearcă să aleagă cel puțin o femeie atrăgătoare în fiecare juriu, spusese el făcând cu ochiul.

Rennie îi răspunse cu o privire feroasă.

- Și dacă e vorba de avocate?

Zâmbetul lui se prăbușise.

- Nu m-am gândit la asta.

- Nici nu-ți stă în caracter.

Lee își curățase mâinile de sare.

- N-o să te aleagă.

- Bine, Lee, de ce nu? Te mănâncă de nu mai poți să-mi spui de ce n-aș fi potrivită ca jurat, nu?

El începuse să numere motivele pe degetele sale abile de chirurg.

- Ești prea analitică. Ai o părere despre orice și nu te sfiești să ți-o exprimi. Și prea dominatoare. Nici una dintre părți nu vrea un jurat care-i poate influența pe ceilalți.

Această discuție fusese singura în care Rennie ar fi fost mai mult decât dispusă să-l lase pe Lee să aibă dreptate. Fusese a doua selectată ca jurat din patruzeci și opt de candidați, iar apoi fusese aleasă prin vot președinta juriului. Pentru următoarele zece zile lucrătoare, în timp ce hârțogăria de la spital se acumulase și lista de pacienți care așteptau să fie consultați se lungise, timpul ei îi aparținuse Statului Texas.

Când totul se terminase, ușurarea ei fusese de scurtă durată.

Prin presă, verdictul dat fusese criticat de procuratură.

Și nu câștigase nici aprobarea oamenilor de rând, printre care se numărase și doctorul Lee Howell.

Acesta își exprimase opinia la grătarul de vineri seara.

- Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat să scape pe individul ăla, Rennie. E criminal de profesie.

- Nu a fost condamnat niciodată, îl contrazisese ea. În plus, nu era judecat pentru presupusele sale infracțiuni anterioare.

- Nu, era judecat pentru execuția unui bancher important, unul dintre cetățenii de vază a frumosului nostru oraș. Acuzarea cerea pedeapsa cu moartea.

- Știu asta, Lee. Eram acolo.

- Ca să vezi! zisese unul dintre ceilalți oaspeți, care se adunaseră în jurul lor să tragă cu urechea la ceea ce sigur avea să fie o dezbatere înfocată. Conservatorul devotat și liberala pasionată se iau din nou la ceartă.

- Noi, jurații, am fost informați că procuratura cerea pedeapsa cu moartea. Nu de-asta am votat pentru achitare.

- Și-atunci cum de voi doisprezece v-ați hotărât să-l lăsați pe nemernic să plece, liber ca pasărea cerului, în loc să îi prescrieți injecția letală? Cum ați putut să credeți chiar și pentru o secundă că ar fi nevinovat?

- Nici unul dintre noi nu a crezut că era nevinovat. Am votat că nu i s-a demonstrat nevinovăția. E o diferență.

Lee ridicase din umerii săi osoși.

- Eu, unul, nu o înțeleg.

- Diferența e îndoiala rezonabilă.

- Dacă nu a dispărut, nemernicul trebuie achitat. Aiureala aia?

- Aiureala aia e fundamentul sistemului nostru juridic.

- E pe val acum, comentase cineva din grupul de privitori.

- Așa-numitele dovezi prezentate împotriva domnului Lozada erau cu totul și cu totul circumstanțiale, spusese ea. Nu s-a demonstrat că se afla la locul crimei. Plus că avea un alibi pentru intervalul acela.

- Un tip pe care probabil că l-a plătit ca să mintă pentru el.

- Nu existau martori oculari. Erau...

- Ia spune-mi, Rennie, toți jurații s-au gândit atât de mult înainte să se decidă cum să voteze?

- Ce vrei să spui?

- Adică tu ești Domnișoara Precizie. Sigur ai aranjat toate elementele concrete într-un șir ordonat și Doamne ferește să iei în calcul și elementul uman.

- Ba bineînțeles că l-am luat.

- Da? Atunci ia spune-mi tu, când ai votat prima oară, înainte să începeți deliberările, câți au votat vinovat și câți nevinovat?

- N-o să discut acum cu tine ce s-a întâmplat în sala aceea.

Lee privise chipurile din jurul lor pe rând, ca și cum ar spus: „Știam eu!”

- Ia să ghicesc, Rennie. Tu ai...

- Am cumpănit cazul ăsta o dată, Lee. Nu vreau să o mai fac din nou.

- Tu ai fost mărul discordiei în juriul ăla, nu? Tu ai pledat pentru achitare. Își pusese palma peste inimă. Doamna doctor Rennie Newton, draga noastră colegă, apărătoarea neînfricată a libertății asasinilor de carieră.

Discuția se încheiase așa, cu hohote de râs din partea celor care o ascultaseră.

Fusese ultima încăierare verbală în care aveau să se implice ea și Lee vreodată. Ca de obicei, se despărțiseră prieteni. Când le urase noapte bună lui și Myrnei, Lee o îmbrățișase scurt.

- Știi că doar te necăjeam, nu? Dintre toți jurații care au participat vreodată la un proces, știu sigur că tu te-ai străduit peste puteri să dai verdictul corect.

Da, încercase să dea verdictul corect. Habar nu avuse-se ce impact aveau să aibă citația aceea afurisită, procesul și rezultatul său asupra ei, la nivel personal. În considerase o bătaie de cap minoră. Nu se gândise că avea să fie o catastrofă.

Oare detectivul Wesley chiar o considera suspectă pentru crimă?

Avocatul ei îi demontase grijile. Îi spusese că, din cauza faptului că polițiștii nu aveau deloc piste, explorau absolut toate posibilitățile și îi interogau pe toți cei cu care Lee Howell interacționase, de la infirmierii de la spital până la prietenii cu care juca golf. În momentul de față, toți erau considerați suspecti. O asigurase că insinuările și intimidările erau strategii standard ale poliției.

Nu trebuia să considere că fusese luată doar ea în vizor.

Încercase să-și spună că avea dreptate și că ea era cea care exagera. Totuși, ceea ce avocatul nu știa era că, atunci când venea vorba de interogatorii la poliție, avea tot dreptul să fie un pic tracasată.

Discuția cu Wesley fusese în prim-planul gândurilor ei în după-amiaza aceea, când membrii Consiliul Director al spitalului o invitaseră să participe la ședința lor săptămânală și îi oferiseră postul rămas vacant după sfârșitul tragic al doctorului Lee Howell.

- Vă mulțumesc pentru apreciere, dar răspunsul meu e nu, mulțumesc. Ați avut la dispoziție luni întregi să mă evaluați în acest sens și ați ales pe altcineva. Dacă ar fi să accept acum, ar trebui să trăiesc cu ideea că am fost a doua opțiune pentru domniile voastre.

Membrii consiliului o asiguraseră că doctorul Howell primise doar cu un singur vot mai multe decât ea și că nici unul nu credea că era o candidată mai puțin bună decât el.

- Acesta nu e singurul motiv pentru care vă refuz, le spusese ea. Îl admiram din punct de vedere profesional pe doctorul Howell, dar îi și considerasem pe el și pe Myrna prietenii mei. Să am de câștigat de pe urma morții lui mi s-ar părea... obscen. Mulțumesc pentru ofertă, dar răspunsul meu e nu.

Spre surprinderea ei, membrii consiliului refuzaseră să-i accepte decizia și insistară să se mai gândească o zi sau chiar mai multe.

Deși era măgulită și satisfăcută de insistența lor, Rennie era confruntată acum cu dezbaterăa unei decizii dificile. Își dorise postul și știa bine că era calificată pentru el, dar nu era deloc împăcată cu gândul de a avansa în carieră în urma morții lui Lee.

Wesley era și el un factor care trebuia luat în calcul. Dacă ar fi fost să primească postul pe care el îl considera a fi mobil pentru crimă, bănuielile sale privind implicarea ei ar fi crescut. Nu se temea că ar fi putut să găsească vreo probă care să o incrimineze. Nu exista nimic, absolut nimic, care să poată să facă asta. Totuși, până ce Wesley avea să ajungă la această concluzie, urma să fie supusă unei investigații riguroase din partea poliției. De asta se temea și ar fi vrut să evite.

Cu toate aceste gânduri apăsându-i creierul, își simțea efectiv capul greu. Ridicându-și brațele, își trase ușor elasticul acoperit cu bumbac din păr și își scutură părul, după care își masă scalpul preț de câteva secunde, apăsând tare cu buricele degetelor.

Făcuse patru intervenții chirurgicale grele până la prânz. Sala de așteptare din fața celei de operații fusese plină cu prieteni și membri de familie îngrijorați nu numai ai pacienților ei, dar și ai celorlalți.

Imediat după fiecare intervenție chirurgicală, ieșise în mijlocul lor să schimbe câteva cuvinte cu aparținătorii pacientului respectiv, să le comunice starea în care se afla acesta și să le explice exact ce făcuse în timpul operației. Unora chiar putuse să le arate fotografiile color făcute în timpul intervenției. Din fericire, prognosticurile pacienților ei fuseseră bune și toate veștile pe care trebuise să le dea fuseseră îmbucurătoare. Nu trebuise să dea nimănui vești proaste.

Grație angajaților ei, totul mersese ca pe roate după-amiază, la cabinet. Vizitele însă îi luaseră un pic mai mult timp decât de obicei.

Avusese de consultat patru pacienți care își reveneau de pe urma intervențiilor chirurgicale și alți trei de informat înainte de operațiile programate pentru a doua zi. Unul trebuia convins să nu se mai teamă de clisma pe care trebuia să o facă înainte de intervenția chirurgicală. Asistentele, exasperate, se dăduseră bătute. După ce Rennie vorbise cu el, pacientul capitulase fără să mai facă tam-tam.

Apoi, chiar înainte să plece acasă, primise telefonul acela.

Amintirea o făcu să se cutremure. Repede, termină sticla de apă și o aruncă în dispozitivul de compactare a deșeurilor. Clăti cafetiera de la filtru, lăsată la înmuiat, după care pregăti totul pentru a doua zi dimineată și potrive cronometrul. Știa că ar fi trebuit să mănânce,

dar ideea de mâncare o îngrețoșa. Era prea tulburată ca să poată mânca.

Își lăasă geanta pe masa – nu mai credea că avea puterea necesară să o mai ridice – și închise becul din bucătărie. Apoi, când porni spre camera de zi, se opri și aprinse din nou becul. Locuise singură de când devenise adult și acum era prima oară, din câte își amintea, în care simțea nevoia să lase lumina aprinsă.

Ajunsă în dormitor, aprinse veioza și se așeză pe marginea patului nefăcut.

În mod normal, ar fi deranjat-o că nu avusese timp să-și facă patul înainte de a pleca, de dimineață. Acum, această chestiune părea de-a dreptul trivială, chiar prostească. Nu prea merita să te agiți pentru un pat nefăcut.

Cu groază, trase de sertarul noptierei. Cartonașul era sub cutia de rechizite pe care recepționera ei i-o dăruise Crăciunul trecut. Nici măcar nu desfăcuse ambalajul din celofan.

Dând cutia într-o parte, se uită lung la bucata mică de carton alb. Făcea notițe pe fișele unor pacienți când asistenta o informase că avea un apel.

– Pe linia trei.

– Mulțumesc mult. Rennie potrivise receptorul între obraz și umăr, astfel încât mâinile să-și poată continua ultima sarcină după o zi foarte lungă. Doctor Newton la telefon.

– Bună, Rennie.

Pixul i se oprise în mijlocul unei semnături. Alarmată imediat de vocea șoptită, întrebase:

– Cine e la telefon?

– Lozada.

Trăsese rapid aer în piept, dar încercă să nu scoată nici un sunet care să o trădeze.

El râsese încet, ca și cum ar fi știut că nedumerirea ei era o reacție calculată.

- Ei, hai acum, Rennie, nu e ca și cum am fi străini. N-ai cum să fi uitat așa repede. Am petrecut aproape două săptămâni în aceeași încăpere.

Nu, nu îl uitase. Se îndoia că vreo persoană care ajungea să aibă vreun fel de contact cu omul acesta avea să-l uite vreodată. De multe ori în timpul procesului, ochii lui negri se întâlneau cu ai ei peste sala de judecată.

De cum observase, începuse să evite să se uite la el. Și totuși, ori de câte ori privirea ei ajungea din întâmplare să fie îndreptată spre el, Lozada o fixase într-un mod care o făcuse să se simtă tulburată și stânjenită. Fusesse conștientă că ceilalți jurați și oameni din sala de judecată observaseră și ei interesul nedorit pe care i-l arătase.

- Faptul că mă sunați e foarte nepotrivit, domnule Lozada.

- De ce? Procesul s-a încheiat. Uneori, când verdictul e unul de achitare, inculpații și jurații se întâlnesc și dau o petrecere, ca să sărbătorească.

- Acest gen de sărbătorire e de prost gust și cinic. E o palmă pe obrazul rudelor victimei, care încă nu și-au găsit împăcarea. Oricum, eu și dumneavoastră nu avem nimic de sărbătorit și nici de discutat. O seară bună.

- Ți-au plăcut trandafirii?

Inima ei se opri pentru o clipă, după care porni din nou, bătând de două ori mai repede. După ce respinsese toate celelalte variante posibile, îi trecuse prin minte că el ar fi putut fi admiratorul ei secret, dar nu voise să recunoască asta nici măcar față de ea însăși.

Acum, că primise confirmarea, ar fi vrut să pretindă că nu știa despre ce vorbea.

Dar, evident, el ar fi știut că nu era așa. El pusese trandafirii în camera ei de zi, asigurându-se că avea să îi primească, nelăsând loc de eroare. Vrusese să îl întrebe cum Dumnezeu intrase în casa ei, dar, după cum îi subliniasse și Lee Howell, Lozada era un infractor de profesie. Intrarea prin efracție sigur era joacă de copil pentru un om care fusese arestat de atâtea ori ca el.

Era uluitor de inteligent și inventiv, altfel nu ar fi putut să scape de acuzațiile pentru toate fărâdelegile sale, inclusiv cea mai recentă crimă pentru care fusese judecat și despre care ea știa foarte bine că el o comisese. Doar că nu se aduseseră dovezi în acest sens.

Lozada îi spusese:

- Având în vedere culoarea ușii casei tale, m-am gândit că roșu ar putea fi culoarea ta preferată.

Trandafirii nu fuseseră de culoarea ușii casei ei. Fuseseră de aceeași culoare ca sângele din fotografiile de la locul crimei înregistrate ca probe și care le fuseseră arătate juraților. Victima, pe care se presupunea că Lozada fusese angajat să o ucidă, fusese omorâtă prin strangulare cu o garotă, un fir foarte fin, dar într-atât de rezistent că străpunsese pielea gâtului, provocând sângerarea.

- Să nu mă mai deranjați niciodată, domnule Lozada.

- Rennie, nu închide. O zisese cu o doză de amenințare suficientă pentru a o împiedica să trântescă receptorul în furcă. Te rog, adăugase cu un glas mai blând. Vreau să-ți mulțumesc.

- Să-mi mulțumiți?

- Am discutat cu doamna Grissom. Cea cu părul cărunt și creț. Glezne groase.

Rennie și-o amintea bine. Jurata numărul cinci. Era măritată cu un instalator și avea patru copii. Profitase de orice ocazie să îi plictisească pe ceilalți unsprezece jurați cu lamentări despre soțul ei cel leneș și copiii nerecunoscători. De cum aflate că Rennie era medic, își făcuse o listă de simptome despre care ținuse morțiș să discute cu ea.

- Doamna Grissom mi-a spus ce ai făcut pentru mine, zisese Lozada.

- Nu am făcut nimic pentru dumneavoastră.

- A, ba da, Rennie. Dacă n-ai fi fost tu, acum aș fi fost condamnat la moarte.

- Douăsprezece jurați au convenit asupra unui verdict. Nici unul dintre noi nu a fost singurul responsabil pentru decizia ca dumneavoastră să fiți achitat.

- Dar tu ai condus campania pentru achitarea mea, nu-i așa?

- Am privit cazul din toate punctele de vedere. Am cercetat prevederile legale până am convenit în mod unanim asupra interpretării și aplicării lor.

- Poate că așa e, Rennie, zise el, cu un chicotit ușor. Dar doamna Grissom mi-a zis că mi-ai pledat cauza și că argumentele pe care le-ai adus au fost inspirate și... înflăcărate.

Rostise aceste cuvinte ca și cum ar fi mângâiat-o în același timp, iar acest gând o făcu să se înfioare de repulsie.

- Să nu mă mai căutați.

Trântise receptorul, dar continuase să-l țină ceva timp, atât de puternic că încheieturile degetelor i se albiseră.

- Doamnă doctor Newton? S-a întâmplat ceva? Doamnă Newton, sunteți bine?

Pe chip îi apăruseră broboane de sudoare, ca și cum ar fi fost în mijlocul unei operații extrem de complexe, de care depindea viața pacientului. Îi venise să verse. Inspirând adânc pe gură, lăsase receptorul și se răsucise către asistenta îngrijorată.

- Sunt bine. Dar n-o să mai preiau nici un apel. Încerc să termin aici, așa că dacă mă caută cineva, spune-i să-mi dea mesaj pe pager.

- Desigur, doamnă doctor Newton.

Își terminase rapid adnotările pe fișe și plecase spre casă. Când traversase parcare bine cunoscută a doctorilor, privise de câteva ori peste umăr și se mai liniștise când îl văzuse pe paznicul de serviciu. Auzise că tânărul care găsisse cadavrul lui Lee își luase câteva zile libere.

În drumul spre casă, fusese atentă la drum, dar tot aruncase câte o privire în oglinda retrovizoare, aproape așteptându-se ca Lozada să o urmărească.

Fir-ar al naibii să fie, pentru că o făcuse să se teamă și să fie cuprinsă de gânduri paranoice! Fir-ar al naibii să fie, pentru că-i complicase viața tocmai când, în sfârșit, și-o făcuse așa cum își dorise dintotdeauna.

Acum, când se uita lung la cartonașul acela detestabil din sertarul noptierei, ciuda ei creștea. O enerva la culme că îndrăzneă să îi vorbească cu tonalități sexuale și cu o intimitate tacită. Dar o și speria, și tocmai asta detesta cel mai mult – că îi era frică de el.

Furioasă, închise la loc sertarul.

Se ridică și își dădu jos bluza și pantalonii. Voia să facă un duș fierbinte. Chiar acum.

Se simțea violată, ca și cum Lozada o atinsese cu glasul lui șuierător. Nu suporta gândul că fusese aici, în casa ei, invadându-i spațiul intim.

Și mai grav, încă mai simțea o prezență acolo, deși își tot spunea că doar i se părea, că imaginația îi fusese făcută să intre într-o stare de alertă. Se surprinse uitându-se atent la fiecare obiect din încăpere. Oare erau toate exact cum le lăsase de dimineață? Capacul flaconului de loțiune de corp nu era înfiletat, dar își amintea că se grăbise și nu îl strânsese bine. Oare în poziția aceea lăsase revista deschisă pe noptieră?

Își zise că își făcea gânduri prostești.

Și totuși, se simțea expusă, vulnerabilă, privită.

Dintr-odată, aruncă o privire către ferestre. Stinghiile jaluzelelor orizontale erau înclinate doar parțial. Mișcându-se cu rapiditate, stinse veioza și apoi se duse la fereastră și închise bine jaluzelele.

– Fir-ar să fie omul ăsta! zise șoptit, în întuneric.

Intră în baie, făcu un duș și se pregăti de culcare.

Când aprinse lumina, luă în calcul să o lase așa, dar numai o secundă, după care decise că nu era cazul. Nu avea să cedeze în fața fricii, nici măcar în această chestiune minoră.

Nu fusese niciodată lașă. Dimpotrivă, în copilărie curajul de care dădea dovadă o făcuse pe mama ei să-și

frângă mâinile de îngrijorare. În adolescență, temeritatea ei se exacerbase, devenind o nesăbuiță voluntară. În ultimii ani, călătorise în tot felul de colțuri de lume răvășite de foamete și războaie. Sfidase tirani, furtuni dezlănțuite și tâlhari înarmați pentru a le oferi îngrijiri medicale unor oameni care aveau nevoie disperată de așa ceva, de fiecare dată fără să se gândească aproape deloc la propria siguranță.

Acum, în propriul dormitor, întinsă pe pat, se temea. Și nu doar pentru siguranța ei.

Lozada reprezenta mai mult decât o amenințare fizică.

Detectivul Wesley adusese vorba de procesul lui, insinuase că...

- O, Doamne...

Suspînând, se ridică brusc în capul oaselor. Își acoperi gura cu palma și se auzi scâncind fără să vrea. Un fior îi străbătu corpul.

Lozada încercase să o impresioneze cu un buchet luxos de trandafiri într-o vază de cristal. Livrat personal. Ce altceva mai făcuse, în încercarea de a-i intra în grații?

Răspunsul la această întrebare era prea oribil să-l lase să i se formeze în gând.

Dar, evident, detectivul de la Criminalistică îl luase în calcul.

Wick desfăcu încă o cutie de Coca-Cola, sperând că avea să îndepărteze neplăcutul gust rezidual lăsat în urmă de sendvișul cu ton.

Rennie se băgase în pat. Trecuseră treizeci și două minute de când ajunsese acasă până își stinsese lumina din dormitor. Nu mult. Nu mâncase de seară. Nici o activitate de relaxare. Nici măcar o jumătate de oră în fața televizorului în care să se destindă după o zi grea. Petrecuse o parte din acele treizeci și două de minute la chiuveta din bucătărie, aparent dusă pe gânduri. Wick

o văzuse scuturându-și părul și masându-și scalpul. I se păruse apăsată de o problemă importantă sau chinuită de o migrenă cruntă – sau și una, și alta.

Ceea ce nu-l surprindea. Lucrase din greu azi. El se înființase în sala de așteptare a spitalului la șapte, în dimineața respectivă, știind că programul începea devreme la Urgențe. Nimeni nu remarcase prezența sa acolo. Toți presupuseseră că făcea parte dintr-una dintre familiile care se instalaseră acolo temporar, cu reviste și pahare de cafea de la automat.

Alesese un scaun dintr-un colț, își trăsese pălăria de paie stil cowboy peste frunte și se ascunsese parțial în spatele unui exemplar din *USA Today*.

Doctorița Newton își făcuse apariția pentru prima oară la 8:47.

– Doamna Franklin?

Doamna Franklin și suita ei de susținători se îngrămădiseră în jurul chirurgului. Rennie era îmbrăcată într-un costum de operație verde, cu masca lăsată pe piept, ca o bavețică. Pe cap avea o bonetă. Pantofii îi erau acoperiți cu niște botoșei din hârtie.

Nu putuse auzi ce zicea, pentru că Rennie își menținuse glasul la un nivel de conversație confidențială, dar ce îi spusese o făcuse pe doamna Franklin să zâmbescă, să îi apuce mâna și să i-o strângă plină de recunoștință. După această discuție scurtă, Rennie se retrăsese cu o scuză pe ușile batante ale zonei de operații.

Pe parcursul dimineții care părea că nu se mai termina, doctorița mai vizitase de trei ori sala de așteptare.

De fiecare dată, le acordase rudelor neliniștite toată atenția ei și le răspunsese la întrebări cu o răbdare demnă de admirație. Le zâmbise liniștitor. Ochii îi fuseseră de fiecare dată plini de înțelegere și compasiune. Nu păruse niciodată să fie pe grabă, deși sigur așa stăteau lucrurile. Nu fusesse niciodată tăioasă sau rece.

Lui Wick îi venise greu să creadă că o avea în fața ochilor pe aceeași femeie precaută și arogantă din filmarea lui Oren.

Rămăsese în sala de așteptare de la Urgențe până ce stomacul începuse să-i ghiorăie atât de tare, încât oamenii începuseră să se uite pieziș la el. Sala începuse oricum să se mai elibereze, așa că individul înalt, îmbrăcat ca un cowboy, cu revista pe care o citise de trei ori deja începuse să sară în ochi. Așa că plecase, în căutarea mesei de prânz.

Oren crezuse că dormise toată ziua, în camera lui mohorâtă de la motel. Nu-i spusese că se dusese la spital. Și nici că, după ce mâncase repede un burger la Kincaid's, ținuse sub urmărire cabinetul particular al lui Rennie Newton. Acesta era situat lângă spital, pe o stradă care în trecut fusese rezidențială, însă locuințele lăsaseră loc în mare parte cabinetelor medicale.

Clădirea cu pereți tencuiți părea nouă, cu un design contemporan, dar nu ostentativ. Cabinetul fusese destul de aglomerat toată după-amiaza, cu pacienți intrând și ieșind la intervale de aproximativ cincisprezece minute. Parcarea era încă pe jumătate plină când Wick plecase, ca să intre ilicit în casa ei.

Da, Rennie avusese o zi plină.

Ca să se recompenseze, băuse o sticlă de apă. Atâta tot. Când ieșise din bucătărie, stinsese lumina, după care o aprinsese înapoi aproape imediat, ceea ce lui i se părea ciudat.

Lăsase becul acela aprins și când se dusese în dormitor, unde stătuse moale pe marginea patului, cu suvițele libere căzându-i în față. Imaginea ei per total fusese una a tristeții. Sau a unei persoane aflate într-un necaz teribil.

Apoi făcuse încă un lucru ciudat. Deschisese sertarul noptierei și, preț de câteva minute bune, se uitase lung în el. Doar se uitase, fără să schițeze vreun alt gest.

Nu scosese și nici nu pusese nimic în el – doar se uitase lung la conținutul său.

Dar oare la ce anume? se întreba el.

Până la urmă, concluzionase că cel mai probabil la cartonașul acela.

Ce să o fi fascinat așa la o cutie de rechizite? Poate că recitea din când în când necrologul mamei ei, poate amintindu-și de ea. Dar, dacă ar fi fost să parieze, el ar fi mizat pe cartonaș. Iar asta îl făcea al naibii de curios în ceea ce privea originea și însemnătatea lui.

Într-un final, Rennie închisese sertarul și se ridicase. Își desfăcuse nasturii bluzei și și-o dăduse jos. Purta un sutien fără pretenții. Poate că cele transparente și dantelate erau rezervate pentru zilele în care nu făcea patru operații. Sau pentru bărbatul care îi trimisese cartonașul acela.

Apoi, își dăduse jos pantalonii.

Acesta fusese momentul în care Wick își dăduse seama că își ținea respirația și se muștrase, forțându-se să respire din nou normal – dacă era posibil așa ceva. Oare putea un bărbat heterosexual să respire normal în timp ce privea o femeie dezbrăcându-se? El, unul, nu credea. Nici nu cunoștea un asemenea bărbat. Chestiunea aceasta merita un studiu științific. În decursul propriului său studiu, trăsese aer adânc în piept, după care expirase prelung.

În clipa aceea, aproape ca și cum i-ar fi simțit răsuflarea pe pielea dezgolită, Rennie privise spre ferestre speriată. Veioza de lângă pat fusese stinsă imediat. Silueta ei conturată vag apăruse pentru o clipă la ferestre, după care șipicile jaluzelelor orizontale fură închise bine, obturându-i imaginea.

Lumina de la baia ei se aprinsese și rămăsese așa preț de zece minute, suficient timp ca ea să se îmbăieze folosind unul dintre gelurile acelea parfumate. Poate că folosisese și aparatul de ras roz.

Probabil că se spălase pe dinți și rulse tubul de pastă de dinți de la capăt înainte să-l pună la loc, în dulăpio-rul de deasupra chiuvetei pe care el nu văzuse nici o pată de apă.

Apoi, casa se cufundase în întuneric, cu excepția becului din bucătărie. Wick presupunea că, probabil, Rennie se băgase direct în pat după baie.

Iar acum, după treizeci și două de minute, probabil că dormea în cearceafurile galben pal, cu capul cuibărit bine pe perna cu puf.

Își amintea bine perna aceea. Se uitase lung la ea în-a-nte de a-și da jos mânușile din latex și a o ridica de pe pat. O ridicase aproape de față. Dar numai pentru o secundă, totuși. Doar pentru intervalul de timp de care ar fi avut nevoie orice detectiv bun.

Nici despre asta nu-i spusese lui Oren.

capitolul 7

Era cel mai bun restaurant mexican din Fort Worth, ceea ce, în opinia lui Lozada, însemna că era cel mai bun restaurant din Fort Worth.

El venea aici doar pentru mâncarea bună și modul respectuos în care era tratat. Ar fi putut să se lipsească de cei trei muzicanți care se plimbau printre mese ciupind coardele chitarelor și cântând tare tot felul de melodii mexicane generice, dar cu niște voci medio-cre. Decorul părea a fi rezultatul eforturilor cuiva care dăduse năvală într-un magazin de suvenir de lângă gra-niță și cumpărase toate pălăriile mexicane și *piñatele* pe care le găsisese.

Dar mâncarea era excelentă.

Stătea la masa sa obișnuită din colț, cu spatele la pe-rete, sorbind dintr-un pahar de tequila, după ce termi-nase cina. Ar fi împușcat pe oricine i-ar fi oferit unul din acele amestecuri verzi fanteziste de la un aparat

dintr-acelea de Slurpee și aveau îndrăzneala de a pretinde că așa ceva era margarita.

Sucul fermentat al plantei de agave merita să fie băut nediluat. Lui îi plăcea o tequila transparentă, *añejo*, știind că ceea ce făcea tequila să fie aurie nu era altceva decât colorant caramel.

Comandase platoul El Ray, care era alcătuit din *enchiladas con carne*, *taco* crocanți cu carne de vită, fasole prăjită, orez spaniol și *tortilla* de porumb îmbibate cu unt. Era o masă plină de carbohidrați și grăsime, dar el nu-și făcea griji că s-ar putea îngrășa.

Avea din naștere silueta zveltă și musculoasă pentru obținerea căreia unii se înscriau la cluburi de sport și transpirau litri și litri de sudoare. El nu transpira nicio dată. Niciodată.

Și singura dată în toată viața lui când ridicase o gantă, o făcuse pentru a-i sfărâma capul cuiva.

Își termină băutura și lăsă patruzeci de dolari pe masă. Asta era aproape dublu față de cât costa consumația sa, dar îi garanta că masa lui avea să fie mereu disponibilă, oricând ar fi avut chef să treacă pe acolo. Își luă la revedere de la patron cu o înclinare din cap și îi făcu cu ochiul unei chelnerițe frumusele înainte să iasă.

Restaurantul se afla în centrul zonei istorice Stockyards. În seara aceasta, intersecția dintre străzile Main și Exchange era înțesată de turiști. Aceștia cumpărau tot felul de suvenire texane de prost gust, cum ar fi ciocolățele în formă de balegi de vacă sau șerpi cu clopoței conservați în acril transparent.

Cei mai avuți erau dispuși să plătească bine pentru cizme făcute manual de la celebrul magazin Leddy's.

Aroma ispititoare a cărnii afumate cu lemn de *mesquite* îl ademini spre tavernele cu grătare. Din ușile deschise ale barurilor ieșeau valuri-valuri de aer mai rece, miros de bere și vaierele baladelor country.

Străzile erau aglomerate cu tot felul de vehicule, de la camionete stropite de noroi și mașini de familie până la sedanuri elegante importate din Europa. Grupuri de tinere și găști de tineri se preumblau pe trotuarele din lemn căutându-se unele pe altele. Părinții își fotografiau copiii cocoțați pe spinarea unui juncan de rasă texană plictisit și probabil umilit.

Din când în când, puteai să zărești și câte un cowboy autentic. Aceștia se distingeau prin bălegarul de pe cizme și prin cercul imprimat pe materialul buzunarului din spate al jeanșilor Wrangler de la atotprezenta cutie de tutun de mestecat. De asemenea, îi priveau pe cei care doar se costumaseră în cowboy cu un dispreț nedisimulat și justificabil.

Atmosfera era lejeră, sănătoasă și nevinovată.

Nici unul dintre aceste adjective nu i se aplicau și lui Lozada.

Își recuperează decapotabila Mercedes argintie de la un puști căruia îi dăduse douăzeci de dolari să aibă grijă de ea și porni pe Main Street, traversă râul și pătrunse în centru. În mai puțin de zece minute, își lăasă mașina în grija valetului din parcare, traversă foaierul placat cu granit din zonă al clădirii Trinity Tower și luă ascensorul până la ultimul etaj.

Cumpăraseră apartamentul luxos de la ultimul nivel imediat ce clădirea renovată fusese scoasă pe piață. Ca majoritatea clădirilor din Sundance Square, exteriorul fusese lăsat ca atare, pentru a păstra atmosfera istorică a zonei. Interiorul fusese dărâmat de la fundație, consolidat pentru a se conforma cu regulamentele actuale pentru clădiri – și, să sperăm, pentru a rezista la tornade – și fusese reconfigurat pentru a forma apartamente la înălțime.

După ce cumpăraseră acest spațiu costisitor, Lozada cheltuisese alte două milioane de dolari pentru a recrea apartamentul din revista *Architectural Digest* care

îi plăcuse. Aceste cheltuieli fuseseră amortizate cu doar trei contracte.

Își deschise ușa și se bucură de seninătatea liniștită și răcoroasă a apartamentului după amalgamul festiv din Cowtown. Lumina indirectă proiecta lacuri de strălucire pe podelele din lemn masiv care erau îndulcite doar din loc în loc cu piei de oaie pe post de covorașe. Toate suprafețele erau lucioase, din lemn fasonat și lăcuit, ardezie și metal. Mare parte din mobilier era făcut pe comandă, din mahon. Piese de mobilier independente erau tapițate fie cu piele tăbăcită, fie cu blănuri de animale.

Elementul principal al camerei de zi era un terariu mare de sticlă plasat pe un pedestal de peste jumătate de metru din marmură lustruită. Avea doi metri și jumătate în lungime și lățime și un metru adâncime. Acest element neobișnuit era singura deviere de la apartamentul pe care îl văzuse în revistă.

Era un adaos necesar.

În terariu crease un habitat pentru iubiții lui.

Temperatura și umiditatea erau monitorizate și controlate. Ca nu cumva să se omoare între ei, avea grijă să aibă destulă pradă de devorat.

În momentul de față, în terariu erau cinci, dar avuse-se și opt și o dată doar trei.

Nu aveau nume; ar fi fost ridicol și nimeni n-ar fi putut să îl acuze pe Lozada că ar fi fost ridicol. Dar îi știa pe fiecare în parte, într-un mod foarte personal, și uneori îi scotea din terariu să se joace cu ei.

Pe cei doi Centruoizi¹ îi adusese ilegal din Mexic el însuși. Îi avea de mai puțin de un an. Cel pe care îl avea la el de cel mai mult timp era o femelă din specia comună de Arizona.

Nu fusese greu să facă rost de ea și nici nu era valoroasă, dar îi era dragă. Făcuse treizeci și unu de pui

¹ *Centruroides gracilis* – scorpion din familia Buthidae, scorpioni de scoarță (n.tr.)

anul trecut, pe care Lozada îi omorâse până la unul de cum se dăduseră jos de pe spatele ei, declarându-și astfel independența față de ea.

Ceilalți doi din terariu erau mai rari și mai mortali. Era greu să nu-i prefere, pentru că fuseseră cei mai greu de obținut și cei mai scumpi.

Erau cei mai grozavi scorpioni din lume.

Se opri să le vorbească, dar nu se distră cu ei în seara aceasta. Mereu profesionist, își verifică mesageria vocală. Nu avea nici un mesaj. Se duse la barul pe care îl avea în camera de zi, își turnă încă o *añejo* într-un pahar cu fundul gros din cristal Baccarat și se apropie, cu băutura în mână, de peretele de ferestre care îi ofereau o panoramă spectaculoasă a serii care se lăsa peste râul după care era numită clădirea aceasta și zgârie-norii din vecinătate.

Își ridică paharul, într-un toast disprețuitor în direcția Tribunalului Districtului Tarrant. Apoi se întoarse în cealaltă direcție și își înălță paharul închinând cu simțire în cinstea depozitului aflat vizavi de calea ferată.

Acum, în clădire se afla o firmă care se ocupa cu personalizarea SUV-urilor și a camionetelor. Totuși, clădirea aceea cu acoperiș din tablă ondulată fusese goală în urmă cu douăzeci și cinci de ani, când Lozada comisese prima sa crimă acolo.

Tommy Sullivan fusese prietenul lui. Nu avusese nimic cu el, bietul puști. Nu se certaseră niciodată. Pur și simplu, soarta îl plasase pe Tommy în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Era vară și foarte cald. Explorau depozitul acela gol, în lipsa unei ocupații mai interesante. Plictiseala îi adusesese acolo și plictiseala fusese cea care dusesese la moartea lui Tommy.

Acesta mergea cu câțiva pași înaintea lui Lozada când, dintr-odată, acestuia îi venise în minte cât de ușor ar fi fost să îl înșface pe Tommy din spate, să întindă brațul

pe după gâtul lui și să își înfigă briceagul în jugulara prietenului său.

O făcuse doar ca să vadă dacă putea. Tommy îi dovedise că da.

Fusese deștept să îl atace din spate, căci Tommy scui-pase sânge parcă o veșnicie. Fusese foarte greu să nu se murdărească. Totuși, per total, fusese incredibil de ușor să îl omoare. Și fusese la fel de ușor să scape basma curată. Pur și simplu, se dusesse la locuința lui și o întrebasesse pe mama acestuia dacă Tommy era acasă. Aceasta îi spusese că nu, dar că putea să intre și să îl aștepte; Tommy trebuia să se întoarcă, mai devreme sau mai târziu.

Așa că Lozada își petrecuse timpul după ce îl omorâse pe Tommy ascultând muzică la casetofonul acestuia, în camera acestuia, savurând așteptarea delicioasă a haosului ce avea să se dezlănțuie în casa aceea.

O bătaie în ușă întrerupsese amintirile plăcute ale lui Lozada. Din obișnuință, se apropie de ușă cu pași precauți, cu un cuțit de buzunar palmat, lipit de încheietură. Se uită prin vizor și, văzând o femeie cunoscută, în uniformă, descuie ușa și o deschise.

- Vă pregătesc camera de culcare, domnule Lozada?

Faptul că locuia în clădire avea și niște avantaje suplimentare, inclusiv valeți care parcau mașinile locatarilor, portar și o menajeră care venea de două ori pe zi. Îi făcu semn să intre. Femeia intră în dormitorul lui și se apucă de treabă.

Lozada își reumplu paharul și se așeză pe un fotoliu de lângă fereastră, punându-și cuțitul pe o mäsută, la îndemână. Se uita la firma luminoasă unde erau anunțate filmele care rulau la cinematograful de vizavi, dar nici unul dintre titluri nu i se înregistrează pe retină.

Mintea îi era concentrată asupra conversației telefonice pe care o avusese cu Rennie Newton mai devreme. Pe buze îi apărură un zâmbet iscat de încercarea ei slabă de a face pe inaccessibilă. Chiar era adorabilă.

Menajera se apropie de el.

- Vreți să trag draperiile, domnule Lozada?

- Nu, mulțumesc. Ai lăsat ciocolățele pe pernă?

- Două. Din cele care vă plac.

- Mulțumesc, Sally.

Ea îi zâmbi și începu să-și deschidă nasturii de la bluza uniformei. El nu-i ceruse niciodată informații despre ea. Adevărul era că nici nu i-aș fi știut numele dacă ea nu i-l ar fi spus din proprie inițiativă. De asemenea, Sally ținuse morțiș să îi spună că slujba de menajeră era ceva temporar pentru ea. Visul ei era să devină dansatoare exotică într-un club exclusiv pentru bărbați.

Avea sânii potriviți pentru așa ceva, poate. Dar nu și fundul. Al ei era lat ca o ușă de hambar.

Când femeia începu să-și treacă degetele leneș și jucăuș peste nasturii uniformei, Lozada îi spuse:

- Lasă asta, și o trase între coapsele lui, făcând-o să ingenuncheze.

- Aș putea să vă ofer un dans în poală mai întâi. Am exersat în fața unei oglinzi. Sunt chiar bună, dacă pot să zic așa.

În loc de răspuns, Lozada își desfăcu cureaua și își trase în jos fermoarul pantalonilor. Sally păru dezamăgită că nu voia să o vadă evoluând, dar se dedică satisfacerii lui. Îi desfăcu nasturii cămășii și îi dezgoli pieptul. Degetele începură să-i traseze contururile tatuajului de pe piept. Un pumnal albastru intens cu o lamă ascuțită, care părea să-i străpungă sfârcul.

Pe coaste avea mai multe picături de sânge tatuate.

- Ah, ce mă înfierbântă...

Limba ei, la fel de iute și agilă ca a unui șarpe, trecu rapid peste vârful pumnalului tatuat.

Lozada își făcuse acest tatuaj la șaisprezece ani. Artistul care îl tatuase îi sugerase să-și pună și inel în sfârc în același timp.

- Cu pumnalul ăsta, un inel pe sfârc ar arăta marfă, tipule.

Lozada își amintea spaima din ochii lui când îl apucase de mărul lui Adam și îl ridicase de pe scăunelul pe care lucra.

- Crezi că-s poponar?

Ochii tipului aproape că ieșiseră din orbite. Îngăimase cu greu:

- Nu, nu, tipule. N-am vrut să insinuez nimic.

Lozada slăbise treptat strânsoarea.

- Ai face bine să te concentrezi ca lumea la picăturile alea de sânge, altfel nu mai apuci să faci vreun alt tatuaj!

Deja gura lui Sally ajunsese din aproape în aproape la zona sa inghinală.

- Prezervativ, rosti el.

- Nu-i nevoie.

- Ba da.

Nu lăsa niciodată probe ADN. Când își tăia unghiile, arunca resturile în WC și trăgea apa. Își râdea tot corpul zi de zi. Era la fel de lipsit de păr ca un nou-născut, cu excepția sprâncenelor.

Vanitatea îl împiedica să le radă și pe ele. În plus, fără sprânceană, cicatricea sa n-ar mai fi fost atât de evidentă, iar el voia ca aceasta să sară în ochi imediat, ca un stindard.

Din fericire, avea un craniu de o formă perfectă. Era la fel de neted și de sferic ca o bilă de bowling. Adăugând la asta nuanța măslinie a tenului său, îi stătea foarte bine ras în cap.

Folosea un aspirator de mici dimensiuni pe pat și pe măsuța sa de toaletă de două ori pe zi, doar în eventualitatea în care lăsa în urmă fragmente de piele uscată. Apelase la un specialist să-i topească amprente în urmă cu ani buni. Din experiența cu Tommy învățase că sângele victimei putea să îl bage în bucluc. Se temuse că cineva avea să ceară să îi studieze cuțitul de buzunar, și el nu era sigur că putuse să spele toate urmele de sânge. Nimeni nu-l luase în calcul ca suspect și, într-un final,

se descotorosise de cuțit, dar de atunci încolo încercase să lase arma la locul crimei. Folosea obiecte comune, accesibile – nimic exotic, cumpărat recent sau care să poată fi pus în legătură cu el. Uneori, mâinile erau singura armă de care avea nevoie.

Avea un număr de asigurări sociale. Ca orice bun cetățean, plătea impozite pentru veniturile pe care le avea de la un service de televizoare. Un vechi coleg de cameră care nu se mai trezise din beție de când se inventaseră televizoarele administra atelierul în locul lui. Era într-un cartier rău famat, unde puțini se deranjau să dea la reparat un televizor stricat. Pur și simplu, se duceau într-un cartier cu reputație bună și furau unul mai nou. Cu toate acestea, era o firmă care funcționa legal, chiar dacă nu era foarte profitabilă.

Adevărata sa sursă de venit nu lăsa nici o urmă pe care să o poată adulmeca un auditor de la Fisc – sau vreun polițist.

Sally rupse ambalajul cu dinții ei mari.

– Cred că ești tare bogat. Să ai un apartament ca ăsta... Și Mercedesul ăla tare.

Lozada își iubea proprietățile, chiar mai mult decât înainte să fi lăncezit opt luni în închisoarea districtului Tarrant, așteptând procesul.

O astfel de experiență te făcea să apreciezi plăcerile vieții.

Bineînțeles, lunile acelea îl costaseră și ceva câștiguri. Dar nu-și făcea griji. Fusese plătit bine pentru eliminarea bancherului.

Banii lui erau ascunși bine în depozite cu dobândă în bănci de peste tot în lume, locuri în care nu pusese niciodată piciorul și nici nu avea de gând. Putea să se retragă din activitate oricând și să trăiască foarte bine pentru tot restul vieții.

Dar nici nu-i trecea prin gând să se retragă. Nu făcea asta pentru banii câștigați. Putea să câștige bani în multe

alte moduri. Era în domeniul acesta pentru că se pricepea și îi plăcea să facă asta. Adora să facă ce făcea.

- Scorpionii ăia îmi cam dau fiori pe șira spinării, dar îmi place la nebunie apartamentul tău. Ai niște lucruri minunate. Cuvertura aia e nură veritabilă, nu?

Lozada și-ar fi dorit să tacă odată și pur și simplu să treacă la treabă.

- Ești așa de periculos cum zice lumea?

El își afundă mâna în părul ei vopsit negru, strânse pumnul și îi trase neceremonios capul în sus.

- Ce lume?

- Au! Doare!

El îi răsuci părul strâns în jurul pumnului, trăgând-o și mai tare.

- Ce lume?

- Doar alte fete care lucrează aici, la hotel. Vorbeam și noi. A venit vorba de tine.

Lozada se uită în ochii ei, dar nu văzu nici o umbră de trădare. Era prea proastă să fie informatoare plătită.

- Sunt periculos doar pentru cei care vorbesc despre mine când n-ar trebui. Își relaxă pumnul.

- Doamne, nu-i nevoie să te enervezi așa. Vorbeam și noi, ca fetele. Puteam să mă laud și voiam s-o fac.

Îi zâmbi larg.

Dacă ar fi știut cât de respingător era zâmbetul acela pentru el! O disprețuia pentru prostia și grosolănia ei. I-ar fi plăcut să o lovească. În loc de asta, îi împinse fața în ventrele lui.

- Grăbește-te și termină-mă odată.

Era aici doar pentru că era un aranjament comod. Lozada putea oricând să aibă o femeie. Femeile erau ușor de obținut.

Chiar și cele atrăgătoare ar fi făcut orice pentru puțină atenție din partea lui și un bacșiș de cincizeci de dolari.

Dar cele ușuratecice nu erau genul de femeie pe care și-o dorea el. Lozada își dorea o femeie cum nu mai avușese niciodată.

La școală, fusese un derbedeu care se înhăitase cu tot felul de indivizi dubioși. Avea mereu probleme, fie cu autoritățile școlare, fie cu poliția, fie cu ambele. Părinții săi nu erau suficient de interesați de soarta lui cât să le pese. A, se plângeau de comportamentul său deplorabil, dar nu făcuseră nimic să-l corecteze.

Fratele său mai mic se născuse cu un defect congenital grav. De când părinții săi îl aduseseră de la maternitate, Lozada ar fi putut la fel de bine să înceteze să mai existe, pentru că în inimile și mințile părinților săi exact asta se întâmplase. Se devotaseră exclusiv copilului lor mai mic și nevoilor sale speciale. Consideraseră din capul locului că fiul lor cel mare, chipeș, sănătos și precoc, nu avea deloc nevoi.

Pe la patru ani, se înfuriase din cauza neglijenței lor și furia aceasta că îl preferaseră pe fratele său mai mic în locul lui nu îi trecuse niciodată. Descoperise că obrăznicia și poznele îi ofereau puțină atenție din partea lui mami și a lui tati, așa că făcuse toate lucrurile rele pe care le putuse concepe mintea sa de copil.

Fusese un drac împielit în copilărie și, până intrase în adolescență, devenise deja un criminal.

În liceu, fetele populare nu acceptau să iasă în oraș cu băieți ca el. Nu se droga, dar fura droguri de la traficanți, după care le vindea.

Vineri seara se ducea mai degrabă la lupte ilegale decât la meciurile de fotbal american. Era înzestrat pentru sport, dar nu se implica în jocuri de echipă deoarece nu putea trișa și care mai era farmecul, dacă era să respecti regulile? În plus, n-ar fi putut nici în ruptul capului să se gudure pe lângă un ticălos cu un fluier care se auto-intitula antrenor.

Fetele populare aveau relații cu băieții care purtau cu mândrie jachetele cu monograma școlii pe spate și care

aveau să studieze la Universitatea Texas sau la Colegiul Metodist de Sud, specializându-se în afaceri, drept sau medicină, ca tăticii lor. Fetele dorite intrau în relații serioase cu băieții care conduceau BMW-uri până la club, unde luau lecții de golf.

Fetele care se îmbrăcau bine și participau la toate activitățile extrașcolare, fetele rafinate care fuseseră alese în diverse funcții ale consiliului elevilor și erau membre în cluburile academice îl evitau, temându-se probabil că aveau să fie compromise și dacă se uita un pic mai insistent la ele.

Oho, le sucise mințile, asta sigur.

Fusesse dintotdeauna chipeș. Și avea acel aer de pericol irezistibil pentru femei. Dar sexualitatea sa frustă le speria. Dacă se uita la vreuna prea mult, prea intens, prea sugestiv, respectiva fugea cât putea de el.

Nu putuse niciodată să se apropie de fetele cuminți.

Fete cuminți ca Rennie Newton.

Ei, asta da, femeie rafinată! Era, practic, toate femeile pe care le dorise într-una singură și extrem de frumoasă. În fiecare zi a procesului, de-abia așteptase să ajungă la tribunal, să vadă cu ce se îmbrăcase și cum își aranjase părul. De mai multe ori detectase un parfum ușor floral și știuse că venea de la ea, dar nu se apropiase niciodată într-atât încât să fie sigur.

Asta până nu intrase în casa ei. Aceasta era impregnată cu mirosul acela. Amintirea acelei esențe a ființei ei plutind în camerele în care își ducea traiul îl făcea să se cutremure de plăcere. Închipuindu-și că această reacție era determinată de ea, menajera își strânse mai tare gura în jurul lui. Lozada închise ochii, imaginându-și-o pe Rennie Newton. Își închipuia că ea era cea care îl aducea pe culmile plăcerii.

Imediat ce termină, îi spuse fetei să plece.

- Nu vrei...

- Nu.

Imaginea sânilor ei grei îl dezgusta. Era o scroafă. O târfă.

Parcă întocmai pentru a-i confirma gândurile, Sally își trecu palmele peste sâni și abdomen, legănându-se în ritmul unei melodii închipuite.

- Ești cel mai chipeș tip cu care am fost vreodată. Chiar și asta e drăguță. Întinse mâna și atinse cicatricea, încă roz, care îi străbătea sprânceana stângă. Cum te-ai ales cu ea?

- A fost un cadou.

Femeia se uită prostește la el. În secunda următoare, ridică din umeri.

- Bine, nu-mi spune. Tot sexy e.

Întinse gâtul și, când își dădu seama că voia să-i sărute cicatricea, Lozada o împinse fără menajamente.

- Dispari de-aici.

- Ei, pardon că exist.

Înainte să apuce să se ridice în picioare, Lozada își strânse degetele pe maxilarul ei atât de tare încât buzele i se strâmbară, ieșite în afară.

- Data viitoare când mai vorbești despre mine, nu contează cu cine, o să te găsesc și o să-ți tai limba. Ai înțeles?

Ochii femeii erau măriți de frică. Dădu afirmativ din cap. Lozada îi dădu drumul. Pentru o fată durdulie, se mișca surprinzător de repede, remarcă el. Poate că avea totuși un viitor ca dansatoare exotică, până la urmă.

După ce menajera se retrase, Lozada își derulă în minte conversația telefonică avută cu Rennie. Îi reproduse în gând tonalitatea glasului și cadența vorbirii până ce aproape că putu să o audă.

Din clipa în care îi rostise numele, știuse clar cine o sunase. Ce naivitate din partea ei să pretindă că nu ar fi știut! Îi spusese să nu o mai sune niciodată, dar și asta nu fusese decât o manevră, teatru. Nu era decât manifestarea concretă a atitudinii circumspecte a unei fete cuminți față de un băiat rebel, iar pe el nu îl deranja. Ba chiar îi plăcea să audă fiorul de teamă din glasul ei.

Avea o experiență vastă cu femeile, dar și limitată, în sensul că toate întâlnirile sale fuseseră cuplaje strict fizice, singurul scop fiind sexul. Se săturase de așa ceva. Să agăți femei și apoi să te bagi în pat cu ele putea fi plictisitor, mai ales când acestea ar fi vrut să se agațe de el. Și nu suporta văicărelile.

Târfele plătite veneau și ele cu dezavantajele lor. Întâlnirile cu ele în camere de hotel, indiferent cât de luxoase, băteau la ochi. În fond, era o tranzacție de afaceri și, inevitabil, târfa ajungea să creadă că ea controla situația. Lozada trebuise să omoare doar una pentru că insistase că ea ținea frâiele puterii; de obicei, cedau și-i recunoșteau superioritatea înainte să se ajungă la una ca asta.

În plus, prostituatele erau periculoase și nu putea să aibă încredere în ele. Exista mereu riscul ca polițiștii să se folosească de vreuna ca să îl atragă în cine știe ce capcană.

Venise timpul să aibă o femeie care să fie în aceeași clasă ca și el. Era singurul domeniu din viața sa în care avea lipsuri. În rest, deținea tot ce era mai bun.

Un bărbat cu prestața lui merita o femeie cu care putea să se etaleze cu mândrie, o femeie pentru care ceilalți bărbați l-ar invidia.

Și o găsisese în persoana lui Rennie Newton.

Iar ea sigur era atrasă de el, altfel de ce să fi pledat cu atâta înflăcărare pentru achitarea lui? Dacă Lozada ar fi vrut, ar fi putut să împlinească deja dorința lor reciprocă. Ar fi putut să o acosteze oricând și, dacă s-ar fi împotrivit de fațadă, cum fac uneori femeile, să o copleșească într-un final. După ce i-ar fi tras-o de câteva ori, Rennie ar fi ajuns să înțeleagă, cum o făcuse și el, că erau destinați să fie împreună.

Totuși, voise să abordeze chestiunea mai subtil. Rennie era diferită de toate celelalte; trebuia să fie curtată diferit. Voia să o curteze așa cum se aștepta să fie curtată o femeie ca ea. Astfel, chiar înainte ca procesul său

să fi luat sfârșit, făcuse demersuri pentru a afla cine era această ființă superbă și dacă avea ceva dușmani. Prin intermediul vicleanului său avocat, aceste informații fuseseră obținute cu ușurință.

Fusese aproape prea ușor să-l omoare pe celălalt doctor. Nu era o demonstrație suficientă a afecțiunii sale. Înainte să o sune pe Rennie, simțise nevoia să o completeze cu ceva care să transmită mai bine profunzimea sentimentelor sale pentru ea. Și așa apăruseră trandafirii.

Aceștia reprezentaseră gestul romantic perfect.

Își termină tequila. Chicotind încet, în gând îi apărură musturarea lui Rennie. De fapt, se bucura că nu fusese dată pe spate de aceste avansuri preliminare. Dacă ar fi cedat prea devreme și prea ușor, l-ar fi dezamăgit. Înflăcărarea și aerul ei de independență făceau parte din ceea ce o făcea atât de atrăgătoare. Până la un punct, bineînțeles.

Într-un final, avea să fie nevoie să fie învățată că, dacă Lozada voia ceva, sigur avea să obțină.

capitolul 8

Wick se apropie de masa la care Lozada lua micul dejun.

- Hei, ticălosule, îți lucește scăfârlia atât de tare că mă orbești.

Furculița lui Lozada se opri la jumătatea distanței dintre farfurie și gură. Își ridică privirea cu o lentoare care îi acordă timpul necesar pentru a-și controla furia. Dacă era surprins să-l vadă pe Wick, nu dădu nici un semn că ar fi așa, ci îl gratulă cu o privire tacticoasă din cap până în picioare.

- Ca să vezi... Uite cine s-a întors în oraș.

- De vreo săptămână deja, îi răspunse Wick voios.

- Poliția Fort Worth e atât de strâmtorată încât te-au rugat să te întorci pe statul lor de plată de toată jena?

- Nu. Sunt suspendat din activitate.

Wick trase un scaun liber de la o masă din colț, îl întoarse și se așeză călare pe el, cu pieptul lipit de spătar.

Poate că alți clienți din sala de mese a hotelului aveau să-l creadă necioplit, dar lui nu-i păsa. Voia să îl scoată din sărite pe Lozada. Dacă era să se ia după zvâcnirea incontrolabilă a unui mușchi din obrazul lui, îi reușea de minune.

- Știi ceva? Clătitele alea arată bine.

Își băgă degetul în balta de sirop de arțar de pe farfuria lui Lozada și apoi și-l linse.

- Hmm. Chiar gustoase.

- De unde-ai știut că sunt aici?

- Ei, am scos capul pe fereastră și m-am orientat de unde vine putoarea.

Adevărul era că polițiștii știau că această cafenea a hotelului era unul dintre localurile preferate ale ucigașului când venea vorba de micul dejun. Nemernicul acesta nu fusese niciodată subtil. De fapt, le râdea în nas oamenilor legii, care ar fi vrut să-l bage la răcoare cu prima ocazie, de la volanul mașinii sale luxoase și de la fereastra apartamentului său opulent de la ultimul etaj, bunuri materiale care îi făceau pe polițiști să îl disprețuiască și mai mult.

- Vă servesc cu ceva, domnule?

Wick se întoarse către chelnerița tânără care se apropiase de masă.

- M-am servit eu cu distracție, drăguță, îi răspunse el, dându-și pălăria jos cu o mișcare dramatică și lipindu-și-o de piept, în dreptul inimii. Mă distrez un pic cu vechiul meu amic, aici de față, Ricky Roy.

Lozada își detesta cele două prenume și nu suporta să i se adreseze cineva folosindu-le, așa că Wick îi spunea așa ori de câte ori avea ocazia.

- Vă cunoașteți?

Citi numele chelneriței de pe ecusonul din plastic prins de bluza uniforme.

- Shelley - frumos nume, apropo - ți-l prezint pe Ricky Roy. Ricky Roy, ea e Shelley.

Chelnerița se înroși până în vârful urechilor.

- Vine aici des. Știu cum îl cheamă.

Într-o șoaptă teatrală, Wick o întrebă:

- Lasă bacșișuri bune?

- Da, domnule. Foarte bune.

- Ca să vezi, ce mă bucur să aud! Și mă surprinde oarecum... Vezi tu, de fapt, Ricky Roy are foarte puține calități care să contrabalanseze mulțimea de defecte. Își înclină capul, gânditor. Dacă stau să mă gândesc, faptul că lasă bacșișuri bune ar putea fi singura calitate care să-i compenseze întru câțva defectele.

Chelnerița se uită circumspectă de la unul la altul, iar într-un final ochii i se opriră asupra lui Wick.

- Vreți niște cafea?

- Nu, mulțumesc, Shelley, dar ești o bomboană că m-ai întrebat. Dacă am nevoie de ceva, te anunț.

Îi făcu prietenește cu ochiul. Tânăra se îmbujoră din nou și se retrase grăbită. Întorcându-și capul din nou spre Lozada, îi spuse:

- Așa, unde rămăsesem? A, da, nu ne-am mai văzut de mult. Îmi pare rău că am ratat procesul tău. Am auzit că ai dat un spectacol pe cînste, tu și avocatul tău.

- A fost o pierdere de vreme pentru toată lumea.

- A, de acord. Clar. Nu știu de ce s-ar mai deranja cu un proces când e vorba de un rahat ca tine. Dacă ar fi după mine, aș sări peste tot bâlciul și ai aștepta direct execuția.

- Atunci noroc pe mine că nu tu îmi hotărăști soarta.

- Nu se știe niciodată, Ricky Roy. Într-o bună zi, desigur de curând, s-ar putea să fiu.

Wick îi aruncă un zâmbet larg, iar cei doi inamici se cântăriră atent din priviri.

Într-un final, Wick spuse:

- Frumos costum.

- Mulțumesc.

Lozada studie jeanșii uzați ai lui Wick, cizmele de cowboy și pălăria pe care o pusese pe masă.

- Aș putea să-ți dau numele croitorului meu.

Wick izbucni în râs.

- Nu mi-aș permite să apelez la el. Materialul ăla pare scump. Înseamnă că-ți merg bine afacerile.

Se aplecă peste masă și coborî tonul.

- Ai mai căsăpit pe cineva interesant de la bancher încoace? Tare-s curios să știu cine te-a angajat să-i faci felul. Socru-său, poate? Am auzit că nu se-nțelegeau. Ce-ai folosit la el? Coardă de pian? O coardă de chitară? Gută? De ce n-ai mai apelat la metoda ta obișnuită, cu un cuțit de încredere?

- Mi se răcește mâncarea.

- A, scuze. Nu am vrut să-ți stau pe cap atâta. Nu, am trecut doar ca să te salut și să te anunț că m-am întors în oraș.

Wick se ridică și întinse mâna să-și ia pălăria. Întoarse frumos scaunul și îl așeză înapoi la locul lui. Apoi se aplecă peste masă cât putu de mult și adăugă, doar pentru auzul lui Lozada:

- Și să te anunț că, și dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lumea asta, o să scriu cu cuțitul numele fratelui meu pe curul tău.

- Nu sunt prea convins că a fost o mișcare deșteaptă, Wick.

- M-a uns pe suflet.

- De fapt, sunt sigur că a fost o mișcare prostească.

Wick anticipase greșit. Lui Oren nu i se păruse amuzantă relatarea întâlnirii sale cu Lozada. Deloc.

- De ce?

- Pentru că acum știe că suntem cu ochii pe el.

- A, de parcă asta e așa o surpriză! rosti Wick, sarcastic. Știe că suntem mereu cu ochii pe el.

Fusese iritabil dintru început, iar dezaprobarea lui Oren nu-l făcea deloc să fie mai agreabil.

Se ridică din fotoliu și începu să se plimbe încolo și înapoi. Își tot trăgea de banda de cauciuc de la încheietură, lăsând-o să-i lovească pielea.

- Ticălosul ăla cu capul lucios nu se sinchisește nici dacă avem un departament întreg dedicat urmăririi lui douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De când s-a apucat de omorât oameni n-a făcut altceva decât să le arate fundul poliției și procuraturii. Am vrut să știe că nu am uitat ce a făcut, că sunt în continuare pe urmele lui.

- Înțeleg ce simți, Wick.

- Mă îndoiesc.

Auzindu-i răspunsul, Oren se enervă, dar își înghiți un răspuns tăios și rămase calm.

- N-ar fi trebuit să-ți pui sentimentele personale mai presus de ancheta asta, Wick. Nu vreau ca Lozada sau Rennie Newton să afle de operația noastră de supraveghere. Dacă au fost implicați în asasinarea lui Howell...

- El poate să fi fost. Ea, nu.

- Ooo! Și cum de ești atât de sigur de asta?

Wick se opri din turele pe care le făcea și își ridică brațul, arătând către casa ei, aflată la două peluze distanță.

- Stau cu ochii pe ea de o săptămână, ce dracu'! Nu face altceva decât să muncească și să doarmă. Nu iese în oraș. Nimeni nu o vizitează. Nu se vede cu nimeni în afară de colegii de muncă și pacienții. E un robot! Întoarce-i cheița și se apucă de treabă. Când i se termină energia, se duce acasă, se culcă și se reîncarcă.

Aerul din camera de la etajul casei goale era înăbușitor de fierbinte. Fuseseră racordați la rețeaua de electricitate pentru a porni sistemul centralizat de aer condiționat, dar era vechi și nu făcea față fierbințelii agresive a după-amiezii.

Lui Wick i se părea că încăperea se strângea în jurul lui, iar programul era la fel de apăsător ca spațiul în care se afla.

Această claustrofobie, combinată cu respectul rigid al lui Oren față de reguli, reușea să îl înnebunească. Anche-ta lâncezise. Era obositoare și plictisitoare de moarte.

- Doar pentru că nu i-am văzut împreună nu înseamnă că nu comunică, rosti Oren. Amândoi sunt prea deștepți pentru a face ceva în văzul lumii. Și, chiar dacă nu au avut nici un contact de la moartea lui Howell, asta nu înseamnă că nu sunt în cârdășie.

Wick se aruncă înapoi pe fotoliu, cu furia momentan epuizată. Fir-ar să fie, Oren avea dreptate. Doctorița Newton ar fi putut să-l angajeze pe Lozada pentru a-i elimina rivalul înainte ca polițiștii să intre la bănuieli și să înceapă să o supravegheze. N-ar fi avut nevoie decât de un apel telefonic.

- I s-au verificat desfășurătoarele apelurilor?

- Nu apăreau decât numerele la care sună regulat. Dar nu te-ai aștepta oricum să folosească telefonul de acasă ca să pună la punct o asasinare.

Oren se așază în fața lui.

- În regulă, gata cu aiurelile astea. Scurpă tot. Ce te frământă?

Wick își dădu părul pe spate, ținându-l deasupra frunții pentru mai multe secunde, după care își lăsă mâinile în poală.

- Nu știu. Nimic.

Oren îi adresă o privire paternă, care arăta clar că știa că nu primise un răspuns sincer.

- Mă simt ca un afurisit de voyeur.

- Munca de supraveghere nu te-a mai deranjat înaintea. Ce e diferit acum?

- Mi-am ieșit din mână.

- S-ar putea. Ce altceva? Ți-e dor e plajă? De aerul sărat? Ce e?

- Cred că da...

- Ahhă. Aici e vorba de ceva mai mult decât dorul pentru cocina aia de locuință din Galveston. Te uiți la

mine ca și cum ai fi pe punctul de a-ți ieși din pepeni. Ești neliniștit și iritabil. Care-i problema? Te deranjează că ancheta asta e legată de Lozada?

- Nu e suficient?

- Asta să-mi spui tu mie.

Wick își mușcă partea din interior a obrazului preț de câteva clipe, după care spuse:

- E vorba de Thigpen. E un porc.

Oren izbucni în râs.

- Și el, care te ridică în slăvi tot timpul.

- Da, sunt sigur.

- Ai dreptate. Zice că ești un nemernic.

- Ei, măcar eu nu put. Toată casa asta afurisită miroase a sendvișurile alea oribile cu ceapă pe care le aduce de acasă. Le simți mirosul de cum deschizi ușa de jos. Plus că îi transpiră fundul.

Râsul lui Oren se înteți.

- Poftim?

- Da. N-ai observat niciodată petele de sudoare de pe pantalonii lui? E dezgustător! Ca și astea.

Din nou, sări de pe fotoliu ca un artist de circ proiectat din țeava unui tun. Traversă încăperea în trei pași, smulgând fotografiile din „galeria” lui Thigpen.

La mototoli și aruncă ghemotoacele de hârtie fotografică pe podea.

- Cât de pueril să fii? Gândește ca un adolescent pervers. E ghiolban, prost și...

Oren îl privea cu o încruntare de om dus pe gânduri.

- Rahat, mormăi Wick și se întoarse la fotoliul lui.

Alunecă într-o tăcere mohorâtă, privind fix pe fereastră către casa lui Rennie. Mai devreme, aceasta plecase să alerge prin cartier. De cum o văzuseră luând-o la fugă pe trotuar, Oren coborâse în mare grabă la parter și o urmărise de la o distanță discretă cu mașina.

După ce alergase opt kilometri, Rennie se întorse, gâfâind și asudând într-atât încât i se udase tricoul fără mâneci.

Din spusele lui Oren, nu făcuse nimic altceva în această ieșire decât să alerge.

- Doamna e-n formă, îi spusese el lui Wick.

Nu mai ieșise. Din cauza luminii zilei reflectată pe suprafața geamurilor, era greu să vadă înăuntru altceva decât câte o mișcare din când în când. După lăsarea serii, începuse să-și închidă jaluzelele.

Wick scoase un oftat.

- Bine, bine, poate că n-ar fi trebuit să îl abordez pe Lozada. Dar nu a fost nicidecum o greșală fatală. Știa că o să-l iau în vizor mai devreme sau mai târziu. Am jurat c-o s-o fac.

Oren își păstră atitudinea contemplativă încă alte câteva clipe, după care spuse.

- Cred că el i-a făcut felul lui Howell.

- Și eu.

Citise raportul complet de cum fusese gata. Echipa însărcinată cu studierea locului crimei analizase parcare în detaliu, dar totul fusese la fel de steril ca sala de operații în care își desfășura activitatea victima. Nu aveau nici o probă care să le permită să percheziționeze apartamentul sau mașina lui Lozada, și chiar dacă ar fi avut, n-ar fi găsit nimic care să îl lege în vreun fel de crimă. Știau asta din experiență.

- Fir-ar să fie de treabă, e ca o fantomă! zise Wick. Nu lasă nici o probă. Nimic. Nici măcar nu tulbură aerul când se mișcă de colo-colo.

- O să-l prindem, Wick.

Acesta dădu scurt din cap.

- Dar după toate regulile.

Wick se uită la Oren.

- Hai, spune-o cu voce tare.

- Ce?

- Știi bine. La ce te gândești.

- Nu începe cu presupunerile despre ce-aș gândi eu, bine?

- Te gândești că, dacă aș fi respectat regulile, l-am fi prins acum trei ani. Pentru asasinarea lui Joe.

Era un adevăr indiscutabil, dar Oren era un prieten prea bun să spună așa ceva. În loc de asta, zâmbi cu mâhnire.

- Și-acum mi-e dor de el.

- Da. Wick se trase în față și-și propti coatele pe genunchi. Își trecu încet palmele peste față. Și mie.

- Ți-aduci aminte... de-abia terminasem Academia. Nu știam cu ce se mănâncă meseria asta. Eu și Joe țineam sub supraveghere cazinoul ăla ilegal de pe autostrada Jacksboro. Cea mai rece noapte din an, ne-a-nghetăt fundul atunci. Și tu ai zis să fii băiat bun și ne-ai făcut o surpriză, ne-ai adus pizza.

Wick preluă povestea din zbor.

- Am apărut într-o mașină de patrulare, de v-am dat gol sută la sută. Joe nu știa dacă să mă bată măr că v-am stricat acoperirea sau să înfulece pizza înainte să se răcească. Dădu din cap cu tristețe. Mereu mi-ați scos ochii cu povestea asta.

Joe și Oren făcuseră Academia de Poliție împreună și, la scurt timp după absolvire, fuseseră desemnați parteneri. Joe fusese alături de Oren la nașterea ambelor sale fiice. Așteptase cu el în orele pline de neliniște de când Grace avusese un chist la sân prelevat pentru biopsie. Mersese cu el în Florida când trebuise să se ocupe de înmormântarea mamei sale. Oren plânsese cu Joe când femeia pe care o iubea rupsese logodna cu el și îi frânsese inima. Aveau încredere totală unul în celălalt și își încredințaseră implicit viețile. Prietenia lor fusese aproape la fel de puternică ca și legătura dintre Wick și Joe, ca frați.

După ce Joe fusese ucis, Oren preluase rolul de frate mai mare al lui Wick și mai târziu îi devenise și partener în munca de polițist, deși amândoi recunoșteau că nimeni nu avea să poată umple golul lăsat de Joe în viețile lor.

Trecu aproape un minut întreg de tăcere înainte ca Oren să-și lovească pulpele cu palmele și să se ridice.

- Dacă n-ai nimic împotriva, eu, unul, o să mă car.

- Bine. Mulțumește-i lui Grace din partea mea pentru sendvișul cu șuncă și salată de cartofi. O să-mi pice bine în seara asta, după toate alea oribile. Să le îmbrățișezi pe fete pentru mine.

- Îmi pare rău că trebuie să-ți petreci seara de sâmbătă aici.

- Nici o problemă. Am... Se opri, aducându-și aminte de ceva și aruncă o privire la ceas. În ce dată suntem?

- Ăăă, în unsprezece. De ce?

- Nimic deosebit. Doar că am pierdut șirul zilelor. Ai face bine să o iei din loc. Nu cred că vrei să se supere Grace pe tine.

- Ne vedem mâine.

- Da, ne vedem.

Wick se lăsă moale în fotoliul lui și își uni palmele pe creștet, încercând să pară relaxat și plictisit.

Așteptă până ce auzi mașina lui Oren îndepărtându-se, după care își luă cheile și ieși și el din casă. Urcă în camioneta sa și trecu pe lângă casa lui Rennie. Nici un semn că ar fi fost acolo. Nici un indiciu privind planurile pentru seara aceea. Dacă intuiția îl înșela? Dacă da, și Lozada o vizita acasă în seara aceea, Oren i-ar fi luat capul până în zori.

Dar avea să riște, sperând că avea dreptate.

Ajunse la biserică cu trei minute mai devreme. Parcurse distanța dintre parcare și lăcașul de cult în fugă și abia reuși să prindă un loc în ultimul rând înainte ca clopotele din clopotniță să anunțe că era ora șapte.

La plecarea din casa de unde o țineau sub supraveghere pe Rennie, condusesese ca un nebun până la cel mai apropiat complex comercial, intrase într-un magazin de haine în viteză maximă și implorase un vânzător

de obiecte de galanterie bărbătească să își facă milă și să îl ajute, deși acesta de-abia aștepta să-și termine programul lung de sâmbătă.

- Am uitat de blestemăția asta, mi-am adus aminte acum jumătate de oră, îi explicase Wick, gâfâind. Stăteam frumușel, mă uitam la un meci cu Rangers, cu o bere rece și un hotdog cu sos chili și fix atunci mă lovește... Își izbi fruntea cu palma. Am lăsat naibii meciul, și... știi ceva? De data asta, Rangers chiar conduceau!

Deocamdată, povestea sa elaborată nu obținuse altă reacție de la vânzător decât un pufăit plictisit. Era nevoie de ceva înfloritură.

- Dacă nu mă duc, mama n-o să mă ierte în veci. A făcut o criză de lumbago joia trecută. Era la pat, lua o groază de antiinflamatoare și se dădea de ceasul morții că o să lipsească. Și m-a luat pe mine gura pe dinainte: „Nu-ți face griji, mamă. Dacă nu poți să te duci tu, mă duc eu“. Și tare rău mi-ar părea să nu mă țin de promisiune.

- Cât timp aveți la dispoziție?

Aha! Subiectul mamei atingea o coardă sensibilă în inima oricui.

- O oră.

- Hmm, nu știu, zău. Sunteți foarte înalt. Nu avem atâtea mărimi lungi pe stoc.

Wick scosese cardul de credit și o bancnotă de cincizeci de dolari.

- Pun pariu pe-asta c-o să-mi găsești ceva.

- O provocare, zise vânzătorul în timp ce băga în buzunar bancnota, dar în nici un caz o misiune imposibilă.

Cu ajutorul unui croitor care mormăia tot felul de remarci neplăcute într-un dialect străin în timp ce marca modificările necesare, vânzătorul îl pregătise pe Wick pentru această ocazie, făcându-i rost inclusiv de o cămașă de un albastru pal și o cravată asortată.

- Se poartă ținutele monocromatice.

Din câte se părea, vânzătorul decisese, ca și Lozada, că avea nevoie de ceva sfaturi în domeniul vestimentar.

În timp ce pantalonii de la costum îi erau tivii și sacoul îi era luat un pic în talie, Wick se dusesse în altă parte a complexului să i se lustruiască cizmele. Din fericire, în acea zi și le luase pe cele negre, din piele de struț.

Apoi, găsisse o toaletă pentru bărbați și își udase părul. Îl aranjase pe spate, pieptănându-l cu degetele.

Nu avusese timp să treacă și pe la bărbier.

Acum, când se instala în strană, nu credea că vreunul dintre oamenii din jurul lui și-ar fi putut da seama că se pregătise pentru acest eveniment în mai puțin de șaiszeci de minute.

Ceremonia începu cu așezarea mamelor.

Apoi intrară domnișoarele de onoare gătite în rochii de culoarea caiselor. Toți se ridicară în picioare când își făcu intrarea mireasa.

Wick se folosi de avantajul înălțimii sale pentru a cerceta cât mai multe chipuri din mulțimea de invitați. Era pe punctul de a crede că se chinuise o groază și mai și cheltuisse o mulțime de bani degeaba când o zări cam la o treime din distanța dintre locul lui și altar. Din câte își putea da seama, nu avea un însoțitor.

Se uită fix la ceafa ei pe tot parcursul ceremoniei. Când aceasta se încheie, nu o scăpă din priviri când invitații ieșiră pe rând din biserică și se urcară din nou în mașini, pentru a pleca spre country clubul unde se ținea petrecerea. Se bucură să vadă că jeepul ei SUV se alătură procesiunii de vehicule care se îndreptau spre recepție.

Invitația la nuntă fusese printre plicurile nedeschise din ziua în care îi căutase prin casă. O citise, memorase data, ora și locul, gândindu-se că această informație i-ar fi putut fi utilă. Când Oren îi spusese că era o seară de sâmbătă, își adusese aminte. Riscase, mizând pe faptul că Rennie avea să se ducă la nuntă și luase o decizie

spontană de a o urmări de aproape și nu de la distanță, prin binoclu.

Când ajunsese la country club, preferă să parcheze singur și să își ia cheile cu el, decât să își dea camioneta în grija unui valet. Era mai rapid așa și voia să intre în sala de recepție înaintea lui Rennie. Vânzătorul de costume sunase la departamentul de cadouri și aranjase să i se pregătească un cadou de nuntă și să i se ambaleze festiv. Îl luă cu el și îl depuse pe masa acoperită cu material așezată acolo chiar în acest scop.

O tânără frumușică stătea lângă cartea de oaspeți.

- Să nu uitați să vă semnați.

- A semnat deja soția.

- Bine. Distracție plăcută! Barul și bufetul s-au deschis deja.

- Minunat.

Și era chiar sincer. Se temuse că avea să fie o cină cu locuri desemnate, caz în care nu avea să existe nici un cartonaș cu numele său și ar fi fost nevoit să plece. Totuși, nu se duse nici la bar, nici la bufet.

În loc de asta, se postă lângă perete și încercă să fie o prezență cât mai discretă posibil.

O văzu pe Rennie de cum intră în sala de recepție și, în următoarea oră, îi urmări fiecare mișcare.

Aceasta stătu de vorbă cu oricine o abordă, dar în cea mai mare parte a timpului stătu singură, mai degrabă observând petrecerea decât participând. Nu dansă, mănca foarte puțin din bucatele etalate la bufetul suedez, refuză bucata de tort și paharul de șampanie, preferând în loc un pahar cu un lichid transparent, cu gheață și o felie de lămâie.

Wick se apropie treptat de ea, menținându-se la marginea mulțimii și evitând personajele principale ale nunții, ca nu cumva vreunul să i se prezinte și să îl întrebe cine îl invitase.

Rennie încheia o conversație cu un cuplu, retrăgându-se de lângă ei cu promisiuni că aveau să se vadă din

nou la cină, în curând, când Wick sesiză că avea ocazia să se apropie și mai mult.

Se interpușe în calea ei, iar Rennie intră în el.

Răsucindu-se rapid, îi spuse:

- Ah, îmi cer mii de scuze. Vă rog să mă iertați!

capitolul 9

- Nici o problemă.

Wick schiță un zâmbet și dădu din cap, uitându-se la mâna ei.

- Dumneavoastră sunteți cea care v-ați udat. Îmi permiteți?

Îi luă paharul și îi făcu semn unui chelner, care nu numai că îl luă, dar îi oferă și șervețele, ca să își șteargă mâinile.

- Mulțumesc, îi spuse ea lui Wick când chelnerul se îndepărtă.

- Cu plăcere. Dați-mi voie să vă aduc o altă băutură.

- Nu-i nevoie, zău.

- Mama m-ar dezmoșteni dacă n-aș face-o.

Din nou, miza pe cartea mamei.

- Și-apoi, tocmai mă pregăteam să-mi iau și eu un pahar. Vă rog.

Făcu semn către bar.

Rennie șovăi o clipă, după care dădu afirmativ din cap, destul de circumspectă.

- Bine. Mulțumesc.

Wick o conduse către bar și, când ajunseră la el, îi spuse barmanului.

- Două pahare, doamna o să-ți spună cu ce.

- Apă cu gheață și lămâie verde, te rog, îi spuse ea tânărului.

Apoi își ridică privirea la Wick, care se trăgea ușor de lobul urechii și zâmbea încurcat.

- Și eu, care credeam că sunt foarte rafinat lăsându-vă să comandați și pentru mine.

- Nu sunteți obligat nicidecum să mențineți comanda inițială.

- Nu, nu, apă cu gheață chiar voiam și eu. Un pahar mare, rece și răcoritor. Nunțile în august îți fac sete.

Barmanul împinse cele două pahare către el. Wick îi întinse unul ei și apoi ciocniră.

- Să nu-l beți prea repede, să nu vi se urce la cap.

- Promit că nu. Mulțumesc încă o dată.

Făcu un pas în lateral, ca să lase loc la bar altor nuntași. Wick se prefăcu a nu recunoaște replica de îndepărtare și începu să meargă alături de ea.

- Oare de ce în ianuarie și februarie nu sunt așa multe nunți?

Rennie îl privi cu nedumerire. Wick nu-și putea da seama că era surprinsă că nu înțelesese aluzia de a o lăsa în pace sau dacă era pusă în încurcătură de întrebarea venită din senin.

- Ce voiam să spun, se grăbi el să precizeze, e de ce s-or fi căsătorind cei mai mulți în lunile de vară, când e atât de al naibii de cald?

- Nu-s deloc sigură. Tradiția?

- Poate.

- Comoditatea? Sunt luni de vacanță. Așa e mai ușor ca oaspeții din afara orașului să poată participa.

- Dumneavoastră?

- Dacă sunt din afara orașului? Ezitarea ei nu fu de lungă durată, dar fu îndeajuns de observabilă. Nu, locuiesc aici.

Deși Rennie nu părea deloc interesată, Wick îi spuse că și el era tot din localitate.

- Ați venit aici din partea miresei sau a mirelui?

- Eu și tatăl mirelui suntem colegi.

- Mama mea e vară de-a doua cu mama miresei, minți el. Ceva de genul... Mama n-a putut să vină, dar a zis că cineva din partea noastră a familiei... Știi cum sunt lucrurile astea.

Ea începu din nou să se îndepărteze de el.

- Distracție plăcută. Mulțumesc din nou pentru apa cu gheață.

- Numele meu e Wick Threadgill.

Rennie se uită lung la mâna lui dreaptă, întinsă spre ea, și preț de câteva secunde Wick fu convins că nu avea să i-o strângă. Dar apoi mișcă și ea mâna și i-o strânse, ferm, dar numai pentru o secundă înainte de a se retrage.

Nu-i dădu timp să observe mare lucru, decât că mâna ei era mai rece decât a lui, probabil pentru că ținuse strâns paharul cu apă, ceea ce făcuse de când i-l înmânase, la bar.

- Wick, ați spus?

- Da, și nu am nici un defect de vorbire.

- E un nume neobișnuit. E o prescurtare de la ceva?

- Nu. Pur și simplu Wick. Și dumneavoastră cum vă numiți?

- Rennie Newton.

- E o prescurtare de la ceva?

- Doctor Rennie Newton.

El izbucni în râs.

- Încântat de cunoștință, doamnă doctor Rennie Newton.

Ea aruncă o privire către ieșire, ca și cum ar fi vrut să-și stabilească în minte cea mai rapidă rută de retragere, în cazul în care urma să aibă nevoie.

Wick avea senzația că ar fi putut să o rupă la fugă în orice moment, iar el voia să mențină conversația cât mai mult posibil.

Chiar dacă nu ar fi fost vizată în ancheta unei crime, tot ar fi fost intrigat de persoana ei. Dacă s-ar fi întâlnit absolut întâmplător, tot ar fi vrut să afle de ce o femeie care părea să fie sofisticată era atât de tulburată de ideea de a continua o conversație cu un străin în mediul inofensiv al unei recepții de nuntă, cu sute de oameni în jur.

- Ce fel de doctor sunteți? o întrebă el.

- În medicină.
- Aveți o specializare?
- Chirurgie generală.
- Uau! Sunt impresionat. Faceți și operații de urgență? Plăgi împușcate, prin înjunghiere, genul de chestii pe care le vedem la televizor?

„Genul de lucruri care îl băgaseră pe colegul și rivalul tău la morgă?” Urmărea indiciile edificatoare ale vinovăției în ochii ei incredibil de verzi, dar dacă era complice la crima lui Howell, ochii ei nu trădară nimic.

- În mare parte e vorba de intervenții de rutină, programate. Câteodată am de-a face și cu cazuri de urgență, când sunt de serviciu la permanență. Își pipăi discret poșeta cu mărgeluțe. Ca în seara aceasta. Am pagerul la mine.

- Ceea ce explică de ce evitați alcoolul.

- Nici măcar o cupă de șampanie când sunt de serviciu.

- Ei bine, sper că n-or să apară urgențe care să vă facă să plecați de-aici în seara asta.

Tonul vocii sale și felul în care se uita la ea îi făceau intențiile evidente. Și intențiile sale evidente o făceau să se simtă stânjenită evident.

Zâmbetul ei șovăi. Zidurile de apărare se ridicară în jurul ei, ca laserele unui sistem de siguranță în jurul unei piese de muzeu neprețuite. Dacă se apropia prea tare avea să dea de ele și să activeze tot felul de alarme.

O bătaie precipitată de tobe le atrase atenție către spațiul din fața formației, unde mireasa se pregătea să arunce buchetul către un grup de tinere dornice, care se înghesuiau să obțină cea mai bună poziție. Wick stătea ușor în spatele lui Rennie și în dreapta ei. Studiase reacțiile multor femei pentru a ști acum că apropierea lui o neliniștea. De ce? se întrebă.

Până acum, cele mai multe dintre femei ar fi: a) cochetat și ele cu el și l-ar fi anunțat că sunt disponibile pentru tot restul serii, b) l-ar fi informat că aveau

un iubit care, din păcate, nu putuse să vină la nuntă, dar căruia îi erau devotate sau c) i-ar fi spus să dispară.

Rennie era într-o categorie proprie. Îi transmitea semnale amestecate. Era încă acolo, dar se refugiase într-o zonă de intangibilitate, cu aerul ei care îi arăta clar că nici nu trebuia să se gândească la așa ceva și era o provocare la fel de mare ca un zid de mănăstire.

Wick era curios câtă presiune putea exercita până ce ea avea să cedeze. Așa că se apropie încet și mai mult, suficient cât să-și facă prezența imposibil de ignorat fără să o atingă efectiv.

După aruncarea buchetului, mirele se lăsă într-un genunchi pentru a scoate o jartieră dantelată de pe piciorul întins al consoartei sale în timp ce mai mulți tineri se detașau fără prea mare chef dintr-un grup compact, cu mâinile în buzunare și umerii cocoșați.

- Ah, diferența dintre sexe ilustrată clar de această tradiție nupțială simplă.

Se aplecă ușor înainte, ca să-i poată spune aceste cuvinte la ureche.

- Observați nivelul de entuziasm al bărbaților în comparație cu cel al femeilor.

- Bărbații parcă se duc la spânzurătoare.

Mirele aruncă jartiera. Un tânăr fu nevoit să o prindă când îl izbi în frunte. Una dintre domnișoarele de onoare scoase un chițait ascuțit și porni spre el în mare grabă ca să îl îmbrățișeze. Îi acoperi chipul îmbujorat cu săruturi.

- Am un sertar plin de chestii de-alea, rosti Wick. Rennie se întoarse către el.

- Atât de multe?

- Am avut mereu avantajul înălțimii.

- Și v-ați ales cu ceva?

- Cu un sertar plin de jartiere.

- Toate jartierele alea, degeaba? Poate că înălțimea e, de fapt, un dezavantaj.

- Mie nu mi s-a părut niciodată așa.

Formația se lansă într-un cântec pe placul tuturor.

Alți invitați începură să se îndrepte către ring, dar îi tot ocoleau pe Rennie și Wick, pentru că nici unul dintre ei nu se clintise.

- Doamna doctor Newton, ziceți?

- Exact.

- Ce noroc am și eu!

- De ce?

- Sunt sănătos.

Rennie își lăsă ochii până la nodul Windsor al cravatei lui monocromatice.

- Ați venit aici cu cineva, doamnă doctor Newton?

- Nu.

- Nici eu.

- Hmm.

- Dansați?

- Nu, mulțumesc.

- Încă un pahar de apă cu gheață?

- Nu. Mulțumesc.

- E nepoliticos să pleci de la recepție înaintea miresei și a mirelui?

Ea își înălță capul rapid și îi întâlni privirea.

- Cred că da.

- La naiba!

- Dar eu, una, cred că am văzut mai multă bucurie decât poate suporta un om.

Rânjind, Wick mișcă ușor din cap, indicându-i unde se afla cea mai apropiată ieșire. În timp ce se strecurau prin mulțime, mâna lui se lipi de coloana ei, chiar la baza taliei, iar ea nu făcu nici o încercare să i-o îndepărteze.

Valeții din parcare stăteau sprijiniți de coloanele porticului generos. Unul tresări și porni spre ei de cum Wick și Rennie ieșiră pe ușă.

- V-am parcat mașina chiar acolo, doamnă doctor Newton. Să puteți pleca ușor, cum mi-ați spus.

- Mulțumesc.

Rennie își deschise poșeta să îi dea un bacșiș, dar Wick fu mai rapid. Plasă o bancnotă de cinci dolari în palma tânărului.

- O conduc eu pe doamna doctor la mașină. Nu-i nevoie să o aduci aici.

- Ăăă, bine, mulțumesc, domnule. Cheia este în contact.

Zâmbetul ei pentru valetul din parcare îngheță. Îi permise lui Wick să o conducă pe treptele late din cărămidă, către parcare VIP umbrită de copaci, dar poziția întregului corp îi era extrem de rigidă. Buzele abia dacă i se mișcă când spuse:

- N-ar fi trebuit să faceți asta.

Da, era supărată.

- Ce să fac?

- Îmi plătesc singură cele necesare.

- Vă plătiți... ce? Bacșișul pe care i l-am dat valetului? Faptul că pot să vă conduc până la mașină a meritat cu vârf și îndesat cei cinci dolari.

Ajunseseră la jeepul ei. Rennie deschise portiera șoferului și își aruncă poșeta înăuntru, după care se întoarse către el.

- Faptul că m-ați condus până la mașină e tot ce v-au oferit cei cinci dolari.

- Înseamnă că nici nu se pune problema să mergem să bem o cafea.

- Clar.

- Nu trebuie să-mi dați un răspuns pe loc. Luați-vă un răgaz de gândire.

- Nu mai flirtați cu mine!

- Nu v-am invitat decât la o cafea, nu...

- Ați flirtat cu mine de când mi-am cerut scuze că am dat peste dumneavoastră. Dacă vă așteptați să iasă ceva din asta, vă pierdeți vremea.

Wick își ridică ambele antebrațe, într-un gest de capitulare.

- Nu am făcut altceva decât să dau un bacșiș băiatului din parcare în locul dumneavoastră. Nu am vrut decât să fac un gest cavaleresc.

- Atunci vă mulțumesc că sunteți un cavaler. Noapte bună.

Rennie se urcă în mașină și închise portiera.

Wick o redeschise imediat și se aplecă în interior, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a ei.

- Ca să știi, doamnă doctor Newton, dacă aș fi flirtat cu tine, ai fi știut până acum că mi se pare că ai niște ochi superbi și că probabil o să am un vis foarte deocheat despre gura ta. O seară frumoasă!

Închise portiera hotărât, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Din poziția înaltă de la volanul mașinii sale, care era parcată cam la jumătatea străzii și pe cealaltă parte față de country club, Lozada o văzu pe Rennie ieșind pe ușile duble late ale localului. Purta o rochie dintr-un material ușor, de vară, care i se mula pe corp, ațâțându-i dorința.

Când ieși de sub balconul de la etaj, lumina soarelui la apus se revărsă pe părul ei blond, făcându-l să scânteieze. Arăta fantastic. Remarcă grația cu care pășea. Ar fi trebuit...

- ... ce dracu'?

Pierdut în reveriile sale, nu fusese atent la bărbatul care mergea alături de Rennie. Când recunoscuse, brusc, silueta înaltă și își dădu seama cine era tovarășul ei, abia dacă se abținu să nu se dea jos din mașină, să traverseze strada și să-l omoare pe loc pe Wick Threadgill.

Oricum trebuia să se întâmple asta. Avea să fie nevoie să-l omoare pe nemernicul ăla de copoi cu gura mare, așa că de ce să lași pe mâine ce poți face azi? De ce nu chiar în momentul acesta?

Pentru că nu era genul lui Lozada, de-aia.

Crimele pasionale erau pentru amatori lipsiți de autocontrol. Deși i-ar fi plăcut să aibă problema lui Wick Threadgill rezolvată mulțumitor o dată pentru totdeauna, avea lucruri mai bune de făcut decât să-și petreacă restul zilelor în închisoare, epuizând căile de atac ale sentinței de condamnare la moarte și apoi să-i lase pe oamenii legii să-i bage otravă în venă pentru că omorâse un polițist.

Dacă Wick n-ar fi făcut-o de oaie, Lozada probabil că și-ar fi așteptat execuția acum, pentru asasinarea fratelui lui, Joe. Lozada știa că această greșală încă îl măcina pe Wick. Probabil că-l înnebunea gândul că asasinul fratelui său trăia pe picior mare într-un apartament luxos, îmbrăcat cu costume făcute pe comandă, conducea mașini scumpe, ospătându-se, bând și făcând sex - trăind liber din cauza lui.

Lozada își trecu degetul peste cicatricea de deasupra ochiului și scoase un chicotit superior. Era prea inteligent să reacționeze sub impulsul emoției de moment, cum o făcuse Wick. Alții făceau asemenea greșeli, nu și Lozada.

El era un profesionist. Un profesionist fără egal. Un profesionist care nu-și pierdea capul și nu acționa fără să se gândească.

În plus, când avea să îl omoare în sfârșit pe Wick Threadgill, anticiparea urma să fie jumătate din toată distracția. Nu voia să îl elimine acum, rapid, și să se priveze de plăcerea de planifica totul.

Și totuși, cum se uita la polițistul acela mergând atât de aproape de femeia care în curând avea să fie a lui, mâinile i se strânseseră pe volanul mașinii ca și cum ar fi încercat să îl smulgă din bord.

Ce dracu' făcea Rennie a lui cu Wick Threadgill?

Șocul inițial provocat de faptul că îi văzuse împreună fu înlocuit de îngrijorare. Era o răsturnare de situație tulburătoare.

De dimineată, Threadgill îi întrerupsese micul dejun și în seara asta era la o recepție de nuntă cu Rennie? O coincidență? Puțin probabil.

Ce treabă avea Wick cu doctorița Rennie Newton? Îl intriga rolul pe care îl jucase în procesul lui recent? Sau avea vreo legătură cu cazul crimei lui Howell, în continuare nerezolvat?

Lozada n-ar fi știut ce planuri avea Rennie în seara aceea dacă n-ar fi văzut invitația la nuntă în ziua în care își băgase nasul pe ici-colo după ce îi lăsase trandafirii în camera de zi.

Cum de știuse polițistul că avea să fie aici în seara asta? Oare îi cercetase și Wick locuința?

Erau niște întrebări neliniștitoare.

Dar singura posibilitate care chiar îl măcina, care îl făcea să vadă roșu în fața ochilor, care făcea să-i radieze căldură din capul perfect ras, era că Rennie putea fi în cârdășie cu poliția. Oare descoperiseră cumva pasiunea lui pentru ea? Oare Threadgill și restul apelaseră la ajutorul ei ca să îl atragă în capcană?

A, nu, detesta ideea asta. Chiar o detesta.

Să fie nevoie să o ucidă pentru că îl trădase ar însemna să irosească o femeie minunată.

Privea cu suspiciune crescândă cum Threadgill se aplecă în interiorul mașinii, după care se îndreptă și închise portiera. Rennie ieși cu spatele din locul ei de parcare, străbătu parcarearea country clubului și trecu pe lângă Lozada fără să-l observe. Privea drumul direct în față și nu zâmbea. Adevărul era că părea furioasă. Probabil că ce-i spusese Threadgill înainte să plece o enervase. Făcea pe deșteptul cu toți, probabil că proceda la fel și cu femeile.

Porni motorul și întoarse mașina. O urmări pe Rennie până acasă. Aceasta intra singură. Parcând mai încolo pe stradă, Lozada îi supraveghe casa ore întregi. Rennie nu mai plecă nicăieri. Nici Threadgill, nici altcineva nu veni să o viziteze.

Abia după miezul nopții Lozada începu să respire mai ușor. Bănuielile sale în legătură cu Rennie se mai calmară. Există o explicație logică pentru faptul că fusese cu Threadgill.

Poate că o cerceta în legătură cu asasinarea lui Howell.

Toată lumea știa că ea și Howell avuseseră ceva divergențe. Oamenii legii din Fort Worth sigur descoperiseră asta. Să fie sâcâită cu întrebări de un polițist la un eveniment monden sigur ar fi înfuriat-o, ceea ce explica de ce îi păruse supărată când plecase cu mașina de la country club.

Mulțumit că trăsese concluzia corectă, își luă telefonul mobil și formă numărul ei.

capitolul 10

Wick urca treptele cu pași greoi.

Ducându-și sacoul de la noul costum și sacoșa de la magazin într-o mână, cu cealaltă își trăgea fără menajamente de nodul cravatei. Până când ajunse în camera înăbușitoare de la etaj, avea cămașa deschisă și cureaua desfăcută.

De la *country club*, o urmărise pe Rennie până la intrarea în cartier. Nu o luase pe strada ei, ci pe o altă rută până la casa de unde o supravegheau, ceea ce făcu să ajungă la postul său cam în același timp în care ea intra în garaj.

Se duse direct la fereastră și o privi prin binoclu. Pe băjbâite, își dădu jos cizmele și șosetele.

Rennie trecu prin bucătărie fără să se oprească și se făcu nevăzută pe ușa care făcea legătura cu camera de zi.

Wick își lepădă cămașa.

În momentul următor, se aprinse lumina în dormitorul ei.

Ca și el, părea să fi considerat hainele sufocante.

Își dădu jos încălțăările – niște sandale cu tocul înalt, își aduse el aminte –, după care întinse mâna peste celălalt umăr, să-și desfacă fermoarul rochiei.

Wick își lăsă pantalonii să cadă pe podea, după care îi împinse cât colo cu piciorul.

Rennie își trase rochia de pe umeri, și-o lăsă peste solduri, după care ieși cu un pas din grămada de material de pe podea.

El rămăsese încremenit.

În seara aceea purta lenjerie sexy. De un lila pal. Un material străveziu, care o făcea să pară mai goală decât dacă nu ar fi avut nimic pe ea. O țesătură translucidă, ca o răsuflare. Total nefuncțională, dar al naibii de eficientă.

Rennie puse sandalele la locul lor, în garderobă, și își așeză rochia pe umeraș, după care intră în baie și trase ușa după ea.

Wick închise ochii. Își lăsă capul în față, să-și răcoască fruntea lipind-o de geam. Oare chiar gemuse? În mod clar, saliva.

O, Doamne, se transforma în Thigpen.

Lăsând binoclul pe masă, luă o sticlă de apă din frigiderul de mici dimensiuni.

Nu respiră până nu o bău pe toată. Fără să scape casa din priviri, bâjbâi prin sacoșa de cumpărături până dădu de jeansii pe care îi purtase la intrarea în magazin. Și-i trase pe el, dar își lăsă tricoul în sacoșă. Era prea al naibii de cald ca să stea îmbrăcat complet.

– Ce-i cu afurisitul ăla de aer condiționat? se plânse în întunericul gol al casei.

Văzând că Rennie ieșea din baie, înșfăcă binoclul. Înlocuise lenjeria sexy cu un maiou și o pereche de pantalonași scurți, ținută care era cam la fel de ispititoare ca cea precedentă, dar îi demontă lui Wick ipoteza că poate aștepta sosirea vreunui iubit.

La nuntă avusese părul strâns și făcut coc la ceafă.

Acum îi atârna pe spate, lung și liber. Îi venea greu să se decidă cum îi plăcea mai mult. Amândouă coafurile își aveau avantajele lor. Cu prima, Rennie arăta ca o profesionistă serioasă. Cu a doua, arăta ca o femeie și atât.

Își freca brațele. Îi era frig? Sau era tulburată?

Aruncă o privire către fereastră și, când își dădu seama că avea jaluzelele deschise, stinse rapid lumina.

În mod clar, era tulburată.

Wick puse jos binoclul normal, înlocuindu-l cu unul cu vedere pe timp de noapte. Acum o putea vedea stând la fereastră, uitându-se printre șipcile deschise ale jaluzelelor. Își întorcea capul dintr-o parte în cealaltă încet, ca și cum ar fi cercetat toate cotloanele curții întunecate. Verifică încuietoarea ferestrei, după care trase de șnurul care trăgea șipcile în jos.

Câteva secunde mai târziu, deschise din nou jaluzelele.

Era un semnal pentru cineva? se întrebă Wick.

Mai zăbovi la fereastră încă vreo câteva minute. Wick rămase cu binoclul ațintit asupra ei, dar din când în când cerceta și curtea cu el, căutând vreo mișcare. Nimeni nu sări gardul din spate. Rennie nu ieși pe fereastră. Nu se întâmplă nimic.

Într-un final, femeia se retrase. El reglă din nou binoclul. O putea vedea făcând patul. Se întinse și își trase cearceaful peste ea până la nivelul taliei. Își înfioie perna sub cap, își ridică părul să i se răsfire pe pernă, după care se întoarse pe o parte, cu fața la fereastră. Cu fața la el.

- Noapte bună, Rennie, rosti Wick în șoaptă.

Telefonul o trezi. Își aprinse veioza de pe noptieră și verifică instinctiv ora.

Era aproape unu noaptea. Dormise doar trei ore. Când era programată să fie disponibilă să vină oricând la spital, încerca să doarmă când putea, neștiind niciodată

când somnul de noapte avea să-i fie întrerupt. Sâmbăta, putea să fie aproape sigură că avea să fie trezită, când serviciul de Urgențe era aglomerat, colegii ei încercând să repare răul pe care oamenii și-l făceau unii altora. Când aveau mai mulți pacienți decât puteau prelua chirurgii rezidenți sau apărea un caz care necesita un chirurg cu mai multă experiență, cel de serviciu la permanență era chemat să se prezinte la spital.

Rennie răspunse, pregătită să intre în acțiune.

- Doctor Newton la telefon.

- Bună, Rennie.

Instinctiv, aceasta își trase cearceaful la piept.

- V-am spus să nu mă mai deranjați.

- Dormei?

Cum făcuse rost Lozada de numărul ei de acasă?

Nu-l dăduse decât vreo câtorva cunoștințe și celor de la centrala spitalului. Dar era vorba de un infractor de profesie aici. Sigur avea metodele sale prin care putea obține un număr, chiar dacă nu era în cartea de telefon.

- Dacă o să continuați să mă sunați...

- Stai întinsă, în cearceafurile tale galben pal?

- Aș putea să vă reclam că ați intrat ilegal în casa mea și-o să fiți arestat.

- Te-ai simțit bine la nuntă?

Această întrebare o redusese la tăcere. Îi transmitea cât de aproape fusese de ea. Rennie și-l închipui schițând zâmbetul acela satisfăcut pe care îl avusese pe față pe tot parcursul procesului.

Îl făcuse să pară relaxat și deloc îngrijorat în ceea ce privea sentința, ba chiar un pic plictisit.

La prima vedere, acel zâmbet păruse inofensiv, dar ei îi arătase o răutate secretă. Și-l putea imagina cu rânjelul acela superior în timp ce victimele sale își dădeau ultima suflare.

Știind că o descumpănise, sigur zâmbea așa și acum.

– Mi-a plăcut rochia pe care ai purtat-o, zise el. Îți venea foarte bine. La cum ți se unduia materialul pe corp, mă îndoiesc c-a mai avut cineva ochi și pentru mireasă.

Sigur nu i-ar fi fost greu să o urmărească.

Dezactivase un sistem de securitate sofisticat și îl strangulase pe bancherul acela la el acasă, în timp ce soția și copiii lui dormeau la etaj.

– De ce mă urmărești?

Lozada râse ușor.

– Pentru că ești atât de delicioasă. De-abia așteptam să te văd în fiecare zi a procesului ăla plictisitor și îți simțeam lipsa nopțile, când nu te mai puteam vedea. Erai singura pată de culoare din sala aia de judecată, Rennie. Nu puteam să-mi iau ochii de la tine. Și să nu spui că nu erai conștientă de atenția pe care ți-o acordam. Știu că mi-ai simțit privirea pe tine.

Da, îl simțise privind-o și nu numai la proces. O simțise și în ultimele câteva zile. Poate faptul că știa că fusese în casa ei o făcea să-și închipuie tot felul de lucruri, dar uneori senzația unei priviri indiscrete era atât de intensă că nu-i venea să creadă că era doar o impresie. Din ziua în care primise trandafirii, nu se mai simțise singură în propria casă. Era ca și cum și altcineva ar mai fi fost acolo. Ca acum.

Stinse veioza și se mișcă iute de la pat la fereastră. Mai devreme se decisese să lase jaluzelele deschise, gândindu-se că, dacă Lozada o privea, voia să o știe și ea. Voia să îl vadă și ea pe el.

Era acolo și acum, privind înăuntru? Simțindu-se expusă, pielea de pe brațe i se înfioră, făcându-se ca de găină, dar își impuse să rămână la fereastră în timp ce studia casele întunecate din vecinătate și umbrele profunde din curtea ei, care în ultima vreme i se păru-se sinistră.

– Nu m-au măgulit privirile dumneavoastră fixe din timpul procesului.

- A, eu cred că da, Rennie. Doar că nu vrei să o recunoști. Încă.

- Ascultați-mă, domnule Lozada, ascultați-mă cu atenție, spuse ea, furioasă. Nu mi-au plăcut deloc privirile dumneavoastră insistente. Și nici telefoanele acestea nu-mi plac, chiar deloc. Nu vreau să vă mai aud niciodată. Și, dacă vă prind urmărindu-mă, o să iasă urât.

- Rennie, Rennie, nu pari deloc recunoscătoare.

Ea înghiți cu greu nodul care îi apăruse în gât.

- Recunoscătoare? Pentru ce?

După un interval de tăcere semnificativ, Lozada răspunse:

- Pentru trandafiri, bineînțeles.

- Nu-i voiam.

- Ai crezut c-o să-ți rămân dator? Mai ales ție.

- Nu v-am făcut nici o favoare.

- A, eu știu clar că da, Rennie. Știu mai multe decât crezi tu. Știu o mulțime de lucruri despre tine.

Asta o făcu să ezite. Cât de multe știa?

Deși își dădea seama că îi făcea jocul, nu se putu abține să nu întrebe:

- Cum ar fi?

- Știu că folosești un parfum floral. Și că mereu ai șervețele în poșetă. Preferi să stai cu piciorul drept peste cel stâng. Știu că sfârcurile tale sunt foarte sensibile la aerul condiționat.

Rennie închise și aruncă telefonul fără fir în cealaltă parte a camerei. Pică pe pat.

Acoperindu-și chipul cu ambele palme, începu să meargă încolo și înapoi de-a latul dormitorului, inspirând profund pe gură și încercând să alunge senzația de greață care amenința să o copleșească.

Nu putea să-l lase pe nebunul ăsta să o terorizeze. Din câte se părea, făcuse o pasiune bolnavă pentru ea și era îndeajuns de îngâmfat încât să creadă că ea ar simți același lucru. Nu era doar un criminal, ci pierduse cu totul legătura cu realitatea.

În facultate, făcuse destule cursuri obligatorii de psihologie pentru a ști că era cel mai periculos tip de criminal. Se considera invincibil și, drept urmare, ar fi îndrăznit să facă orice.

Oricât de mult n-ar fi vrut, ca întotdeauna, să aibă de-a face cu poliția, situația aceasta nu putea continua. Trebuia să vorbească cu autoritățile.

Își recuperează telefonul, dar, înainte să apuce să formeze 911, acesta începu să sune. Încremeni. Apoi își aminti să verifice identitatea apelantului, ceea ce nu făcuse înainte. Recunoscând numărul, trase aer în piept ca să se calmeze și răspunse la al treilea ton.

- Bună seara, doctor Newton, la telefon doctorul Dearborn de la Urgențe. Avem o victimă a unui accident rutier. Sex masculin. Treizeci și ceva de ani. Îi facem o tomografie acum, să vedem cât de gravă e rana la cap, dar are o baltă de sânge în abdomen.

- Vin imediat. Chiar înainte să închidă, își aduse aminte. Doctor Dearborn?

- Da?

- Codul meu numeric, vă rog?

- Ăăă?

Această măsură de securitate fusese implementată după ce Lee Howell fusese chemat la spital sub un pre-text fals.

- Codul meu...

- A, da. Ăăă... șaptesprezece.

- Ajung în zece minute.

În secunda în care talpa goală și udă a lui Wick atinse pardoseala de gresie, cineva bătuse la ușa camerei sale de motel.

- Rahat!

Ieși din duș, întinse mâna după un prosop și îl înfășură în jurul șoldurilor. Spera să ajungă la ușa și să fixeze lanțul de siguranță înainte ca menajera să-și folosească cheia pentru a intra.

Ca și cum ar fi știut că lucra în schimbul trei în fiecare noapte, aceasta își potrivea programul de curățenie la doar câteva minute după ce ajungea acasă, când nu-și dorea decât un duș și niște ore de somn. Ba chiar credea că era atentă când ajungea. Într-una din zilele acestea poate că avea să o lase să-l prindă în fundul gol.

Poate că așa avea să o lecuiască de nepotrivirea aceasta de program.

- Întoarceți-vă mai târziu! strigă el în timp ce străbătea încăperea cu pași apăsați.

- Nu suportă amânare.

Wick deschise ușa. De cealaltă parte a ei se afla Oren, cu o pungă de hârtie albă în mână și un plic maroniu cu clemă metalică sub braț. Avea expresia mohorâtă a unui bulldog.

- O-ooo. Încă o criză de hemoroizi?

Oren aruncă punga spre el și intră în cameră, aproape împingându-l.

- O gogoasă?

- De la Krispy Kreme?

- Mai ai și pretenții?

Cineva bătu la ușă; Oren se răsuci spre ea. Camerista, punctuală ca de obicei, era dincolo de prag, cu căruciorul ei.

- Pleacă de aici! se rățoi la ea și trânti ușa.

- Hei, eu trebuie să stau în continuare aici, nu uita! protestă Wick.

- Ziceai că e o pacoste.

- Dar acum s-ar putea să nu mai vină deloc azi.

- Ca și cum ai fi vreun zeu al curățeniei.

- Ei, Doamne, da' știu că ești într-o dispoziție de tot rahatul. Ia loc.

Îi făcu semn către singurul scaun din cameră.

- Mi-am cerut scuze că te-am trezit azi-noapte. Tu mi-ai zis să te sun dacă se întâmplă ceva, așa că, atunci când s-a întâmplat, am pus mâna pe telefon imediat. Când am văzut-o pe Rennie Newton ieșind cu mașina din garaj,

n-am știut că se ducea la spital, pentru o urgență. Ia zi, am întrerupt ceva? Tu și Grace dansați tango la orizontală? A pus baterii noi în vibrator? Ce? Sau... poate Grace n-a avut chef de prosteală. De-aia ești atât de iritabil în dimineața asta?

- Tacă-ți fleanca, Wick! Nici o vorbă!

Uitându-se urât la el, Oren luă înapoi punga și își îndesă mâna înăuntru, scoțând o gogoasă.

Râzând de prietenul său morocănos, Wick își lăsă prosopul să cadă și își trase o pereche de boxeri. Întinse mâna către pungă, se servi cu o gogoasă glazurată, luă o îmbucătură care o văduvi de jumătate din ea și zise, cu gura plină:

- Nai adus și cafea, să alunece mai bine pe gât?

- Spune-mi ce-a fost azi-noapte.

Wick înghiți.

- Ți-am spus. Doctorița a primit un apel un pic după ora unu. A plecat din casă în nici două minute după ce a fost sunată. Zău așa, aproape că mi-am rupt gâtul coborând scara aia întunecată încercând să-mi pun și cizmele în același timp. Am prins-o din urmă pe Camp Bowie, la trei străzi de casa ei. Am urmărit-o, s-a dus glonț la spital. A stat acolo până la cinci și zece. Am mers în urma ei până acasă. Și-acolo era când am predat-o în grija lui Thigpen. Care, apropo, și-a făcut apariția cu o întârziere de un sfert de oră în dimineața asta.

Oren îi aruncă plicul maroniu. Wick îl prinse chiar înainte să-i lovească pieptul gol. Termină gogoșa și își linse zahărul de pe degete înainte să deschidă plicul și să scoată fotografiile mărite.

Erau patru. Wick le studie pe fiecare, după care îi arată una lui Oren.

- În asta am ieșit destul de bine, deși nu e luată din cel mai bun unghi.

Oren recuperează fără menajamente pozele din mâinile lui și le aruncă pe masă, lângă scaunul lui.

- Asta-i tot ce ai de spus?

- Bine, m-ai prins. Cu mâța-n sac, cum s-ar spune. Ce vrei să spun? Felicitări, domnule detectiv. Ai niște abilități de investigare deosebite. Sau vrei să mă las în genunchi și să-mi cer umil iertare? Să-ți sărut inelul? Să te pup în fund? Ce?

- Ce dracu' făceai acolo, Wick?

- Eram sub acoperire, investigam un suspect.

- Praf în ochi! Oren luă fotografia compromițătoare. Era făcută din spate și îi arăta pe Wick și pe Rennie ieșind din country club și mergând spre mașina ei. Wick o privea, iar palma îi era lipită de spatele ei, chiar în dreptul taliei.

- Nu mă jigni.

Wick fierbea în suc propriu sub privirea lui acuzatoare.

Într-un final, spuse:

- Nu făceam nici un progres supraveghindu-i casa, nu? Am stat degeaba vreo săptămână. Mi-am tăiat unghiile de trei ori, pur și simplu pentru că nu aveam altceva de făcut. Am stat pe scaun atât de mult că simt că mi se lățește fundul, o să ajung ca Thigpen. Așa că m-am gândit că, poate, dacă dau dovadă de ceva inițiativă, aș putea să ne fac un bine.

- Făcându-i avansuri unei suspecte?

- Nu a fost nimic de genul ăsta.

- Nu? Atunci ia spune-mi tu, Wick, cum a fost? Cum a fost să fii față în față cu doamna doctor Rennie Newton?

Pentru a evita privirea incisivă și furioasă a lui Oren, Wick băgă mâna în punga de hârtie, luând încă o gogoasă.

- E o femeie de gheață. Nu-i place să fie atinsă, zici că e un șarpe cu clopoței. Ba chiar a șuiert puțin la mine, fix ca unul.

- Ai atins-o?

- Nu. Aia, adăugă el, pierzându-și răbdarea, arătând către fotografia doveditoare, și o strângere de mână

au fost toate contactele fizice. Și-a arătat colții când i-am dat bacșiș băiatului din parcare.

- O să-ți dea înapoi bancnota aia de cinci dolari.

Wick se holbă la Oren, dădu uluit din cap și pufni:

- Era de-ai noștri? Puștiulică ăla cu fața plină de coșuri?

- Un începător. Dar se pricepe să facă poze. A folosit o drăcie de-aia de arată ca un stilou.

- Așa se explică de unde ai pozele. De unde-ai știut că se duce la nuntă?

- N-am știut, până nu a anunțat la spital. A trecut pe-acolo, în drumul spre biserică. Ne-am pus imediat în mișcare. Până a ajuns ea la recepție, deja îl postasem pe tipul ăsta în parcare.

- De ce nu mi-ai zis toate astea?

- Ei, vezi tu, am încercat. Ba chiar m-am întors la casa de unde o supraveghem ca să-ți explic unde se ducea și să-ți spun că aveam pe altcineva cu ochii pe ea, în caz că ai fi vrut să iei o pauză, să ieși în oraș ca să mănânci și tu o masă ca lumea, poate să vezi un film... Îmi părea rău să te știu închis acolo, într-o seară de sâmbătă. Închipuie-ți numai cum mi-a picat fața când am găsit casa goală și nici urmă de tine.

- Cumpăram un costum.

- Ca să vezi, mai aveai și telefonul mobil închis...

- La biserică era un afiș în care se solicita ca telefoanele și pagerele să fie închise înainte să intri.

- Ce, al tău nu are funcție de vibrații?

- Da, dar... e...

Contrar obiceiului, Wick nu putea găsi acum un pretext plauzibil sau vreo minciună. Așa că abordă o altă strategie.

- Nu-nțeleg de ce ești așa de supărat, Oren. M-am purtat frumos. Nici n-am pus gura pe alcool la recepție. Ba chiar le-am făcut cadou mirilor un set de cuțite de friptură. Nimeni de-acolo n-ar fi putut să-și dea seama că nu fusesem invitat.

Își termină gogoșa, după care se întinse pe spate pe pat și își înfoie perna sub cap.

- Nimeni n-a avut de suferit.

Oren se uită urât la el câteva clipe.

- Stau aici și tot încerc să mă hotărâsc dacă să continui această discuție, să mă ridic, să plec și să te dau dracului pentru totdeauna sau să vin la tine și să te bat până-ți vine mintea la cap.

- Atât de tare te-ai supărat? Pentru că am petrecut douăzeci de minute, o jumătate de oră maxim, cu Rennie Newton?

- Nu, Wick. M-am supărat pentru că te-am văzut dând-o în bară o dată. Și ai făcut-o în stil mare. Iar acum m-ai făcut să mă tem foarte tare că ești pe punctul de a repeta figura. Într-un stil și mai dezastruos decât atunci.

Wick văzu roșu în fața ochilor.

- Să nu cumva să te lovească ușa când pleci, Oren.

- A, nu, nu plec nicăieri. Trebuie să-ți aducă aminte cineva cât te-a costat greșeala aia. Crezi că nu știu pentru ce e cauciucul ăla de la mâna ta?

- Eu un obicei pe care mi l-am format.

- Da, sigur.

Lui Wick i se părea că exista încă pericolul ca prietenul său să-l pocnească.

- Pentru cei care țin la tine - doar Dumnezeu știe de ce - a fost dureros să vedem cum te-ai prăbușit după ce s-a întâmplat atunci. Doar pentru că ești foarte puternic ai reușit să mai rămâi în poliție încă doi ani înainte să te suspenzi la cerere. Din perspectiva prezentului, înțeleg ce periculos erai pentru cei din jurul tău. Nu-ți aduci aminte toate rahaturile alea, Wick?

- Cum să uit, Oren, când tu-mi aduci aminte de ele tot timpul, fir-ar ea să fie de treabă?

- Îți aduc aminte pentru că nu vreau să faci același tip de greșeală din nou.

- Ba nu!

- Ei, pe dracu' nu!

Wick se ridică fulgerător în șezut, ca propulsat de un arc.

- Poftim? Pentru că m-am dus la o nuntă și am băut un pahar de apă, schimbând câteva cuvinte cu o suspectă? Fii serios, Oren.

Furia lui Wick nu era îndreptată într-atât asupra prietenului său, cât era declanșată de precizia raționamentului acestuia. Dacă Wick ar fi respectat regulile de procedură în urmă cu trei ani, Lozada ar fi putut fi condamnat pentru asasinarea lui Joe. Încălca din nou procedura - într-un mod evident, părăsind casa de unde se făcea supravegherea și abordând-o pe Rennie Newton la petrecerea de nuntă și într-unul nu atât de evident, nespunându-i lui Oren de apelul pe care îl primise Rennie noaptea trecută. Primul, cel care o supăraseră.

Cel puțin, îi păruse supărată când venise într-un suflet la fereastră cu receptorul în mână și privise atent întinericul din jur în timp ce vorbea. Acel apel, indiferent de ce natură fusese, o tulburase. Oare teama, frustrarea sau suferința o făcuseră să arunce telefonul pe pat, să-și acopere fața cu mâinile și să se comporte întru totul ca o femeie pe punctul de a face o criză de nervi? După apelul acela fusese cu totul diferită față de femeia calmă, detașată și stăpână pe ea care îl respinsese cu abilitate cu doar câteva ore înainte.

Cine dracu' o sunase? Să fi fost vreun prieten sau vreun dușman? Vreun iubit? Persoana care scrisese „Am făcut o pasiune pentru tine” pe cartonașul acela care probabil însoțise un dar? Indiferent cine fusese, o dăduse peste cap. Oren trebuia să afle de el.

Totuși, acesta năvălise în camera lui ca un predicator indignat la culme, înșirându-i toate greșelile ca să le privească în față, așa că nu se simțea prea generos în privința prietenului său în momentul acela. Oricum, așa își justifica în minte faptul că nu îi spunea tot ce știa. Unele dezvăluiri puteau fi amânate până ce ei doi aveau să se mai fi calmat.

În timp ce toate aceste gânduri i se învârteau prin minte, Oren se uitase la el cu aerul unui om care aștepta o explicație pentru modul în care se comportase.

- Eu particip în ancheta asta ca persoană fizică, Oren, ai uitat? Tu ai fost cel care m-a chemat să dau o mână de ajutor. Așa că, bine, vă ajut. În felul meu.

- Ai grijă doar ca „felul” tău să ajute, nu să-mi distrugă cazul.

- Știi ceva? A început să mi se ducă bronzul. Mi-e dor de vuietul valurilor. Mi-e dor chiar și să curăț găinațul de pescăruși de pe terasă. Aș prefera să mă întorc în căsuța mea de lângă plajă, să stau în tihnă, să îi fac curte surorii acelui pescar de creveți și să uit că ai apărut la ușa mea din senin. Așa că... dacă nu mai vrei ajutorul meu, spune-mi, te rog.

Oren se uită atent la el preț de câteva clipe, după care dădu negativ din cap.

- Și să-ți dau un pretext perfect să îl cercetezi pe Lozada de unul singur? Hmm. În nici un caz.

Se ridică, își adună fotografiile și i le întinse lui Wick, privindu-l de sus.

- Le vrei pentru album?

- Nu, mulțumesc. Nu a fost o întâlnire memorabilă.

Oren scoase un sunet de protest.

- Tu n-ai avut nici o întâlnire cu vreo femeie care să nu fie memorabilă.

Îndesă fotografiile înapoi în plic, luă punga cu restul de gogoși și, îndreptându-se spre ieșire, spuse:

- Ne vedem diseară. Somn ușor.

- A, da, o să dorm neîntors.

Nu avea nici cea mai mică intenție să se culce.

capitolul 11

- Ce să-ți aduc, drăguțule?

Wick închise meniul plastifiat și o privi pe chelneriță peste barul localului. Sigur exista un loc unde se creșteau

asemenea femei și apoi erau trimise toate în Texas, își zise el. Păr de un blond oxigenat aranjat într-un turn complex. Sprâncene ce păreau să fi fost caligrafiate cu un creion negru. Rujul de un roz fosforescent se scurgea în ridurile care trădau că era o fumătoare înrăită și care radiau dinspre buzele subțiri întinse într-un zâmbet larg, adresat lui.

- Ce-mi recomanzi?

- Ești baptist sau metodist?

- Poftim?

- Azi e duminică. Baptiștii se duc la biserică seara, așa că nu recomand platoul mexican la prânz. Arsuri și gaze, știi tu. Mai bine alege ceva pui prăjit, cotlet sau ruladă de carne. Dar metodiștii pot să rateze slujba de seară fără frică de pucioasă și chinuri veșnice, așa că pot foarte bine să comande ceva picant și greu.

- Și noi, păgânii?

Chelnerița îl bătu jucăuș peste braț.

- M-am prins că așa ești de cum ai intrat pe ușă. Mi-am zis în gând că nici un bărbat așa chipeș n-are cum să fie un sfânt.

Își propti o mână în șold.

- Pot să te servesc cu orice avem.

Făcându-i cu ochiul, Wick zise:

- O să încep cu puiul prăjit.

- Vrei și sos?

- Cum să nu! Și încă o porție, pus separat.

- Ei, un om pe gustul meu! Duminica, la felul principal primești din partea casei și desert, tartă cu căpșune sau budincă cu banane.

- Pot să mă hotărâsc un pic mai târziu?

- Când vrei tu, dulceață.

Aruncă o privire scurtă la ceasul de perete, cu cadran luminos.

- E trecut de amiază. Ce-ai zice de-o bere cât se prăjește puiul?

- De-abia așteptam să-mi propui.

- Dacă mai ai nevoie și de altceva, strigă după Crystal. Eu sunt.

The Wagon Wheel Café era un local tipic pentru orașele mici din Texas. Aflat la un pic peste trei kilometri de autostrada interstată, la periferia orașului Dalton, restaurantul oferea meniuri consistente de mic dejun douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Toți camionagiii care aveau drumuri prin zonă îl știau foarte bine. Cafeaua era mereu fierbinte și proaspătă, iar berea foarte rece. Aproape toate mâncărurile de pe meniu erau prăjite în baie de ulei, dar puteai să mănânci aici și o friptură de 500 de grame friptă cum preferai, de la aproape crudă până la aproape arsă.

Restaurantul îi primea cu brațele deschise duminica pe creștinii abia ieșiți de la slujbă, iar sâmbăta seara pe păcătoși. Cluburile Rotary și Lions organizau întruniri în sala sa „de banchet“, iar iubii aflați la întâlniri clandestine în parcare cu pietriș de afară.

Separeurile erau tapițate cu vinilin roșu, iar fiecare avea un tonomat un miniatură conectat la Wurlitzerul de epocă din colt, care bolborosea chiar și în ziua Domnului, cum era cazul azi. Localul avea și un bar cu scaune înalte cromate, pentru clienții grăbiți sau singuri, ca Wick.

Mușterii care stăteau la bar vedeau direct în bucatărie - și nu era cazul să se uite prea atent, că exista pericolul de a-și strica pofta de mâncare. Totuși, după cum scria și pe pancarta de afară, localul era „Deschis din 1919... și nimeni n-a murit încă de la mâncarea noastră“.

Pe casa de marcat era lipit programul de meciuri al echipei de fotbal american a liceului din oraș, iar trofeul de locul I câștigat de echipa locală de baseball în 1988 era expus lângă un borcan prăfuit în care clienții își puteau pune donațiile pentru adăpostul de animale din oraș.

După drumul de trei ore, prin căldură, de la Fort Worth, berea i se păru delicioasă. Kilometrii parcurși reprezentau o distanță sigură față de sfaturile prietenului său de a nu-și crea propriile reguli de anchetare pe parcurs. Din punctul de vedere al lui Wick, regulile de procedură stânjeneau procesul creativ al unui investigator. Pentru el, regulile de orice fel erau categorisite drept „pacoste”.

Bineînțeles, Oren avusese dreptate în ce îi spusese, dar Wick prefera să nu se gândească prea mult la asta. Aprecie friptura la adevărata ei valoare, căci era atât de fragedă sub panada crocantă încât se rupea cu furculița. Se hotărî asupra budincii cu banane. Crystal îi oferî cafea din partea casei, pe lângă ea.

- Ai mai fost în Dalton?

- Nu. Sunt doar în trecere.

- E bine de trecut pe-aici.

- Pare un loc drăguț. Oamenii-s tare mândri de orașul lor.

Arată cu lingurița la afișele lipite de ferestrele dinspre stradă, în care erau prezentate diverse evenimente locale.

- Ei, cred că e la fel ca peste tot, spuse Crystal. Când eram mică, voiam cu tot dinadinsul să plec de cum o să pot, dar, știi tu cum e...

Ridică din umeri, cu un aer filosofic.

- M-am măritat cu un coate-goale pentru că semăna un pic cu Elvis. Care și-a luat catrafusele și-a plecat când am născut al treilea copil. Viața s-a pus contra visurilor mele de a-mi căuta norocul în altă parte.

- Deci ai trăit aici de când te știi?

- Fiecare ziulică, fir-ar să fie.

Wick izbucni în râs, după care luă o gură de cafea.

- Când eram la facultate, am cunoscut o fată de pe-aici. O chema... hmm... avea un nume neobișnuit. Regan? Nu. Ronnie? Ei, drace, nici așa, dar pe-acolo...

- De-o vârstă cu tine?

- Aproximativ.

- Nu cumva e vorba de Rennie Newton, nu?
- Așa! Rennie. Da, Rennie Newton. O cunoști? Chelnerița pufni disprețuitor.
- Ți-era prietenă bună?
- Ei, o știam din vedere, atâta tot.
- Ce surpriză!
- Cum adică?

- Pentru că Rennie își pusese în cap să-i cunoască pe toți bărbații din jurul ei. Una dintre sprâncenele ei lucioase se arcui elocvent. Ești unul dintre puținii bărbați care nu a cunoscut-o... dacă înțelegi ce vreau să spun.

Wick înțelesese. Dar îi venea greu să pună cap la cap aluzia lui Crystal cu ceea ce știa el despre doamna doctor Rennie Newton, fecioara de gheață.

- Umbla cu mulți?
- Ți-a fost un mod cuminte de a descrie situația.
- Și care ar fi unul mai puțin cuminte?

Crystal nici nu avea nevoie de mai multă încurajare.

- Fata aia și-a tras-o cu toți masculii din zonă și nici că-i păsa că o știa lumea ca pe-un cal breaz.

Wick se uită lung la ea, năucit.

- Rennie Newton? Se lăsa ușor?
- Foaaaaarte ușor, dulceată.

Zâmbetul larg pe care Wick se forțase să îl afișeze încrămeni.

- Ca să vezi!

- La cât vorbesc tipii între ei, aș fi crezut că erai la curent cu ce reputație avea.

- Ei, n-am pic de noroc, ce să zic.

Crystal îl mângâie consolator pe braț.

- Mai bine că n-ai avut de-a face cu ea, crede-mă.
- Nu era a bună cu ea, nu?

- Când era mititică, era în regulă. Apoi, cam prin clasa a noua, când a început să se dezvolte, cum s-ar zice, a început să umble cu unul și cu altul. De cum au început să i se vadă formele bine, a învățat imediat cum să se folosească de ele. Parcă era nebună după masculi.

Maică-sii îi crăpa obrazul de rușine de cum umbla când cu unul, când cu altul. Într-o zi, stăteam chiar aici, după barul ăsta, și umpleam sticlele de ketchup și am auzit hărmălaie afară. Rennie venise în viteză în Mustangul ei roșu, decapotabil pe care i-l făcuse cadou taică-său. Claxona și făcea cu mâna în stânga și-n dreapta – goală cum o făcuse mamă-sa. În partea de sus, cel puțin. Din ce-am auzit, ea și niște prieteni se duseseră să se scalde în lacul de acumulare și s-au cam întrecut cu gluma. Unul dintre băieți îi furase sutienul de la costumul de baie și n-a vrut să i-l dea înapoi, așa că ea a zis că-l învață ea minte să se pună cu ea. I-a spus că avea să se ducă cu mașina direct la biroul de asigurări al lui taică-său și să-l spună, și fix asta a făcut! A intrat cu capul sus, a trecut prin fața secretarei și a dat buzna în biroul omului ăluia. Nerușinată ca o stricăță. N-avea decât slipul pe ea și un zâmbet pe buze. Îți mai pun niște cafea?

Lui Wick i se uscase gura.

- Nu, mai vreau o bere.

Crystal se ocupă de alți doi clienți înainte de a-i aduce încă o sticlă cu bere.

- Mulțumește-i lui Dumnezeu că nu te-ai încurcat aia, îi spuse. Ești căsătorit?

- Nu.

- Niciodată?

- Nu.

- De ce? Ești frumușel.

- Mulțumesc.

- Mie mi-au plăcut întotdeauna ochii albaștri.

- Tipul de semăna cu Elvis?

- O, da! Albaștri-albaștri, n-aveai cum să nu-i observi. Până la urmă, mi-am dat seama că erau singura lui calitate.

Îl măsoară cu o privire de om cu experiență.

- Dar tu le ai pe toate, dulceață. Cred că toate femeile se dau la tine.

- Nu, am o fire dificilă.

- Ei, eu aş suporta firea dificilă dacă vine la pachet cu nişte ochi albaştri.

Wick îi adresează zâmbetul de ah-ce-păcat la care ea probabil că se aştepta. După încă o gură de bere, îi spuse:

- Mă-ntreb câteodată ce s-o fi ales de ea.

- De Rennie? Crystal ştergea nişte zahăr vărsat pe bar cu o cârpă umedă. Am auzit că s-a făcut doctoriță. Ai mai auzit de-aşa ceva? Nu ştiu dacă să cred sau nu. Nu s-a mai întors în Dalton după ce ai ei au expediat-o la şcoala aia cu internat din Dallas. Cred că, după tot ce s-a întâmplat, au vrut să cam scape de ea.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Crystal nu-i auzi întrebarea. Îi zâmbi unui bătrânel care se apropie şontăcăit de bar şi ocupă unul dintre scaunele de lângă cel al lui Wick.

Purta o cămaşă de cowboy, în carouri, cu capse colorate sidefiu şi jeanşi albaştri. Hainele îi erau apretate şi călcate atât de bine că păreau ţepene. Când se aşeză, îşi dădu jos pălăria de paie şi o puse pe bar cu borul în jos - aşa cum trebuia.

- Bună, Gus. Care mai e viaţa ta?

- La fel ca ieri, când m-ai întreat.

- Ce să-ţi aduc?

Bărbatul îi aruncă o privire lui Wick.

- Să fiu al naibii, comand acelaşi lucru de douăzeci de ani şi ea tot mă întreabă.

- Bine, bine, rosti Crystal. Cheeseburger cu sos chili şi cartofi prăjiţi! îi strigă bucătarului, care luase o pauză acum, că valul de clienţi de după slujbă trecuse.

- Şi una d-aia.

Gus arată cu o mişcare din cap către berea lui Wick.

- Gus e una dintre vedetele noastre locale, îl informă Crystal pe Wick în timp ce îi desfăcea berea.

- Nu că s-ar vedea, mormăi bătrânul.

Luă sticla din mâna ei și o duse la buzele pătate de tutun.

- Călărea tauri la rodeo, spuse Crystal cu mândrie. Câți ani ai fost campion național, Gus?

- Vreo câțiva, aș zice.

Chelnerița îi făcu cu ochiul lui Wick.

- E modest. Are mai multe catarama de-alea de camion decât are Carter pilule de ficat.

- Și-o groază de oase rupte.

Bătrânul mai luă o dușcă prelungă din sticlă.

- Vorbeam despre Rennie Newton, îl puse la curent Crystal. O mai ții minte, Gus?

- Oi fi eu cocârjat și ramolit, dar mintea mi-e tot la locul ei. Se uită din nou la Wick. Da' tu cine ești?

Wick îi întinse mâna dreaptă peste scaunele goale dintre ei. Era ca și cum ar fi dat noroc cu un cactus.

- Wick Threadgill. Sunt în drum spre Amarillo. Îmi ocup și eu timpul puțin, înainte să pornesc din nou la drum. Se pare că o știam pe-o fată de pe-aici.

Crystal se duse mai încolo să pună meniuri în fața a doi tineri și care o salutaseră, spunându-i pe nume. Când ajunse suficient de departe să nu îi audă, Gus își întoarse scaunul către Wick.

- O știai pe fata soților Newton?

- În facultate, răspunse el, sperând că Gus nu avea să îl întrebe la ce instituție de studii înalte fuseseră.

- O să te superi dacă-ți spun lucrurile verde-n față, ca-ntr-o bărbăție?

- Nu.

- Unii se mai oțărăsc, știi tu... Trebuie să nu discriminăm, să avem grijă cum spunem lucrurile și-alte prostii.

- Ei, eu nu-s așa.

Bătrânul dădu aprobator din cap și luă încă o gură de bere.

- Fetișcana aia era una dintre cele mai frumoase creaturi pe două picioare pe care mi-au picat vreodată ochii.

Și-una dintre cele mai însuflețite. Bine-nțeles, nu s-ar fi uitat niciodată la un boșorog hârșăit ca mine, dar când concura, toți se opreau în loc să se uite la ea. Toți armăsarii tineri dădeau în clocot când o vedeau.

- Concura?

- Da, la rodeo, concura în proba cu butoaie.

Concura în proba cu butoaie? Rennie Newton pe care o știa el își aranja revistele cu rigla. Nu și-o putea închi-pui concurând la un rodeo.

- Nu știam că participa la așa ceva.

- Ei, da, flăcăiaș. În fiecare sâmbătă seara din aprilie până în iulie, la Dalton se ține un rodeo local. Nu e mare lucru, în comparație cu cele la nivel național, dar pentru oamenii de-aici e destul de important. Aproape ca fotbalul american. Oricum, cowboy-i se călcau în picioare să o vadă pe Rennie concurând. Nici un dram de frică nu vedeai la ea. Nu, domnule! Am văzut-o aruncată din șa de două ori. De fiecare dată s-a ridicat imediat, și-a șters praful de pe fundul ăla obraznic și a încălecat din nou. Cowboy-i ziceau că avea coapsele puternice de la călărit. Pleoapa ridată i se pungi când îi făcu cu ochiul. Nu știu din proprie experiență, n-am avut plăcere să ajung între ele, dar ăia de-au reușit ziceau că nu mai avuseseră parte de așa ceva.

Wick zâmbi larg, dar degetele îi strângeau cu forță maximă sticla de bere.

- Dar astea-s vorbe de cowboy, adăugă Gus, cu o ridicare din umeri. Toți ne dăm cocoși, așa că n-ai cum să știi cine vorbea din experiență și cine înșira gogoși. Eu, unul, zic că-s mult mai mulți ăia de-au încercat decât ăia de-au și reușit. Tot ce știu e că iepșoara aia îl ținea pe T. Dan în frâu, și asta-mi convenea de minune la ea.

- T. Dan?

Cowboy-ul bătrân îl fixă cu o privire urduroasă și precaută.

- N-ai cunoscut-o deloc, nu-i așa?

- Nu. Deloc.

- T. Dan era taică-său. Un nemernic din ăia mai răi.

- Cum adică?

- Sunteți bine?

Crystal se întorsese la ei, după ce le pregătise două Coca-Cola cu cireșe celor doi tineri de la celălalt capăt al barului.

Wick zise:

- Gus îmi povestea despre T. Dan Newton.

- Dacă e să-i întrebi pe cei din partea locului, n-a murit deloc prea devreme, spuse ea cu un hohot sec.

- Da' ce-a făcut, să-i supere așa pe toți?

- Tot ce-a poftit, fir-ar al dracului, răspunse ea. Doar așa, ca exemplu, ia spune-i tu, Gus, de cearta ta cu el.

Bătrânul cowboy își termină berea.

- T. Dan m-a tocmit să-i împlânzesc un cal. Era un cal bun, dar rău ca diavolul. L-am împlânzit, l-am dresat, dar m-am ales cu o gleznă ruptă. T. Dan n-a vrut să-mi plătească cheltuielile cu doctorul. Mi-a zis c-a fost numai vina mea că mi-am rupt-o, că-s un prostănac. Și era vorba de niște amărăți de șaptezeci și cinci de dolari, ceea ce era mărunțiș pentru cineva cu banii lui T. Dan.

- Se pricepea de minune să facă bani, dar deloc să-și facă prieteni și să-i păstreze, spuse Crystal.

- Din ce-aud, se pare că era ceva tare putred în familia lor, zise Wick.

- Dacă mă-ntrebi pe mine, orașul ăsta e mai liniștit acum, că a scăpat de ei.

Gus își scărpină obrazul.

- Nu m-ar mai deranja deloc s-o văd pe fetișcana aia ocolind butoaiile alea în șa, totuși. Mă aprind doar când mă gândesc. Ai vreun program în seara asta, Crystal?

- Poate în visurile tale, moșneagule.

- Mă gândeam eu...

Cu un efort care părea să îi provoace durere, Gus se ridică de pe scaun și se duse cu pași sincopați până la tonomat.

Wick își termină berea.

- Mulțam pentru tot, Crystal. Mi-a plăcut tare mult să stau de vorbă cu tine. Se poate plăti cu cardul la voi?

Înainte să achite, adăugă o sumă suficientă pentru un bacșiș generos și încă o bere.

- Mai desfă-i una lui Gus. Cu urările mele de bine.

- O să-i placă. Niciodată nu l-am văzut să refuze o băutură gratis.

Încercând să abordeze un aer nonșalant, Wick spuse:

- Mi-ai zis mai devreme că părinții lui Rennie au trimis-o la internat. Care-a fost picătura care a umplut paharul pentru ei? De ce au vrut să se descotorosească de ea?

- Aaa, aia. Crystal își împinse o agrafă care alunecase înapoi în grămada de păr. L-a omorât pe unu'.

capitolul 12

- Poftim?

- Ai auzit bine, Oren. A omorât pe cineva.

- Pe cine?

- Asta nu știu deocamdată.

- Când?

- Nici asta nu știu.

- Unde ești?

- Pe drum, mă-ntorc.

- De unde?

- Din Dalton.

- Te-ai dus în Dalton? Credeam că o să-ți petreci ziua dormind.

- Vrei să auzi ce-am aflat sau nu?

- Cum ai descoperit că a omorât pe cineva?

- Mi-a spus Crystal.

- Și eu ar trebui să știu cine e Crystal?

Wick îi relatează mare parte din conversația sa cu chelnerița de la Wagon Wheel.

Când termină, Oren spuse:

- Și crezi că ți-a spus adevărul?

- Cum cred ce-mi spune FBI-ul. A locuit acolo toată viața, îi știe pe toți cei din oraș. Localul e epicentrul comunității. Oricum, de ce să mă fi mințit?

- Ca să te impresioneze?

- Ei bine, am fost impresionat, dar nu cred că de-aia mi-a spus Crystal ce mi-a spus.

- Atunci... de distracție?

- Nu cred. Nu este genul de om care să mintă de plăcere.

- Ce să zic... e prietena ta, nu a mea. Va trebui să te cred pe cuvânt. Știa că ești polițist?

- Nu sunt polițist.

- Dumnezeuule mare! mormăi Oren. Știa sau nu?

- Nu.

- Și-atunci de ce i-a spus atâtea lucruri unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată în viața ei?

- I s-a părut că-s frumușel.

- Frumușel?

- Da. Așa mi-a zis. Dar Gus nu cred că m-a plăcut prea tare.

Wick schiță un zâmbet, închipuindu-și-l pe Oren numărând în gând până la zece.

Într-un final, acesta spuse:

- O să mă faci să întreb, nu?

Wick izbucni în râs, după care îi relată aproape cuvânt cu cuvânt discuția avută cu călărețul de ro-deo pensionat.

- Rennie Newton îl pune pe jar, dar nu-l putea suporta pe taică-său. Din ce-ai aflat tu, T. Dan Newton era un om de afaceri de succes, nu?

- Și un personaj important în comunitate.

- Chiar și așa, nu era printre fiii preferați ai comunității. Gus a zis despre el că era „un nemernic din ăia mai răi“, ceea ce, în jargonul polițiștilor înseamnă ceva cam ca un labagiu.

Oren cântări atent toate acestea și într-un final spuse:

- Rennie Newton era o copilă nestăpânită? Ușuratică?

- Amândoi au zis că lui Rennie a noastră i se aprinse-seră călcâiele după bărbați.

- Bârfele despre ea ar putea fi exagerate. La o fată, e suficient să îi fie compromisă reputația ca toți să creadă ce-i mai rău despre ea.

- Cam asta mi-a spus și Gus, zise Wick.

- Oricum, tot ce zici tu nu se potrivește nici de-al naibii cu imaginea pe care o are în momentul de față doctorița Newton.

- Nici de-al naibii, da.

- Deci cine e femeia asta? Întrebă Oren, frustrat. Care e realitatea și care e masca? Care Rennie Newton e cea adevărată?

Wick nu putu să mai zică nimic. Era chiar mai dezorientat decât Oren. El suferise o respingere care încă îl mai afecta. Să ajungă atât de pricepută la a respinge atențiile unui bărbat, Rennie sigur o făcuse de multe ori, ceea ce contrazicea total ce auzise azi.

Oren întrebă:

- Dar guraliva asta de Crystal nu ți-a spus și detaliile despre crimă?

- Ce crimă?

- A omorât un om, Wick.

- Nu știm dacă a fost vorba de o crimă. Poate a fost un accident de vânătoare, o minge de tenis servită aiurea, un accident de navigație sau...

- Sau poate și-a tras-o cu cine știe ce amărât și-ăla a făcut infarct. Ai luat legătura cu poliția din oraș, să te interesezi?

- Nu am legitimație de polițist, așa că nu puteam să mă duc țanțoș acolo și să le pun întrebări despre moartea unui om, fără să știu măcar infracțiunea respectivă - asta dacă a fost, într-adevăr, o infracțiune. Nu știam numele victimei și nici când a avut loc incidentul...

- Arhiva ziarului?

- Azi e duminică. Un puști de liceu răspundea la telefon, dar în afară de el nu era nimeni la birou. La fel și la evidența populației și la tribunal.

- Biblioteca orășenească?

- Închisă pentru renovare. Se puteau împrumuta cărți de la unitatea mobilă, o rulotă parcată pe Crocket Street, dar nu aveau disponibile nici un fel de materiale de studiu.

Oren scoase un oftat plin de frustrare.

- N-am putut să insist la Crystal, să îmi dea mai multe informații, continuă Wick. Încă nu-mi revenisem din șocul vorbelor ei când în local au intrat toți jucătorii din echipa de baseball a orașului. Tocmai ieșiseră de la antrenament, înfierbântați, însetați, cerând beri și burgeri. Crystal era foarte aglomerată. În plus, dacă era să continui să vorbesc despre o fată pe care se presupunea că o cunoscusem în treacăt cu mulți ani în urmă, Crystal ar fi intrat la bănuieli și n-ar mai fi zis nici pâs. Intuiția îmi spunea că nu m-ar fi simpatizat așa dacă ar fi știut că-s polițist.

- Dar tu nu ești polițist.

- Exact. Asta am vrut să spun.

- Și moșul? Gus ăla... El a mai avut ceva de spus?

- A început să discute cu unul care semăna leit cu el despre vremurile bune de odinioară, la rodeo. Nu puteam să-i întrerup și să-l mai sâcâi cu alte întrebări.

- Poate că nu voiai să auzi răspunsurile.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic.

Fu rândul lui Wick să numere până la zece. În ultimele zile, Oren tot aruncase momeli din acestea. Wick le recunoștea ca atare și refuza să muște.

Oren voia să știe dacă era atras sau nu de Rennie Newton, în ciuda implicării ei într-o anchetă de crimă. Nu era un subiect pe care voia să îl pună pe tapet și nici să îl supună unei analize interioare.

- Am încercat să aflu ceva mai mult. M-am plimbat cu mașina prin Dalton, să văd dacă-mi sare ceva în ochi, dar fără vreun succes. De cum o să ajung înapoi în Fort Worth, o să intru pe internet, să văd dacă găsesc ceva, dar nu mi-am luat laptopul...

- Am înțeles, am înțeles, rosti Oren. Ai făcut tot ce-ai putut.

- Mulțumesc.

După câteva secunde lungi de tăcere, Oren spuse:

- Ia zi, ce crezi?

- Despre ce?

- Despre ea, Wick. Ei, drăcie! De cine vorbeam?

- La dracu', nici nu știu ce să cred. Trebuie să aflăm care a fost treaba cu „omorul” ăsta.

- În afară de partea că a murit un om, adică.

Răbdarea lui Wick mai cedă un pic, dar acesta reuși să-și mențină tonul constant.

- Până nu aflăm toate circumstanțele, n-ar trebui să ne pripim cu judecățile.

- A luat o viață, zise Oren, ca și cum ăsta ar fi fost lucru suficient pentru el, și probabil că așa și era.

Avea criterii neclintite pentru bine și rău și nu dădea prea multă importanță circumstanțelor atenuante.

- De dimineată a salvat două, rosti încet Wick.

- Încerci să mă faci să mă simt prost?

- Nu, cred pur și simplu că e o balanță mai mult decât corectă. E măcar îndeajuns de importantă încât să-i acordăm prezumția de nevinovăție, nu?

Tăcerea deveni la fel de tensionată ca și mușchii din ceafa lui Wick. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când nu mai dormise, condusesese cinci ore și începea să se resimtă.

- Uite ce e, Oren, trebuie să închid un pic ochii înainte să intru în tură, diseară. Poți să-mi ții locul primele două ore?

- Dacă-mi faci un serviciu mai întâi.

- Cum ar fi?

- Ești pe Autostrada 20, da? La vest de Fort Worth?
- Da. N-am ajuns încă în Weatherford.
- Bine. N-o să fie nevoie să te întorci.
- Unde mă duc?

Rennie îmboldi ușor coastele calului, iar acesta iuți supus pasul. Îl cumpărase de mânz, în urmă cu trei ani, și petrecuse ceasuri întregi învățându-l să reacționeze la cea mai discretă strângere a hamurilor, la contractarea unui mușchi din piciorul ei sau la o apăsare a călcâielor.

Din cei cinci cai pe care îi avea, el era probabil favoritul ei pentru că era atât de inteligent și reacționa atât de rapid. Când călărea fără șa, ca astăzi, se mișcau efectiv ca un singur organism, chiar și fără zăbală și frâie. Făcea ca totul să fie ușor, ceea ce era exact lucrul de care avea nevoie din după-amiaza aceea.

Splenectomia de urgență făcută în primele ore ale dimineții fusese dificilă. Rana suferită de pacient era gravă și transformase organul respectiv în ceva care semăna cu un hamburger crud. I se destrămasese în mâini efectiv când încercase să îl scoată. Totuși, reușise să îl îndepărteze și suturase și celelalte răni interne ale pacientului.

Având în vedere că rănilor suferite la cap nu pricinuiseră nici o traumă permanentă, acesta avea să supraviețuiască și să își revină.

Soția înnebunită de frică și părinții plânseseră, copleșiți de recunoștință, că îi salvase viața.

Apendicele perforat de după aceea fusese ușor, prin comparație, dar nu fusese mai puțin satisfăcător să îi dea vestea cea bună soțului neliniștit al pacientei.

În căsuța ei poștală de la spital găsisese o scrisoare din partea Consiliului Director, o formulare oficială a ofertei pe care i-o făcuseră zilele trecute și își exprimau speranța că avea să accepte postul de șefă a secției Chirurgie.

De asemenea, primise un bilet de la Myrna Howell prin care îi mulțumea pentru aranjamentul floral pe care îl trimisese la înmormântarea lui Lee. Încheiase îndemnând-o pe Rennie să accepte postul eliberat de moartea soțului ei.

„Lui Lee i-ar fi plăcut asta“, îi scrisese.

Rennie încă se mai chinuia să ia această decizie. Scrisoarea de la consiliu și biletul de la Myrna îi eliminaseră îndoielile în legătură cu faptul că beneficia de pe urma morții premature a lui Lee, dar nu putea să scape de suspiciunile detectivului Wesley.

De dimineață își făcuse treaba bine și prelungise viețile a doi oameni care ar fi putut să moară. Era curtată pentru un post pe care își dorea să îl accepte. Ar fi trebuit să se simtă entuziasmată și să poată să se bucure de o după-amiază de duminică, departe de responsabilități și decizii serioase.

Și totuși, îi era imposibil să se relaxeze din cauza telefonului primit noaptea trecută de la Lozada.

Intruziunea lui în viața ei tulburase pasiunea pentru ordine și îi afecta o decizie profesională foarte importantă.

Cum Dumnezeu să poată să accepte oferta consiliului știind că, dacă o făcea, Wesley avea să o cerceteze mai în amănunt? Și dacă detectivul descoperea că Lozada o contacta...

Fir-ar al naibii! Îi dădea fiori și i se făcea pielea de găină doar gândindu-se la el. Nu o atinsese efectiv niciodată, dar glasul lui avea ceva tactil, care o făcea să se simtă ca și cum ar fi mângâiat-o cu fiecare cuvânt care îi ieșea din gură.

De ce Dumnezeu o alesese pe ea ca țintă a pasiunii sale? Sigur nu-l încurajase din priviri, prin ce spusese sau ce făcuse. Ba chiar din contră.

De obicei, disprețul ei dădea rezultate chiar și cu cei mai perseverenți pretendenți. La spital și în cercul de cunoștințe știa clar că avea reputația de a fi rece

și distantă. Bărbații respinși – atât căsătoriți, cât și bur-laci – vorbeau despre ea folosind termeni deloc măgulitori, uneori chiar urâți.

Dar Lozada era diferit. Nu putea să îl descurajeze așa ușor.

Înfuriată de această idee, mai îmboldi calul încă o dată în coaste, iar acesta țâșni în galop. Alerga ca și cum până atunci doar asta așteptase, să primească acel ordin subtil.

Acum, că îi dăduse voie, își folosea mușchii puternici pentru ceea ce fuseseră creați.

Copitele îi loveau tunător pământul uscat, lăsând în urmă un nor de praf. Mereu alergase cu înfocare, dar în după-amiaza aceea părea să galopeze cu mai multă hotărâre decât de obicei. Degetele ei i se împleteau în coamă. Vântul fierbinte îi biciuia obraji și îi aruncă păr-lăria. Rennie nu făcu nici un efort să o prindă.

Doar când era călare pe un cal care alerga la viteză maximă se simțea complet liberă. Pentru scurt timp, putea să lase în urmă amintirile urâte pe care nu avea să poată niciodată să le abandoneze complet.

Cu coada ochiului observă ceva mișcare și întoarse capul pentru a vedea o camionetă aflată pe drum, de cealaltă parte a gardului de sârmă ghimpată. Șoferul mergea în paralel cu ea. Acum înțelegea dorința calului de a galopa. Își punea la încercare viteza și rezistența întrecându-se cu acea mașinărie făcută de mâna omului.

Rennie nu îl îmboldise niciodată pe calul acesta să alerge așa. Poate că ar fi trebuit să o facă. Poate că se simțea nesatisfăcut.

Poate că voia să-i arate cât de rapid era. Poate că și ea ar fi trebuit să îi arate cât de bună era.

- Bine, băiete. Ți-ai câștigat dreptul.

Se aplecă peste grumazul lui și îl apăsă cu genunchii. Instantaneu, simți o răbufnire de energie reînnoită. Ajunse să conducă în întrecerea cu camioneta, cu un cap.

Camioneta accelerează. Calul se ambiționează și își mărește avantajul.

Rennie izbucni într-un râs nestăpânit. Era cursa lui. Tot ce făcea ea era să se țină să nu cadă și, o, Doamne, era minunat.

Goniră la galop maxim cel puțin trei minute, menținându-se la același nivel cu camioneta sport. În față, Rennie vedea cum casa și hambarul ei căpătau contururi din ce în ce mai clare. În șaiszeci de secunde aveau să ajungă la gard. Acum ar fi trebuit să îl facă să încetinească treptat, astfel încât să poată opri, să descalece și să deschidă poarta.

Dar nu prea voia să renunțe la întrecere. Apelul lui Lozada o făcuse să se simtă speriată și vulnerabilă. Simțea nevoia să dovedească faptul că nu îi era teamă de nimeni și că nu era vulnerabilă în fața nimănui și a nimic.

Niciodată, absolut niciodată n-avea să mai fie așa.

Și-apoi, cum să poată să-i fure calului victoria, când acesta încercase din răputeri să o obțină?

- Te bagi?

Animalul păru să înțeleagă. Accelerează, puțin, dar ea îi simți efortul în mușchii picioarelor.

- Bine, atunci. Hai s-o facem.

Inima îi pulsa la unison cu copitele bubuitoare. Pericolul o umplea de surescitare. Se prinse mai strâns de părul aspru al coamei lui. Simțea cum camioneta începea să piardă teren, dar asta nu o făcu să șovăie, și nici pe cal.

Câștigaseră deja, dar simțeau nevoia imperioasă de a face asta.

- Tot înainte!

Se aplecă peste el și animalul se înalță în aer. Trecu peste gard la un metru înălțime și ateriză tare, dar grațios, de cealaltă parte. Din nou, Rennie hohoti zgomotos.

Zgomotul puternic, ca de lovitură, fu cel care o făcu să tragă tare de coamă și să-și întoarcă bidiviul aproape pe loc. Camioneta se oprise chiar dincolo de poartă. Era învăluită într-un nor gros de praf.

Când pulberea începu să se mai așeze, văzu că șoferul nu ținuse cont de pietrișul care acoperea suprafața drumului. Probabil că frânase prea brusc. Partea din spate, care era mai ușoară, deviasse și se izbise de stâlpul din metal al porții. Acesta era intact. Rămânea de văzut ce pagube suferise camioneta. Dar Rennie își făcea griji în privința șoferului.

Se dădu jos de pe spatele calului și porni la fugă spre poartă.

- Ați pățit ceva?

Poarta avea balamale. O deschise și se duse într-un suflet la portiera șoferului.

- Domnule?

Capul acestuia era lăsat pe volan și, la prima vedere, crezu că lovitura îl făcuse să-și piardă cunoștința. Totuși, când îi atinse umărul prin geamul deschis, bărbatul scoase un geamăt și se îndreptă treptat. Își dădu pălăria de cowboy mai spre creștet și își dădu jos ochelarii de soare.

- Nu-mi menajezi deloc orgoliul, doamnă doctor.

Rennie fu atât de surprinsă încât se trase fizic înapoi. Era bărbatul de la nuntă.

- Ce cauți aici?

- Pierd o întrecere.

Dădu din cap înspre cal.

- Ăla-i un animal pe cinste.

Apoi se uită la ea.

- Și nici jocheul nu-i mai prejos. Ți-ai pierdut pălăria acolo.

- Nu-mi vine să cred! exclamă ea, cu furie în glas. Cum de-ai venit aici?

- Am luat-o pe Autostrada 20, apoi spre nord pe Farm până pe Market Road.

Rennie îi adresează o privire nimicitoare.

- Bine, m-am interesat în stânga și-n dreapta până te-am găsit.

- Te-ai interesat?

- La spital. Nu-mi vine să cred că-l călăreai pe fulgerul ăla cu copite fără șa. Mereu faci așa? Nu e periculos?

- Nu la fel de periculos ca a fi urmărită de un străin. Nimeni de la spital nu ți-ar da informații personale.

Wick își desfăcu centura de siguranță, deschise portiera și se dădu jos.

- Nu sunt chiar un străin, dar ai dreptate. Am mințit. Am luat informațiile de pe internet. Pământul ăsta e al tău. Lucrul ăsta apare în evidențe. Roluri de proprietate și așa mai departe. Am sunat la spital și, când mi-au spus că nu ești de serviciu azi, m-am gândit că poate reușesc să te prind aici. Ridică din umeri. Oricum simțeam nevoia să ies puțin cu mașina, e duminică.

În timp ce spunea acestea, se apropiase de partea din spate a camionetei pentru a evalua pagubele. Se lăsă pe vine și cercetă îndoitura verticală din partea din spate a caroseriei. Avea cam 20 centimetri în lungime și era adâncă de cam un centimetru, iar vopseaua era zgâriată. Din câte se părea, era singura stricăciune.

Își trecu degetul de-a lungul îndoiturii, după care își șterse mâinile de praf, ridicându-se.

- Ar trebui să se rezolve cu o lustruială bună.

- Domnule...

- Wick.

- Ți-am dat...

- Nu mi-ai dat absolut nici o șansă.

- Și-atunci de ce ai venit aici?

- Nu aveam nimic de pierdut.

- Timp. Ai de pierdut timp. Așa că dă-mi voie să îmi fac o economie de timp, domnule Threadgill.

Sprâncenele lui se înălțară imediat. Era evident impresionat că Rennie îi reținuse numele, iar ea se întrebă de ce o făcuse.

- Nu sunt disponibilă pentru...

Când glasul ei șovăi, Wick se aplecă spre ea, întrebător.

- Nimic, zise ea. Pentru întâlniri. Pentru... orice ți-ai dori. Nu sunt interesată.

- Ești măritată?

- Nu.

- Logodită?

- Nu sunt în nici o relație și nici nu vreau să fiu.

- Hmm. Și aversiunea asta e una generală sau e față de mine, nu mă placi?

- Ce-mi place mie e să am propria intimitate.

- Hei, spuse el, deschizându-și brațele fără să le ridice, știu să păstrez un secret. Poți să mă pui la încercare. Spune-mi un secret și o să vezi că o să-l păstrez până la ultima suflare.

- Nu am secrete.

- Atunci hai să-ți spun câteva de-ale mele. Am unele delicioase.

Avea un dinte din față ușor strâmb, care îi accentua aspectul jucăuș al zâmbetului, despre care probabil credea că era dezarmant.

- Adio, domnule Threadgill.

Îi întoarse spatele și porni spre poartă. După ce trecu printre stâlpii ei, o închise cu un declic metalic hotărât.

- Stai puțin. Încă o secundă?

Era chipeș, fermecător și foarte conștient de atu-urile sale.

Fusese nevoită să mai aibă de-a face cu bărbați ca el. Siguri pe ei și aroganți, credeau că nimeni nu putea să le reziste, cu atât mai mult o femeie.

- Te rog, doctor Newton?

Rennie nu era nici pe departe la fel de furioasă pe cât se prefăcea sau ar fi trebuit să fie. În ciuda hotărârii de a nu se întoarce din nou spre el, o făcu.

- Ce e?

- Voiam să îmi cer scuze pentru cuvintele pe care ți le-am spus la despărțire aseară.

- Nici măcar nu-mi aduc aminte ce-ai spus, minți ea.

- Despre gura ta și visul murdar? A fost o remarcă deplasată.

Acestea nu erau niște cuvinte pline de sine și arogante, iar zâmbetul larg și dezarmant dispăruse. Măcar la suprafață, părea sincer. În plus, dacă făcea mare tapaj de ce spusese, ar fi putut crede că remarcă o afectase. Ceea ce și era cazul. Un pic. Dar nu voia ca el să știe asta.

- Îți accept scuzele.

- Am fost... Ei, în fine - n-ar fi trebuit să îți vorbesc așa.

- Poate că am reacționat exagerat la faptul că i-ai dat bacșiș valetului.

Wick se apropie de poartă încet.

- Poate că ar trebui să mai încercăm o dată.

- Nu cred că e cazul.

- Ce-ar fi rău în asta?

Rennie întoarse capul și privi printre pleoapele îngustate în depărtare. Pentru oricine altcineva, această decizie n-ar fi fost una monumentală. Pentru ea, era echivalentul unei sărituri de pe marginea unei prăpăstii într-un deltaplan șubred.

Când ochii i se întoarseră la el, descoperi că o privea fix. Și, deși în ochi nu i se mai vedea scăpărarea aceea provocatoare, aceștia erau oricum tulburători.

„Ce-ar fi rău în asta?” Poate nimic, sau poate doar totul. Oricum, nu merita să-și asume acest risc. Ceea ce făcu să fie cu atât mai surprinsă când se auzi spunând:

- E o gelaterie în piață.

- În Weatherford?

- Mă gândeam să mă opresc un pic acolo, după ce-mi termin treburile, la întoarcere. Cred că ai putea să mă aștepti acolo.

- Te ajut la treburi.

- Sunt obișnuită să fac lucrurile de una singură.

- Te cred, îi răspunse el, pe un ton solemn.
- Apoi se întoarse și porni într-o alergare ușoară pe drum.
- Unde te duci?
- El îi răspunse strigându-i peste umăr:
- Să-ți iau pălăria!

capitolul 13

Avu nevoie de o oră și jumătate să-și termine treburile. Mai întâi plimbă calul prin padoc ca să se răcorească apoi îl duse într-un hambar. Exteriorul rustic era înșelător. Wick nu știa mare lucru despre grajduri, dar acesta părea a fi de ultimă generație.

- Am cai de prima mână, răspunse ea la complimentul lui. Merită o casă de prima mână.

Wick nu era expert nici în cai, dar nici nu era nevoie să fie ca să își dea seama că avea niște bidivii impresionanți. Rennie masă încet și metodic mușchii calului pe care îl călărise, vorbindu-i afectuos în tot acest timp. Wick stătea lângă ea în timp ce Rennie peria coama lungă a calului.

- Pare să înțeleagă ce îi spui.

Aceste cuvinte reușiră să o ofenseze pe Rennie.

- De ce să nu înțeleagă?

- Nu știam că animalele înțeleg limbajul. Caii, mai precis.

- Ai mei, da. Cu ochii însuflețiți de afecțiune și mândrie, Rennie își trecu palma de-a lungul corpului lucios al calului. Cel puțin, pe al meu.

- Atunci probabil că e vorba de o capacitate deosebită a ta, nu a lui.

Rennie se întoarse să îi răspundă, însă se păru că fu de părere că stăteau prea apropiați. Aplecându-se să treacă pe sub capul calului, se mută în partea cealaltă.

Deloc descurajat, Wick o urmă.

- Minunea asta care știe limba noastră are și un nume?

- Beade.

- Neobișnuit nume. Are vreo însemnătate?

- Îmi place cum sună.

- Nu dai prea multe detalii, nu?

- Nu.

Apoi se uită la el și izbucniră amândoi în râs.

- Pui o mulțime de întrebări, zise ea.

- Sunt curios din fire. Îl scoți la întreceri des pe Beade?

- Doar când e provocat de câte o camionetă.

Se îndepărtă din nou, dar îi aruncă o privire peste umăr, gest care fu cel mai apropiat de cochetărie din tot comportamentul ei. Sau poate că era foarte serioasă și doar lui Wick i se păru că flirta cu el pentru că avea jeanși strâmți și părul prins într-o coadă împletită care ieșea de sub pălăria de pai stil cowboy pe care el alergase mai mult de un kilometru și jumătate pentru a o recupera. Poate că i se păruse că flirta cu el pentru că asta își dorea.

După ce toate gălețile fură umplute, iar Rennie își luase rămas-bun personal de la fiecare dintre cai, aceasta ieși din hambar și porni spre casă, cu Wick după ea.

Se scuză și intră în clădire.

- Poți să te faci comod pe leagănul de pe verandă.

- Exact asta intenționez.

În loc să se simtă ofensat că nu fusese invitat înăuntru, Wick se așază în leagăn și îl împinse puțin.

- Să nu te grăbești, avem tot timpul.

- Dacă vine Toby, spune-i că o să ies imediat.

- Toby?

Dar Rennie se făcuse nevăzută în interior, iar Toby rămase un mister până câteva minute mai târziu, când un bărbat își opri în fața casei camioneta hodorogită. Se dădu jos și se opri pentru a se uita lung la Wick înainte de a urca treptele care făceau legătura cu veranda. Wick n-ar fi fost deloc surprins să audă zornăit de pinteni când se puse în mișcare.

Era înalt și avea un piept lat. Părul cărunt i se ondula sub pălăria de cowboy cu pete de sudoare. Când își dădu jos ochelarii de soare, ochii adânciți în orbite îl duseră cu gândul pe Wick la șerifii neînfricați din westernurile clasice. Își înfrână impulsul de a-l întâmpina cu un „Sal'tare, șerifule“. Cumva, avea impresia că Toby n-ar fi apreciat această glumă.

- Unde-i Rennie?

Nu prea politicos, nu?

- Înăuntru. Dacă dumneata ești Toby, a zis s-o aștepți, că iese imediat.

Bărbatul se așeză pe balustrada verandei, proptindu-și o cizmă Lucchese mărimea 46 - fără piteni - pe celălalt genunchi, își împreună antebrățele peste piept și îl măsură din cap până în picioare pe Wick fără nici o urmă de sfială.

- E-o zi frumoasă, rupse tăcerea Wick.

- Dac-așa zici tu.

Bine, Toby nu-l suporta de pe acum. De ce?

După o tăcere prelungită care era întreruptă doar de scârțâitul lanțului care susținea leagănul, bătrânul întrebă:

- Locuiești prin zonă?

- În Fort Worth.

Toby pufni ca și cum Wick i-ar fi spus „Locuiesc în Sodoma, de la Gomora mai încolo“.

- Bună, Toby!

Rennie ieși din casă și li se alătură pe verandă.

Toby se ridică în picioare și își dădu repede pălăria jos.

- Rennie.

- Ce mai faci?

- Bine. Totul a fost pe placul tău?

- Mă întrebi asta de fiecare dată când vin, și răspunsul e mereu același. Totul e perfect. Felul în care îi zâmbi-l-ar fi făcut pe un bărbat gelos să facă moarte de om.

Wick se temu să identifice în vreun fel scăpărarea pe care o aprinse în el.

- Ai făcut cunoștință cu domnul Threadgill?

- N-am ajuns chiar atât de departe.

Wick se ridică, îi întinse mâna și-și rosti numele complet.

- Toby Robbins.

Nu păru prea dispus să dea mâna cu el, dar o făcu. Mâna îi era și mai aspră decât a lui Gus. Avea palma plină de bătăături ascuțite.

- Toby deține ferma învecinată, îi explică Rennie. Are grijă de cai în lipsa mea. Uneori trece o săptămână sau chiar mai mult între drumurile mele până aici.

- Înseamnă că ești un om tare bun la casa omului.

Toby nu-l luă în seamă și i se adresă lui Rennie:

- A venit veterinarul săptămâna asta și i-a verificat pe toți bine. N-a găsit nici o problemă cu ei.

- Nici eu nu văzusem nimic în neregulă, dar voiam să mă asigur. Mulțumesc că ai aranjat să vină. O să-mi trimită factura prin poștă?

- A lăsat-o la mine.

Scoase un plic din buzunarul de la piept al cămășii și îl întinse.

- Mulțumesc. O să o plătesc mâine. Îndesă plicul în poșeta ei de umăr. Ai mai văzut vreo urmă de pumă?

- Nu de când a luat vițelul ăla, acum câteva săptămâni. Să sperăm că am speriat-o. Cred că am nimerit-o cu unul dintre gloanțe. Poate că a murit pe undeva sau doar s-a mutat pe un teritoriu de vânătoare mai puțin periculos.

Wick n-ar fi crezut că bărbatul acela era capabil să zâmbească, dar exact asta făcu, iar Rennie îi surâse și ea.

- Sper că ai dreptate.

- E una mare, continuă Toby. Cea mai mare pe care am văzut-o eu vreodată, dar nu cred că se mai arată pe aici.

- Ei bine, rosti Rennie, noi tocmai ne pregăteam să plecăm.

- Nu vă rețin. Ai încuiat casa?

- Da.

Toby îi făcu semn să o ia înaintea lui, iar apoi coborâră tustrei treptele verandei în șir indian.

- Vrei să mă ocup de ceva anume săptămâna asta? o întrebă.

- Acum nu-mi vine nimic în minte. Dacă-mi vine vreo idee, te sun. Doar ai grijă de cai pentru mine.

- Sigur că da.

- Salutări lui Corinne.

- Îi transmit.

Își duse mâna la pălărie, într-un gest de salut la adresa ei și îi aruncă lui Wick o privire care îl făcu să se crispeze, după care își puse din nou ochelarii de soare, se urcă la volanul camionetei și se îndepărtă.

Rennie cuprinse casa și hambarul cu o privire nostalgică, după care anunță:

- Sunt gata.

Gelateria era aglomerată, după cum era și normal vara, într-o după-amiază de duminică. Când una dintre mesele mici din fier forjat se eliberă, Rennie o ocupă în timp ce Wick se așeză la coadă să comande două cupe de înghețată cu sos de ciocolată. În timp ce le aducea la măsuță, își zise că, după budinca de banane a lui Crystal și asta, probabil că avea să se îngrășe un kilogram-două.

Se înfruptaseră deja bine din cele două cupe de înghețată când Rennie îl întrebă:

- Ai atacuri de panică?

Apărută așa, din senin, această întrebare îl ului.

- Poftim?

Ea ridică rapid din umeri.

- Am observat elasticul de cauciuc pe care-l porți la mână. Îl aveai acolo și aseară.

- Aaa... E, ăăă, doar un vechi obicei. Nici nu-mi aduc aminte cum mi l-am format și de ce.

Rennie dădu aprobator din cap, dar îl studia atent.

- Uneori, persoanele care suferă de atacuri de panică grave sunt sfătuite să poarte un elastic din cauciuc la mână. Dacă simt apropierea unui atac de panică, pot să tragă de elastic. Uneori, asta oprește ca semnalele false că ar fi în pericol de moarte să fie trimise către creier. Îndepărtează valul de panică.

- Hmm. Nu știam asta.

Își terminară înghețatele în liniște. După ce luă ultima linguriță, Rennie luă un șervețel din suportul din centrul mesei și își tamponă buzele. Dacă ar fi fost posibil să-ți comanzi visele, Wick ar fi vrut să-și comande să aibă un vis erotic despre gura ei. Ar fi o experiență pe care ar fi așteptat-o cu nerăbdare.

- Ce te-a făcut să crezi că aș avea o proprietate în afara orașului? întrebă ea.

- Aseară, când te-am condus la mașină, am văzut o șa pe bancheta din spate.

- Aș fi putut foarte bine să fiu membră la un club de echitație.

- Ai fi putut face parte și din poliția călare canadiană, dar mi s-a părut improbabil.

- Ești foarte inteligent.

- Mulțumesc. Dar probabil că nu sunt într-atât de deștept pe cât crezi tu.

- Asta avea să fie următoarea mea observație.

Când zâmbea, chipul i se transforma.

Din păcate, nu zâmbea prea des. Toată după-amiaza, Wick căutase indicii că femeia din fața lui era fata îndrăzneată care concura la rodeo, care se culca azi cu unul, mâine cu altul și pe care toți masculii din Dalton se călcau în picioare s-o urmărească. Dar nu văzuse nimic. Nimic, în afară de ținută. Jeanșii îi făceau fundul să arate obraznic, dar era singurul aspect de această natură.

Ce se întâmplase cu fetișcana aceea sălbatică și impulsivă? se întreba el. Și cine era această femeie controlată care îi luase locul? Wick era curios să afle ce anume determinase o transformare atât de dramatică. Rennie era un mister pe care el voia să îl descifreze, indiferent dacă era sau nu clienta lui Lozada.

Privirea sa fixă și fascinată probabil că o făcuse să se simtă stânjenită, căci îi spusese, dintr-odată:

- Trebuie să plec.
- Cum așa?
- Am treburi de făcut.

Asta spusese. Expresia ei îi comunica însă că nu era treaba lui.

Wick bâjbâi după un alt subiect de discuție, ca ea să nu fugă.

- Câți acri de teren ai acolo?
- Două sute douăzeci.
- Aaa, frumos. E-un loc bun să evadezi din rutina de zi cu zi.
- Tu cu ce te ocupi, Wick?

Ei bine, făcuse ceva progrese. Rennie era încă pe scaunul din fața lui, îi pusese o întrebare despre el și, în sfârșit, i se adresase pe numele de botez.

- Programe pentru computere.
- Vânzări?
- Și proiectare.
- Hmm.
- Ce e?

- Doar așa, o observație.
- Ce e? insistă el.

- Nu mi te închipui închis toată ziua la birou, lucrând la programe pentru computere.

- O observație foarte bună. Meseria mea e al dracului de plictisitoare.

- Și-atunci de ce nu faci altceva?

- Chiar sunt în curs de reorientare. Cred că ai putea spune că nu mi-am găsit încă locul perfect.

- Nu știi ce vrei să te faci când o să fii mare?

Wick izbucni în râs.

- Ceva de genul ăsta.

Împingându-și cupa goală într-o parte, își propti antebrațele pe masă.

- Mi-ai părut tristă când ai plecat. Cred că-ți place tare mult să fii acolo, la fermă.

- Foarte mult. Ador casa aia.

Din câte putea vedea, Wick putea să înțeleagă de ce. Avea o locuință plăcută în Fort Worth, dar casa aceasta îi părea mai frumoasă. Era o reședință de fermă tipică, cu două niveluri, cu exteriorul din piatră nefasonată și lemn de cedru și o verandă lată, pe toată lungimea.

Cu un aer relaxat, dar clasic. Și o groază de spațiu pentru o singură persoană.

Sau... oare chiar era ocupat doar de o singură persoană?

Poate că Toby nu se îngrijea doar de cai...

Wick presupusese că femeia pe nume Corinne era doamna Robbins, dar putea fi o mătușă în vârstă sau un terier cu păr sârmos.

- Îi știi de mult pe Toby și pe Corinne?

- Da.

- Au copii?

- Trei. Tocmai li s-a născut al cincilea nepot.

Bun. Erau o pereche și era puțin probabil că bunicul Toby mai petrecea câte o noapte la ferma lui Rennie.

- Nu ți-e frică să stai acolo singură-singurică?

- De ce să-mi fie frică?

Wick ridică dintr-un umăr.

- O femeie singură... Într-o casă relativ izolată...

Rennie își luă grăbită geanta și își împinse părul pe spate.

- Mai așteaptă și alții să se așeze la masă. Oricum, este cazul să mă întorc în Fort Worth. Mulțumesc pentru înghețată.

Porni spre ieșire. Wick aproape că dărmă o familie cu doi copii în graba sa de a o urma afară. Până ajunse la jeepul ei, ea deja urca la volan.

- Hei, mai încet! Ce-am zis?

- Nimic.

- Și-atunci de ce ai rupt-o la fugă dintr-odată?

- Trebuie să mă întorc, atâta tot.

- Rennie, nici atleții de la Olimpiadă nu se mișcă așa repede. Ce s-a întâmplat?

Ea își băgă cheia în contact, după care întoarse capul spre el, cu ochii aruncând flăcări.

- Insinuarea ta că aș avea nevoie de protecție.

- N-am insinuat așa ceva.

- Sperai să primești o invitație să vii acolo și să mă protejezi?

- Făceam conversație. Tragi o groază de concluzii pe baza unei întrebări nevinovate. Se luptară care să tragă ușa înspre el. Uite ce e, dacă tot discutăm de spaimă, hai să discutăm despre a mea.

- A ta?

- Da. Mă sperii foarte tare.

Rennie renunță să mai tragă de portieră și îl privi în ochi, în așteptarea unei explicații.

- Ești mai bogată decât mine, mai inteligentă... Aruncă o privire la portieră. Aproape la fel de puternică și mă tem că ai putea să mă învingi la o întrecere de alergare.

Rennie își lăsă capul în jos și Wick zări urma unui zâmbet. Profită să își mărească avantajul.

- Ia cina cu mine, Rennie.

- De ce?

- Păi, în primul rând, imediat ce înghețata o să se digere, o să-mi fie foame.

- Înghețata asta a fost cina mea.

- Bine, nu trebuie să mâncăm. Am putea să mergem la un film. Să facem o plimbare. Orice. Aș vrea doar să petrec ceva timp cu tine.

Rennie răsuci cheia în contact și porni motorul.

- La revedere, Wick.

- Stai o secundă.

Adăugă un „te rog“ moale, care o opri să întindă mâna spre portieră.

- De ce fugi mereu de mine?

- Ți-am spus. Nu...

- Știu, știu, nu ești disponibilă. Te vezi cu cineva?

- Da.

„Să nu fie Lozada“, se rugă el în gând.

- Cu pacienți, zise ea. Mă văd cu pacienții mei.

- Lei cina cu ei în fiecare seară?

Îi adresa cel mai reușit zâmbet al său de cățeluș trist, dar acesta nu îi aduse nici măcar unul dintre zâmbetele ei reținute. Rennie se răsuci dinspre el și se uită fix prin parbriz preț de câteva secunde tensionate.

- Ești foarte simpatic, Wick.

- Mulțumesc. Dar....?

- Dar lucrurile ar fi trebuit să rămână cum le lăsasem seara trecută.

- Adică la stadiul de nimic.

- Exact.

- Ei bine, eu nu eram mulțumit cu situația.

- Va trebui să te mulțumești. Am încercat să-ți transmit asta clar. Și-ți spun și acum. Nu pot și nu vreau să mă văd din nou cu tine. N-ar avea nici un rost. Întorcându-și capul din nou spre el, adăugă: Și n-o să mă răzgândesc.

Wick o privi cercetător în ochi mult timp. Într-un final, întinse o mână către fața ei.

Rennie rosti în șoaptă:

- Nu.

Dar Wick nu o atinse. Ridică o șuviță de păr de pe obrazul ei și i-o băgă sub pălărie.

Degetele sale rămaseră acolo, chiar deasupra urechii ei, pentru câteva secunde, înainte să-și retragă mâna.

Încet, îi spuse:

- O să te urmez până acasă, să mă asigur că ajungi cu bine.

- Nu vreau să faci una ca asta.

- Știu deja unde locuiești.

- N-o să fii invitat înăuntru, Wick.

- O să te urmez până acasă.

Făcu un pas înapoi și închise portiera.

Rennie porni fără să-i facă cu mâna măcar. Cu toate acestea, Wick se ținu de cuvânt. O urmă până acasă și, când ea intră cu mașina în garaj, apăsă pe claxon de două ori, în semn de rămas-bun.

Rennie sună la spital să verifice starea pacienților pe care îi operase și i se spuse că doctorii de gardă nu raportaseră nimic neobișnuit. Starea pacientului cu splenectomia fusese trecută de la stabilă la bună. Evoluă în parametri.

După acest apel, era oficial liberă pentru tot restul serii. Zece minute mai târziu, stătea în cadă, într-o baie cu spumă. Trăgea aer adânc în piept și se concentra asupra relaxării, însă când închise ochii văzu chipul lui Wick Threadgill și zâmbi fără să vrea.

Îi era imposibil să nu îl placă. Îl plăcea mai mult decât plăcuse pe cineva de foarte multă vreme.

Și tocmai de aceea nu avea să-l mai vadă niciodată.

Capacitatea ei de a avea relații romantice încetase să mai existe.

Murise odată cu Raymond Collier și după-amiaza aceea tragică, în biroul tatălui ei. Ucisese acea parte din ea la fel cum fusese ucis și Raymond. Sau murise de la sine? Poate că nu fusese decât reprimată cu succes.

Își refuzase dorințele firești atât de eficient și atât de mult încât se convinsese că acestea nu mai existau pentru ea. Ceea ce era firesc pentru majoritatea femeilor nu i se aplica și ei. Nu avea nevoie de dragoste și romantism. Nu avea nevoie de nimeni și nimic în viața

ei cu excepția muncii de doctor. Munca era obiectul dorinței ei, munca era cea care o satisfăcea.

Aceasta fusese mantra, mottoul ei.

Dar începuse să sune a gol.

Hotărârea ei de a nu se căsători niciodată, de a nu avea o familie îi păruse una curajoasă când avea douăzeci și ceva de ani. Acum începea să se întrebe. Oare își făcuse rău doar ei când luase această decizie? De-a lungul anilor, limita dintre independență și singurătate devenise atât de imperceptibilă că acum nu prea mai erau deosebiri între cele două.

Bărbatul acesta înalt și slab, acest Wick Threadgill cu picioare lungi și păr blond rebel, îi stârnise dorințe pe care le crezuse de mult dispărute.

Nu voise să-și ia rămas-bun de la el în seara aceea. Îi plăcea compania lui, dar se temea de ce simțea când se uita la ea în felul acela.

Săruturile îi erau probabil la fel de răscolitoare ca și zâmbetele. Nu că ar fi permis un sărut. Dar ar fi fost draguț, când îi băgase sub pălăria șuvița aceea de păr, să își fi întors capul un pic și să-și fi lipit obrazul de palma lui. Doar o secundă. Doar ca să... Telefonul începuse să sune.

Se ridică în șezut, împrăștiind bulgărași de spumă pe suprafața apei din cadă. Poate că era Wick. Era suficient de arogant și de insistent încât să încerce din nou. Dar putea să fie și Lozada.

Serviciul de identificare a apelantului nu îi afișa nici un număr. Ezită, după care își dresе vocea și răspunse.

- Rennie, ești bine?

capitolul 14

Lozada se înfioră la sunetul respirației ei ușoare și rapide. Doar sexul sau frica făceau o femeie să respire așa. Cu Rennie, ar fi savurat senzația în oricare dintre aceste circumstanțe.

- De ce mă sunați, când v-am spus clar să nu o mai faceți?

- Îmi făceam griji pentru tine, Rennie, spuse el. Te-am sunat să mă asigur că ești bine.

- De ce n-aș fi?

- Din cauza oamenilor cu care umbli.

Nu-i venise să-și creadă ochilor când venise acasă urmată de Threadgill în camioneta lui. Putea cataloga întâlnirea lor la recepția de nuntă drept o coincidență bizară. Dar două zile la rând? Mirosea de la o poștă a tactică polițienească.

Threadgill claxonase scurt de două ori când plecase. Singurul motiv pentru care ticălosul acela era încă în viață era pentru că nu intrase în casă cu Rennie. Dar unde fuseseră? Cât timp petrecuseră împreună? O oră? Toată ziua? Ce făcuseră?

Lozada trecuse în revistă mai multe moduri în care ar fi putut să îl omoare pe Wick Threadgill. Care ar fi fost cel mai dureros? Voia ca moartea lui Threadgill să fie dureroasă, da, dar trebuia să treacă dincolo de o durere normală. Voia ca moartea să îi fie și înjositoare. Nu voia să facă din Wick Threadgill un martir, un erou mort.

Nu putea să repete ce îi făcuse fratelui său, Joe. Ar fi fost o lipsă de originalitate, iar Lozada era cunoscut pentru flerul său creativ. Avea să vină cu ceva unic, ceva special. Poate că ar trebui să implice în planul său unul dintre scorpioni. Chiar și doar factorul de frică ar fi fost o inovație ingenioasă.

Oricum avea să fie pusă în practică, asasinarea lui Wick Threadgill urma să fie o capodoperă, încununarea carierei sale. Trebuia să își acorde timp și să o plănuiască cu foarte multă grijă.

Bineînțeles, dacă Threadgill ar fi intrat în casă cu Rennie, ar fi fost forțat să acționeze imediat, omorându-i pe amândoi. Pe Threadgill pentru imixtiune. Pe Rennie pentru infidelitate.

Îi trecuse prin minte că ea ar putea fi complet nevinovată. Dacă nu știa că Threadgill era polițist? Poate că acesta o folosea în speranța că avea să ajungă la el. Asta voise să creadă. Ca să fie sigur, o sunase.

- Nu știu despre ce vorbiți, domnule Lozada, rosti Rennie. Mai mult, nici nu-mi pasă.

- Nu-mi plac deloc prietenii tăi.

- Nu dau nici doi bani pe cine vă place și cine nu vă place. Pentru ultima oară, lăsați-mă în pace!

- Nu-mi place să-ți petreci timpul cu polițiști.

Tăcerea ei fu bruscă și totală, arătând surprinderea.

- Și mai ales nu-mi place să-ți petreci timpul cu Wick Threadgill. E un ratat, Rennie. Nu e demn de tine. Nu e demn de noi.

Trecură câteva secunde. Când Rennie rupse tăcerea, glasul îi era subțire.

- Wick...? E... ?

Zâmbetul lui Lozada se lărgi la maxim. Avusese dreptate. Rennie nu știuse.

- Biata fetiță! Credeam că știi.

- Și-atunci ce s-a întâmplat?

- Ți-am spus. De vreo zece ori.

Wick se frecă la ochi. Parcă avea nisip în ei, din cauza privării de somn.

- Mai spune-mi o dată.

- După ce am ieșit din hambar, ea a intrat în casă. Nu m-a invitat și pe mine.

- Crezi că mai era cineva acolo?

- N-am mai văzut pe nimeni. Nu era nici o altă mașină parcată în jur. N-am nici un motiv să cred că mai era cineva înăuntru, dar n-aș putea să jur. Bine?

- De ce nu te-a invitat înăuntru?

- Din precauție obișnuită, aș zice. Nu mă mai văzuse decât o singură dată în viața ei. Pentru scurt timp. Și apoi mă înființez la locuința ei de la țară cu o explicație

însăilată despre cum am găsit-o? Dacă aş fi fost femeie, eu nu m-aş fi invitat în casă.

– Bine punctat. Mai departe.

– Am o întrebare, spuse Thigpen. Ai văzut vreo armă pe-acolo?

Wick pocni din degete.

– Acum, că zici, chiar avea un Uzi în buzunarul jeansilor.

Thigpen mormăi ceva insultător. Oren îi adresă lui Wick o privire muştrătoare şi îi făcu semn să continue.

– Am uitat unde am rămas.

– Ea a intrat. Tu ai rămas afară.

– Exact. Şi-apoi apare bătrânul ăsta. Toby Robbins. Un tip mare şi robust.

Le povesti conversaţia pe care el şi Rennie o purtaseră cu fermierul.

– Mi-a părut foarte protector în ceea ce o privea şi foarte suspicios în legătură cu mine. Se tot uita ciudat la mine.

– Eşti cam ciudat, ce-i drept.

Thigpen avea grijă să fie greu de ignorat, dar Wick era hotărât să nu îl ia în seamă.

Sperase că, până ajungea el, Thigpen să fi plecat acasă şi că avea să îi povestească totul doar lui Oren. Dar nu avea el norocul ăsta.

De asemenea, observă că fotografiile cu Rennie pe care el le dăduse jos de pe perete fuseseră netezite şi puse la loc. Nu zise nimic prin care să arate că observase că fuseseră expuse din nou. Refuza să-i dea această satisfacţie scârbosului de Thigpen.

– Poliţia Fort Worth o să plătească pentru îndoitura din camioneta mea? întrebă Wick, schimbând subiectul.

– Costul reparaţiei va fi chiar sub limita superioară a cheltuielilor mele. O să vezi.

Oren respinse subiectul îndoiturii cu o fluturare neglijentă din mână.

- Când te-am trimis acolo, ți-am spus să verifici un pic locul. N-am știut că o să ajungi la o întâlnire romantică.

Wick își dădu ochii peste cap.

- Avem păreri diferite despre ce e o întâlnire romantică. Nu știam că o să mă văd cu ea. Întrecerea s-a întâmplat pur și simplu și lucrurile au avansat de-acolo. Am improvizat pe moment. Nu m-am distrat.

„Mincinosule! Mincinosule! Minciuna are picioare scurte!“ își zise Wick în sinea sa. Îi plăcuse foarte mult să o privească pe Rennie îngrijindu-și caii. Orice altceva ar fi putut fi, orice ar fi făcut și cu oricine ar fi fost în cârdășie, când venea vorba de animalele acelea, era o poveste de dragoste împărtășită. Fusesse singura ocazie în care Wick o văzuse arătând complet fericită și relaxată.

Nu îl deranjase mirosul reavăn al grajdului.

Cea mai slabă adiere a mirosului de cal trezea spiritul de cowboy latent în orice texan. Fânul era proaspăt și mirosea dulce. Și s-o vadă pe Rennie călărind fără șa nu fusese chiar o sarcină profesională apăsătoare. Dar nu îndrăznea să împărtășească aceste lucruri.

Spuse doar atât:

- Nu mi se pare că țeșălatul cailor reprezintă o întâlnire romantică.

- Ați fost la înghețată.

- Într-un local unde pun melodii ale lui Donny și Marie și angajații au cămăși cu dungi în alb și roșu. Nu prea e ca o cină la lumina lumânărilor și cu vin. Și tot nu e ceea ce eu aș numi o întâlnire romantică.

- Nu e o întâlnire decât dacă face sex.

- Thigpen! Oren îl țintui cu privirea. Tacă-ți fleanca, bine?

Wick se ridicase și avea pumnii strânși bine.

- Măcar eu pot să fac sex, Porcpen. Pentru mine este un mister total cum reușește nevastă-ta să-ți găsească

mădularul pe sub toate șuncile alea. Asta dacă vrea să se uite la el, ceea ce mă îndoiesc serios că e cazul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, vă potoliți odată? izbucni poruncitor Oren. Avem treabă aici.

- Nu și eu. M-am cărat.

- Wick, stai!

- Sunt treaz de-o groază de timp, Oren. Sunt obosit.

- Știu că ești obosit. Toți suntem. Nu-i cazul să fii nesuferit.

- Am trecut de stadiul de nesuferit de ceva timp. N-am mai dormit de... Ei, drace, nici nu-mi aduc aminte când am dormit ultima dată. Mă duc la casa mea de campanie și-o să dorm până mâine la ora asta. Ne vedem!

- A fost partenerul de afaceri al tatălui ei.

Această simplă informație îl făcu pe Wick să se oprească brusc. De asemenea, îi tăie și elanul. Se lăsă din nou pe scaunul pliant din metal, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Chiar dacă intuiția îi spunea destul de clar care avea să fie răspunsul, întrebă:

- Cine a fost partenerul de afaceri al tatălui ei?

- Tipul pe care l-a omorât doctorița noastră.

Ignorându-l din nou pe Thigpen, Wick deschise ochii și se uită la Oren, care dădu sumbru din cap.

- După-amiaza asta am petrecut câteva ore la biblioteca din centru. A trebuit să cercetez ziarele din urmă cu câțiva ani ca să găsesc articolele, dar incidentul a fost prezentat chiar și în ziarul nostru.

- Așa se întâmplă cu cele foarte succulente, remarcă Thigpen. Și ăsta e chiar e foarte succulent.

Oren îi aruncă încă o privire de avertizare înainte să i se adreseze din nou lui Wick.

- Îl chema Raymond Collier. A fost omorât prin împușcare în biroul de acasă al lui T. Dan Newton. Rennie a fost de față, pe atunci în vârstă de șaisprezece ani.

Șaisprezece? O, Doamne!

- Și?

- Și ce?

- Care au fost detaliile?

- Puține și dubioase, răspunse Oren. Cel puțin în articolul din *Star-Telegram*. Nu pot să încep o cercetare propriu-zisă decât mâine. Nu am vrut să sun la Poliția Dalton până nu o să pot discuta cu cineva dintr-un birou care să aibă și mochetă. Nu vreau să ignor regulile de protocol și să se afle. Dacă s-ar afla că o avem în vizor, ancheta noastră ar putea avea de suferit.

Îl cercetă pe Wick câteva clipe.

- Presupun că nu ți-a deschis sufletul în fața ta, să-ți spună ceva despre chestia asta.

Wick așteaptă câteva secunde bune, să își dea seama dacă Wick vorbea serios, și când înțelese că așa era, izbucni în râs.

- Da. Cred că a venit vorba de asta când încerca să se decidă dacă voia înghețată de căpșune sau cu sos cald de ciocolată.

Oren se încruntă, arătându-i clar că răspunsul lui nu îi era pe plac.

Cu un glas obosit, Wick spuse:

- Nu, nu ți-a deschis sufletul în fața mea și nu mi-a povestit nimic ce i s-a întâmplat la șaisprezece ani.

- A zis ceva de Lozada?

- Nu, Thigpen, nu a zis nimic de Lozada.

- Despre proces? Despre faptul că a fost jurat?

- Nu și nu.

- Ai petrecut câteva ore bune cu ea. Despre ce ați vorbit tot timpul ăsta?

- Despre primate și despre cum unele specii încă mai evoluează. De fapt, a venit vorba și despre tine.

- Wick! rosti Oren, pe un tron muștrător.

Wick își pierdu controlul.

- E un idiot! De ce să fi adus vorba de Lozada?

- De ce nu ne spui pur și simplu despre ce ați discutat?

- Despre caii ei. Despre casa ei. Despre cât de mult îi place acolo. Despre slujba mea plictisitoare cu programe de calculator. Nimic concret. Flecăreală. Una-alta. Lucrurile despre care vorbesc oamenii când încep să se cunoască.

- Dar n-a fost o întâlnire romantică!

Thigpen grohăi ca porcul ce era.

Wick sări iar ca ars de pe scaun.

- Nu am nevoie de prostiile astea!

Oren strigă, să-l acopere.

- Încerc doar să aflu ce impresie ți-ai făcut despre suspectă!

- Bine, vrei să știi impresiile mele? Uite prima. Nu e suspectă în ancheta asta. Cred că asocierea ei cu Lozada a încetat în momentul când judecătorul a bătut cu ciocănelul, la finalul procesului. Și, că tot veni vorba de Lozada, pe el îl supraveghează cineva în timpul ăsta?

- Mercedesul lui a fost toată ziua în garajul clădirii în care locuiește, raportă Thigpen.

- Nu contează, rosti Wick. Menținerea operațiunii de supraveghere a lui Rennie Newton e pierdere de timp. E o prostie și nu are nici un sens. Nu pare a fi o criminală. Nu se poartă ca un om care tocmai și-a omorât colegul. Ce-a făcut să fie cât de cât suspect? Nimic! Absolut nimic! A făcut doar lucrurile obișnuite de când am început să o urmărim. Între timp, cât noi am stat aici dând pasiențe ca să nu adormim și să urmărim tot ce face, persoana care chiar l-a eliminat pe doctorul Howell râde cu lacrimi de noi, pentru că a scăpat basma curată. Mi-ai cerut să spun ce impresie am. Ei bine, asta e impresia mea.

- Vrei să-l prindem pe Lozada la fel de mult - pardon, chiar mai mult decât mine.

- Ba cum să nu, ce dracu'! strigă Wick. Dar ea nu are nici o legătură cu Lozada.

- Nu sunt pregătit să trag această concluzie.

- Asta e problema ta.

Își luă pălăria.

- Pleci?

- Te-ai prins!

- Te duci acasă?

- Te-ai prins iar.

- La Galveston?

- Spune-le la revedere din partea mea lui Grace și fetelor.

- Wick...

- Ne mai vedem noi, Oren.

Se întoarse către scara interioară, dar se opri brusc. Rennie stătea pe ultima treaptă de sus.

Oren și Thigpen o zăriră în același timp. Thigpen îngăimă ceva ce Wick nu putu distinge peste uruitul din urechi. Oren, care de obicei stătea drept, cu capul sus, acum își lăsă bărbia în piept, ca un copil prins de mama lui cu o revistă porcoasă. Atmosfera înăbușitoare deveni și mai claustrofobică, aerul greoi fiind greu de tras în plămâni.

Ochii ei se mutau de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Wick.

Acesta făcu un pas către ea.

- Rennie...

- Ticălos mincinos!

Wick decise că, momentan, tăcerea era cea mai bună strategie de apărare. În plus, simțea că meritau să-i suporte furia.

Rennie traversă încăperea și își duse binoclul cu vedere pe timp de noapte la ochi, privind în direcția casei ei. Wick distinse o ușoară lăsare a umerilor ei, dar aceasta nu ținu decât până Rennie puse binoclul înapoi pe masă și se întoarse să dea ochi cu ei. Atunci văzu fotografiile pe care Thigpen le lipise pe perete, cele cu ea în diverse vestimentații sumare.

Buzele i se întredeschiseră, fără să scoată vreun sunet, și sângele i se scurse din obraji, dar, din nou, reacția inițială îi fu înlocuită de o scandalizare îndreptățită.

- Care dintre voi e mai mare în rang? Cine e răspunzător pentru asta?

- Eu sunt, răspunse Oren. Cum de v-ați dat seama că suntem aici?

Îi aruncă o privire bănuitoare lui Wick. Acesta îl privi înapoi, ca și cum i-ar fi spus: „Știi bine că nu-mi stă în caracter să fac așa ceva“. Interpretând schimbul lor de priviri, Rennie spuse:

- Vă asigur că domnul Threadgill a fost un spion desăvârșit. Puteți să fiți foarte mândru de el, domnule detectiv Wesley.

- Atunci cum de ați știut...?

- E rândul meu acum să pun întrebări, îl întrerupse ea, fără menajamente. Ce explicație ați putea avea pentru a-mi ține sub observație casa?

- Ne-ați lăsat cu o groază de întrebări nelămurite despre uciderea doctorului Howell.

- Și vă așteptați să găsiți răspunsul la ele spionându-mă?

- Am crezut că am putea, da.

- Și ați aflat ceva?

- Nu.

- Mi-ați ascultat cumva și convorbirile telefonice?

- Nu.

- M-ați spionat și la muncă?

- Întru câtva, recunosc eu el.

- Mi-ați violat intimitatea în cel mai dezgustător mod. Superiorii dumneavoastră vor fi contactați de avocatul meu mâine la prima oră.

- Superiorii mei au aprobat această operațiune de supraveghere, doamnă doctor Newton.

- Asta nu e o operațiune de supraveghere. Asta e voyeurism. Asta e...

Rennie aruncă o privire dezgustată la fotografii, după care, prea furioasă ca să mai poată spune ceva, porni spre scara interioară.

- O să vă contacteze avocatul meu.

Coborî treptele în fugă.

- Și uite-așa, rahatul ăsta s-a împrăștiat.

Pe Wick nu îl interesau comentariile lui Thigpen. Porni grăbit pe scară, după Rennie, și o prinse din urmă pe trotuar, în fața casei ei. O prinse cu palma de partea superioară a brațului ca să o oprească.

- Rennie...

- Dă-mi drumul!

- Vreau să-ți explic.

Rennie încercă să își tragă brațul din mâna lui, dar el refuză să o elibereze.

- Zău așa, trebuie să-ți spun asta.

- Nu mă interesează nimic din ce-ai tu de spus.

- Te rog, Rennie!

- Du-te dracului!

- Nu sunt mândru de mine.

Ea încetă să se mai zbată și își ridică ochii spre ai lui. Lăsă să-i scape un hohot fragil.

- A, dar ar trebui să fii, domnule ofițer Threadgill. Ai jucat rolul străinului chipeș atât de convingător... Dar eu nu eram așa o străină pentru tine, nu? Mă știai din fotografiile alea de pe perete.

- Înțeleg de ce ești supărată pe mine.

- Nu te măguli singur. Își smulse brațul din mâna lui. Arunca flăcări din ochi. Nu-mi pasă suficient de mult ca să mă supăr pe tine. Nu ești într-atât de important încât să mă superi. Vreau doar să nu te fi cunoscut niciodată. Și nu vreau să te mai văd nicicând. Nu întâmplător, nu planificat. Nicicând.

Wick nu încercă să o rețină. O privi cum se răsuci și se îndepărtă în goană. O petrecu cu privirea până când dispăru, după colț.

capitolul 15

Avea chef să se îmbete.

Pentru a-și îndeplini această misiune deloc ambițioasă, alesese un bar din Sundance Square. În acest local

popular, Wick stătea cocoșat peste al doilea pahar, sau pe-acolo, de Wild Turkey. Acest bar nu ar fi fost prima lui opțiune. Ar fi preferat o crâșmă mai obscură, unde băuturile erau mai tari, muzica mai tristă și clienții mai nefericiți. Dar acest bar plin de viață era chiar vizavi de Trinity Tower, unde Ricky Roy Lozada locuia ca un milionar, ceea ce și devenise, fir-ar al dracului!, omorând oameni pentru bani.

Bogăția lui Lozada contribuia la nefericirea lui Wick, iar acumularea motivelor de tristețe părea cumva potrivită și îndreptățită în seara aceea.

Din cauză că apropierea de apartamentul de lux al lui Lozada se combina cu starea sa de tot rahatul, Wick estima că mai avea nevoie de încă vreo două pahare de burbon până ce urma să se simtă un pic mai bine.

- Hei, cowboy, cum de bei de unul singur?

Tânăra care se așeză pe scaunul de lângă el, la bar, avea părul vopsit brunet și un tricou roșu pe care scria SIGUR CĂ SUNT ADEVĂRAȚI cu litere argintii cu sclipici.

- Te avertizez din capul locului, domnișoară, că nu sunt deloc o companie plăcută în seara asta. De-aia beau de unul singur.

- Ia pune-mă la încercare. Pun pariu că pot să te suport fără probleme.

Wick ridică din umeri și îi făcu semn barmanului. Tânăra comandă un burbon cu gheață, ca și el. Îi mulțumi pentru băutură.

- Pe mine mă cheamă Sally.

- Încântat de cunoștință, Sally. Pe mine mă cheamă Wick.

- Ia zi, de ce ești așa mohorât, Rick? Te-ai certat cu iubita sau cu nevasta?

El nu o corectă în privința numelui.

- Într-un fel.

- Urâtă treabă.

- Mie-mi spui!

- De ce?

- De ce ne-am certat? Am făcut o prostie. Am mințit prin omisiune. Și i-am pierdut încrederea. Știi tu...

- Tipii fac asta, rosti ea, cu o resemnare izvorâtă din experiență. De ce oare?

- Așa e firea noastră.

- Cred, pen' că toți sunteți o apă și-un pământ.

Luă o gură mare din pahar și încercă să mai înveselească atmosfera cu un zâmbet.

- Schimbăm subiectul. Cu ce te ocupi?

- Când?

- La muncă, prostituțule.

- Aaa! M-ai ghicit. Sunt cowboy.

- Zău? Eu doar glumeam. Ești un cowboy a-de-vă-rat?

- Îhmm. Chiar în după-amiaza asta am lucrat într-un grajd cu niște cai, fân și țesale. Toate cele.

În minte o compara pe Rennie cea care își țesălase caii cu atâta dragoste cu cea care făcuse morală unui trio de oameni ai legii din Fort Worth. Doamna doctor Newton nu numai că putea mânui bisturiul cu pricepere, dar putea să taie în carne vie și cu vorbele, la fel de eficient. Își alungă aceste imagini din minte și, urmându-i exemplul tovarășei sale de pahar, o întrebă pe Sally cu ce se ocupa.

- Sunt dansatoare exotică.

Femeia îi adresă un zâmbet jucăuș și făcu o mișcare ce făcu literele argintii să se cutremure.

Wick nu fu impresionat, dar o făcu să creadă că era. Nu avea rost să se simtă amândoi ca dracu'.

- Uau!

Măguliță, Sally chicoti.

- Unde dansezi?

Zâmbetul ei se mai strânse.

- Ei, vezi tu, deocamdată nu dansez pe scenă nicăieri. Încă mă mai duc la probe. Momentan am o slujbă temporară. Acolo. Fac curățenie în apartamente.

Dădu din cap către blocul înalt de vizavi. Instinctele lui Wick erau mai tari decât burbonul. Mintea i se puse instantaneu în mișcare. Încercând să nu-și dea pe față curiozitatea, îi zâmbi.

- Să mă anunți când te angajezi ca dansatoare. Mi-ar plăcea să te văd cândva pe scenă.

Sally îi puse o mână pe coapsă.

- Poate-ți pot oferi un spectacol privat? Din partea casei.

- Unde? Acolo? Arată cu o mișcare a degetului mare către clădirea înaltă. Locuiești în blocul ăla?

- Daa, sigur, pufni Sally. Ca și cum aș putea să-mi permit eu așa ceva.

- Of, Doamne, mereu mi-am dorit să intru în blocul ăla. Aruncă o privire plină de dorință către fațada clădirii de vizavi. Să văd dacă e așa de luxos pe cât pare.

- A, da, e tare luxos. Doar bogătanii au apartamente acolo.

- Cum ar fi?

Femeia aruncă o privire precaută în jur.

- N-ar trebui să vorbesc despre locatari. Dacă ne prinde că dăm din gură despre cei care stau în bloc, suntem concediate pe loc, fără discuții.

- A, sigur, înțeleg.

- E o chestiune de confidențialitate.

- Așa e.

Wick se întoarse către televizorul de dincolo de bar, prefăcându-se dintr-odată interesat de *Cei șapte magnifici*, care rula fără sonor.

- Dar pari un om de încredere.

Sally îi înghionti genunchiul cu al ei pe sub blatul barului. Captându-i din nou atenția, se aplecă suficient ca el să o audă șoptind și să simtă greutatea sânelui ei pe braț.

- Îl știi pe pilotul ăla de curse?

Wick rosti numele pilotului de NASCAR despre care știa că locuia în Fort Worth. Sally dădu din cap, într-o aprobare entuziastă.

- 10B.

- Serios? Și cum e, ca persoană?

- Cumsecade. Dar nevastă-sa? Se strâmbă. O cățea și jumătate.

- Mai sunt și alte vedete?

- Unul dintre jucătorii de la Cowboys a stat acolo sezonul trecut, dar s-a mutat după ce a fost transferat. Și la etajul patru stă o băbuță care a jucat în *Dallas*, dar nu știu cum o cheamă și ce rol a jucat.

- Hmm.

Wick se prefăcea că interesul său se stinsese din nou și se uită pentru o clipă la o imagine în prim-plan a lui Yul Brynner, cu o expresie stoică pe chip. Sânul îl apăsă mai tare pe braț, iar mâna lui Sally mai urcă puțin spre șlițul lui.

- Ai văzut la știri tipul ăla care a scăpat de o acuzație de crimă?

Wick avu grijă să-și păstreze figura impasibilă.

- O acuzație de crimă? Nu cred... Cam când a fost asta?

- Acum câteva săptămâni. Pe tip îl cheamă Lozada.

- A, da, cred că îmi aduc aminte că am văzut ceva cu asta. Îl cunoști?

Femeia se trase atât de mult către el că Wick nu-și dădea seama cum mai reușea să stea așezată pe scaunul ei.

- Eu și el suntem... apropiați. Apartamentul lui e pe etajul de care mă ocup. Cel de la ultimul nivel. Merg pe la el tot timpul. Și nu doar să fac menajul...

Ridică din sprâncene cu subînțeleș.

- Faci glume pe seama mea, nu? Un criminal?

- Șșșt! Din nou, Sally privi temătoare în jur. A fost achitat, ai uitat? Apoi chicoti și adăugă: Acum mă achit eu de tot ce-i trebuie.

- Ei, hai! râse zgomotos Wick.

- Jur că da!

Wick coborî tonul până la o șoaptă complice:

- E altfel cu el decât... știi tu, cu tipii obișnuiți?

Sally cântări întrebarea foarte serios înainte să răspundă.

- Nu chiar. Cam la fel. Nu ne-am tras-o decât de câteva ori. De cele mai multe ori, îi place să îi fac sex oral. Și asta e un pic cam ciudat. Se trase și mai aproape. Nu are păr acolo.

- De ce, are vreo problemă sau ce?

- Și-l rade.

Wick se prefăcu a rămâne cu gura căscată.

- Fugi de-aici!

- Jur ca-șa face!

Wick se uită la ea cu un respect și o admirație prefăcute.

- Și tu ești iubita tipului ăstuia?

- Păi... nu oficial. Își lăsă privirea în pământ și își trecu degetul de-a lungul brațului lui. Adică... e nebun după mine și toate cele. Doar că nu e genul care își arată sentimentele, știi?

- L-ai văzut vreodată cu alte femei?

- Nu.

- N-a venit nici una în apartamentul lui luxos?

- Nu.

- Ești sigură?

- Păi, da. Și mi-aș da seama. Sunt atentă la detalii. N-a fost niciodată vreo urmă a trecerii unei alte femei pe-acolo și, crede-mă, verific tot când fac curățenie. Sunt mereu cu ochii-n patru după vreunul dintre scorpionii ăia afurisiți. Dacă ar scăpa vreunul, cred că aș face pe mine.

- Scorpioni?

Wick știa despre fascinația lui Lozada pentru această specie, dar îi trecu din nou un fior când o auzi pe Sally spunându-i despre terariul cu temperatură și umiditate controlate.

- Sunt mereu foarte atentă când sunt acolo.

- Și cu telefonul lui cum e?

- Telefonul?

- Răspunzi vreodată la el?

- Glumești? Aș fi concediată sigur. În plus, nu folosește decât un mobil.

- L-ai auzit vreodată vorbind la el?

- O dată, dar nu am auzit ce spunea.

- Deci nu știi dacă vorbea cu o femeie?

Sally se retrase ușor și se uită ciudat la el.

- Ei, ce e cu întrebările astea?

Wick schiță un zâmbet și mângâie mâna care era tot pe coapsa lui.

- Încercam doar să te ajut, Sally. Treceam în revistă semnele că tipul ăsta s-ar vedea și cu altcineva. Dar, din ce-mi zici, se pare că nu ai concurență.

Tânăra se cuibări mai aproape. Acum ambii sâni i se apăsau pe antebrațul lui Wick.

- Ești de treabă, Rick. Vrei să mergem la mine? Am băutură.

- Hei, nu vreau să mi-l pun pe urme pe individul ăsta, Lozada.

- Mă văd și cu alți tipi.

- Dar parcă-ți plăcea de el.

- Îmi place. E chipeș și poartă niște haine bestiale.

- Și e bogat.

- Asta clar.

- Și-atunci care e problema?

- Cum să-ți zic, mă.... sperie nițel.

- Nu dă în tine, nu?

- Nu. Ei, într-un fel. Adică, nu dă efectiv în mine, dar aseară, de exemplu, m-a avertizat să nu vorbesc...

- Wick, ce dracu' faci?

Wick se întoarse pe scaunul de bar. Oren stătea în spatele lor, cu o privire întunecată. Privindu-l la fel de crunt, Sally întrebă, iritată:

- ăsta cine e?

- Partenerul meu. Oren, ți-o prezint pe Sally.

- Partener ai zis?

- Exact.

- Ești homo?

Glasul ei ascuțit atrase atenția aproape tuturor celorlalte persoane din bar. Chiar și Steve McQueen păru să se oprească o secundă pe ecranul televizorului.

Sally se dădu jos de pe scaunul de la bar cu o săritură care îi făcu sânii, de care era atât de mândră, să tresalte ca niște baloane cu apă. Se îndepărtă cu pași apăsați, cu pantofii cu talpă-platformă țâcănindu-i.

- Tot aș vrea să te văd dansând o dată, strigă Wick în urma ei.

- Pupa-m-ai în fund! strigă și ea peste umăr.

Oren îl apucă de partea din spate a gulerului și practic îl târî spre ieșire. Odată ajunși afară, îl împinse atât de tare că fu cât pe-acți ca acesta să se prăbușească pe asfalt.

- Te-am căutat prin tot orașul.

Wick se răsuci rapid.

- Dacă mă mai îmbrânțești o dată, Oren, o să-ți pară rău.

Oren părea gata-gata nu numai să îl îmbrânțească, dar și să-i dea un pumn.

- I-am pus pe toți băieții din departament să fie cu ochii-n patru după camioneta ta.

- De ce?

- Pentru că nu puteam să mă bazez că n-o să faci o prostie. Oren râsuflă greoi de câteva ori, ca și cum ar fi făcut eforturi uriașe de a-și domoli furia. Ce e cu tine, Wick?

- Nimic.

- Nimic pe dracu'! Ești îmbufnat, irascibil și nesuferit. Certăreț. Mereu în defensivă. Thigpen a avut dreptate când a zis că ești un ticălos.

- Ce-ar fi să vă-ntâlniți tu și Thigpen să vă pupați în cur unul pe celălalt. Eu, unul, mă duc acasă.

Oren îl apucă de umăr și, fără să țină cont de avertismentul lui Wick, îl împinse în spate, lipindu-l de zid. Îl ținu blocat acolo, cu antebrațul puternic apăsător

pe pieptul lui. Primul post al lui Oren fusese într-un cartier rău famat plin de bande și traficanți de droguri, dar el era la fel de dur ca și infractorii, astfel că ajunsese să fie temut și respectat și de cei mai răi dintre ei. El și Joe.

- De data asta, nu te mai las să faci pe deșteptul. E prea ușor. Te râcăie ceva și vreau să știu ce anume. Dacă Joe ar fi aici...

- Dar nu e! strigă Wick.

- Dacă ar fi fost, răspunse Oren, pe un ton la fel de agresiv, te-ar bate până ai spune despre ce e vorba.

- Lasă-mă dracului în pace!

Wick îl împinse deoparte, știind că putea face asta doar pentru că Oren i-o permitea.

- E din cauza ei?

Wick se întoarse spre el.

- Cine?

Oren dădu din cap și îl fixă cu un amestec de supărare și compătimire.

- E-o belea, Wick. O curvă îmbrăcată în halat de doctor.

- Ba nu e așa.

- Ai auzit cu urechile tale. De la oamenii ăia din Dalton. Și-a tras-o...

Wick fu cel care lovi primul, dar ultimul pahar de Wild Turkey își făcu în sfârșit efectul. Îi afectă viteza și precizia. Oren primi pumnul în umăr, care era acoperit cu mușchi gros. Pumnul lui Oren îl nimeri pe Wick în bărbie, care nu era acoperită cu nimic. Își auzi efectiv pielea rupându-se. Simți sângele cum țâșnește.

Din fericire, Oren îl prinse de pieptul cămășii înainte ca genunchii să i se înmoaie. Îl trase spre el și îl țină în așa fel încât erau față în față.

- Cu câteva zile înainte să fie împușcat, soția lui Raymond Collier a depus actele de divorț. Motivul invocat a fost adulterul. Ia ghici cine era numită ca amanta lui!

Înainte să verse burbonul pe trotuar, Wick se împinse în așa fel încât să se desprindă de Oren, se întoarse și porni către parcare unde își lăsase camioneta, care se părea că fusese zărită de un polițist turnător. Nu-i fusese deloc greu lui Oren să dea de el.

- Wick!

Se opri, după care se răsuci și îl țintui pe Oren cu un deget amenințător.

Dacă mai vorbești vreodată așa despre ea... Respira greu. Gâfâia, chiar. Nu putu rosti avertismentul cu avântul pe care și l-ar fi dorit. Trebuia să plece de acolo și repede. Așa că se mulțumi să spună doar atât: Să nu faci așa ceva, Oren. Să nu.

- N-ar trebui să te urci la volan, Wick. Lasă-mă să te duc eu la motel. Sau la mine acasă.

Wick îi întoarse spatele și continuă să meargă.

Din spatele volanului unui SUV parcat într-un loc cu plata pe oră de pe stradă, Lozada urmărea scena care se desfășura între Wick și fostul partener al lui Joe Threadgill, Oren Wesley.

Era prea departe ca să audă ce spuneau, dar schimbul de replici era unul furios. Spre deliciul lui Lozada, chiar se loviră cu pumnii. Era mai bine decât ar fi putut anticipa vreodată. Disensiune în rândurile dușmanului. Vrajbă între niște prieteni buni. Toți cei apropiați de Wick Threadgill erau supărați pe el. Perfect.

Mai devreme, avusese plăcerea de a-i dezvălui lui Rennie ce profesie avea Wick. În timp ce ea încerca să digere această informație, adăugase și bomboana de pe colivă. În plus, Poliția Fort Worth o ținea sub supraveghere.

Mai devreme, după ce Wick o părăsise cu acele două claxoane drăguțe, Lozada îl urmărise pe strada alăturată până la o casă care ar fi trebuit să fie în curs de renovare. Din moment ce fusese și el supravegheat, Lozada cunoștea indiciile foarte bine: trei mașini parcate în față, printre care și camioneta lui Wick. Materiale

de construcție împrăștiate peste tot, dar nici un semn că se muncea efectiv. Un tomberon gol în curtea dinspre drum. Erau obiecte de recuzită, încercări stângace din partea poliției să îl ducă de nas pe Lozada. Ce absurditate, să creadă că aveau să poată vreodată să facă una ca asta!

- Te supraveghează dintr-o clădire de pe strada din spatele celei pe care e casa ta, îi spusese el lui Rennie.

- Minți!

- Aș vrea eu, draga mea.

- De ce să mă țină sub supraveghere?

- Cred că în legătură cu asasinarea colegului tău.

Pe un ton rece, Rennie îi spusese:

- Nu te cred!

Dar îl crezuse. La câteva secunde după ce îi închisese telefonul, ieșise din casă în pas alergător și pornise pe stradă direct către cealaltă casă. Rămase înăuntrul acesteia mai multe minute înainte să iasă, vizibil tulburată, cu Threadgill pe urme.

Nici unul dintre ei nu dădu nici o atenție SUV-ului parcat în apropiere. Nu exista nici o înregistrare oficială a faptului că îi aparținea lui. Polițiștii nu știau de el și, prin urmare, nu îl urmăreau. Îi țineau sub supraveghere Mercedesul, iar el tolera asta. Totuși, când nu voia să fie urmărit, conducea acest SUV.

Parcase suficient de aproape încât să tragă cu urechea la conversația în care Rennie îi spusese lui Wick că nu voia să îl mai vadă niciodată. Doamne, ce imagine senzațională - Rennie a lui respingându-l pe Wick Threadgill, în niște termeni pe care chiar și un polițist prostănac ca el nu avea cum să nu îi înțeleagă.

Din postul său de observație, Lozada simțea valurile de căldură pe care le emitea furia ei. Îi dădeau o erecție. Dacă făcea dragoste măcar cu o pârțicică din intensitatea aceea, avea să merite toate eforturile pe care le făcea el acum.

Se întorsese acasă. Lozada nu-și dorise nimic mai mult decât să i se alăture acolo și să înceapă faza a doua a planului său de seducție, dar era nevoit să se concentreze asupra lui Threadgill. Îl urmărise până la bar, unde acesta se dusesse, fără îndoială, ca să-și înece amarul.

Bietul Wick, îl căină Lozada acum, când îl privea îndepărtându-se furios de Wesley. Mai întâi fusese alungat de Rennie, iar acum de vechiul său prieten. Ticălosul ăsta înfumurat nu mai arăta așa țațoș.

O bătaie bruscă în geamul portierei din dreapta față a SUV-ului său îl făcu să reacționeze din reflex. În mai puțin de o clipită, țeava unui pistol de calibru mic fu îndreptată către fața uluită a lui Sally Norton.

- Ei, Doamne, eu sunt! strigă ea prin geamul portierei. Mi s-a părut că tu ești, dar nu eram sigură. Ce faci, parcat aici?

Lozada simți impulsul de a o strangula pe loc, pentru simplul fapt că atrăsese atenția asupra lui. Wesley era în continuare de cealaltă parte a străzii, discutând cu unul dintre polițiștii care patrulau pe Sundance pe bicicletă.

- Dispari!

- Nu pot să stau și eu cu tine? se smiorcăi ea.

Lozada se întinse peste scaunul din dreapta și deschise portiera. Prefera să o primească în mașină în loc să strige la el de dincolo de geam. Sally urcă imediat.

- Unde ți-e Mercedesul? Nu că mașina asta nu e și ea tare.

Își trecu palma peste tapițeria din piele la fel de moale ca untul. Lozada îl urmărea pe Wesley. Sally se uită și ea în aceeași direcție.

- E homo, să știi.

Lozada se uită la ea.

- Poftim?

- E homo.

Wesley era familist. Era datoria lui Lozada să știe aceste lucruri. Wesley avea soție și două fiice.

- De ce crezi că e homo?

- Tipul ăsta pe care l-am cunoscut în bar... Mi-a făcut cinste cu un pahar și ne înțelegeam destul de bine când a apărut tipul ăsta. Furios la culme. Și-așa am aflat că sunt parteneri.

Stătuse de vorbă cu Threadgill? Care îi făcuse cinste cu un pahar?

- Tipul celălalt era tot de culoare?

Sally dădu negativ din cap.

- Blond, cu ochii albaștri. Cowboy. Cu un aer dur, dar drăguț.

Threadgill.

- Eu nu-s dispusă să fiu de fațadă, indiferent cât de drăguț e tipul. Întinse mâna peste cotieră și îi mângâie șlițul. Știi ceva? Pistolul ăla chiar mă înfierbântă. Ca și ăsta, din pantaloni.

Râse de propria glumă idioată.

- Despre ce ați vorbit?

- Eu și cowboy-ul? I-am povestit despre visul meu de a deveni dansatoare. Și apoi i-am zis de tipul ăsta care-mi place și care mă place și el. Îi făcu cu ochiul. Cine-o fi?

Lozada își impuse să schițeze un zâmbet.

- Doar nu-s eu ăla, nu?

Sally îl strânse jucăuș.

- Și-a zis...

- Cowboy-ul?

- Da, a zis că, din moment ce pe la tine nu se învârt alte femei, probabil nu am concurență. Tu ce-ai zice?

Lozada întinse mâna spre ea și îi pipăi sfârcul prin tricoul acela ridicol pe care îl avea pe ea.

- Și de unde-a știut el că nu se învârt alte femei prin apartamentul meu? Te-a întrebat?

- Dar, dar i-am zis...

Dintr-odată, Sally se opri, se uită speriată la el și schimbă macazul.

- Nu i-am zis nimic. Mi-ai zis să nu vorbesc despre tine, așa că n-am zis nimic. Adică nu am pomenit nici un nume.

- Bravo, fetițo!

Îi strânse sfârcul, suficient de tare cât să o facă să se crispeze.

- Știi ceva? Chiar m-ai înfierbântat.

- Mmm, se simte.

- Hai să mergem într-un loc mai intim.

- Putem să o facem aici.

- Nu și ce-am eu de gând să facem...

Rennie se uită la ceasul de pe noptieră. Era trecut de 3 dimineața, iar ea era încă trează. Trebuia să ajungă la spital la 5:45. Își înfoie perna, netezi cearceaful care se răsucise peste picioarele ei agitate și închise ochii, hotărâtă să-și golească mintea suficient de mult încât să adoarmă.

O jumătate de oră mai târziu se lăsă păgubașă. Se duse în bucătărie, umplu fierbătorul electric cu apă și îl băgă în priză. Făcu toate pregătirile pentru ceai, însă coordonarea îi era defectuoasă și mișcările stângace. Scăpă capacul recipientului de ceai de două ori înainte să poată să îl pună la loc cum trebuia.

- Fir-ar el să fie!

Dar la care „el“ se referea nu știa nici măcar ea sigur. La Wick Threadgill sau la Lozada. Pe alese. Erau la egalitate pentru primul loc pe lista ei de personaje dezagreabile. Detectivul Wesley era pe locul doi, la o distanță foarte mică.

Era foarte hotărâtă să se țină de amenințarea pe care o rostise. Superiorul lui Wesley avea să fie contactat de avocatul ei. Fie o aresta, fie o lăsa în pace. Dar nu era deloc dispusă ca viața să îi fie umbrită de un nor de suspiciuni în legătură cu o crimă de care nu se făcea vinovată și despre care nici nu știa nimic altceva.

Cele cinci duzini de trandafiri reprezentau „serviciul” la care se referise Lozada, prin care pretindea că se achitase de datoria sa închipuită față de ea. Orice altceva era inimaginabil.

O înspăimânta omul acesta. Era un infractor. Era libidinos. Era insistent și, se temea ea, perseverent. Avea să continue să o sune până ce ea avea să stăvilească aceste apeluri. Problema era că nu știa cum să o facă.

În mod normal, ar fi trebuit să reclame situația la poliție, dar se codea să facă asta acum. Așteptase prea mult.

Să-i spună lui Wesley despre asta la atât timp după ce se întâmplase avea să-i întărească, ba chiar să îi sporească, suspiciunile în ceea ce o privea. Într-un final, avea să fie exonerată de orice bănuială privind moartea lui Lee, dar între timp...

Tocmai acest „între timp” trebuia evitat.

Incidentul din Dalton avea să fie readus la lumină și... Fierbătorul scoase un șuier ca un țipăt. Îl scoase repede din priză și turnă apa clocotită peste pliculețul de ceai. Ducând cana fierbinte în camera de zi, porni televizorul și se așeză pe un colț al canapelei, cu picioarele îndoite sub ea.

Schimbă canalele, încercând să dea de ceva care să o distragă de la problemele ei cu Lozada și să o facă să nu se mai gândească la Wick.

Mintise că nu era supărată. Chiar era.

În culmea furiei, chiar. Dar fusese și rănită de el, iar asta o tulbura cel mai mult din toată situația – că-și dădea seama că oamenii încă o mai puteau răni. Se crezuse imună la a mai investi sentimente în ceilalți. Evident, se înșelase.

Îl descurajase constant, dar respingerile ei nu îl făcuseră să capituleze. Începuse să îi admire tenacitatea și se simțise măgulită de avansurile lui încăpățânate. Cu toată sinceritatea, se bucurase când văzuse că el fusese la volanul acelei camionete. Când își dăduse pălăria pe spate

și îi spusese tăragănat „Nu-mi menajezi deloc orgoliul, doamnă doctor Newton“, simțise un fior de tulburare imposibil de ignorat.

Dar nu era deloc un pretendent înfocat, doar un detectiv pornit pe urmele unei suspecte. Trădarea lui o adusese brusc cu picioarele pe pământ.

Timpul îi mai ștersese amintirile dureroase. Anii estompaseră durerea provocată de rănilor emoționale profunde.

Hotărârile ei începuseră să își mai piardă din importanță. Duplicitatea lui Wick îi amintise cu cruzime de ce luase aceste decizii. Dar acum își revenise la cursul ei normal, mai hotărâtă ca oricând. Ar fi trebuit să îi mulțumească pentru asta, își zise.

Dar nu îi era recunoscătoare pentru că o făcuse să aibă sentimente și senzații de care se privase intenționat mult timp. Îl detesta pentru că o făcuse să le ducă dorul, pentru că o făcuse să-și dorească să le exploreze. Împreună cu el.

Își puse cana pe jumătate plină pe măsută și se cuibări mai bine pe pernele canapelei. Când închise ochii, re-trăi senzația magnifică pe care o avusese cu o zi înainte, călare pe Beade. Cu vântul și soarele arzându-i pielea. Adrenalina vitezei. Senzația aceea că putea depăși orice și pe oricine. Libertate.

Dacă ar fi știut atunci că Wick era la volanul camionetei, probabil că s-ar fi simțit și mai fericită. O făcea să zâmbească, să râdă chiar.

Dintele acela strâmb din față... Telefonul o trezi din somn.

capitolul 16

Wick se îndepărtă cât putu de repede de Oren.

Urcă la volanul camionetei – parcă dură o oră până ce lucrătorul din parcare să îi calculeze suma de plată – și porni spre marginea zonei centrale. Parcă pe o străduță

laterală pustie și apoi, preț de câteva minute, încercă să se convingă că nu era în pericol iminent de moarte.

Trase de mai multe ori de elasticul de la mână, tare, dar ciupiturile nu reușiră să oprească semnalele false de pericol mortal din a goni către creierul său. Oricum nu se încrezuse prea tare că o fâșie de cauciuc ar putea să facă un asemenea miracol. Ar fi fost ca și cum ai fi postat un taur în fața unui tren de marfă și să te aștepti să îl oprească.

Dar doctorul îi recomandase metoda aceasta, așa că Wick îi făcuse pe plac și începuse să poarte elasticul acela la încheietură.

Degetele de la mâini și de la picioare îl furnicau. Amorteala îi urcă pe picioare și mâini. Prima dată când se confruntase cu această paralizie temporară, o considerase o dovadă clară că avea o tumoră în creier. Descoperise însă că nu indica nimic mai grav decât o lipsă de sânge oxigenat în extremități din cauza hiperventilației.

Deschise torpedoul și scoase punga de hârtie maro pe care o avea mereu acolo. După câteva secunde de respirat în ea, furnicăturile se mai domoliră, amorteaia dădu înapoi și începu să-și simtă din nou membrele.

Dar inima îi bătea puternic, ca și cum s-ar fi trezit nas în nas cu o cobră agresivă și gata să atace. Avea tot corpul acoperit de sudoare. Deși știa rațional că nu era în pericol să moară, se simțea ca și cum ar fi fost. Timp de cinci minute de iad, rațiunea și corpul i se luptară crâncen. Mintea îi spunea că suferea un atac de panică. Corpul îi spunea că avea să moară curând. Dintre ele două, corpul era cel mai convingător.

Lua cina cu niște prieteni când fusese cuprins de primul. Pe la jumătatea mesei, îl izbise brusc. Nu îl anticipase. Nu primise nici un avertisment. Nu începuse să se simtă un pic rău pentru ca mai apoi să i se agraveze starea treptat.

Era bine și, o secundă mai târziu, un val de fierbințeală îi trecuse prin tot corpul și îl lăsase tremurând.

Imediat, simțise amețelă și greață. Se scuzase și se ridicase de la masă, se dusesese precipitat la toaletă, unde îl apucase o diaree violentă. Tremura de parcă avea Parkinson și își simțea scalpul de parcă ar fi vrut să i se desprindă de craniu. Inima îi bătea ca naiba și, deși sugea aerul lacom, simțea că nu putea să respire suficient de bine. Fusesse extrem de convins că ceea ce-l făcuse să se simtă atât de rău avea să îi provoace moartea. Pe loc. Că avea să moară pe pardoseala acelei toalete de restaurant. Fusesse convins de asta cum nu mai fusese de nimic altceva de când se știa.

Douăzeci de minute mai târziu, se simțise suficient de întremat cât să stea în picioare, să-și spele fața cu apă rece și să își ia la revedere de la prietenii săi, cu scuzele de rigoare. Se simțise norocos că putea să plece de acolo viu – stors de puteri ca o cârpă de vase, dar viu. Se dusesese acasă și dormise douăsprezece ore. A doua zi fusese slăbit, dar în rest bine. Se gândise că avusese un fel de gripă galopantă sau că poate sosul marinara din care mâncase fusese stricat. Patruzeci și opt de ore mai târziu, i se întâmplase din nou.

Se trezise în patul lui. Nu avusese un coșmar.

Nimic. Dormise adânc până când se trezise brusc, cuprins de o spaimă abjectă de moarte.

Inima îi bubuia în piept. Sudoarea i se revărsa din toți porii. Se chinuia să tragă aer în plămâni, gâfâind. Din nou, simțise furnicăturile acelea în membre, senzația de scalp care parcă i se mișca pe cap și convingerea absolută că timpul său pe pământ ajunsese la final.

Aceste atacuri avuseseră loc la scurt timp după toată trășenia aceea cu Lozada. Asasinul râdea de tot departamentul de poliție și de Wick în special.

Iar acum el fusese lovit de o boală în stadiu terminal. Așa vedea lucrurile când își făcuse programare la un doctor specializat în medicină internă.

- Adică vreți să spuneți că-s doar nebun?

După ce-l supusese unui șir de analize - neurologice, gastrointestinale, cardiologice, tot tacâmul - diagnosticul doctorului fusese că suferea de sindrom de anxietate acută.

Doctorul nu întârziase să îi spună că nu era nebun și să îi explice natura acestui sindrom.

Wick fusese ușurat să afle că boala de care suferea nu era una fatală, dar că nu se știa exact ce anume o cauza, iar asta îl deranja. Ar fi vrut o rezolvare rapidă și fusese descurajat să afle că, de obicei, lucrurile nu mergeau așa.

- E posibil să nu mai aveți niciodată un atac, îi spusese doctorul. Sau s-ar putea să le aveți periodic, pentru tot restul vieții.

Wick studiase acest subiect, făcuse cercetare, epuizase toată literatura de specialitate la care putuse avea acces. Deși nu îi plăcea deloc să se gândească la miile de oameni care sufereau la fel ca el, se mai liniștise când aflase că simptomele sale erau unele des întâlnite.

Un timp, mersese săptămânal la un psihoterapeut și luase medicamentele profilactice care îi fuseseră prescrise. Totuși, într-un final, îi convinsese pe ambii doctori, și pe sine, că se vindecase.

- Am depășit problema, îi spusese psihologului. Am trecut peste ce a declanșat atacurile de panică - orice ar fi fost, deși cred că a fost un cumul de factori. Sunt perfect funcțional.

Și, în ultimele zece luni, chiar așa fusese. Atât trecuse de la ultimul său atac de panică.

Se simțise bine. Până în seara asta. Slavă Domnului că nu fusese unul grav, că fusese scurt.

Îl recunoscuse ca atare și își ghidase mintea pe tot parcursul lui. Poate că elasticul acela de la mână îl ajutase, până la urmă.

Așteptă alte cinci minute, să fie sigur că trecuse, înainte să pornească din nou mașina. O luă pe rampa

de intrare pe autostrada de vest și porni la drum fără vreo destinație precisă în minte. De fapt, mintea îi era goală, cu excepția gândurilor legate de Rennie Newton. Chirurg. Jocheu. Adolescentă ispititoare. Ucigașă.

Era posibil ca atacul său de panică să fi fost grăbit de faptul că aflase că, la șaisprezece ani, fusese încurcată cu un bărbat căsătorit. Mai mult, acesta era și asociatul de afaceri al tatălui ei, probabil mult mai în vârstă decât ea. Fusese o distrugătoare de căsnicii adolescentă.

Asta se potrivea cu portretul schițat de Crystal, de adolescentă problematică. O fată capabilă să se plimbe prin oraș cu sânii goi ar fi în stare și să se culce cu asociatul tatălui ei, să-i distrugă căsnicia și probabil să și râdă cu prietenele ei pe acest subiect.

Opinia publică majoritară din Dalton sigur că ar fi fost scandalizată de un asemenea comportament. Dacă adăugai peste asta moartea prin împușcare a asociatului de afaceri al tatălui ei, nici nu era de mirare că părinții ei o trimiseseră valvârtej la școala aceea cu internat.

Și totuși, toate acestea nu se potriveau cu femeia pe care o știa Wick. Într-adevăr, nu se văzuse cu ea decât de două ori, dar din cât o studiasse, credea că îi înțelesese destul de bine caracterul.

Departe de a fi o petrecăreață, avea o viață mondenă demnă de o călugăriță. În loc să-și pună în valoare sexualitatea, ea se ferea să fie atinsă, într-atât încât să îi spună „nu“ atunci când el dăduse să îi atingă obrazul.

Zău așa, era așa comportament de *femme fatale*?

Nu putea să le suprapună pe aceste două Rennie Newton și asta îl înnebunea, iar asta din motive care nu aveau nici o legătură cu Lozada și cu asasinarea lui Howell.

Obiectivitatea îi dispăruse de mult, iar Oren o știa foarte bine. Tocmai de aceea fostul său partener îi monitoriza acțiunile, urmărindu-l ca un afurisit de ogar.

Dar nu putea să se supere cu adevărat pe Oren.

Da, era înciudat că îl lovise atât de tare și se înșela foarte tare în ceea ce o privea pe Rennie.

Dar Oren își făcea meseria. Îl recrutase pe Wick să îl ajute cu ancheta, iar el în loc de asta o complicase.

Dintr-odată, își dădu seama că nu mersese chiar așa fără țintă pe cât crezuse. Se afla pe strada unde copilărise. Își zise că subconștientul îl adusese aici. Poate că avea nevoie să stea un pic în locul unde își avea rădăcinile, să își recalibreze perspectiva.

Opri camioneta pe stradă, în fața casei familiei lui.

O vânduse după ce Joe fusese ucis. I s-ar fi părut un sacrilegiu să locuiască acolo fără Joe. Nu știa dacă soții care o cumpăraseră de la el mai locuiau și acum în ea sau ajunsese în mâinile altcuiva de atunci, dar proprietarii actuali erau clar niște oameni gospodari. Chiar și pe întuneric își putea da seama că totul era bine întreținut.

Iarba Sfântului Augustin era cosită atent, tufișurile erau tunse ordonat. Obloanele fuseseră vopsite într-o altă culoare, dar credea că mamei lui i-ar fi plăcut. Rondul ei de trandafiri din partea dinspre răsărit era încă acolo, plin de flori.

Parcă-l și auzea pe tatăl lui:

- Ar trebui să vă fie rușine obrazului, băieți.

- Da, domnule.

- Da, domnule.

- Mama voastră se mândrește cu trandafirii ăia, știți bine.

- A fost un accident, mormăise Wick.

- Dar v-a rugat clar să nu vă jucați cu mingea lângă rondul ei cu trandafiri, nu?

Wick se dusesese să prindă o pasă aruncată de fratele său mai mare. Mingea de fotbal nimerise în trandafiri - și Wick cu ea. Agitându-se să iasă dintre plante, rupsesse crengile mai multora, la nivelul solului. Mama lui izbucnise în plâns când văzuse acele pagube imposibil

de reparat. Când tatăl lor se întorsese de la serviciu, îi luase la rost.

- De acum încolo, jucați fotbal doar pe terenul viran de pe marginea străzii.

- Sunt furnici roșii acolo, tati, spusese Wick.

- Taci odată din gură! îl certase Joe printre dinți.

- Nu-mi spune tu mie să tac! Nu ești șeful meu! Și nu ești nici Joe Namath. Dacă n-ai fi aruncat mingea aia a dracului...

- Wick!

Când tatăl lor folosea tonul acela, el și Joe știau că, dacă aveau puțină minte, nu trebuiau să mai spună nimic.

- Weekendul ăsta voi doi o să faceți curat în garaj și-o să curățați jgheburile. Nu aveți voie să invitați prieteni pe-aici și nu puteți să mergeți nici voi nicăieri. Și dacă aud ceva proteste, certuri sau vorbe urâte, adăugase el, uitându-se direct la Wick, weekendul următor o să fie și mai rău.

Această amintire îi aduse un zâmbet pe buze lui Wick. Chiar și atunci, Joe dăduse dovadă de autocontrol și știuse când să-și țină gura, lecții pe care Wick nu și le însușise nici până acum.

Se făcuseră multe amintiri în casa aceea. Mama lui transforma toate sărbătorile și zilele de naștere în niște evenimente de proporții. În decursul anilor, avuseseră o mulțime de pisici și câini, doi hamsteri și chiar o mierlă rănită. Wick căzuse din nukul pecan din curtea din spa-te și își rupsesse mâna, iar mama lui izbucnise în plâns și-i spusese că ar fi putut să-și rupă gâtul.

În ziua în care Joe își luase prima lui mașină, îl lăsase pe Wick să stea la volan în timp ce îi arăta toate comenzile.

Organizaseră petreceri când începuse fiecare Academia, și apoi din nou când o terminaseră. Părinții lor fuseseră mândri de ei. Wick era sigur că tatăl lui îi plectisea

de moarte pe colegii lui de la Bell Helicopter cu povești despre băieții lui, polițiștii.

Avea și amintiri triste. Ca ziua în care părinții le spusese că tatăl lor avea cancer. Deja, la momentul acela, el și Joe locuiau pe cont propriu, în două apartamente, dar veneau acasă frecvent pentru reuniuni de familie.

Stătuseră la masa din bucătărie, mâncând tort de ciocolată și regalându-i pe mama și pe tatăl lor cu povești despre munca de poliție, pe care mereu le cenzurau, astfel încât părinții lor să nu își facă prea multe griji pentru ei. Dintr-odată, tatăl lor devenise serios. Mama lor se tulburase atât de tare că trebuise să plece din încăpere, își aminti Wick.

După doi ani de văduvie, un șofer adolescent nu opri se la semafor și o izbise din plin. Cei de pe ambulanță îi spusese că murise instantaneu. La momentul respectiv, Wick se umpluse de revoltă, părându-i-se extrem de nedrept că își pierduse ambii părinți într-un interval atât de scurt.

Mai târziu, se bucurase că mama lor nu apucase să-l vadă pe primul ei născut ucis mișelește. Joe era lumina ochilor ei. Dacă n-ar fi murit în acel accident de mașină, să se vadă nevoită să-și îngroape fiul ar fi doborât-o și asta ar fi fost mult mai dureros.

Cea mai groaznică amintire a lui era legată de noaptea în care Joe îi fusese răpit.

După moartea mamei lor, se mutaseră amândoi înapoi acasă. În seara aceea avea în vizită un grup de prieteni. Era o adunare zgomotoasă, însuflețită de alcool, iar el abia auzise soneria peste melodia care urla în difuzoare. Fusese surprins să îi vadă pe Oren și pe Grace la ușa sa.

- Hei, cine a chemat caralii? E prea tare muzica?

Își amintea că-și ridicase brațele, într-un gest de predare.

- Promitem să fim cuminți, domnule polițist, doar nu ne băga la mititica.

Dar Oren nu zâmbise, iar ochii lui Grace erau uzi.

Realitatea îl izbise puternic și întrebuse imediat:

- Unde-i Joe?

Își dăduse seama care avea să fie răspunsul înainte să apuce să termine întrebarea.

Wick scoase un oftat, se mai uită o dată atent la casă, după care își ridică piciorul de pe frână și se îndepărtă încet.

- Cam atât cu Strada Amintirilor pentru seara asta, moșnege Wick.

Orașul dormea. Pe străzi nu erau mai deloc mașini. Pătrunse în parcare a motelului, se dădu jos, încuie camioneta, se duse cu pași grei până la ușa sa și intră. În cameră era un miros greu. Prea multe țigări, prea mulți clienți, prea multe mese consumate în acest spațiu. Dezinfectantul nu putea pătrunde prin toate straturile care compuneau acest miros.

Dădu drumul la aerul condiționat la putere maximă, să pună în circulație aerul stătut. Patul, trist și lăsat cum era, era ispititor, dar trebuia să facă un duș înainte.

Chiar și la această oră târzie, apa caldă se termină înainte ca el să apuce să se săpunească suficient, dar Wick nu se grăbi deloc. Lăsa apa rece să îi curgă peste față și cap mult timp, curățându-se de urmele atacului de panică. În plus, începuseră să îi placă dușurile reci, și era chiar convenabil. Se părea că el nu putea să aibă nicăieri apă caldă din belșug.

De cum închise robinetul, auzi zgomot în dormitor.

- Naiba să dea, mormăi el.

Camerista aia parcă era dotată și cu radar. Dar era de-a dreptul ridicol! Era... Se uită la ceasul de la mână. Patru și douăzeci și trei de minute. Avea să o reclame sigur la director.

Furios, înșfăcă un prosop de pe suport și îl înfășură în jurul soldurilor, după care trase tare de ușă și dădu buzna în cameră.

Era întinsă pe patul lui, cu fața în sus. Literele argintii de pe tricou scânteiau în lumina veiozei de pe noptieră. Aceasta se reflecta în ochii deschiși, afundându-se parcă în cele două găuri mici și curate din fruntea ei.

Wick simți o mișcare în spatele lui, dar nu avu timp să reacționeze până un antebraț ca de oțel i se apăsă pe gât, chiar pe măruul lui Adam. Încasă un pumn tare în spate, chiar deasupra taliei. Urechile îi țiuiră și camera începu să îi danseze în fața ochilor.

- Tu ești vinovat pentru ce i s-a întâmplat, Threadgill. Gândește-te la asta în timp ce-ți dai ultima suflare.

Locul unde nimerise pumnul acela începu să îl doară groaznic, dar senzația îi declanșă instantaneu reflexele condiționate. Încercă să îndepărteze brațul care îl ținea de gât. În același timp, împinse cu cotul în spate. Nimeri în coastele atacatorului său, dar nu cu o forță semnificativă. Repetă aceste mișcări și încercă să nimerească cu călcâiul în rotula bărbatului din spatele său. Sau așa crezu el. Voia să-l nimerească. Încercă, dar nu fu prea sigur că îi reușise manevra.

O, Doamne, nu-și dăduse seama că era într-o condiție fizică atât de proastă. Sau atacul de panică fusese mai grav decât crezuse el? Îl lăsase la fel de neputincios ca un pisoi abia fătat.

- Domnule Threadgill?

Numele său răsună de undeva de peste o distanță goală. Fu urmat de mai multe ciocănituri.

- Băga-mi-aș!

Brațul de pe gâtul lui se retrase. În momentul acelea, genunchii lui Wick se înmuiară și acesta se prăvăli, prăbușindu-se greu pe mocheta urât mirositoare. Durerea îi ricoșă în craniu. Dumnezeu mare, cât de tare durea!

Leșinul se instalează ca o pâclă densă. Îi simți apropierea și îl primi cu brațele deschise.

Rennie intră grăbită din parcare pentru doctori în secția de Urgențe.

- Numărul trei, doamnă doctor Newton.

Ea își aruncă poșeta de umăr către asistenta de la recepție.

- Ai grijă de asta pentru mine, te rog.

Porni în fugă pe coridor. Era mare agitație în Sala Trei, mulți angajați, toți ocupați. O asistentă o aștepta cu un halat de hârtie, pregătit pentru ea. Își băgă brațele în mânecile halatului de unică folosință și își puse o pereche de mănuși din latex. În timp ce-și potrivea o pereche de ochelari de protecție transparenți peste ochi, îi spuse:

- Puneți-mă la curent.

Rezidentul de la Urgențe îi spuse:

- Bărbat de patruzeci și unu de ani, plagă prin înjunghiere în spate, partea dreaptă, jos. Arma încă împlântată în corp, până la mâner.

- În rinichi?

- Aproape sigur.

- Tensiunea a scăzut la opt, rosti o asistentă.

Alte asistente și un stagiar îi dădură și alte informații vitale, de la locurile unde își făceau treaba. Pacientul fusese intubat. I se făcea transfuzie cu sânge grupa 0 cu Rh negativ și i se administra soluție Ringer Lactat printr-o perfuzie. Fusese întors pe o parte, pentru ca ea să poată cerceta plaga. Mânerul a ceea ce părea a fi o șurubelniță ieșea din ea.

- I se umflă burta. Cavitata abdominală este plină de sânge.

Rennie se uită și ea și decise că nu era nevoie să facă un lavaj peritoneal sau o tomografie. Pacientul avea hemoragie internă.

- Tensiunea arterială e în scădere, doctore.

Rennie asimilă avalanșa de informații în nici treizeci de secunde de la intrarea în sală. O asistentă puse în furcă receptorul unui telefon fixat pe perete și strigă peste vacarmul general:

- Sala de operații e pregătită.

Rennie zise:

- Haideți să mergem.

În secunda în care se întoarse, privirea i se opri o fracțiune de secundă peste fața pacientului. Tipătul ei nearticulat îi făcu pe cei care se agitau în jurul tărgii să se oprească pentru câteva clipe.

- Doamnă doctor Newton?

- Sunteți bine?

Dând afirmativ din cap, Rennie le răspunse aspru:

- Haideți să ne punem în mișcare.

Dar nimeni nu schiță nici un gest.

- Acum!

Așa reuși să îi mobilizeze. Targa fu scoasă pe roți pe coridor. Rennie alerga pe lângă ea. O asistentă le chema-se ascensorul și îl ținea ocupat până urcau.

Aproape că ajunseseră la el când cineva îi strigă numele.

- Stați puțin!

Rennie se opri și se întoarse. Detectivul Wesley alerga către ea.

- Nu acum, domnule detectiv. Am o urgență de care trebuie să mă ocup.

- Nu-l operați pe Wick.

- Ei, ba bine că nu!

- Nu-l operați dumneavoastră.

- Asta mi-e meseria.

- Nu și când vine vorba de Wick.

Targa fusese împinsă în cabina liftului. Rennie le făcu semn celor din echipa de urgențe să urce către blocul operator.

- Vin și eu imediat.

Ușile ascensorului se închiseră. Ea se întoarse din nou către Wesley.

- E în stare de șoc și ar putea să moară. Repede. Înțelegeți asta?

- Doctorul Sugarman e în drum spre spital. O să ajungă aici în cinci minute.

- Îmi pare rău, dar nu avem timp de pierdut, detectiv. În plus, sunt un chirurg mai bun decât Sugarman și am mai multă experiență în intervențiile de urgență. Un pacient are nevoie de mine și nici într-o mie de ani n-o să vă las să mă opriți să-i salvez viața.

Îi susținu privirea fixă preț de zece secunde, după care se răsuci și porni în grabă către ascensorul care fusese trimis înapoi după ea.

- Fetele sunt bine? Ești sigură?

- Oren, m-ai mai întrebat asta și acum zece minute. Am sunat acasă. Sunt bine.

Luă mâna lui Grace și îi masă ușor dosul palmei.

- Îmi pare rău.

- Nu-i nici o problemă.

Grace își trecu brațul peste umerii lui.

- Polițista pe care ai trimis-o la noi le făcea micul dejun. Un alt polițist ținea casa sub supraveghere. Sunt bine.

Îi masă mușchii gâtului.

- Tu... nu-s așa sigură că ești.

- Sunt bine.

Se ridică brusc de pe canapeaua din camera de așteptare.

- Ce-o dura atât? E în operație de ore întregi.

- Țsta ar putea fi semn bun.

- Dar ce...?

- Sunteți detectivul Wesley?

Oren se răsuci imediat. O asistentă într-o uniformă verde se apropie de el.

- Doamna doctor Newton m-a trimis să vă spun că ar trebui să iasă în câteva minute. Vă roagă să o așteptați.

- Și Wick? Pacientul? El cum e?

- Doamna doctor Newton o să iasă în scurt timp.

Îi întoarse spatele și se întoarse în zona interzisă de după ușa dublă.

Grace întinse mâna și îl trase pe Oren înapoi pe canapea, lângă ea. Acesta își acoperi chipul cu palmele.

- A murit, altfel ne-ar fi spus ceva.

- Nu ne-a spus nimic pentru că nu este treaba ei să facă asta.

- A murit, o simt.

- E puternic ca un taur, Oren.

- E fix cum a pățit Joe.

- Nu, nu e același lucru.

- Singura diferență e că atunci când l-am găsit pe Joe, era deja mort.

- Wick nu e Joe. Nu e aceeași situație.

- N-am fost lângă Joe când a avut nevoie de mine și n-am fost nici lângă Wick.

- Nu ești răspunzător pentru ce li s-a întâmplat nici unuia, nici altuia.

- Dacă Wick a murit...

- Nu e cazul.

- Dacă a murit, Grace, înseamnă că l-am dezamăgit pe Joe. S-ar fi așteptat de la mine să am grijă de fratele lui. Să nu-l scap din ochi. Să-l apăr de așa ceva.

- Oren, termină! Nu-ți face una ca asta. Nu poți să te consideri vinovat pentru ce s-a întâmplat!

- Dar sunt vinovat. Dacă n-aș fi intervenit eu, Wick ar fi fost în continuare în Galveston. În siguranță. Nu înjunghiat mortal în camera aia mizerabilă de motel. Glasul i se frânse sub imperiul emoției. M-a întrebat dacă poliția nu putea să-i ofere altceva mai bun decât maghernița aia. I-am zis să termine cu văicărelile, că dormise și-n locuri mai rele și că acolo era mult mai bine decât în cocioaba în care trăise mult timp. Dumnezeu mare, Grace, eu nu mai pot să suport! Jur că nu mai pot!

- Wick n-a murit.

- De unde știi?

Grace îi zâmbi cu blândețe.

- Pentru că este un om prea dificil ca să moară el așa ușor.

Oren ar fi vrut să o creadă, însă Grace era psihoterapeut de profesie. Cu asta se ocupa zi de zi, de dimineața până seara. Își câștiga traiul din faptul că știa ce să zică de bine în situații rele. Și totuși, chiar dacă vorbele ei nu erau decât platitudini, se bucura că era aici, lângă el, spunându-i lucrurile pe care voia și pe care avea nevoie să le audă.

Mai trecură alte douăsprezece minute până ce doctorița Newton își făcu intrarea pe ușa dublă. Nu arăta deloc încurajator. Arăta ca un soldat hârșit care pierduse o bătălie.

Își pusese un halat, dar acesta nu putea ascunde tunică plină de pete de sânge a costumului de chirurg. De sub bonetă îi ieșeau șuvițe umede de sudoare. Ochii îi erau încadrați de cearcăne și arăta de parcă nu i-ar fi picat rău o masă-două.

Nu le prelungi tensiunea în care se aflau. Până să ajungă la ei, spuse:

- A supraviețuit intervenției.

Oren expiră parcă din străfundurile sufletului și o îmbrățișă strâns pe Grace. Aceasta își lipi fața de chipul lui și rosti în șoaptă o rugăciune de mulțumire. Se ținură așa pentru câteva momente bune. Într-un final, Oren îi dădu drumul lui Grace și se șterse la ochi.

Aceasta îi întinse mâna doctoriței.

- Eu sunt Grace Wesley.

- Rennie Newton.

- Mulțumim, doamnă doctor Newton.

După ce femeile dădură mâna, doctorița Newton îi întinse lui Oren o pungă din plastic în care se afla o șurubelniță în cruce plină de sânge.

- Doar eu am atins-o.

Apoi își îndesă mâinile în buzunarele halatului și trecu direct la subiect:

- Plaga era profundă. Masa solidă a rinichiului drept fusese străpunsă. Organul a fost suturat și ar trebui să se vindece fără vreun efect advers asupra sistemului său renal. A suferit și ceva leziuni musculare. Am apelat la specialistul nostru ortoped. Acesta a făcut o treabă extraordinară în reatașarea fibrelor musculare. O să fie disponibil mai târziu în cursul zilei de astăzi, dacă doriți să discutați cu el.

- A pierdut o groază de sânge, rosti Oren.

Rennie dădu aprobator din cap.

- De cum am identificat cauza principală a hemoragiei - o arteră secționată -, am putut să refac circulația normală a sângelui către rinichi. Din fericire, am putut să intervenim în timp util. Altfel, ar fi fost nevoie să extirpăm organul sau ar fi decedat din cauza hemoragiei.

Dacă l-ar fi așteptat pe Sugarman, ar fi putut să nu supraviețuiască. Asta îi spunea, de fapt.

Oren o întrebă dacă puteau să intre la el.

- Chiar acum, dacă vreți. Veniți cu mine.

Se întoarse, iar cei doi soți îl urmară. Probabil că Grace simțise animozitatea subtilă dintre ei. Îi adresă o privire întrebătoare și rosti fără sonor „Care-i treaba?”

Oren dădu negativ din cap. Mai târziu avea să îi explice detaliile complexe ale situației. De cum avea să o facă, Grace va înțelege de ce discuția sa cu doctorița era politicoasă, dar tensionată.

Rennie îi conduse prin două uși duble automate în salonul de Terapie intensivă de la Chirurgie.

- E încă sub efectul unui anestezic puternic și trebuie să vă avertizez din capul locului că nu arată foarte bine.

- A pățit ceva la față.

- A căzut și s-a izbit cu ea în plin de podea.

Doctorița Newton se opri și se uită la el peste umăr, cu ochi mari, lăsând la vedere mai multă simțire decât în tot timpul pe care îl petrecuse până acum cu ea.

- A fost atacat din spate, explică el.

- Din câte se pare, cel care l-a atacat i-a dat drumul, Wick s-a lăsat moale și s-a prăbușit greoi pe podea, cu fața în jos. Așa l-au găsit asistenții de pe ambulanță.

Oren era prea rușinat să le spună că el era cel responsabil pentru rana deschisă din bărbia lui Wick.

- Ortopedul i-a făcut radiografie la oasele feței, spuse Rennie. Nu are fractură de pomete, dar e... în fine, o să vedeți cum e.

Le făcu semn să intre în una dintre rezerve. Grace, care era mai vitează decât el, se duse direct la pat, se uită o clipă la Wick și începu să plângă.

Oren rămase în urmă, dar putea vedea destul de bine. Prima lui reacție fu să scoată o înjurătură printre dinți.

Wick zăcea pe partea stângă, susținut în această poziție de o pernă lungă, specială. Partea dreaptă a feței, cea care se putea vedea, era atât de umflată și de învinețită că abia dacă mai putea fi recunoscut. Avea ambii ochi închiși, dar n-ar fi putut să-l deschidă pe cel drept nici dacă ar fi vrut - atât era de umflat. Avea un furtunaș de oxigen lipit de buze. Rana de la bărbie părea nesemnificativă în comparație cu celelalte răni, dar aceasta fu cea care îl făcu pe Oren să se strâmbe.

- Îi administrăm antibiotic prin perfuzie pentru a evita o infecție, deși nu există nici un semn că ar avea vreo perforație a colonului, ceea ce i-ar fi complicat starea considerabil, le explică doctorița Newton pe un ton care părea din nou mecanic și detașat. I s-a pus un cateter. Inițial avea sânge în urină, dar între timp a dispărut.

- Asta e un semn bun, nu? întrebă Grace.

- Clar. Are inima puternică, pulsul stabil. Îi monitorizăm îndeaproape tensiunea arterială. O să-l deconectăm de la aparatul care îl ajută să respire de cum o să își recapete cunoștința. Evident, i se vor administra calmante pentru dureri. Starea sa fizică bună l-au ajutat

să supraviețuiască și îl va ajuta și să se recupereze. O să rămână la Terapie intensivă pentru câteva zile și voi continua să îl țin sub o observație atentă, dar prognosticul e unul bun.

Cei trei rămaseră acolo, privindu-l în tăcere preț de câteva minute, după care doctorița Newton le făcu semn să iasă.

- Există vreo persoană care ar trebui anunțată? Membri ai familiei? Nu am știut dacă trebuia să sunăm pe cineva...

- Wick nu e căsătorit, rosti Grace, răspunzând înainte ca Oren să apuce să deschidă gura. Nu are rude în viață.

Mâinile doctoriței Newton dispărură din nou în buzunarele halatului, adânc, ca și cum aceasta ar fi încercat să destrame cu pumnii cusăturile din partea de jos.

- Înțeleg...

- Putem să facem ceva pentru el?

Rennie îi adresă lui Grace un zâmbet slab.

- În momentul de față, nu. Când va fi externat, o să aibă nevoie să stea cineva cu el cel puțin o săptămână. O să fie nevoie să stea mult la pat. Până atunci, asistentele noastre, care sunt foarte pricepute, vor avea grijă de el foarte bine. De mâine după-amiază o să îi permit să aibă vizitatori, dar o perioadă limitată de timp.

Oren spuse:

- Din păcate, doamnă doctor Newton, eu nu pot să-i permit să aibă vizitatori. A fost victima unei infracțiuni. Și e și martor-cheie.

- La ce?

- La o crimă.

capitolul 17

- O tânără era în camera lui Wick atunci când a fost atacat, spuse Wesley. A fost găsită moartă.

Rennie își controlează trăsăturile, să nu trădeze nici o reacție. Nu fu deloc ușor. Neavând încredere că-și putea stăpâni și vocea, se mulțumi doar să dea aprobator din cap.

– Echipa de analiză a locului crimei cercetează camera în momentul de față. Camerista de la motel, care fusese o pacoste pentru el până în dimineața asta, i-a salvat viața. A intrat în camera lui Wick cu cheia ei. Dacă nu l-ar fi întrerupt atunci, ar fi murit și Wick.

– A văzut cine l-a înjunghiat?

Oren dădu negativ din cap.

– Fereastra de la baie a fost lăsată deschisă. Credem că a ieșit pe acolo chiar înainte ca ea să intre. Camerista a bătut la ușă înainte, așa că s-a speriat și a fugit.

– Așa că nu vă poate da o descriere.

– Din păcate, nu. Iar camerele de motel sunt un coșmar pentru prelevat dovezi fizice, pentru că sute de oameni au trecut prin ele în decursul timpului.

– Urme de pași afară, lângă fereastră?

– Fereastra dă spre o alee asfaltată. Deocamdată, nu avem nici o probă. Dar să sperăm că tehnicienii noștri vor găsi ceva folositor.

– Dar aia? rosti ea, arătând către șurubelnița din pungă.

– O să o analizăm, poate se poate preleva vreo probă.

Rennie ar fi vrut să îl întrebe dacă avea ceva suspecti, dar îi era teamă de răspunsul pe care ar fi putut să îl primească.

– De cum o să se trezească Wick, o să am nevoie să îl interoghez, să văd ce știe, zise Oren.

– Înțeleg, dar țineți cont că noaptea trecută s-a luptat să rămână în viață. O să aibă nevoie de odihnă. Nu vreau să-mi tulburați pacientul.

– N-aș face nimic să pun în pericol recuperarea lui Wick, răspunse el, iritat.

- O să am încredere că n-o să faceți. Acum trebuie să mă retrag. Am altă intervenție programată în jumătate de oră.

- Dar păreți extenuată! exclamă Grace.

- Nu-mi trebuie decât ceva de mâncare.

Îi zâmbi lui Grace Wesley, pe care o simpatiză imediat, după care își aținti din nou privirea asupra detectivului.

- Evident, dumneavoastră și domnul Threadgill aveți o relație care trece de cea profesională.

- Suntem prieteni. Practic, face parte din familia mea.

- Atunci o să las vorbă la asistentele de la Terapie intensivă ca, dacă sunați, să vă poată da vești despre evoluția stării sale.

- V-aș fi recunoscător pentru asta. Mulțumesc.

- Cu plăcere.

Grace Wesley îi mulțumi din nou că îi salvase viața lui Wick.

Detectivul rosti un scurt „Ținem legătura“, după care apăsă butonul de coborâre al liftului.

Rennie intră din nou în rezerva lui Wick și o întrebă pe asistentă dacă dăduse vreun semn că și-ar recăpăta cunoștința.

- A gemut de câteva ori, doamnă doctor. Atâta tot.

- Te rog, dă-mi mesaj pe pager când se trezește. O să fiu în sala de operații, dar vreau să aflu de cum își recapătă cunoștința.

- Bineînțeles, doamnă doctor.

Înainte să plece, își privi pacientul, dar își înfrână impulsul de a-i da o șuviță rebelă de păr de pe frunte.

Făcu duș în vestiar și își puse o uniformă nouă, după care se duse la cantina de la parter. Luă micul dejun, omletă, pâine prăjită și suc de portocale, dar își goli farfuria doar pentru că avea nevoie de hrană pentru a avea energie, nu pentru că avea poftă sau a savura gustul mâncării.

Întoarsă la etajul unde se afla Chirurgia, trecu în revistă fișele următoarei paciente și discută câteva minute cu ea.

- Atât eu, cât și oncologul dumneavoastră suntem de părere că tumora e localizată. De cum vom extirpa bucata respectivă de colon, prognosticul dumneavoastră ulterior e foarte bun.

Femeia îi mulțumi, amețită, în timp ce anestezistul îi injecta sedativul puternic în perfuzie.

Rennie se spală metodic, pregătindu-se pentru operație. Se simțea bine ocupându-se de o sarcină care îi era familiară, care făcea parte din rutina ei.

Viața ei atent organizată îi scăpase de sub control. De când auzise de asasinarea lui Lee, de când trandafirii aceia apăruseră în camera ei de zi, nimic nu mai fusese în ordine.

Totuși, își spuse în timp ce-și freca necruțător pielea dintre degete, putea să recapete acest control. Tot ce trebuia să facă era să se concentreze asupra muncii. Munca era mecanismul ei de gestionare a vieții sale. Dacă își controla activitatea profesională, își controla și viața.

În sala de operație, tocmai tăia țesutul adipos de pe abdomenul pacientei când chirurgul rezident care o asista îi spuse:

- Am auzit că ai avut ceva agitație pe-aici, de dimineață.

- Doctor Newton a noastră e o adevărată eroină, rosti tehniciana care asigura materialele pentru operație.

Rennie, a cărei minte era concentrată asupra intervenției, întrebă absentă:

- Despre ce vorbești?

- A fost la știri pe toate posturile de dimineață.

Rennie îi aruncă o privire scurtă anestezistului, care îi răspunsese de pe scăunelul său, de dincolo de pacientă.

- Ce a fost la știri?

- Cum i-ai salvat viața polițistului.

Rezidentul spuse:

- Fratele lui Threadgill a murit la datorie acum câțiva ani. Tu l-ai salvat de la aceeași soartă.

- Numai că Threadgill nu era în timpul serviciului la momentul în care s-a produs atacul, completă una dintre asistentele care erau prezente prin rotație în timpul intervenției.

- Nu știu nimic despre el, rosti Rennie, pe un ton detașat. Aspirare, te rog. Am venit la un caz urgent, atâta tot.

- Din ce spuneau la știri, fata nu a mai putut fi ajutată, remarcă anestezistul.

Rezidentul, vorbăreț din fire, preluă subiectul din zbor:

- Am auzit direct de la paramedicii care s-au prezentat la fața locului după apelul la 911 că a fost găsită în patul polițistului. Din câte se pare, persoana care l-a atacat pe Threadgill a omorât-o mai întâi pe ea.

- Să fi fost vreun iubit gelos?

- Sau soț.

- Posibil. La cum au pus ei lucrurile cap la cap, Threadgill era la duș.

- Eu, unul, interveni rezidentul, mai întâi fumez o țigară. Apoi dușul. Tu cum faci, Betts? Tu fumezi după ce faci sex?

- Nu știu, răspunse asistenta de serviciu. N-am fost atentă dacă scot fum sau nu.

Toți cei din sală izbucniră în râs.

Tehniciana mișcă din sprâncene pe deasupra măștii.

- Dacă polițistul ăsta seamănă cât de cât cu poza pe care au dat-o în ziar, aș zice că fata aia a murit cu un zâmbet pe față.

- Am putea să ne concentrăm asupra operației, vă rog? rosti Rennie, nemaisuportând. Cât e tensiunea arterială?

Anestezistul îi răspunse pe un ton discret, profesionist. Tonul iritat al lui Rennie pusese capăt glumelor.

Aceasta își ținea capul în jos, concentrându-și mintea asupra intervenției. Totuși, când pagerul ei scoase un ciripit, o rugă pe asistentă să verifice mesajul primit.

– De la Terapie intensivă de la Chirurgie, doamnă doctor Newton.

– Ai putea să suni acolo, te rog?

Ascultă atent ce discuta asistenta la telefon.

– Bine, o să-i spun.

Închise telefonul.

– Threadgill se trezește.

– Mulțumesc.

Deși simțea cum ceilalți ridicară din sprâncene pe deasupra măștilor chirurgicale, nimeni nu îndrăzni să comenteze.

Din momentul respectiv, discuțiile se limitară la intervenția pe care o făceau.

Într-un final, Rennie își retrase mâinile și îi făcu semn din cap chirurgului care o asista să taie ultimul fir de sutură internă. Palpă zona cu degetul înmănușat, să se asigure că toate suturile erau rezistente.

– Arată bine.

– Perfect, rosti el. Excelentă operație, doctor Newton.

– Mulțumesc. Ai putea să închizi în locul meu?

– Dorința-ți mi-e poruncă.

– Mulțumesc. Bravo tuturor.

Își trase mânușile însângerate și ieși pe ușa batantă, știind că, imediat ce avea să iasă, avea să devină subiectul speculațiilor celorlalți. „Să facă o mie și-o sută de scenarii“, își zise ea.

Relată rezultatul satisfăcător al intervenției rudelor neliniștite ale pacientei, după care se duse în grabă în vestiar, mai făcu un duș și ajunse la Terapie intensivă chiar când asistenta îl îndemna pe Wick să tușească, pentru a-și scoate tubul de oxigen. Acesta avea aceeași senzație de sufocare ca toți pacienții, dar într-un final reuși să scape de tub.

- Ei, n-a fost așa rău, nu-i așa domnule Threadgill? V-ați descurcat de minune!

Wick mișcă din buze, dar asistenta nu-l putu auzi, așa că se aplecă mai aproape. Când se îndreptă, chicotea amuzată.

- Ce-a zis? întrebă Rennie.

- A zis „Să ți-o trag“.

- Nu trebuie să tolerezi asemenea limbaj din partea lui.

- Nu vă faceți probleme, doamnă doctor. Am un soț și patru băieți.

Rennie îi luă locul lângă patul lui Wick.

- Wick, știi unde ești?

Acesta mormăi un răspuns neinteligibil. Își lipi ventuza stetoscopului de pieptul lui și ascultă preț de câteva momente.

- Evoluezi bine.

- Sete.

- Ce-ai zice de niște fulgi de gheață?

Se uită către asistentă, care dădu aprobator din cap și se duse să-i aducă.

- O să începem să-ți dăm fulgi de gheață, Wick. Nu vreau să bei nimic încă, ți s-ar face greață.

Bărbatul mormăi din nou și se chinuia să își deschidă ochiul drept, fără să-și dea seama că stătea închis pentru că era umflat. Avea să fie amețit și dezorientat câteva ore bune.

- Cum stai cu durerea, Wick? Pot să-ți măresc doza medicației pentru durere.

Wick îngăimă altceva ce ea nu putu înțelege.

- O să interpretez asta ca pe un da.

Asistenta se întoarse cu un pahar cu gheață zdrobită și o lingură de plastic.

- Dă-i câteva linguri de câte ori se trezește.

Făcu mențiunile necesare pe fișa lui. Înainte să plece, spuse:

- O să fiu fie aici, fie la cabinet. Dă-mi mesaj pe pager dacă apare vreo modificare în starea lui.

- Sigur. O, doamnă doctor, cred că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Rennie se întoarce lângă patul lui Wick. Acesta bâjbâi după mâna ei. În ciuda branulei lipite pe dosul palmei sale, o strânse surprinzător de tare. Rennie se aplecă, astfel încât fața să îi fie mai aproape de a lui.

- Ce e, Wick?

Acesta îi spuse în șoaptă un singur cuvânt:

- Lozada.

Detectivul Wesley se încruntă la ea de după biroul său plin de hârtii.

- Altceva?

- Doar atât. „Lozada“, repetă Rennie.

- Când a fost asta?

- Azi, cam pe la amiază.

- Și-mi spuneți abia acum?

- A trebuit să mă lămuresc mai întâi.

- Ce să lămuriți?

Ceilalți angajați ai Departamentului de Investigații Criminale păreau să-și vadă de treaba lor, dar Rennie era conștientă că era obiectul curiozității lor.

- Avem unde să discutăm între patru ochi?

Wesley ridică din umeri și îi făcu semn să îl urmeze. O conduse în aceeași cameră în care fusese filmat interogatoriul. Se așezară pe aceleași locuri ca atunci. Lui Rennie nu îi prea plăcea impresia pe care bănuia că voia să o lase detectivul Wesley, că era din nou într-o postură defensivă, dar nu spuse nimic. În loc de asta, reluă discuția imediat.

- Ar putea să însemne asta că Lozada a fost cel care l-a atacat pe Wick noaptea trecută?

- Ooo, chiar credeți una ca asta?

Rennie își simții obrajii înfierbântându-i-se.

- Din câte se pare, asta nu e o informație nouă pentru dumneavoastră.

- Nicidecum, doamnă doctor.

- Pot să vă pun o întrebare?

Wesley ridică din umeri, cu un aer indiferent.

- Ce anume din persoana mea vă face să mă antipatizați?

Detectivul își schimbă poziția pe scaun.

- Nimic.

- Asta nu-i adevărat. M-ați antipatizat din prima clipă. De ce?

- Ce-ar fi să-mi spuneți ce vă apasă, doamnă doctor Newton? Ce ați „lămurit” în după-amiaza asta?

- În ziua în care a avut loc înmormântarea lui Lee Howell, am primit un buchet de trandafiri. Acesta a fost cartonașul prins în el.

Deschise poșeta și scoase o pungă din plastic în care pusese un cartonaș mic, alb.

Era a doua probă pe care o luase astăzi, deși încerca să nu se gândească la faptul că fusese nevoită să smulgă șurubelnița aceea din spatele lui Wick.

Wesley luă punguța din mână ei, se uită la cartonaș și citi textul imprimat, dispus pe un singur rând, dar reacția sa nu fu cea pe care o anticipase Rennie.

De fapt, nu reacționează deloc. Expresia îi rămase neschimbată.

- Din câte se pare, nici asta nu vă surprinde.

- N-am știut că a fost primit împreună cu un buchet de trandafiri care v-au fost trimiși în ziua funeraliilor lui Howell.

- Dar recunoașteți cartonașul, nu? Cum e posibil? A fost...

Se opri și se uită îngrozită la el.

- Nu v-ați mulțumit cu a-mi supraveghea casa - ați căutat prin ea. Așa e, nu?

- Nu eu.

Rennie se lăsă pe spătarul scaunului brusc, ca și cum ar fi fost împinsă de o mână invizibilă.

- Wick.

Wesley nu zise nimic.

Bărbia i se lăsă în piept. Se uita lung la mâinile ei, pe care nici o cremă, oricât de des aplicată, nu le putea menține hidratate, din cauza săpunului antiseptic cu care se spăla înainte de operații.

Wick fusese în casa ei, îi căutase prin sertare, îi umblase prin lucruri. Înainte sau după ce se cunoscuseră personal? se întrebă. Deși asta nu avea nici o importanță. Intimitatea îi fusese violată și, mai grav de atât, cel care făcuse asta fusese Wick.

După o tăcere de scurtă durată, dar plină de tensiune, își înalță capul și se uită direct la Wesley.

- Cartonașul e de la Lozada. A adus trandafirii personal. A intrat ilegal în casa mea și i-a lăsat să-i gălesc la întoarcere.

- De unde știți asta?

- Mi-a spus.

- V-a spus?

- M-a sunat de mai multe ori. I-am cerut să înceteze. Am insistat să mă lase în pace, dar el tot sună.

- Și ce vă spune?

- Citiți ce scrie pe cartonaș, domnule detectiv. A făcut o pasiune pentru mine în timpul procesului. S-a holbat mereu la mine, tot timpul cât a fost în sala de judecată. Într-atât încât a devenit observabil și stânjenitor. Din câte se pare, acum i-a intrat în cap ideea absurdă că și eu aș simți același interes romantic pentru el.

- Pentru că a fost achitat?

- Presupun. Cine știe care-i motivul? E nebun.

Oren scoase un mormăit neclar.

- Lozada e în multe feluri, dar nu și nebun.

Se uită lung la ea preț de câteva clipe.

- De ce-mi spuneți toate astea acum?

- Mă tem că el a fost cel care l-a omorât pe doctorul Howell. Cred că a aflat că Lee a fost numit șef la Chirurgie în defavoarea mea, așa că l-a omorât ca un serviciu pentru mine. Mi-a zis că a vrut să-mi întoarcă serviciul pe care i l-am făcut eu.

- Oferindu-i achitarea?

- Un juriu format din douăsprezece oameni l-a achitat.

Ridicarea sa puternică din umeri aproape că îi spuse: „Dacă așa zici tu..“

- Continuați.

- Lozada e cel care mi-a spus despre operațiunea voastră de supraveghere. Mă urmărea și el. L-a văzut pe Wick urmându-mă până acasă ieri după-amiază. Cred că Lozada a mers după el pe strada cealaltă, până la casa de unde mă țineți sub supraveghere. Și-atunci m-a sunat. L-a plăcut foarte mult să-mi spună că noul meu amic e polițist.

- Wick v-ar contrazice în acest sens.

- Ce vreți să spuneți?

- Nu contează. De ce nu ne-ați spus de Lozada aseară, când ne-ați înfruntat?

- Pentru că nu voiam să credeți ceea ce credeți.

- Respectiv?

- Că aș fi în cârdășie cu Lozada! exclamă ea. Asta credeți, nu-i așa? Credeți că l-am plătit să-l omoare pe Lee. Și acum... acum pe Wick. De-asta v-ați împotrivit să îl operez eu.

- Erați supărată pe noi. În special pe Wick.

- Deci credeți că l-am sunat pe acest asasin plătit, care întâmplător a făcut o pasiune pentru mine, și l-am pus să-l înjunghie pe Wick în spate cu o șurubelniță?

Wesley se uita la ea impasibil. Era un polițist hârșit, cu ani de experiență. Mărturisirile puteau lua multe forme. Fără îndoială, avea impresia că ea își curăța conștiința în fața lui.

- Dacă asta e bănuiala dumneavoastră, e prea absurdă să mă mai obosesc să o contest, zise ea.

- Și-atunci ce căutați aici?

- După ce Wick a rostit numele lui Lozada, totul a devenit clar. Am văzut lucrurile din perspectiva dumneavoastră. Lee primește un post pe care mi-l doream eu. E omorât. I-am spus lui Wick că nu voiam să-l mai văd niciodată. Cineva încearcă să îl omoare. Când totul s-a cristalizat în mintea mea, am venit direct aici, oprindu-mă la mine acasă doar cât să iau cartonașul.

- De ce l-ați păstrat?

- Nu sunt sigură. Trandafirii i-am aruncat la gunoi. Poate că am păstrat cartonașul pentru că am crezut că aş putea avea nevoie de... o dovadă.

- Ceea ce înseamnă că, dintru început, ați bănuir că Lozada l-a omorât pe Howell.

- Nu. Abia la câteva zile după înmormântarea lui Lee, după ce am primit trandafirii, m-a sunat Lozada prima oară. M-a întrebat dacă mi-au plăcut. Până atunci nu ştiusese cine îi trimisese.

Oren îi aruncă o privire incredulă.

- Fiți serioasă, doamnă doctor Newton.

- Jur că n-am ştiut.

- N-ați avut nici măcar o bănuială?

- Bine, posibil să fi avut. În subconştient. Nu ştiam altă persoană care ar fi putut sau care să fi vrut să intre prin efracţie în casa mea.

- Și totuși, când ați aflat că fusese Lozada, tot nu ați legătura cu mine. De ce?

- Din cauza atmosferei de la interogatoriul căruia m-ați supus în camera aceasta. Mi-era teamă că asta v-ar confirma bănuielele despre implicarea mea în acest caz.

- Aveați informații care ar fi putut duce la arestarea lui Lozada și nu le-ați dezvăluit autorităților.

- Ceea ce a fost o greșeală.

- De ce n-ați venit într-un suflet la mine fluturând cartonașul și să-mi spuneți „Cred că știu cine l-a omorât pe prietenul meu și de ce“?

- Aș fi putut să mă înșel teribil. Aș fi putut să vă îndrum investigația într-o direcție greșită și deci să vă încurc.

- Nu, nu cred că ăsta e motivul, doamnă doctor Newton. Cred că sperați că aveam să rezolvăm misterul morții doctorului Howell singuri. Fără ajutorul dumneavoastră. Nu-i așa? Ochii săi îi sondară pe ai ei. N-ați vrut ca numele dumneavoastră să fie asociat cu moartea violentă a unui om. După o pauză plină de subînțeles, adăugă: Pentru a doua oră.

- Ah!

Rennie își lăsă capul în jos din nou, dar numai pentru o clipă, după care îi înfruntă sfidătoare privirea incisivă.

- Știți de Raymond Collier.

- Câte ceva. Vreți să-mi dați mai multe detalii?

- Aveți resurse, domnule detectiv, și sunt convinsă că vă puteți folosi de ele într-un mod foarte eficient.

- Puteți să fiți sigură de asta.

Oren își împreună brațele peste piept și își înclină capul.

- Mă nedumerește ceva, totuși. Mă-ntreb cum de ați ajuns să fiți în juriul acela. Candidaților nu li s-au pus întrebări de avocații celor două părți, printre care și dacă au cazier? Nu v-au pus să jurați că o să spuneți adevărul și numai adevărul?

- Moartea lui Raymond Collier a fost un accident tragic. Nu am cazier. Și, la alegerea juriului, nimeni nu a întrebat dacă am fost implicată într-o împușcare accidentală când eram minoră.

- Chiar convenabil, nu-i așa?

Rennie se ridică în picioare.

- Văd clar că nici nu-mi apreciați, nici nu vreți ajutorul meu.

- Dimpotrivă, doamnă doctor Newton. A fost o conversație foarte edificatoare.

- O să-l arestați pe Lozada acum?

- Atunci când o să adun suficiente probe care să justifice un mandat de arestare și o punere sub acuzare.

- Cum adică „atunci când”? În dimineața asta aveam mâinile pline de singura dovadă de care aveți nevoie. Sângele lui Wick. Plus că v-am dat arma folosită.

- Care o să fie analizată foarte meticulos de cei de la laborator și în momentul de față avem mai mulți detectivi care încearcă să descopere de unde provine, dar pot să vă spun de pe acum ce vor descoperi. Vor descoperi că e veche de cel puțin zece-douăzeci de ani și că, pe când era nouă, ar fi putut fi cumpărată de la orice feronerie de pe continent și poate chiar prin alte părți ale lumii. Între momentul respectiv și cel actual, Dumnezeu știe prin câte mâini o fi trecut. N-o să poată fi pusă în legătură cu nici o persoană anume.

- Fata a fost împușcată. Cum rămâne cu pistolul folosit?

- Lăsat la locul crimei și în custodia noastră. Dar o să fie aceeași situație ca și cu șurubelnița. E ieftin, vechi și precis doar de la o distanță mică. În cazul acesta, zece sau cincisprezece centimetri. Cel care l-a folosit știa că n-o să putem să îl punem în legătură cu persoana lui. O să încercăm, dar fără nici un rezultat.

- Dar știți că a fost vorba de Lozada! exclamă ea, destul de încet. Îl poate identifica Wick.

- Poate? Nu mă îndoiesc că Wick îl suspectează. El ar fi suspectul principal în mintea tuturor. El și Wick sunt dușmani înfocați.

Dacă era să se ia după tonul lui Lozada ori de câte ori rostea numele lui Wick, și Rennie își dăduse seama de asta.

- Ce s-a întâmplat între ei?

- Asta e o chestiune polițienească.

O chestiune pe care, evident, detectivul Wesley nu voia să i-o divulge.

- Nu puteți măcar să îl aduceți la secție pe Lozada, pentru interogatoriu?

Oren scoase un hohot batjocoritor.

- Fără vreo dovadă? I-ar plăcea la nebunie una ca asta. Ar fi ca o asigurare că nu o să fie judecat pentru fapta asta. N-o să îl arestez decât dacă Wick îl poate identifica precis drept persoana care l-a atacat. Dar aproape că pot să vă promit că Wick nu l-a văzut. Și, după cum mă așteptam, camera aceea de motel e plină de dovezi microscopice care ar putea atesta prezența lui Lozada sau a oricărui dintre toți cei care au trecut pragul acelei încăperi, printre care și eu. Orice prelevăm de acolo nu o să fie probe acceptate în proces. Chiar și cele pe care le-am prelevat de pe corpul celeilalte victime, fata, nu ne sunt de nici un folos. Zeci de oameni au văzut-o având contacte fizice cu mai mulți bărbați din barul acela, printre care și Wick. I-am curățat sub unghii, dar nu am găsit decât murdărie. Nu avea nimic pe ea care să nu fi putut apărea acolo în urma unui contact obișnuit cu altă persoană.

- A fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

- Clar, dar asta nu-i tot. Avea o legătură cu Lozada, spuse Wesley. Lucra ca menajeră, îi făcea curat în apartament, și se lăuda la colegi că aveau o relație intimă.

- Și-atunci... de ce alte dovezi mai aveți nevoie?

- A, avem o groază de dovezi că venea în contact zi de zi cu hainele lui Lozada, lenjeriile sale de pat, covorul lui, toate obiectele din apartament. Astea-s mai degrabă un dezavantaj decât un avantaj. Avocatul lui nu ar trebui decât să spună că probele de pe corpul ei ar fi putut ajunge acolo oricând, și ar avea dreptate. Deci cam așa stau lucrurile cu dovezile noastre.

Îi adresa o privire ambiguă.

- Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră de ce fel de dovezi ar avea nevoie un juriu pentru a-l condamna pe Lozada, doamnă prim-jurat?

- Dar sânge pe hainele lui?

- Știți mai bine decât mine că hemoragia a fost în mare parte internă, pentru că nu a retras arma. Dacă Lozada s-a trezit cu ceva sânge pe el, ceea ce e puțin probabil, până când am obține noi un mandat, sigur ar fi distrus obiectul de îmbrăcăminte respectiv. În cazul precedent a curs ceva sânge din gâtul victimei. A reușit acuzarea să prezinte vreun obiect de-al lui Lozada murdar de sânge?

- Nu, răspunse ea. Și avocatul apărării a avut grijă ca juriul să știe asta.

Rennie rămase dusă pe gânduri câteva secunde, după care întrebă:

- Dar probe ADN? Acestea ar fi practic irefutabile. Spermă? Salivă?

Oren dădu negativ din cap.

- N-ar fi atât de neatent nici într-o mie de ani. Și, chiar dacă ar fi, el și fata ar fi putut să fie împreună mai devreme în ziua respectivă, nu neapărat în camera aceea de motel.

Nu spuse dacă găsiseră ADN-ul lui Wick pe corpul fetei, iar Rennie nu întrebă.

- Se pare că v-am irosit timpul.

Se ridică și deschise ușa, amuțind toate discuțiile din camera de dincolo de ea. Toate capetele se întoarseră către ea.

Șovăi, dar Wesley o împinse discret înainte.

- Înainte să plecați, aș vrea să vedeți ceva.

O conduse înapoi la biroul lui, de pe care luă o fotografie.

- Pe fată o chema Sally Horton. Avea douăzeci și trei de ani.

Rennie nu putu să nu întrebe.

- Wick o știa de mult? Erau prieteni?

- De vreo douăzeci de minute. Barmanul a văzut-o abordându-l și prezentându-se. Wick a plecat din barul ăla cu mine. Va trebui să îl întreb ce s-a întâmplat după aceea. Totuși, oricum ar fi evoluat lucrurile și indiferent cât de mult a petrecut ea cu Wick, lui Lozada nu i-a plăcut deloc.

Îi întinse fotografia.

Rennie privea moartea în ochi zi de zi.

Văzuse ravagiile pe care le puteau face bolile, mașinile sau armele asupra corpului omenesc. De multe ori, rănilor erau incredibile și păreau desprinse din cine știe ce film horror oribil făcut de un producător cu o imaginație bogată și bolnavă.

Se așteptase la o fotografie similară cu cele care le fuseseră arătate juraților în timpul procesului. O față umflată, limba scoasă, ochi ieșiți din orbite. Dar Sally Horton părea teafără, cu excepția a două puncte negre în frunte.

Rennie puse fotografia înapoi pe biroul lui Wesley.

- Dacă v-aș fi spus mai devreme de Lozada, poate că l-ați fi băgat la închisoare și fata asta n-ar fi fost ucisă. De-asta mi-ați arătat poza?

- De-asta, da. Dar și ca să vă avertizez.

- Știu deja că Lozada e un om periculos.

- La fel de periculos e și să vă încurcați cu Wick.

capitolul 18

Când Lozada auzise despre asta prima oară la știrile de la televizor, fusese în culmea furiei.

Cum era posibil ca Rennie să-i fi salvat viața lui Wick Threadgill după ce el se chinuise atât și se expusese atât ca să o scape de el? Femeile! N-avea să le înțeleagă nicio dată. Orice-ai face, nimic nu era de ajuns pentru ele.

Ori de câte ori era omorât un polițist, apărea la știri. Ceilalți polițiști făceau front comun. Ieșeau la iveală banderolele negre. Fotografiile cu văduva și orfanii

apăreau pe prima pagină. Publicul larg jelea ca și cum ar fi pierdut un prieten drag. Polițistul căzut la datorie era numit erou.

Totuși, dacă era să te iei după ce se spunea la televizor în dimineața aceasta, Wick Threadgill mai-mai că putea merge pe apă. Reportajele aduceau vorba de diverse cazuri de crimă pe care Threadgill le elucidase, din câte se părea de unul singur, Batman și Dick Tracy într-o singură persoană. Aproape că fusese concediat din poliție, dar acest detaliu era neglijat.

Rennie era prezentată drept chirurgul talentat care luptase vitejește să-l aducă înapoi din pragul morții. Adusese în sala de operații de la Tarrant General experiența în tratarea cazurilor de traumă pe care o acumulase în țări răvășite de război, participând în programe internaționale ca Doctori Fără Frontiere.

Lozada fusese atât de supărat de aceste relatări evidente pârținitoare încât nici măcar joaca cu scorpionii lui nu îl făcu să se simtă mai bine. Dușmanul său de moarte era ridicat în slăvi. Rennie acționa împotriva lui.

Nu se mai simțise atât de frustrat de când un paramedic îl salvase pe fratele lui mai mic, după ce el îi îndesase o mingiuță pe gât.

Fusese în dimineața de Crăciun, pe când el avea șaisprezece ani. Fratele lui avea treisprezece, dar avea mintea unui copil de doi ani. Unul dintre darurile de la Moș Crăciun fusese o minge de baseball din spumă și o bătă din plastic. Se juca cu ele sub bradul împodobit. Părinții lor erau în bucătărie, verificau dacă era gata șunca de Crăciun.

Lozada stătuse privind-și fratele timp de mai multe minute și se hotărâse că lumea sa ar fi fost mult mai bună fără el în ea. Idiotul crezuse că era un joc atunci când Lozada îi îndesase mingea din spumă în gură. Nu scosese nici un sunet. Nu opusese absolut nici o rezistență.

Viața din ochii încrezători ai fratelui său aproape că se stinsese când Lozada își auzise părinții întorcându-se

din bucătărie. Începuse să strige, cerându-le să vină repede, că fratele lui mai mic își băgase mingea în gură. Fusesse apelat numărul de urgență și puștiul scăpase cu viață. Părinții lui plânseseră, ușurați, îl ținuseră toată ziua lângă ei, tot repetându-i ce binecuvântare era în viețile lor.

Fusesse un Crăciun oribil. Chiar și șunca se arsese în cuptor.

Ironia sorții fusese că ar fi putut să nu se mai oboască încercând să-și omoare fratele. Doar șase luni mai târziu, părinții săi erau cu el în avion, în drum către Houston, unde voiau să se ducă la încă un vraci – Doamne, nu știau când să renunțe? –, când avionul lor charter se prăbușise într-o mlaștină din estul Texasului în timpul unei furtuni. Toți cei aflați la bord își pierduseră viața. Cum de dăduse norocul tocmai peste el?

Totuși, Lozada n-avea să lase problema lui Wick Threadgill în voia destinului.

În primul rând, nu voia să-și refuze satisfacția de a-i curma viața. Deja trebuise să renunțe plăcerea de a planifica totul în tihnă.

Chiar în ziua anterioară decisese să nu se grăbească și să pună la cale ceva special pentru Threadgill. Dar seara trecută înțelesese că trebuia să acționeze imediat. Nu-i plăcea absolut deloc să fie nevoit să-și accelereze planurile. Nu sorbeai dintr-un coniac Ludovic al XIII-lea ca dintr-o cutie de suc.

Era privat de timpul necesar savurării. Dar, dacă asta însemna că Threadgill avea să moară mai repede și nu mai încolo, putea să accepte asta.

Deși se confruntase cu câteva probleme tactice seara trecută, plănuiise totul repede și acționase eficient. Dansatoarea exotică aspirantă fusese ușor de momit. Îl crezuse fără să pună vreo întrebare când îi spusese că avea un prieten căruia îi plăceau partidele în trei – era dispusă?

- Dacă e la fel de chipeș ca tine, sigur!

Dăduse înapoi când venise vorba să meargă cu mașina ei, în loc de a lui, dar acceptase destul de repede când el îi spusese:

- Dacă stau să mă gândesc mai bine, hai să o lăsăm baltă.

Știa unde era cazat Threadgill. Era o magherniță unde Poliția Fort Worth își ascundea de obicei martorii plătiți de la procese, angajații aflați în delegații, noii recruți și așa mai departe. Ca să se asigure, nu trebuise să facă altceva decât să dea un telefon și să ceară să i se facă legătura în camera lui Wick Threadgill.

Închisese când telefonul încă suna, dar îi confirmase deja faptul că Threadgill locuia acolo.

O pusese pe Sally să parcheze în parcare a unui supermarket aflat la două străzi de motel și parcurseseră restul distanței pe jos. Când ea întrebasese de ce, îi spusese că voia să-i facă o surpriză prietenului său. Ea îl crezuse.

Camioneta lui Wick era parcată în fața camerei 121. Lozada trecuse în revistă rapid restul parcării, să se asigure că nu mai era nimeni prin zonă. Cele mai multe dintre camere erau cufundate în întuneric. Puținele în care lumina era încă aprinsă aveau draperiile trase.

Îi făcuse semn fetei să înainteze.

- Intră tu prima. Vreau să te vadă pe tine când deschide ușa.

Sally bătuse la ușă, dar după ce așteptase câteva secunde, își lipise urechea de ușă.

- Cred că se aude dușul.

Fusese impresionată când Lozada păcălise încuietorea folosindu-și cardul de credit. Făcându-i semn să nu facă nici un zgomot, o ghidase înăuntru și îi spusese să se întindă pe pat. Sally îi făcuse pe plac și tocmai își reprima un acces de chicoteli când o împușcase de două ori în frunte. Se gândise să-i taie și limba, așa cum îi promisese că avea să facă dacă vorbea despre el, dar

ar fi făcut prea multă mizerie. În plus, în momentul acela auzise robinetul de la duș închizându-se.

Privind lucrurile din perspectiva momentului prezent, era convins că ar fi trebuit să folosească pistolul cu amortizor și pentru Wick. Un glonț în ureche când ieșea din baie, altul între ochi, ca să se asigure. Dar unde mai era distracția? Voise ca Wick să aibă timp să își dea seama că urma să moară.

Pe de altă parte, șurubelnița fusese o alegere bună. O găsisese într-o cutie de scule vechi, în magazia din spatele atelierului său de reparat televizoare.

Practică, ruginită, veche, imposibil de urmărit.

Un alt lucru pe care l-ar face altfel: L-ar fi înjunghiat în așa fel încât să moară sigur, nu doar așa, de plăcere.

În loc să-l înjunghie în inimă, ca să moară instantaneu, așa cum procedase cu Howell, voise să se joace un pic cu Threadgill. Asta se dovedise a fi fost o decizie neinspirată. Nu avusese timp să termine treaba, din cauza cameristei de la motel. Cine Dumnezeu face curat în camere la 4 și jumătate dimineața?

Până când aceasta sunase la 911, el ajunsese deja înapoi la supermarket. Luase mașina lui Sally până la locul unde schimbaseră autovehiculele. O lăsase cu cheia în contact, se urcase la volanul SUV-ului lui și îl parcase într-un garaj imposibil de identificat, după care intrase în cafeneaua hotelului, să ia micul dejun. Sorbea din ultima ceașcă de cafea când primele relatări despre crimă apăruseră la știrile de dimineață de pe diferitele posturi.

Atâta muncă și zero rezultate, își spunea acum.

Nemernicul nu murise. Iar Rennie îl ajutase să scape cu viață. De ce? De ce îl salvase?

Fusese extrem de supărată pe el. Îi spusese că nu voia să-l mai vadă niciodată.

Îl ura.

Sau... chiar așa era?

Rămase în apartamentul lui toată ziua, prea iritat să iasă în oraș. Apelă numărul mesageriei sale vocale ultrasecrete și descoperi că avea un mesaj cum că avea un contract, dacă dorea. Era vorba de ceva atât de important pentru client că Lozada putea hotărî el ce sumă voia. În mod normal, această perspectivă l-ar fi entuziasmat, dar chiar și promisiunea unei misiuni profitabile cu un bonus încorporat nu reușise să-i schimbe starea mohorâtă.

Îi era superior lui Wick Threadgill în toate privințele. Era un bărbat rafinat. Se îndoia că Threadgill știa cu ce se mânca așa ceva. Era milionar. Threadgill trăia de la o lună la alta dintr-un amărât de salariu de polițist.

El purta haine de firmă. Threadgill se îmbrăca precum un văcar. El voia să o pună pe Rennie pe un pedestal. Threadgill voia să se folosească de ea ca să ajungă la el.

Pur și simplu, lucrurile nu se legau. Cum Dumnezeu să îl prefere pe Threadgill și nu pe el?

Încă mai stătea îmbufnat când la televizor începu prima ediție a știrilor de seară. Nu se mai întâmplase nimic ca să aducă alte informații în asasinarea lui Sally Horton și tentativa de omor asupra lui Wick. După ce reluate evenimentele de dimineață, prezentatoarea spuse:

- Astăzi a avut loc o conferință de presă la Tarrant General, unde doamna doctor Rennie Newton a răspuns la întrebările reporterilor.

Aceste cuvinte făcură trecerea către înregistrarea conferinței de presă.

Rennie stătea în spatele unui pupitru și era flancată de doi bărbați serioși, în costume închise la culoare, care erau probabil din aparatul administrativ al spitalului. Mijea un pic din ochi, copleșită de intensitatea luminilor de filmare în timp ce îi făcea semn unuia dintre reporterii dornici de afirmare să își adreseze întrebarea.

- Doamnă doctor Newton, cum se simte în momentul de față domnul Threadgill?

- Starea sa e stabilă, răspunse ea. Ceea ce e un semn bun. Azi-dimineață, era critică. A avut o plagă prin înjunghiere în spate care a afectat foarte mult țesutul adiacent.

În mâinile unui om priceput, o șurubelniță în cruce putea să aibă acest efect. Buzele lui Lozada se curbară într-un zâmbet de satisfacție.

- Rana ar fi putut fi fatală?

- În opinia mea, da. S-au luat imediat măsuri care i-au salvat viața. Echipa noastră de intervenție în cazurile de traumă a făcut o treabă excelentă.

- Acest atac are legătură cu crima neelucidată a fratelui domnului Threadgill, din urmă cu trei ani?

- Nu știu nimic despre asta.

- Wick Threadgill e în continuare suspendat, figurând tot ca angajat al poliției?

- Asta e o întrebare pe care trebuie să le-o adresați reprezentanților poliției.

- E...?

Rennie ridică palmele, cerând să se facă liniște.

- În dimineața aceasta am fost chemată la spital, pentru o urgență. Un timp, nici nu am știut numele pacientului. Nu știu nimic despre cariera sau trecutul familiei domnului Threadgill. Mi-am făcut datoria. Dincolo de asta, nu vă mai pot spune nimic.

Reportajul se încheie astfel. Prezentatoarea reveni pe ecran cu o relatare sumară, după care trecu la următorul subiect.

Lozada închise televizorul, dar rămase pe loc, gândindu-se la declarația lui Rennie.

„Mi-am făcut datoria.“

Bineînțeles! Nu-l salvase pe Threadgill pentru că îl plăcea. Nu-și făcuse decât datoria de medic. Nici el nu avusese nimic cu cei mai mulți dintre cei pe care îi ucisesese. Nici măcar nu îi cunoscuse, dar asta nu-l oprise din

a se achita de sarcina pentru care fusese plătit. Rennie își văzuse de treabă, pur și simplu, cu aceeași detașare profesională pe care o aborda și el când își vedea de a sa.

Și nu era minunată, cum se descurcase cu ziaristii? Cu o detașare profesională, netulburată și neintimidată de toată atenția presei.

Era extraordinară.

Ah, era obosită. Își putea da seama. O văzuse arătând mai bine. Dar, chiar și nearanjată și obosită, tot era frumoasă și atrăgătoare. O dorea. Și avea să fie a lui în curând. Mai mult ca sigur că, după toate acestea, avea să înțeleagă profunzimea devotamentului lui față de ea.

Dintr-odată, îl apucă o foame de lup și cheful de a ieși în oraș.

Își turnă un pahar de tequila și îl luă cu el în cabina de duș din marmură neagră. După ce făcu duș și își rase capul și corpul, lăsă apa să curgă peste el timp de încă zece minute. După această clătire temeinică, desfăcu scurgerea, curăță toate piesele cu șervețele de hârtie, după care le aruncă în toaletă și trase apa.

Montă din nou piesele scurgerii. Șterse cabina de duș cu un prosop și îl puse într-un sac de pânză. La plecare, avea să arunce sacul pe un jgheab care avea în capăt un container, în subsolul clădirii. O spălătorie ridica sacii de două ori pe zi. Lozada nu lăsa niciodată un prosop folosit în baie.

Își termină paharul în timp ce își puneă o pereche de pantaloni largi din bumbac făcuți pe comandă și un tricou de mătase. Îi plăcea senzația pe care i-o dădea mătasea pe piele, îi plăcea cum îi mângâia sfârcurile, la fel de catifelată și senzuală ca limba unei femei. Spera că lui Rennie avea să-i placă tatuajul lui.

Își desăvârși ținuta cu o haină sport într-o culoare contrastantă. Se îmbrăcase prea elegant pentru restaurantul mexican, dar avea chef să sărbătorească. Sună la

valetul din parcare și ceru ca Mercedesul său să fie scos din garaj.

Înainte să plece din apartament, mai dădu un telefon.

Valetul îi adusese Mercedesul la intrare și îl aștepta cu portiera deschisă.

– O seară frumoasă, domnule Lozada.

– Mulțumesc.

Știind că arăta grozav și că tânărul acela probabil îl invidia, Lozada îi dădu un bacșiș generos.

capitolul 19

În secunda în care ieși din lift, dădu cu ochii de trandafiri.

I-ar fi fost imposibil să nu îi vadă.

Buchetul fusese pus pe marginea biroului asistentelor. Evident, asistentele și infirmierele așteptaseră sosirea ei ca să vadă cum avea să reacționeze. Toate aveau pe chip zâmbete pline de anticipare.

– Sunt pentru dumneavoastră, doamnă doctor Newton.

– Au fost aduși acum vreo jumătate de oră.

– Băiatul care i-a adus abia se vedea, după ei. Nu-i așa că-s superbi?

– Cine e admiratorul dumneavoastră secret?

– În mod clar, nu e polițist.

Aceste ultime cuvinte veniră de la polițistul pe care Wesley îl plasase la ușa rezervei de Terapie intensivă unde se afla Wick.

– Nici un polițist n-ar putea să-și permită așa ceva, asta-i sigur.

Rennie nici nu se mai uită a doua oară la buchet.

– Sigur e vreo greșeală la mijloc. Nu-s pentru mine.

– Dar... dar au un cartonaș, se bâlbâi una dintre asistente. Scrie numele dumneavoastră pe el.

– Luați de-aici trandafirii și cartonașul. Și vaza. Tot.

- Vreți să îi aruncăm?

- Sau să îi împărțiți prin rezervele pacienților. Puneți-i în holul de la intrare, în capelă, puneți-i pe meniul de la cină... Nu-mi pasă. Doar luați-i din fața mea. Am nevoie de fișa domnului Threadgill, vă rog.

Grupul de asistente, care nu mai zâmbeau acum, se risipi imediat. Polițistul se trase înapoi la postul lui. Una dintre asistente luă aranjamentul greu și dispăru cu el.

O alta îi întinse lui Rennie fișa solicitată și o urmă curajoasă în rezerva lui Wick.

- S-a tot trezit și a stat mai mult timp conștient, îi spuse asistenta. Nu-i place deloc spirometrul.

Pacienții erau puși să sufle periodic în aparat, ca să aibă plămânii curați.

Avea semnele vitale bune. Rennie verifică bandajul care acoperea incizia. Wick gemu în somn când ea trase de bandaj să arunce o privire. După ce puse bandajul la loc, o întrebă pe asistentă dacă pacientul băuse ceva.

- Nu, i-am dat doar fulgi de gheață.

- Dacă mai cere ceva, dă-i câteva înghițituri de Sprite.

- Chumștebhurbuon.

Rennie se apropie de pat din partea stângă, astfel încât să fie aproape de fața lui.

- Poftim?

- Bhurbuon. În Șphrit.

Abia mișcându-și capul, Wick încercă să o găsească cu singurul ochi pe care îl putea deschide. Ca să-i ușureze sarcina, Rennie se așeză pe marginea scaunului de lângă pat.

- Merge burbonul cu Sprite?

- Nu-mi pasă.

Rennie schiță un zâmbet.

- Cred că ți s-au dat deja destule calmante.

- Nu-s destule.

Asistenta ieși repede, să aducă niște Sprite.

Wick își schimbă poziția capului în așa fel încât fața să nu îi mai fie pe jumătate scufundată în pernă.

- Tu mi-ai făcut asta, Rennie?

- Pledez vinovată.

- Atunci te-am tăiat... se crispă, trăgând aer pe gură... de pe lista celor care primesc cadou de Crăciun de la mine.

- Dacă poți să glumești, înseamnă că te simți mult mai bine.

- Ca un rahat bătut bine cu barosul.

- Ei, cam așa și arăți.

- Ha-ha.

Ochiul i se închise și așa rămase.

Rennie se ridică și îi apăsă ventuza stetoscopului pe mai multe locuri de pe piept.

- Auzi ceva băți? întrebă el, ceea ce o surprinse, pentru că avusese impresia că ațipise din nou.

- Tari și puternice, domnule Threadgill.

Se rezemă de spătarul scaunului.

- Și plămânii par să fie curați, așa că te rog să suflă în continuare în spirometru, cum te pun asistentele.

- Astea-s prostii de fătălăi.

- Dar pneumonia nu e deloc o prostie.

- Rennie?

- Da?

- Am fost împușcat?

- Înjunghiat.

Wick își deschise ochiul din nou.

- Cu o șurubelniță, îi spuse ea.

- Grav?

- Destul de, dar nimic ce nu se poate repara.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

- Mă dor boășele.

- O să am grijă să primești o compresă cu gheață.

Rennie fu surprinsă câtă malițiozitate și perversitate putea regăsi în privirea celui singur ochi.

- Sunt inflamate, îi explică ea. Sângele se acumulează în testicule după o rană ca a ta.

- Dar sunt în regulă?

- Sunt în regulă. E o stare temporară.

- Juri?

- Ai răbdare câteva zile. Își vor reveni la normal.

- Bine. Închise ochiul. Ce conversație distractivă!

- Dar durerea nu e chiar așa distractivă. Din câte am auzit...

- Rennie? Își redeschise ochiul. L-au prins?

Ea dădu negativ din cap.

- Băga-mi-aș...

Rennie rămase unde era, așezată lângă patul lui. Crezu din nou că adormise din nou, când Wick îngăimă:

- Fața... Mă doare ca dracu'. Ce i-a făcut?

- Din câte se pare, te-a atacat din spate.

- Exact.

- Ai căzut în față și te-ai izbit tare cu obrazul de po-dea. Ai o plagă deschisă pe bărbie, dar nu a fost nevoie să fie cusută. Ai vânătăi și țesutul e tumefiat, dar nici un os fracturat.

- Deci o să fiu la fel de frumos ca și până acum?

- Și la fel de înfumurat, sunt convinsă.

Wick zâmbi, dar ea își putea da seama că orice expresie facială îi provoca durere.

Asistenta se întoarse cu băutura răcoritoare într-un pahar din polistiren și se uită ciudat la Rennie când aceasta i-l luă din mână. Puțini chirurghi își îngrijeau pacienții așa.

Ea duse paiul îndoit la buzele lui Wick. Acesta sorbi de câteva ori, precaut, după care își lăsă capul un pic pe spate, să arate că nu mai voia.

- Gata, momentan? întrebă ea.

- Nu vreau să vomit.

Apoi nu mai spuse nimic și Rennie fu sigură că, de data aceasta, adormise la loc.

Chiar și după ce asistenta plecă din rezervă, Rennie rămase acolo. Parcă timpul se suspendă, și se trezi când un glas blând o întrebă:

- Cum se simte?

Își ridică privirea și dădu de Grace Wesley, care stătea dincolo de pragul rezervei. Rennie nu o auzise apropiindu-se, nu observase nimic, nu simțise nici măcar trecerea timpului.

Oare cât timp stătuse uitându-se lung la chipul tume-fiat al lui Wick?

Se ridică iute în picioare.

- E, ăăă... e mai bine, de fapt. Vorbește coerent când se trezește. A băut câteva înghițituri de Sprite.

Puse paharul de suc pe tăvița pe roțile de lângă pat. I se părea, cumva, că era un fel de dovadă incriminatoare.

- Acum doarme.

- Se poate să intru?

- Bineînțeles.

- Nu vreau să deranjez.

- Mă îndoiesc c-o să fie cazul. Doarme profund.

Grace Wesley era atrăgătoare și zveltă.

Își purta părul prins într-un mic coc deasupra cefei, un stil minimalist care îi venea bine numai unei femei cu pomeții ei frumos conturați și trăsăturile delicate. Ochii migdalați transmiteau inteligență și integritate. Avea un aer calm și blând. Mai devreme, Rennie remarcase că aceasta reușise să-și calmeze soțul vânjos cu o atingere foarte ușoară.

Grace înaintă până la capătul patului lui Wick și îl privi dormind preț de câteva clipe.

- Nu-mi vine să cred că e Wick acolo, rosti ea, zâmbind. Nu l-am mai văzut niciodată dormind. Niciodată nu stă locului mai mult de câteva secunde o dată. E mereu în mișcare.

- Și eu am observat asta.

Grace se răsuci și o privi întrebător.

- Bineînțeles, eu nu-l cunosc bine, se grăbi Rennie să precizeze. Deloc bine. Dar îmi dau seama că dumneavoastră, da.

- Wick era în clasa a douăsprezecea când Oren, soțul meu...

Rennie dădu aprobator din cap.

- Când Oren și fratele lui Wick, Joe, au început Academia de Poliție. Am devenit prieteni apropiați cu Joe. El ne-a invitat la un joc de baschet de liceu „să-l vedem pe frate-meu mai mic cum joacă”, cum ne-a zis el.

Râse încetisor.

- Wick a faultat un jucător din echipa adversă și a fost eliminat.

- E un jucător agresiv?

- Și un om impulsiv. Volatil, se aprinde foarte repede. Dar, când își pierde cumpătul, de obicei își și cere scuze repede.

Un timp, nici una nu mai spuse nimic. Rennie fu cea care rupse tăcerea:

- Nu am știut nimic despre fratele lui până azi, când un reporter mi-a pus o întrebare despre el.

- Joe a murit acum trei ani. Nici unul dintre noi nu ne-am revenit complet. Mai ales Wick. În ochii lui, Joe era perfect și-l iubea foarte mult.

Asistenta intră în rezervă, ca să înlocuiască punga perfuziei. Cele două își întrerupseră conversația până când rămaseră din nou singure.

- Din câte am înțeles, Joe a fost...

- Asasinat, rosti Grace sec.

Într-o singură clipă orbitoare de înțelegere, toate piețele se legară.

Rennie spuse:

- Lozada.

- Exact. Lozada.

- Cum de a scăpat?

- Nici nu a fost pus sub acuzare.

- De ce nu?

Grace ezită, după care făcu un pas către Rennie și continuă pe un ton mai încet:

- Doamnă doctor Newton, l-am întrebat pe soțul meu care era explicația tensiunii dintre voi de dimineață. Am sesizat încărcătura puternică din spatele cuvintelor.

- În urmă cu două săptămâni am făcut parte dintr-un juriu care l-a achitat pe Lozada.

- Mi-a explicat Oren.

- Soțul dumneavoastră îmi poartă pică pentru rezultatul aceluia proces. Mai ales acum. Lozada i-a răpit un prieten și aproape că a reușit să îl ia și pe acesta. Ochii i se lăsară asupra lui Wick. Dacă juriul ar fi dat alt verdict, Wick nu ar fi fost atacat și tânăra aceea care a fost ucisă aseară ar fi fost în viață.

- Pot să vă întreb ceva? întrebă încet Grace. Când Rennie își ridică din nou ochii la ea, rosti: Dacă ar fi să vă întoarceți în momentele acelea, ați mai vota pentru achitarea lui Lozada?

- Pornind de la ce știam atunci sau de la ce știu acum?

- De la ce știați atunci.

Rennie cântări întrebarea cu aceeași atenție cu care își formulase acel vot final și fatidic.

- Dacă e să iau în considerare doar informațiile pe care le aveam atunci și sarcina pe care ne-a încredințat-o judecătorul, aș fi nevoită să votez din nou pentru achitare.

- Atunci ar trebui să aveți conștiința curată, doamnă doctor. Nu puteți fi considerată responsabilă pentru faptul că Lozada l-a atacat pe Wick.

Înciudată, Rennie spuse:

- Spuneți-i asta soțului dumneavoastră.

- Am făcut-o deja.

Răspunsul ei o luă prin surprindere pe Rennie. Grace schiță zâmbetul ei blând și întinse mâna, apăsându-i ușor palma.

- O să mă retrag. Dar, când o să trezească Wick, vă rog să îi spuneți că am fost aici.

- O să plec și eu în curând, dar o să las vorbă la asistente să aibă grijă să îi spună.

- Știți când o să fie mutat într-o rezervă normală?

- Într-o zi-două, dacă evoluează în continuare bine. Îl țin sub observație atentă, să nu apară vreun simptom de infecție.

- Ce pot să le spun fetelor mele?

- Aveți fiice?

- Două. Foarte pline de personalitate.

- Ce drăguț...

- S-au rugat cu cerul și pământul să vină cu mine în seara asta, dar Oren nu le-a lăsat să iasă din casă.

Rennie nu avu nevoie să întrebe de ce. Wesley își făcea griji pentru siguranța lor, se temea că Lozada nu avea să se mulțumească cu un atentat la viața lui Wick. Plasase polițiști în diverse puncte ale spitalului, iar acum observă alți doi de cealaltă parte a peretelui de sticlă al rezervei de Terapie intensivă unde se afla Wick. Evident, aceștia erau gărzile de corp ale lui Grace.

- Fetele mele îl adoră pe unchiul Wick, îi spunea aceasta. Dacă ar exista un poster cu el, l-am avea lipit pe peretele camerei lor, lângă ceilalți idoli ai lor.

- Spuneți-le că unchiul Wick o să se facă bine.

- Vă mulțumim pentru asta. Fetele de-abia așteaptă să vă cunoască.

- Pe mine?

- Le-am povestit despre dumneavoastră. După aceea, le-am auzit întâmplător vorbind între ele. S-au hotărât dintr-odată să devină chirurghi. Vor să salveze viețile oamenilor, cum l-ați salvat dumneavoastră pe Wick.

Rennie fu atât de impresionată că nu știu ce să spună. Probabil că Grace își dădu seama de asta. O scoase din încurcătură, luându-și repede la revedere. Cei doi polițiști o încadrară când intră în ascensor.

Când Rennie se întoarse la recepția asistentelor, nu mai era nici urmă de trandafiri. În interiorului perimetrului circular se aflau mai multe mese de lucru,

computere, aparate de monitorizare, fișete și, în general, o aglomerare de obiecte. Nu știa de unde să înceapă căutarea a ceea ce avea nevoie și, din câte se părea, avea un aer încurcat.

- Pot să vă ajut să găsiți ceva, doamnă doctor Newton?

- Ăăă, da.

Fură cercetate mai multe dosare până dădură de o cutiuță de balsam de buze medicinal. Rennie o duse în rezerva de la Terapie intensivă unde se afla Wick. Acesta dormea și acum, respirând regulat. Se așeză pe scaunul de lângă pat, dar trecu cel puțin un minut încheiat până luă capacul cutiuței, eliberând o aromă plăcută, care aducea a vanilie.

Remarcase mai devreme că buzele lui Wick erau uscate și crăpate. Nu era deloc un efect secundar neobișnuit al deshidratării și al anestezicului administrat pentru intervenția chirurgicală.

Adevărul era că era o situație destul de des întâlnită. Totuși, buzele lui i se păruseră extraordinar de uscate. Se gândise că niște balsam de buze ar putea să-i facă bine. Ce era greșit în asta? Cu cine se contrazicea acum?

Frecă suprafața balsamului cu vârful degetului arătător, trasând câteva cerculețe mici pe ea, până ce frecarea și căldura pielii ei îl încălzi și îl înmuie. Tapotă substanța pe buza lui inferioară, apoi și pe cea de sus, abia atingându-le, apropiindu-și degetul atât de delicat încât abia dacă se putea spune că exista un contact.

Când ambele buze fură punctate cu substanța aceea frumos mirositoare, își retrase mâna.

Șovăi o clipă, după care îi atinse buza inferioară din nou, doar că de data aceasta degetul nu i se retrase de cum făcu contact cu carnea lui.

Încet, întinse balsamul dintr-un colț al gurii până la celălalt, după care înapoi. Făcu același lucru și cu buza superioară, urmându-i conturul masculin, fără să-i depășească marginea cu atenția migăloasă a unui copil care

ar fi fost certat dacă ar fi colorat dincolo de limitele formei respective.

Și, tocmai când era pe punctul de a-și retrage din nou mâna, Wick se trezi. Privirile li se întâlniră într-o clipă plină de electricitate.

Nici unul nu spuse nimic. Rămaseră perfect nemișcați, cu arătătorul ei atingându-i linia de întâlnire a buzelor. Rennie își ținea suflarea, conștientă că respirația lui profundă și regulată încetase și ea. Simțea cât se putea de clar că, dacă vreunul dintre ei s-ar fi mișcat, s-ar fi întâmplat ceva. Ceva de o importanță crucială. Exact ce, nu știa. În orice caz, nu îndrăznea să se clikească. Nu era sigură că era în stare. Privirea lui albastră avea un efect paralizant asupra ei.

Rămaseră încrămeniți în această poziție pentru... cine știe cât? Mai târziu, își dădu seama că nu putea nici măcar aproxima. Totul dură până când ochiul lui Wick se închise, lipit de pernă. Rennie chiar îi auzi genele frecându-se de materialul feței de pernă. Nu reîncepu să respire decât după ce o făcu el. Apoi își retrase mâna, puse la loc cu mișcări stângace căpăcelul balsamului de buze și îl lăsă pe tăvița de pat. Ieși din rezervă fără să se mai uite la el.

- Sună-mă dacă apare vreo modificare în starea lui, dădu ordin fără nici o urmă de politețe când dădu înapoi fișa lui la recepția asistentelor.

La ascensor, polițistul care stătea de pază îi ținu ușa și i se adresă cu timiditate:

- Doamnă doctor Newton, voiam doar să vă spun... cum să zic, Wick e un tip grozav. Acum câțiva ani, unul dintre băieții mei a avut un accident. Wick a fost primul care a venit să doneze sânge. Oricum, voiam să vă mulțumesc că l-ați salvat în dimineața asta.

Rennie puse lacrima care îi apărui în ochi pe seama extenuării. Nu-și dăduse seama cât de obosită era până ce liftul începu să coboare. Se sprijini de peretele din spate

al cabinei și închise ochii. Atunci simți lacrima curgându-i pe obraz. O șterse înainte să ajungă la parter.

În timp ce mergea spre ieșirea din spital, un alt polițist o luă prin surprindere urmând-o afară.

- E vreo problemă?

- Wesley ne-a dat ordin, doamnă. Doamnă doctor, reveni el, corectându-se.

- De ce?

- N-am întrebat și nici el nu mi-a spus. Cred că e ceva legat de Threadgill.

Polițistul o conduse până la mașină, verifică bancheta din spate și se uită sub autovehicul.

- Aveți grijă la drum, doamnă doctor.

- Mulțumesc, o să am.

Polițistul continuă să o supravegheze până ce ieși pe poarta parării.

Parcursese câteva străzi până ce observă caseta. Aceasta ieșea din casetofonul încastrat în bordul mașinii. Se uită lung la ea, uluită. Ea nu asculta niciodată casete, numai CD-uri.

La următorul semafor, o scoase pentru a verifica dacă scria ceva pe etichetă. Dar nu avea așa ceva. Putea vedea rolele mititele de bandă prin plasticul transparent. Alungând presimțirea nefastă care o cuprinsese, introduse caseta în suport și apăsă pe săgeata butonului de redare.

Unde de muzică de pian inundară mașina, laolaltă cu vocea joasă a unei cântărețe care interpreta cu emoție:

„Am făcut o pasiune...”

Rennie lovi butonul casetofonului cu pumnul, lovindu-l de mai multe ori, până ce muzica se opri. Tremura, în primul rând de furie, dar și de teamă. Faptul că spitalul era plin de polițiști nu îl oprise pe Lozada din a pune această casetă în mașina ei. Cum dracu' reușise una ca asta? Avusese mașina încuiată.

Bâjbâi prin poșeta ei de piele, în căutarea telefonului mobil, dar nu reuși decât să îi verse conținutul pe jos.

Calculă că, până oprea și își găsea telefonul, ar fi pierdut mai mult timp decât conducând în continuare până acasă. Avea să îl sune pe Wesley de acolo.

Trecu în viteză de două semafoare pe roșu, după ce se uitase în stânga și în dreapta, să nu cumva să vină alte mașini. Intră pe aleea dinspre garajul ei cu o viteză imprudentă. Ușa garajului se deschise parcă într-o mie de ani. Abia dacă ajunsese deasupra plafonului mașinii când intră pe sub ea.

Folosi telecomanda pentru a-i da comanda de închidere, astfel că începu să se coboare înainte chiar ca ea să fi apucat să oprească motorul mașinii.

Lăsându-și mărunțișurile vărsate pe covorașul mașinii, se dădu jos și ajunse la ușa din spate a casei în viteză maximă. Dădu buzna în bucătărie, unde se opri ca încremenită.

O lumină intermitentă răzbătea prin ușa care făcea legătura cu camera de zi. Nici o sursă de lumină din casa ei nu emitea așa pulsații. Ce se întâmpla acolo? Până își dădea seama, cel mai înțelept lucru ar fi fost să iasă înapoi, să redeschidă garajul și să se posteze în mijlocul drumului, dând din mâini și strigând după ajutor.

Dar nu avea de gând să iasă țipând din propria casă. La naiba cu toate astea!

Lăsă ușa dinspre garaj deschisă. Luă un cuțit dintr-un sertar, după care traversă bucătăria și intră în camera de zi.

Lumânări, sute de lumânări – sau așa îi păreau, deși probabil că nu erau decât vreo câteva zeci – pâlpâiau în suporturi din sticlă transparentă de toate formele și mărimile. Fuseseră puse pe toate suprafețele disponibile, umplând atmosfera cu un parfum floral îmbătător și făcând camera să arate ca și cum ar fi fost în flăcări.

Pe măsuta din fața canapelei se afla un alt buchet de trandafiri roșii. Și, din difuzoarele CD-playerului, răzbătea muzică. O altă versiune. O altă voce. Dar aceeași

melodie veche, compusă de Gershwin. Melodia semnătură a lui Lozada.

Respira greu pe gură și își putea auzi bubuitul inimii peste muzica din încăpere. Făcu un pas precaut în spate, răzgândindu-se în ceea ce privea planul ei de a înfrunta totul de una singură. Poate că ar fi trebui să fugă pe ușa dinspre garaj, totuși.

Calcula în minte timpul de care ar fi avut nevoie să cheme ajutoare. Până se întorcea în bucătărie... Până ieșea...

Apoi apăsa comutatorul ușii de la garaj de pe perete.

Să se lase în jos, să treacă repede pe sub ea. Apoi să parcurgă aleea și să iasă în stradă. Sau să treacă direct printre tufele gardului viu, spre casa domnului Williams. Să ceară ajutor. Să implice și alte persoane.

Să implice poliția.

Nu!

Se duse la sistemul audio și opri muzica.

- Ieși din ascunzătoare și dă ochii cu mine, hai!

Aceste cuvinte strigate i se întoarseră, reverberând. Rennie ascultă atent, dar îi era greu să distingă alt sunet în afară de respirația ei gâfâită și bubuitul inimii.

Înaintă către hol, dar se opri în capătul lui. Acesta se întindea în fața ei, întunecat și amenințător, părându-i acum mult mai lung decât era efectiv. Și, pentru că Lozada o făcuse să se teamă în propriul ei sanctuar, se înfurie și mai tare. Mânia o împinse înainte.

Parcurse rapid holul și întinse mâna spre comutatorul din biroul ei de acasă.

Camera era goală, nu aveai unde să te ascunzi în ea. Deschise ușa dulapului. Nimic înăuntru, în afară de valizele pe care le ținea acolo și alte lucruri pe care le folosea în călătorii. Din nou, un bărbat în toată firea nu avea cum să se fi ascuns acolo fără ca ea să-l vadă.

De acolo se duse în dormitor, unde pâlpâiau alte lumânări. Acestea proiectau umbre unduitoare pe pereți și pe plafon, pe jaluzelele orizontale pe care, din cauza lui,

le ținea închise acum la orice oră din zi și din noapte. Se uită sub pat. Se duse la garderobă și îi deschise ușa cu o mișcare bruscă. Căută frenetic printre hainele puse pe umerase.

Baia era și ea goală, dar perdeaua de la duș, pe care ea o ținea mereu strânsă, era întinsă.

Prea furioasă acum ca să se mai teamă, o trase într-o parte. Un alt aranjament de trandafiri pe raftul din tije metalice sprijinit pe o parte și cealaltă a căzii.

Lovi glastra cu putere și o împinse în cada din porțelan. Hărmălaia creată fu ca o explozie pentru urechile ei.

- Nemernicule! De ce nu mă lași odată în pace?

Se întoarce cu pași hotărâți în dormitor și începu să stingă toate lumânările, temându-se că acestea ar fi putut declanșa alarma de fum. Se duse înapoi în camera de zi, dar lăsă lumânările aprinse deocamdată. Intră în bucătărie, închise ușa dinspre garaj, o încuie, după care puse cuțitul înapoi în sertar.

Găsi o sticlă de Chardonnay pe jumătate plină în frigider, turnă mare parte din lichid într-un pahar, după care luă o înghițitură prelungă. Închizând ochii, își lipi paharul rece de frunte.

Încerca să se hotărască dacă să îl sune pe Wesley. Ce rost ar fi avut? Nu putea dovedi că Lozada intrase în casa ei, așa cum nici Wesley nu putea dovedi că o omorâse pe Sally Horton și că încercase să-i facă felul lui Wick.

Pe de altă parte, dacă nu îi spunea despre asta și Wesley afla cumva ce se întâmplase...

Exact. Oricât de mult detesta această perspectivă, trebuia să îl anunțe.

Își înalță capul, deschise ochii și își văzu imaginea reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei.

Lângă ea stătea Lozada.

Fusese doar o iluzie că era prea furioasă ca să îi mai fie frică.

capitolul 20

O apucă de umeri și o întoarce cu fața la el. Ochii îi erau atât de întunecați, încât Rennie nu putu distinge pupilele de irisuri.

– Pari supărată. Am vrut să-ți fac o plăcere, Rennie, nu să te supăr.

Glasul îi era blând. Ca al unui amant.

Mintea ei gonea de spaimă și de furie. Voia să urle la el pentru că îi tulburase viața ei sistematizată până în cele mai mici detalii. În aceeași măsură, voia să se facă mică-mică, năpădită de frică.

Dar oricare dintre aceste reacții ar fi fost un semn de slăbiciune, pe care nu îndrăznea să și-o dezvăluie în fața lui. Lozada era o bestie care ar fi simțit imediat vulnerabilitatea prăzii sale și ar fi profitat la maximum de ea.

Îi luă paharul de vin din mână și îi lipi marginea de buze.

– Bea.

Rennie încercă să își întoarcă fața, dar el îi prinse maxilarul cu cealaltă mână și i-l ținu pe loc în timp ce înclina paharul. Rennie simți vinul rece pe buze. Paharul scoase un clinchet la contactul cu dinții ei. Vinul îi umplu gura. Îl înghiți, dar nu pe tot.

O parte i se scurse pe bărbie. În timp ce-l ștergea cu degetul mare, Lozada îi zâmbi.

Rennie mai văzuse acest gen de zâmbet prin toate părțile lumii. Era zâmbetul pe care îl adresa un torționar victimei sale.

Era zâmbetul unui soț crud adresat soției pe care o bătuse până o desfigurase.

Zâmbetul soldatului din tabăra adversă adresat fetei pe care o violase. Zâmbetul tatălui adresat fiicei virgine pe care o castrase.

Era un zâmbet posesiv și condescendent.

O anunța pe victimă că dreptul de a decide pentru sine îi fusese luat și că, printr-un mecanism pervers, ar trebui ca asta să o bucure, ba chiar să fie recunoscătoare pentru toleranța de care dădea dovadă torționarul.

Aceasta era natura zâmbetului pe care i-l adresa Lozada.

Înclină din nou paharul către buzele ei, dar Rennie nu mai putu suporta zâmbetul acela și împinse paharul cu o mișcare bruscă din mână. Vinul se vărsă peste mâna lui. Ochii lui Lozada se îngustară periculos. Își ridică palma, ca și cum ar fi fost pe punctul de a o lovi.

Totuși, în loc de asta, își duse palma la gură și linse vinul cu mișcări obscen de sugestive ale limbii.

Surâsul lui răutăcios se preschimbă într-un hohot ușor.

– Nici nu-i de mirare că nu l-ai vrut, Rennie. E ieftin. Un an îngrozitor. Unul dintre primele mele proiecte o să fie să-ți ofer experiența unor vinuri cu adevărat rafinate.

Întinse mâna pe după ea pentru a pune paharul de vin pe blatul de bucătărie. Trupul i se lipi de al ei și rămase așa. Aproximarea lui o sufoca. Rennie nu putea să respire și nici nu voia. Nu voia ca mirosul apei lui de colonie să i se imprime în memoria olfactivă.

Făcu un efort de voință să nu îl împingă de pe ea. Imaginea fotografiei cu Sally Horton o făcu să rămână nemișcată și să suporte presiunea trupului lui. Probabil că Lozada își dorea ca ea să se împotrivească. Ar fi acceptat bucuros un pretext să se impună ca personaj dominant. Torționarilor le plăceau motivările care să le justifice cruzimea.

– Tremuri toată, Rennie. Ți-e frică de mine?

Se aplecă și mai mult, mai aproape de ea. Respirația lui o atinse ca un spectru de gâtul ei. Era tare și se freca sugestiv de ea.

- De ce să-ți fie frică de mine când eu nu vreau decât să te fac fericită? Hmm?

Într-un final, se retrase și, cu un aer amuzat, se uită lung la ea, măsurând-o din creștet până în tălpi și apoi înapoi.

- Poate că, înainte de a aborda educația în materie de vinuri, ar trebui să începem cu ceva mai simplu. Cum ar fi hainele pe care le porți.

Punându-și degetele pe claviculele ei, le mângâie ușor.

- E un păcat să ascunzi o siluetă ca a ta.

Ochii îi coborâră până la sânii ei, se opriră asupra lor și, cumva, asta era mai rău decât dacă i-ar fi atins efectiv.

- Ar trebui să porți haine care urmează liniile corpului, Rennie. Și negru, ca să îți pui în valoare părul deschis la culoare. O să-ți cumpăr ceva negru și foarte sexy, ceva care să-ți pună în valoare sânii. Da, clar. Toți bărbații vor vrea să te atingă, dar eu voi fi singurul care o va face.

O clipă mai târziu, privirea i se întoarse asupra chipului ei și tonul îi deveni jucăuș.

- Bineînțeles că nu arăți perfect azi. Ai muncit din greu. Îi trăsă cu degetele semilunile întunecate de sub ochi. Ești epuizată. Biata drăguță...

Rennie înghiți nodul care i se formase în gât când Lozada își descrisese fantezia.

- Nu sunt drăguța ta.

- Ooo, doamna poate și să vorbească! Începusem să cred că ai amuțit.

- Vreau să pleci de-aici.

- Dar abia am ajuns!

Asta era o minciună, bineînțeles. Sigur îi luase cel puțin o oră să aranjeze toate lumânările acelea aprinse din camera ei de zi. Unde se ascunsese cât ea căutase prin toată casa?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Lozada spuse:

- Eu nu dezvălui niciodată secrete profesionale, Rennie. Ar trebui să știi asta despre mine.

O ciupi de bărbie, jucăuș.

- Totuși, avem o groază de alte chestii de discutat.

- Ai dreptate. Avem.

Mulțumit, Lozada schiță un surâs.

- Tu prima.

- Lee Howell.

- Cine?

- Tu l-ai omorât, nu? Ai făcut-o ca să îmi faci mie un serviciu. Și atacul asupra lui Wick Threadgill... Tot tu ai fost, nu?

Lozada se puse în mișcare fulgerător. Îi ridică bluza cu o mână și-și trecu palma peste sânii ei și pe sub betelia fustei ei.

Rennie îl împinse cu toată puterea, proptindu-și mâna în pieptul lui.

- Ia-ți mâinile de pe mine!

Îi plesni mâinile cercetătoare.

- Oprește-te!

Lozada o apucă de mâini și le trase tare spre pieptul lui.

- Rennie! Rennie, nu te mai împotrivi.

Glasul îi era blând; strânsoarea, nu.

- Șșșt... Hai, calmează-te.

Rennie se uită urât la el.

Abordând un ton înșelător de blând și de rezonabil, Lozada se scuză.

- Îmi pare rău că a trebuit să fac asta. Acum câțiva ani poliția a trimis o agentă sub acoperire să încerce să mă atragă într-o capcană. A trebuit să mă asigur că nu ai microfon. Iartă-mă că a trebuit să fiu un pic dur. Cum e acum? Mai bine?

Îi eliberă mâinile și o strânse de umeri, încordându-și și relaxându-și ritmic degetele puternice, masând-o ca un soț atent care tocmai aflase că soția lui avusese o zi lungă și obositoare.

- Eu nu-s în slujba poliției.

- Aș fi teribil dezamăgit de tine dacă ai fi.

Palmele sale o strânseseră un pic mai tare. Expresia lui deveni răutăcioasă.

- De ce ai tot petrecut timp cu Wick Threadgill?

Rennie se strâmbă, a neplăcere.

- N-am știut că era polițist. M-a mințit ca să se folosească de mine.

- Și-atunci de ce te-ai dat peste cap așa ca să îi salvezi viața?

Avertismentele rostite de Wesley îi reveniră în minte. Sally Horton fusese un simplu pion nevino-vat în rivalitatea de moarte dintre Wick și Lozada. Murise din cauza rolului pe care îl jucase fără să vrea în aceasta.

- Pentru asta sunt plătită, rosti ea, cu o doză de obraz-nicie. Nu pot să-mi aleg mereu pacienții. În cazul ăsta, soarta m-a ales pe mine. Am tras paiul scurt. Nu puteam să-l las să moară din cauza hemoragiei acolo, la Urgențe, cu mine lângă el.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei. Palma i se curbă în ju-rul gâtului ei. Degetul mare îi găsi carotida și începu să i-o mângâie.

- Aș fi foarte nefericit dacă ar fi să mă înșeli cu Wick Threadgill.

- Nu e nimic între noi.

- Te-a sărutat vreodată?

- Nu.

- Te-a atins așa?

Îi mângâie sânul.

Gâtul ei era prea încordat pentru a-i permite să vor-bească. Se mulțumi să dea negativ din cap.

- Polițistul ăla n-a fost niciodată atât de tare pentru tine, Rennie, șopti el, apăsându-și vintrele de ea. N-o să fie niciodată atât de tare pentru tine.

- Mâinile sus, Lozada!

Oren Wesley dădu buzna în încăpere, urmat de alți doi polițiști, cu pistoalele de serviciu scoase și ațintite asupra lui. Cei trei se răspândiră, formând un semicerc în jurul lor.

- Mâinile sus, am spus! Așa, acum îndepărtează-te de ea!

Rennie era uluită. Totuși, în timp ce se supunea acestor ordine, chipul lui Lozada deveni o mască placidă. În câteva secunde, se preschimbase într-o copie fidelă a propriei persoane, genul de statuie identică pe care ai găsi-o într-un muzeu al figurilor de ceară. Nu dădu dovadă nici de furie, nici de surprindere, nici de îngrijorare.

- Domnule detectiv Wesley, nu știam că ai o oră de culcare într-atât de târzie...

- Poziția!

Ridicând neglijent din umeri, Lozada se aplecă în față, sprijinindu-și brațele de masa de bucătărie. Palmele îi erau lipite de blat, cu degetele rășchirate, lângă un coș de fructe în care niște banane se copseseră prea tare. Era un gând bizar, când un potențial violator și criminal celebru era percheziționat în bucătăria ei, dar lui Rennie i se păru o distragere a atenției chiar bine-venită.

Polițistul care făcuse onorurile găsi un revolver de mici dimensiuni în buzunarul pantalonilor lui Lozada.

- E înregistrat în evidențele oficiale, rosti Lozada.

- Puneți-i cătușele, dădu ordin Wesley. Și verificați, sigur are un cuțit într-o teacă prinsă la gleznă.

În timp ce unul dintre polițiști îi trăgea mâinile lui Lozada la spate ca să le prindă în cătușe, celălalt îngenunche și îi trase în sus cracul pantalonului. Trase un cuțitaș strălucitor din teaca prinsă bine. Expresia lui Lozada rămase neschimbată în tot acest timp.

Wesley se uită la ea.

- Sunteți în regulă?

În continuare prea năucită să poată vorbi, Rennie dădu afirmativ din cap.

Unul dintre polițiști îi recita lui Lozada drepturile legale, dar acesta se uita la Wesley peste capul celui de lângă el.

- Pentru ce mă arestați?

- Pentru crimă.

- Interesant. Și pe cine se presupune că am ucis?

- Pe Sally Horton.

- Camerista din clădirea mea?

- Păstrează-ți figurile de inocent pentru juriu, rosti Wesley, aruncându-i o privire lui Rennie. De asemenea, l-ai înjunghiat pe Wick Threadgill, tentativă de omor.

- Chestia asta e o farsă!

- Ei bine, o să vedem ce descoperim cu ancheta noastră, nu? Între timp, tu o să stai pe cheltuiala contribuabililor, după gratii.

- O să fiu eliberat cel târziu mâine-dimineață.

- După cum am spus, vom trăi și vom vedea!

Wesley le făcu semn celor doi polițiști să îl conducă afară. Lozada îi zâmbi peste umăr lui Rennie.

- La revedere, iubito. O să ne revedem foarte curând. Îmi pare rău pentru întreruperea asta. Detectivului Wesley îi place la nebunie să facă pe grozavul. Compensează și el alte deficiențe... Când ajunse în dreptul lui Wesley, spuse: Cred că scula ta a fost îngropată odată cu Joe Threadgill.

Unul dintre polițiști îl împinse tare în spate. Leșiră tustrei pe ușa care făcea legătura cu camera de zi. Rennie se lăsă moale, sprijinindu-se de marginea blatului de bucătărie.

- Mulțumesc.

- Pentru nimic.

- Ați zis că n-o să-l arestați decât când o să aveți dovezi solide. Asta înseamnă...

- Tot ce înseamnă asta e că l-am convins pe sergentul meu. A fost de acord să îl arestez pe Lozada cât timp noi ne întindem capcanele. Dacă dă norocul peste noi - și se pare

că norocul nu prea e prietenul nostru când vine vorba de prinderea lui Lozada -, o să apară ceva care să-l incrimineze.

- Să-nțeleg că până acum nu ați găsit nimic...

Oren ridică din umeri, într-un mod neangajant.

- Nu putem să-l ținem în arest la nesfârșit fără o audiere, dar o să tragem de timp cât putem. Dacă nu reușim să găsim dovezi concrete care să susțină acuzația lui Wick, procesul n-ar fi decât un concurs de încordat mușchii. Asta dacă procurorul s-ar aventura să demareze procesul.

- Dar va trebui să o facă, nu? Dacă Wick l-a identificat pe Lozada drept persoana care l-a atacat?

- Procuratura s-ar putea să nu fie așa dispusă să se bazeze doar pe declarația lui Wick ca să prezinte cazul în fața instanței. Ar lua în calcul istoricul relației lor, ceea ce afectează grav credibilitatea lui Wick. În plus, nu le e deloc drag celor de acolo.

- Celor de la procuratură? Cum așa?

Un polițist își băgă capul pe ușă și i se adresă lui Wesley:

- E-n drum spre arest.

- Vin și eu imediat.

Polițistul se retrase. Rennie îl urmă pe Wesley în camera ei de zi, unde lumânările ardeau în continuare. Parfumul lor era înăbușitor. Se duse la una dintre ferestrele ei dinspre stradă și o deschise, ca încăperea să se mai aerisească. Mai multe mașini de poliție se puneau în mișcare din dreptul casei ei, cu girofarurile pornite.

Vecinii, îmbrăcați în pijamale, se adunaseră pe trotuar și discutau între ei. Domnul Williams era în mijlocul lor, în centrul atenției, și gesticula teatral.

- De unde știați că Lozada era aici, domnule detectiv? Îmi țineți în continuare casa sub supraveghere?

- Nu. Am fost sunați. De vecinul dumneavoastră. Un domn Williams. Zicea că se întâmplă ceva ciudat.

O, Doamne, era un adevărat coșmar!

Wesley se opri în mijlocul încăperii și se uita lent în jur. Remarcă, bineînțeles, trandafirii. Când privirea i se întoarse în sfârșit la Rennie, îi spuse:

- Am discutat azi cu un membru al consiliului spitalului. Mi-a spus că ați acceptat postul rămas liber în urma decesului doctorului Howell.

Bărbia ei se ridică puțin.

- Le-am comunicat decizia mea în după-amiaza aceasta. După întâlnirea pe care am avut-o cu dumneavoastră. Nu am crezut că faptul că am acceptat o să schimbe în vreun fel lucrurile. Ați fi continuat să credeți că l-am plătit pe Lozada să îl omoare pe Lee, indiferent dacă îl acceptam sau nu.

Oren arată către trandafiri.

- Felicitări.

- Nu a fost vorba de vreo sărbătorire, dacă asta credeți. Toate acestea erau aici când am venit de la spital. A intrat iar prin efracție.

- Nu ați sunat să reclamați.

- N-am apucat.

Oren se uită la hainele ei șifonate.

- Mă teroriza! exclamă ea. Are ideea asta halucinantă că o să devin iubita lui.

Îi relatează tot ce îi spusese Lozada, chiar și părțile cele mai jenante.

- M-a pipăit. A crezut că aș putea să am un microfon ascuns.

- Microfon?

- Când am adus vorba de asasinarea lui Lee Howell, m-a percheziționat. Îi era teamă că aș colabora cu voi și că încercam să îl atrag într-o capcană.

- Ei bine, noi doi știm bine cât de tare se înșela în această privință.

Neplăcându-i deloc tonul caustic al detectivului, Rennie răspunse:

- Domnule detectiv, nu l-am invitat eu aici. De ce ați presupune din capul locului că așa ar sta lucrurile?

- Ați spart ceva?

- În baie. Îmi mai lăsase încă un buchet din alea în cadă. M-am enervat atât de tare că l-am dărâmat.

- Domnul Williams era în curtea sa din spate, cu câinele, aștepta să-și facă nevoile. A auzit zgomotul și a încercat să vă sune, să vadă dacă sunteți în regulă.

Wesley zări telefonul fără fir pe servanță.

Rennie îl luă în mână, după care îl întinse către Wesley. Nu avea ton. Fusese deconectat de atât de mult timp că bipul acela enervant amuțise.

- Cred că nu voia să fim deranjați, rosti ea încet.

- Cred că nu.

Rennie puse telefonul în locul său obișnuit, pe masuță, după care își retrase mâna iute.

- N-am greșit că l-am atins?

- Nu are amprente. Oricum, nu contează. Știm deja că a fost aici și nu e vorba de locul unde să se fi comis infracțiunea.

- Dar de când intrarea prin efracție nu mai e o infracțiune? A intrat și s-a instalat bine-mersi aici.

- Da. Domnul Williams i-a spus operatoarei de la 911 că părea foarte în largul lui. După ce a raportat zgomotul, a zis: „Stați un pic, nu mai e cazul, o văd pe fereastra bucătăriei, cu un bărbat. Se pare că nu e nimic în neregulă și că îl cunoaște foarte bine“. Ceva de genul ăsta... Totuși, operatoarea s-a prins imediat. V-a recunoscut numele și adresa, știa că...

- Mă spionați.

- Așa că m-a sunat pe mine. Mi-a spus că tocmai primise un apel de urgență ciudat de la unul dintre vecinii dumneavoastră. Că vă făceați de cap cu un bărbat în bucătărie.

- Eu n-aș descrie în nici un caz așa ceea ce se întâmpla. Mi-era teamă că, dacă era să mă împotrivesc, aș fi ajuns ca Sally Horton.

- Posibil.

- Și atunci de ce mă tot atacați?

Oren doar o privi o clipă, după care se întoarse.

– Trebuie să plec.

Când porni spre ușă, Rennie se repezi după el, îl prinse de braț și îl răsuci spre ea.

– Merit să primesc un răspuns, domnule detectiv!

– Bine. Uitați care e răspunsul meu, zise el, tensionat. Nu mi-ați dat nici un motiv să am încredere în dumneavoastră, doamnă doctor, dar o groază să nu am.

– Ce v-ar convinge că vă spun adevărul? Ați fi fost convins dacă Lozada m-ar fi omorât în seara asta?

– Nu chiar, replică el, cu o ridicare din umeri blazată. Înainte ca Sally Horton să-i fi devenit victimă, fusese amanta lui.

capitolul 21

– Nu vrea să decâț să o facă fericită.

– Nu te mai uita așa la mine, Wick, se plânse Oren. N-am zis-o eu. Ea mi-a spus că i-a zis-o el.

Wick rămăsese la Terapie intensivă două zile. De cinci, se afla într-o rezervă care îi oferea o panoramă asupra centrului orașului. Acum putea să stea pe spate. Tot îl durea ca naiba, mai ales când era nevoit să se ridice și să facă vreo câțiva pași, ceea ce se întâmpla de cel puțin două ori pe zi.

Fiecare dintre aceste expediții, cum le numea el, era un chin echivalent escaladării Everestului.

Îi lua cinci minute doar să se dea jos din pat. La început, putea doar să-și târșească picioarele prin rezervă, dar azi, mai devreme, reușise să ajungă până în capătul holului și înapoi, ispravă pe care asistentele o numiseră un progres spectaculos. Mare brânză!

Comentau mereu despre cum evolua. El înjura și le întreba mereu unde își țineau uniforme de ofițeri naștiți. Când se întorcea în pat, transpira și se simțea la fel de neputincios ca un nou-născut.

De-abia aștepta calmantele care i se administrau regulat. Acestea nu eliminau durerile, doar le făceau suportabile. Putea să le îndure, dacă nu se gândea prea mult la asta și se concentra asupra altei chestiuni. Cum era Lozada.

În dimineața aceasta scăpase de perfuzii.

Se bucurase, dar apoi asistentele începuseră să îl terorizeze să bea multe lichide. Îi tot aduseseră suc de fructe în pahărele mici din plastic cu capace din folie. Încă nu reușise să deschidă vreunul fără să verse cam jumătate din conținut.

– Mănânci? întrebă Oren.

– Da. Un pic. Nu mi-e foame. În plus, nici nu ți-ar veni să crezi ce rahaturi încearcă ăștia să prezinte drept mâncare.

Obrazul lui avea în continuare culoarea unei vinete în plin proces de depreciere, dar umflătura se mai retrăsese, cât să-i permită să vadă cu ambii ochi. De exemplu, acum putea vedea că una dintre sprâncenele lui Oren era arcuită în poziția ei critic-speculativă.

– Ce e? întrebă Wick, morocănos.

– Și cu zona intimă cum stai?

– Bine, mersi, tu?

Timp de câteva zile pline de disconfort, ținuse între picioare comprese cu gheață, dar, după cum îi promisese Rennie, testiculele sale își recăpătaseră dimensiunile normale.

– Știi la ce mă refer... zise Oren.

– Sunt bine. Vrei să le vezi?

– Te cred pe cuvânt.

Oren își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– N-am apucat să-ți spun. Îmi pare rău pentru rana din bărbie.

– Asta-i cea mai mică dintre problemele mele.

– Da, dar n-ar fi trebuit să dau în tine.

– Eu am dat primul.

- Ceea ce a fost o prostie din partea amândurora. Îmi cer scuze.

- S-a notat, scuze acceptate. Acum revino la ce ziceai despre Lozada și fixația lui pentru Rennie.

- Ți-am spus deja! se plânse Oren.

- Mai spune-mi o dată.

- O, Doamne, ce țăfnos ești! Nu ți-au scos cateterul încă, nu?

- În după-amiaza asta. Dacă pot să urinez, nici n-o să-l mai pună.

- Și dacă nu?

- Pot. O să pot. Și dacă trebuie să mă forțez toată seara, tot o să pot. În nici un caz n-o să-i mai las să-mi bage chestia aia cât sunt conștient. Mai degrabă mă arunc pe fereastră.

- Tare văicăreț mai ești.

- Îmi spui sau nu?

- Ți-am spus. Ți-am repetat cuvânt cu cuvânt de mai multe ori. Vecinul a zis că păreau destul de intimi unul cu celălalt. Doctorița Newton spune că Lozada o teroriza, că îi era frică să i se împotrivească, ca nu cumva să ajungă ca Sally Horton.

Wick se lăsă pe pernă și închise ochii. Amintirea a ceea ce i se întâmplase acelei fete era una dureroasă. N-avea să uite niciodată cum o văzuse, moartă. În timp ce el savurase curgerea apei, la duș, ea fusese ucisă cu sânge-rece.

Rămânând cu ochii închiși, spuse:

- Vorbele ei au logică, Oren. Lozada e un pericol pentru ea. Mai ales dacă ăstuia îi intră în cap că ea trebuie să aleagă între mine și el, iar ea mă preferă pe mine.

- Presupun că doctorița n-a vorbit cu tine despre asta, nu-i așa?

- Nu. Dacă nu mi-ai fi spus tu ce s-a întâmplat în seara aia, n-aș fi știut nimic.

Nu putea înțelege atitudinea lui Rennie, și acesta era principalul motiv pentru care era atât de morocănos.

Da, avea dureri. Da, mâncarea era oribilă.

Da, era pregătit să urineze singur.

Da, nu-i plăcea să se plimbe de colo-colo într-un halat care nu se închidea bine la spate și nevolnic.

Dar ceea ce îl deranja cu adevărat era atitudinea distantă a lui Rennie. Aceasta venea la el în fiecare dimineață și în fiecare seară, de obicei cu capul plecat și ochii ațintiți asupra fișei medicale, nu asupra lui.

- Cum vă mai simțiți, domnule Threadgill?

Întotdeauna cu aceeași inflexiune monotonă.

Făcea o cercetare de rutină a inciziei, îl întreba cum se simțea și dădea absentă din cap la orice răspuns primea de la el, ca și cum nu l-ar fi ascultat și nici nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce spunea.

Îi spunea că era mulțumită de progresele pe care le făcea, după care schița un zâmbet mecanic și pleca. Era conștient că nu era singurul ei pacient. Nu se aștepta cu adevărat la un tratament preferențial.

Ei, poate că se aștepta. Puțin.

I se administraseră sedative puternice când fusese la Terapie intensivă, dar și-o amintea stând lângă patul lui, dându-i Sprite cu paiul. Și-o amintea aplicându-i balsam pe buze. Își amintea cum se priviseră, cât timp durase privirea aceea și cât de plină de însemnătate păruse.

Sau... se întâmplaseră cu adevărat toate astea?

Poate că fusese atât de îndopat cu medicamente că avusese halucinații. Oare fusese un vis plăcut pe care îl confundase cu realitatea? Posibil. Pentru că asta fusese, în fond, chiar în seara în care Oren o surprinsese pe ea și Lozada într-o îmbrățișare „intimă” în bucătăria ei.

Al naibii să fie dacă știa ce era cu ea.

- Când își face vizitele e o profesionistă desăvârșită, îi spuse lui Oren. Nu am discutat nici măcar despre vreme.

- E caldă și uscată.

- Așa mi se pare și mie, la ce văd eu pe fereastră.

- A acceptat postul ăla de șefă la Chirurgie.

- Am auzit, răspunse Wick. Bravo ei. Îl merită.

Oren continuă să se uite la el cu subînțeles.

- Asta nu înseamnă nimic, Oren.

- N-am zis c-ar însemna.

- Nici n-a fost nevoie.

O asistentă intră în rezervă cu un alt pahar de suc.

- Îl beau mai târziu, îi spuse Wick. Promit!

Femeia nu păru convinsă, dar îl puse pe tăvița de deasupra patului și plecă.

Wick îi oferă sucul lui Oren.

- Nu, mersi.

- Măr și coacăze.

- N-am poftă.

- Ești sigur? Scuză-mă că-ți spun una ca asta, dar nici tu nu arăți prea sănătos.

Oren sosise arătând ofilit nu doar din cauza fierbințelii zilei de vară, ci și cu o stare de spirit secătuită.

- Ce-i cu tine?

Oren ridică din umeri, scoase un oftat și privi panorama cețoasă pe fereastră înainte ca ochii să i se întoarcă la Wick.

- M-a sunat procurorul acum vreo oră. Marele mahăr în persoană. Nu vreun adjunct.

Wick își cam dăduse seama că aerul mohorât al lui Oren avea vreo legătură cu cazul lor împotriva lui Lozada. Dacă ar fi avut vești bune de dat, i le-ar fi dat până acum.

Faptul că simțea un disconfort fizic îi sporea neplăcerea de a primi vești proaste.

Se mișcă, așezându-se într-o poziție mai confortabilă, care îi proteja oarecum partea dreaptă, dureroasă.

- Ia să auzim.

- Zice că dovezile pe care le avem împotriva lui Lozada sunt șubrede. Nu suficient de solide să fie prezentate în fața instanței. Oricum, el refuză să facă una ca asta.

Wick își dăduse seama că așa stăteau lucrurile.

- A venit să mă vadă ieri. Un monument de amabilitate și voioșie, până-n vârful pantofilor lui italienești. Mi-a adus alea.

Arată către un buchet de prost gust cu garoafe roșii, albe și unele de un albastru artificial.

- S-a dat în stambă până la capăt.

- I-am povestit de-a fir-a păr ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost înjunghiat. I-am spus că, mie-n sută, vinovat a fost Lozada.

- Și cum a reacționat?

- Să vedem... s-a tras de gușă, s-a scărpinat în cap, și-a frecat burta, s-a încruntat, a răsuflat printre buzele strânse și a tresărit de mai multe ori. Parcă era cuprins de pântecăraie și căuta să găsească o modalitate politicoasă să tragă un vânt. Mi-a spus că lansam niște acuzații foarte grave. „Ei, nu zău“, îi zic. „Păi da, crima și tentativa de crimă sunt al dracului de grave.“ La plecare, i-a fost greu să se uite în ochii mei. N-a zis-o pe de-a dreptul...

- Nu e în branșa asta degeaba, omul vrea să fie reales pe post.

- Dar mi-am dat seama, din disconfortul lui evident, că avea ceva probleme cu povestea mea.

- Chiar avea.

- Cum ar fi?

- N-o să te plictisesc cu detaliile, îi răspunse Oren. Dumnezeu știe că el m-a plictisit pe mine. Timp de vreo treizeci de minute s-a bâlbâit, a dat-o pe după vișin și a umflat așa din obraji, dar ideea e...

- Că nu marșează.

Oren începu să se joace cu panglica din satin tricolor legată peste tulpinile garoafelor kitschoase. Se uită pieziș la Wick.

- Trebuie să vezi lucrurile din punctul lui de vedere, Wick.

- Ei, pe dracu'! Până ce n-o pierde și el șase pungi de sânge, până nu i se umflă și lui boășele ca niște bile

de bowling și nu i s-o înfige un tub în sculă, nici să nu aud de punctul lui de vedere.

- Știu că o să te supere să spun asta...

- Atunci n-o mai spune.

- Dacă e să cerni bine lucrurile, are dreptate.

- Dacă aș putea să-ți dau un pumn acum, aș face-o.

- Știam eu c-o să te enervezi.

Oren lăsă să-i scape un oftat.

- Uite ce e, Wick, procurorul nu vrea să riște, da, dar...

- E un fătălău!

- Poate, dar de data asta are dreptate. La urma urmelor, nu avem nimic concret împotriva lui Lozada.

- Lozada! repetă Wick, cu un hohot disprețuitor. I-a făcut pe toți să se ascundă prin colțuri, speriați nevoie mare, nu? Crezi că nu râde cu lacrimi acum de noi?

Oren îl lăsă câteva secunde bune să se liniștească înainte de a continua.

- Tot ce avem sunt dovezi circumstanțiale. Lozada te cunoaște. O cunoștea și pe Sally Horton. Asta e o legătură, dar nu dovedește un mobil. Dacă, printr-un noroc chior, juriul ar decide să-l pună sub acuzare, n-am putea să ne construim cazul pe asta. Mi s-au acordat trei zile să găsesc ceva. Ca de fiecare dată, nu a lăsat nici o urmă. Nu am nimic.

- Cu excepția declarației mele.

Pe chipul lui Oren apărură o expresie chinuită.

- Procurorul a luat în calcul trecutul tău cu Lozada. N-a uitat ce s-a întâmplat. Asta îți afectează credibilitatea.

Ar fi fost de-a dreptul inutil să combată un argument atât de corect.

Oren se așeză pe fotoliul tapițat cu vinilin verde și se uită lung la pardoseală.

- Nu am de ales, trebuie să-i dau drumul. Nu a fost ușor, dar am făcut rost de mandate de percheziție. I-am întors casa cu fundul în sus. Nimic. Curat ca lacrima, să fiu eu al naibii. Chiar și scorpionii păreau perfect

dezinfecțai. Mașina lui, la fel. Nici o urmă de sânge, fibre, orice. Avem armele, dar ar fi putut fi ale oricui. Nici un alt martor ocular în afară de tine, iar tu ai fost discreditat. În plus, din ce spui chiar tu, nu l-ai văzut propriu-zis.

- Eram prea ocupat să-mi curgă sânge în burtă.

- Avocatul lui deja face mare târaboii că poliția îi hărțuiește clientul. Zice că...

- Nu vreau să știu ce spune. Nu vreau să aud nici o vorbuliță despre faptul că drepturile cetățenești ale nemernicului ăluia sunt încălcate, bine?

Urmă o tăcere prelungită. După un timp, Oren aruncă o privire către colțul de lângă plafon.

- Televizorul merge bine?

Wick îi luase sonorul când Oren intrase în rezervă.

Imaginea era mai degrabă un fel de amalgam colorat, dar imaginile puteau fi descifrate dacă te uitasi destul de atent.

- Ca dracu'. N-au cablu.

Se uitară la imaginile mute preț de câteva clipe până ce Oren întrebă dacă era un serial bun.

- Alea două sunt mamă și fiică, explică Wick. Fiica s-a culcat cu soțul maică-sii.

- Cu taică-său?

- Nu, cam al patrulea tată vitreg. Tatăl ei adevărat e părintele. Preotul paroh. Dar nimeni nu știe asta, în afară de maică-sa și de preot. El o spovedește pe fiică-sa și află că se culcă cu bărbatul maică-sii și intră în panică. Dă vina pe maică-sa, zice că e o influență proastă, o face târfă... Dar e măcinat de vinovăție, pentru că n-a fost alături de fata lui. Ca părinte - ca tată, adică. A fost duhovnicul ei de când a botezat-o. E cam complicat. S-a dus la ea acasă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ultima frază rostită de Wick nu era legată de serial, dar Oren știa asta.

- Nu pot să exclud posibilitatea ca ea să îl fi invitat acolo, Wick.

Acesta nici măcar nu onoră această declarație cu un răspuns. Își lăsa privirea fixă să spună totul.

- Am zis că e doar o posibilitate.

Lăsându-și capul în jos, Oren mai mormăi ceva ce Wick nu înțelese.

- Ce-ai zis?

- Nimic.

- Ce?

- Nimic.

- Ce?

- Îi pipăia țâța, bine?

Wick și-ar fi dorit să nu fi întrebat, dar o făcuse. Puse se presiune pe Oren să îi spună, ceea ce acesta și făcuse, iar acum evalua reacția lui Wick.

Își menținu expresia cât mai imobilă.

- Îi era frică să îl împingă de lângă ea.

- Și Grace a zis același lucru, dar nici unul dintre ei n-ați fost acolo.

- Grace?

- O, da.

Oren făcu un gest expansiv.

- Nevasta mea a devenit fanul numărul unu al doctorei Newton.

- Știam că s-au cunoscut. Mie Grace nu mi-a spus decât că se bucură că sunt pe mâini atât de capabile.

- Mie acasă mi se servește ceva mai mult de-atât. Îmi împuie capul despre cum o judec prea aspru pe doctoarea, că nu sunt corect cu ea... Grace zice că mi-e ciudă pe ea pentru că a fost în juriul ăla.

Pentru prima oară de când Oren intrase în rezerva lui, Wick aproape că zâmbi. Îi plăcea să și-o închipuie pe Grace împuindu-i capul partenerului ei de viață. Dacă era cineva pe lumea aceasta la care Oren pleca urechea, aceasta era soția lui, pe care nu numai că o iubea, dar o și respecta pentru capacitatea ei de vedea esența lucrurilor.

- Grace e o doamnă deșteaptă.

- Da, păi ea nu a văzut decorul romantic pe care l-am văzut eu. Și n-a văzut nici asta.

Din buzunarul de la piept al sacoului său sport, Oren scoase mai multe foi de hârtie care fuseseră împăturite unele peste celelalte, pe lungime. Le puse pe tăvița de deasupra patului, lângă suculele neatins. Wick nu făcu nici un gest să le ia.

- Cu toată nebunia din ultimele zile poate că nu te-ai mai gândit că doctorița Newton a împușcat mortal un bărbat la șaisprezece ani. Dar nu ai uitat totuși, nu? Nu crezi că ar trebui verificat incidentul înainte să o propunem pentru canonizare? Am luat legătura cu Poliția Dalton și cu biroul șerifului pe district. E totul acolo.

Lui Wick nu îi plăceau deloc acele foi de hârtie pline de informații incriminatoare și nu avea nici un chef să le citească.

- Ce-ar fi să-mi faci tu un rezumat?

- E-o treabă urâtă. Foarte urâtă, spuse Oren. Tati a intrat în birou la câteva secunde după ce au fost trase cele două focuri de armă, iar Raymond Collier era mort. A dat colțul instantaneu. T. Dan a declarat că asociatul lui mare și rău încercase să o seducă pe fetița lui dulce. L-a împușcat ca să-și protejeze virtutea. Caz clar de autoapărare.

- Ar fi putut să fie așa.

- Ar fi putut, dar puțin probabil. Mai ales că ea-i făcuse sex oral lui Collier.

- A, bună tranziție, domnule detectiv.

Oren nu luă în seamă această remarcă.

- O întrebare interesantă pe care am putea să i-o punem e de ce a decis să-și apere virtutea tocmai în ziua aceea.

- Și, la momentul acela, i-a adresat-o cineva?

- Nu știu. Mă îndoiesc. Pentru că în punctul ăsta lucrurile devin foarte interesante. Nimeni nu a fost interogată în mod oficial. N-a existat nici o audiere, nici

o anchetă, nimic. T. Dan avea buzunare adânci. Din câte se pare, a dat bani în stânga și-n dreapta ca murdăria să fie ascunsă sub preș mai repede decât a ajuns Collier în pământ. Moartea acestuia a fost declarată a fi survenit accidental... la fața locului. Cazul a fost închis. Toți au plecat acasă fericiți nevoie mare, printre care și văduva lui Collier. A plecat din Dalton și s-a mutat în apartamentul ei cel nou, complet mobilat, din Breckenridge, Colorado. Și a mers cu noul ei Jaguar, lucios și elegant.

Wick rumegă toate acestea, după care spune:

- Că tot veni vorba de credibilitate compromisă... Eu, unul, nu cred nici un cuvânt din toată povestea asta.

- De ce nu?

- Vrei să-mi spui că Poliția Dalton și cei de la biroul șerifului districtual au recunoscut că au mușamalizat o moarte prin împușcare?

- Nu. Rapoartele erau succinte, dar oficiale. Nu au existat dovezi care să susțină altă variantă decât cea a accidentului. Dar i-am dat de urmă polițistului care a ajuns primul la fața locului, care între timp a plecat din poliție.

- A plecat?

- A renunțat la munca de polițist ca să instaleze antene parabolice. Dar își amintea cum s-a dus la casa familiei Newton în ziua aceea, căci cineva sunase la poliție. Mi-a zis că a fost foarte ciudat...

- Ce?

- Felul în care se comportau. Accidental sau intenționat, dacă tocmai ai împușcat pe cineva și-a murit pe loc, n-ai fi supărat? Un pic tulburat? N-ai vărsa câteva lacrimi? N-ai da vreun semn că ai avea ceva remușcări? Sau măcar să-ți frângi nițel mâinile? Din ce mi-a zis el, Rennie Newton stătea pe un scaun, senină ca un cer de vară. Din ochii ăia mari și verzi ai ei n-a curs nici o lacrimă. Și avea șaisprezece ani, da? La vârsta aia, puștii sunt de obicei impresionabili. Mi-a spus că n-a ezitat nici

o clipă când i-a spus ce se întâmplase. T. Dan și doamna Newton au stat de-o parte și de alta a ei. T. Dan l-a ocărat pe Collier că încercase să o violeze pe fiică-sa. Ca să vezi, zicea el, că niciodată nu cunoști omul cu adevărat, chiar dacă-ți închipui că-l știi. Mama plângea încetișor într-o batistă. Nu auzise nimic, nu văzuse nimic, nu știa nimic și... nu vreți ceva de băut, domnilor polițiști? Fostul polițist mi-a zis că a fost de-a dreptul bizar, ca și cum ar fi nimerit într-un episod din *Zona crepusculară*.

Wick încercă să și-o închipuie pe Rennie la șaisprezece ani relatând cu calm moartea unui om, chiar și accidentală. Nu putu. Nu-și putea închipui nici adolescența zvăpăiată pe care i-o descrisese Crystal, sau nimfeta care ispitise un bărbat însurat. Nimic din ce auzise despre viața ei din trecut nu coincidea cu cea din prezent.

Oren spuse:

- Aș face bine s-o iau la picior. Să te las să tragi un pui de somn. Pot să-ți aduc ceva înainte să plec?

Wick dădu negativ din cap.

- Nu mă deranjează să mă duc până la chioșcul de ziare și să...

- Nu, mersi.

- Bine, atunci. O să vin și diseară, cu Grace. După cină, nu știu exact la ce oră. Crezi că ești în stare să rezisti la o vizită de-a fetelor?

- Sigur, ar fi grozav să vină și ele.

- Ne-au tot bătut la cap să le aducem la tine. Promit că n-o să stăm mult.

Wick se forță să schițeze un zâmbet.

- De-abia aștept să le văd.

Oren dădu din cap și porni spre ușă, dar se opri cu mâna pe clanță.

- Sincer acum, Wick. Bine?

- Bine.

- Ca de la bărbat la bărbat, nu ca de la partener la partener.

Wick se încruntă, începând să-și piardă răbdarea.

- Ce e?

- Ți s-au aprins călcâiele după ea, nu?

Wick își întoarse capul către fereastră și către imaginea familiară de dincolo de ea.

- Nu știu.

Oren scoase o înjurătură aproape șoptită.

- Hai, pleacă, ce mai stai? spuse Wick.

Dintr-odată, se simțea foarte obosit.

- Ai zis ce voiai să spui.

- Aproape. Mai am două chestii de zis.

- Vai, ce noroc pe mine!

- Rennie Newton ți-a salvat viața. N-ai ce zice. Și o să-i fiu veșnic recunoscător pentru asta.

Wick se întoarse din nou spre el.

- Și care ar fi cealaltă chestie?

- Fostul polițist din Dalton? Mi-a zis că nu i-a venit să creadă că cineva poate să curme o viață, chiar și cea a unui dușman detestabil, și să fie atât de detașată de fapta respectivă. Era atât de rece, mi-a zis, că și acum îl trec fiorii amintindu-și.

capitolul 22

Wick se uită urât la bărbatul cu halat alb și zâmbet imaculat care intră senin în rezerva lui de parcă ar fi fost stăpân peste toți și toate.

- Cine sunteți dumneavoastră?

- Sunt doctorul Sugarman. Cum vă simțiți în seara aceasta, domnule Threadgill?

- Unde e doamna doctor Newton?

- Mă ocup eu de vizitele ei în seara aceasta.

- De ce?

- Am înțeles că v-au scos cateterul azi. Cum a fost?

- A, a fost delicios. Sper să o mai facem o dată mâine.

Doctorul îl mai gratulă cu încă un zâmbet strălucitor.

- E totul în regulă acum?

- Aș putea să vă întrec la urinat și pe dumneavoastră. Unde e doctorița care se ocupă în mod normal de mine?

- Și eu sunt doctor și mă ocup de pacienți în mod normal.

„Și ești și mare glumeț“, completă în gând Wick, cu aciditate.

Doctorul Sugarman dădu aprobator din cap la adresa a ce citea pe fișa lui Wick, după care închise dosarul.

- Mă bucur că am în sfârșit ocazia să-l cunosc pe pacientul-vedetă al spitalului nostru. V-am văzut la televizor. Ați trecut prin ceva chinuri, dar faceți progrese excelente.

- Mă bucur să aud asta. Când pot să scap de aici?

- De-abia așteptați să ne părăsiți?

Ce fel de întrebare sentimentală era asta? Wick ar fi fost în stare să-l strângă de gât. Nu-i era deloc simpatic, și nici zâmbetul lui mare și alb nu-i plăcea. Și unde era Rennie? De ce nu-și făcea vizita? Merita și ea o seară liberă, ca tot omul, dar de ce nu îi spusese că nu avea să vină să îl vadă în seara asta? Nu voise să știe?

Lozada era eliberat din închisoare și Rennie își lua o seară liberă. Era o asociere neplăcută și îi venea să își dea palme că o făcuse.

Expresia sa întunecată probabil că îi comunică doctorului Sugarman că ar fi trebuit să-și exerseze capacitatea de a relaționa cu pacienții pe unul mai amabil și mai recunoscător. Zâmbetul său Colgate șovăi.

- Doamna doctor Newton o să fie cea care va lua hotărârea definitivă privind externarea dumneavoastră, dar n-ar trebui să mai fie mai mult de vreo câteva zile până atunci. Asta dacă nu apar complicații neprevăzute.

Doctorul dădu mâna cu el și se retrase.

- Ce papagal, mormăi Wick.

Apoi sosi familia Wesley. După cum promisese, Oren limită vizita la cincisprezece minute, dar nu avu cum să limiteze energia și exuberanța fetelor.

Acestea îi aduseră fursecuri cu fulgi de ciocolată pe care le făcuseră chiar ele și nu fură mulțumite până ce Wick nu mănâcă două. Grace venise cu o sacoșă.

- Pijamale. Nu știu dacă te vor lăsa să le porți încă, dar să le ai, pentru orice eventualitate. Ți-am luat și papuci.

Wick o apucă de mână și i-o sărută.

- Te măriți cu mine?

Fiicele ele izbucniră în chirăituri de râs și trebuiră mustrate ca să se potolească. Flecăreau întruna și erau minunate, dar îl obosiră. Fu cuprins de rușine că se simți ușurat când îl îmbrățișară și își luară la revedere.

Oren nu vorbi despre munca de poliție decât după ce soția și fiicele sale ieșiseră pe hol și nu îi mai puteau auzi.

Îl anunță că Lozada era din nou liber.

- Sergentul n-a vrut să autorizeze trimiterea unui echipaj de supraveghere pentru el. Și, de mâine-dimineață, retrace și agenții care stau de pază la spital.

- Mă atenționezi.

Oren dădu solemn din cap.

- Să fii cu ochii-n patru. De mâine-dimineață n-o să mai fii protejat de Poliția Fort Worth.

Din punctul de vedere al lui Wick, asta era numai bine. Nu voia protecția poliției, pentru că prețul pentru ea era libertatea sa. După ce aflase ce decisese procurorul, ajunsese la concluzia că autoritățile nu se ridicau la nivelul lui Lozada. Justiția se punea în practică în cadrul limitelor morale, iar Lozada nu era stânjenit de asemenea considerente.

Dacă Wick voia să îi vină de hac lui Lozada, avea să fie nevoie să îl vâneze de unul singur. Pentru a echilibra balanța, trebuia să îl atace necruțător, cu o mentalitate asemănătoare cu a lui. Nu putea face asta dacă era monitorizat și păzit tot timpul.

Întrebă despre camioneta lui.

Sprâncenele lui Oren se lăsară suspicioase peste ochi.

- Ce e cu ea?

- Aș vrea să știu unde e.

- De ce?

- Pentru că e mașina mea, răspunse Wick, iritat.

Fără prea mare entuziasm, Oren îl informă că era la el acasă.

- Nu te-am mai întrebat, dar ți-am luat lucrurile de la motel. De îndată ce băieții din echipa de cercetare la fața locului au terminat cu camera ta, ți-am strâns tot și le-am luat.

Wick dădu să întrebe de pistolul lui, dar nu o făcu. Nu avea rost să îi mai dea și alte motive de îngrijorare lui Oren.

- Mulțumesc. Chiar nu-mi doream deloc să mă întorc în camera aia.

- Mă gândeam eu... Toate lucrurile tale sunt în camionetă, sub cheie. E parcată în aleea din fața casei mele.

- Și cheile?

- Le-am pus într-un loc sigur, la mine în casă, împreună cu portofelul tău.

„Sigur față de cine?” se întrebă Wick. Sigur față de el? Din nou, nu întrebă.

- Mulțumesc, partenere.

Oren nu îi răspunse la zâmbetul nevinovat, dându-și seama probabil că nu era deloc sincer.

După aceea, Wick îndură nerăbdător ceasurile lungi și plicticoase ale serii. Într-un final, traficul de pe coridorul de dincolo de ușa rezervei se rări. Tăvile cu resturile de la masa de seară fură strânse și puse în cărucioare care apoi fură împinse înapoi în bucătărie. Doctorii își terminară vizitele și plecară acasă.

Vizitatorii se retraseră și ei. Angajații din tura de zi fură schimbați de cei din cea de noapte. Spitalul se liniști, pregătit pentru noapte.

La ora unsprezece, o asistentă veni să-i dea o pilulă de calmant.

- Vreți să vă trag draperiile?

- Vă rog. Intră soarele pe fereastră dimineața.

Când femeia se apropie de fereastră, Wick remarcă relaxat.

- Biata doamnă doctor Newton...

Asistenta izbucni în râs.

- Biata? Mi-aș dori și eu să pot să-mi iau concediu de pe o zi pe alta.

- Concediu? Ah, mi s-a părut că domnul doctor Sugarman a zis că nu se simte bine...

- Nu, își ia câteva zile de concediu, atâta tot.

Wick își duse mâna la tâmplă, rotind-o sugestiv.

- Calmantele astea mă fac să o iau nițel razna.

- Da, au și efectul ăsta.

- Și când o să se întoarcă doamna doctor Newton?

- Nu m-a informat ce program are, zise asistenta, cu un zâmbet larg. Dar nu vă faceți griji. Domnul doctor Sugarman e un drăguț.

Cât ea trase jaluzelele, Wick se prefăcu a înghiți pastila. Puse paharul gol pe tăvița de deasupra patului său, iar asistenta îl luă și plecă.

Rearanjându-și capul pe pernă, căscă.

- Noapte bună.

- Somn ușor, domnule Threadgill. Sper să vă odihniți bine.

Întunericul se lăsase peste lume până ce Lozada intră în apartamentul său. Fu încântat să vadă că instrucțiunile sale fuseseră respectate. Căminul său era la fel de liniștit și de senin ca o biserică.

Când auzise de la avocatul său că se făcuse o percheziție aici, știuse la ce să se aștepte. Mai avuse locuințe răvășite de poliție, încă din liceu, când polițiștii de la Antidrog năvăliseră în casa lui într-o noapte cu un mandat de percheziție, sperând să găsească niște substanțe

interzise. Nu reușiseră decât să pice de proști și să-i sperie pe părinții lui și pe idiotul de frate-său. De atunci, avusese și alte case percheziționate cu același entuziasm milităresc.

Așa că dăduse instrucțiuni din închisoare, prin intermediul avocatului lui, ca o firmă de curățenie să îi facă ordine în apartament și apoi să curețe totul în profunzime, pentru a îndepărta orice urmă a prezenței contaminate a polițiștilor.

De asemenea, aranjase să fie cercetat ca nu cumva să i se fi instalat dispozitive electronice de supraveghere.

– E curat, îi raportase avocatul lui în timp ce sărbătoreau eliberarea sa cu câteva pahare la City Club. În toate privințele.

Avocatul lui niciodată nu îl întrebase dacă era vinovat sau nu. Lozada îi plătea un onorariu anual exorbitant, care îi permitea să îl reprezinte exclusiv pe el și să petreacă foarte mult timp jucând golf. De asemenea, își putea permite să ducă o viață de dandy bogat. Vinovăția lui Lozada era ultimul lucru care îl interesa.

– Dar e curat doar pe moment, îl avertizase. Ai grijă cine vine și pleacă din apartamentul tău de acum încolo.

Lozada nu avea nevoie să-i dea sfaturi cineva în această privință.

Îl anunțase deja pe portarul clădirii că nu avea să se mai folosească de serviciul de curățenie al complexului. Își angajase un servitor care să se ocupe de menaj, o persoană care îi fusese recomandată călduros de unul dintre foștii săi clienți, care fusese foarte satisfăcut de colaborarea cu el. Promise asigurări că tânărul respectiv avea abilități excelente pentru acest post și putea să aibă încredere totală în el.

Și nici nu avea să aducă femeii acasă – cu excepția lui Rennie, bineînțeles. Se folosiseră de fata aia proastă, de Sally Horton, pentru că îi era la îndemână, un răsfăț imprudent, după cum se dovedise.

Până ce urma să o aibă pe Rennie acolo, cu el, avea să iasă în oraș ca să facă sex.

Făcuse progrese importante cu ea până ce Wesley dăduse buzna peste ei, cu pistolul scos, ca personajul principal dintr-un serial polițist prostesc. Ce glumă bună! Nu-și dăduse seama cât de ridicol arăta?

Rennie nu fusese deloc amuzată. Părase stânjenită la culme să-și vadă casa invadată de niște polițiști grosolani, stricând surpriza pe care el i-o pregătise. Nu, nu părase deloc încântată de sosirea neanunțată a lui Wesley și a acoliților săi.

După ce petrecu o jumătate de oră de distracție cu scorpionii săi, făcu un duș lung, pentru a scăpa de orice urmă a timpului petrecut în închisoare. Se rase cu grijă, din moment ce nu-și lăsase corpul în voia aparatului de ras tocit care îi fusese pus la dispoziție la închisoare, după care se dedică ritualului de curățare a scurgerii și de trimitere a prosoapelor la spălat.

Savură două pahare cu tequila și cina pe care o comandase de la restaurantul său preferat.

Livrarea nu era un serviciu disponibil pentru ceilalți clienți, dar făcea parte din tratamentul preferențial pe care îl primea el.

Cu un pahar de tărie în mână, formă numărul lui Rennie. Într-un final, apelul fu preluat de mesageria ei vocală.

– Ați sunat la doctorul Newton. Vă rog să-mi lăsați numele și numărul de telefon Dacă e vorba de o urgență...

Închise. Voia să o vadă urgent, dar poate că ei nu avea să i se pară că dorința lui era o urgență. În timp ce sorbea din pahar, mai încercă de două ori să dea de ea, la spital și acasă, dar fără succes.

Ei, bine, își zise el, și mâine era bine. Voia să o invite la cină. Ar fi prima lor întâlnire oficială. Zâmbi la gândul că avea să intre într-un restaurant rafinat cu ea. Voia să o ducă în Dallas. Într-un local foarte

exclusivist, luxos. A doua zi avea să îi cumpere o rochie neagră sexy și să-i facă o surpriză făcându-i-o cadou. Urma să o ajute să se îmbrace, de la piele, astfel încât totul să fie perfect și pe placul său.

Avea să fie superbă, uluitoare. Iar el urma să-și pună costumul cel nou. Toate capetele aveau să se întoarcă după ei. Toți aveau să vadă cât de departe ajunsese Lozada.

După ce petrecuse trei nopți într-un pat îngust, cu o saltea urât mirositoare, de-abia aștepta să se culce în patul lui generos. Gol, se băgă între cearceafurile mătasoase și savură mângâierea lor răcoroasă pe pielea sa complet lipsită de păr. Adormi mângâindu-se, cu gândul la sunetul ațâțător pe care îl scosese Rennie când simțise forța erecției lui. Dormi ca un nou-născut până ce fu trezit de clinchetul insistent al soneriei.

Să iasă nevăzut din spital se dovedi a fi mai ușor decât și-ar fi închipuit Wick. Partea cea mai grea fu să se îmbrace cu pijamalele cele noi pe care i le adusese Grace. Până când reuși să-și pună pantalonii și bluza aceea blestemată, era plin de transpirație și atât de slăbit că tremura. Rezistă în fața tentației de a se întinde și a se odihni câteva minute, temându-se că, dacă o făcea, nu putea să se mai ridice.

Asistentele era prea ocupate cu sarcinile birocratice de la biroul central pentru a-l observa când ieși discret din rezervă. Când se plimbase pe hol mai devreme, remarcase unde se afla ieșirea de incendiu. Din fericire, nu era prea departe de rezerva lui. Reuși să ajungă pe scară fără să fie descoperit. Ținându-se strâns de balustrada metalică la fiecare pas, coborî patru rânduri de trepte. Până când ajunse la parter, genunchii îi tremurau ca piftia. Nu-l acostă nimeni. Polițiștii puși de pază l-ar fi recunoscut imediat, dar trecu pe lângă ei neobservat. Unul flirta cu asistentele de la biroul de internări, iar celălalt ațipise pe scaun.

Deci cam așa stătea treaba cu paza.

Cea mai apropiată zonă comercială se afla la două străzi de spital. Se puse în mișcare, dar nu trecu mult și își dădu seama că această distanță ar fi putut la fel de bine să fie egală cu cea a unui maraton. Îi era la fel de greu să o străbată ca și patruzeci și doi de kilometri. Era instabil și slăbit, iar spatele îi zvâcnea, protestând la fiecare pas, dar merse mai departe.

Când intră în supermarketul 7-Eleven, bărbatul cu turban de la casă îl privi cu o groază nedisimulată.

- Știu că arăt ridicol, zise repede Wick. Îți vine să crezi? Nevastă-mea e gravidă. I s-a făcut poftă de un Butterfinger la cinșpe minute după ce adormisem. Așa că am venit aici în pijamale să-i iau un afurisit de Butterfinger - adică, ce dracu', avem Snickers în cămară, dar nu, vrea musai un Butterfinger. Oricum, am rămas fără benzină pe autostradă, la vreo cincizeci de metri de banda de ieșire. A trebuit să vin pe jos, și e mai cald ca-n iad, chiar și la ora asta.

Transpirația îi făcuse bluza de pijama să i se lipească de piept. Și-o trase de pe piele și își făcu vânt cu palma.

- Pot să folosesc cartea de telefoane, vă rog? Trebuie să chem un taxi.

Foarte posibil, singurele cuvinte din tot acest monolog pe care le înțelese bărbatul străin de la casă fură „carte de telefoane“. Împinse un exemplar uzat peste suprafața tejghelei, împreună cu un telefon murdar și lipicios.

După ce dădu telefon, Wick se așeză să aștepte pe un scaun pliant pentru pescuit și își ocupă timpul răsfoind gama largă de reviste de culturism. În acest timp, în supermarket nu intră decât un singur client.

Acesta cumpără un pachet de țigări și plecă fără să-i mai arunce vreo privire lui Wick.

Când taxiul opri în parcare, Wick spuse:

- Mulțumesc frumos! și își luă la revedere cu o fluturare din mână.

Nu-și putu da seama care dintre ei era mai ușurat să vadă taxiul, el sau casierul timorat. Plecă fără să fi cumpărat vreun Butterfinger.

Din fericire, casa soților Wesley era cufundată în întuneric.

Ceea ce Oren nu știa era că ținea o cheie de rezervă într-o cutiuță magnetică în partea inferioară a barei camionetei. O luă de acolo, deși ghemuirea și ridicarea implicară un efort care îl făcu să geamă de durere. De mai multe ori fu nevoit să se oprească, de teamă să nu leșine.

Își descuie camioneta și începu să verifice buzunarele hainelor împachetate de Oren, căutând niște bani.

Într-un final, reuși să adune suficienți cât să-și plătească drumul cu taxiul.

Întârzierile repetate nu-i picaseră prea bine șoferului, care o luă din loc cu o revărsare de obscenități și un scrâșnet de cauciucuri și mai furios.

Wick așteptă în umbra casei, în caz că zgomotul l-ar fi trezit pe Oren. Stătu nemișcat cinci minute încheiate, dar nu ieși nimeni să verifice. Wick se urcă în camionetă și răsuci cheia în contact. Motorul se trezi la viață cu un mârâit. Plecă imediat, neștiind cât îi mai ținea norocul. Se opri în parcare goală a unei școli gimnaziale, unde își schimbă pijamalele cu haine normale, iar papucii cu o pereche de pantofi sport. Era tot timpul cu ochii în patru după automobilul lui Oren sau vreo mașină de poliție, dar se părea că fuga lui era în continuare neremarcată.

De la școala gimnazială se duse direct acasă la Rennie și parcă lângă trotuar. Lumina de pe verandă era aprinsă, dar casa era cufundată în întuneric.

– Păcat.

Avea să fie trezită din somn. Se dădu jos cu grijă din cabina camionetei cu agilitatea unui octogenar invalid.

Ajuns la ușă, apăsă tare pe sonerie și, când asta nu stârni nici o reacție, ridică ciocănelul de alamă și îl lovi

de uşă. Aşteptă circa treizeci de secunde înainte de a-şi lipi urechea de uşă şi de asculta atent ce se petrecea dincolo de lemn. Nimic, doar tăcere.

- Fir-ar să fie de treabă!

Totuşi, dacă el ar fi fost în locul lui Rennie, ar fi deschis uşa în miezul nopţii, auzind soneria şi bătăi precipitate?

Se duse spre garaj şi cercetă uşa cu segmente orizontale. Având în vedere că o urmăse pe Rennie acasă duminica trecută, ştia că avea un sistem automat de deschidere. Încercă totuşi mânerul. Fără să se fi apăsât pe butonul telecomenzii, uşa era de neclintit.

Wick se strecură atent pe lângă colţul casei - sperând că vreun vecin insomniac nu avea să îl ia drept un hoţ - şi înaintă de-a lungul părţii laterale a garajului către spatele casei. Misiunea sa de explorare nu rămase fără răsplată. Garajul avea o uşă şi spre curtea din spate. Şi, minunea minunilor, aceasta avea o fereastră.

Punându-şi palmele de-o parte şi de cealaltă a ochilor, privi concentrat înăuntru. Era întuneric, dar ştia că, dacă maşina ei ar fi fost înăuntru, ar fi putut să o vadă. Garajul era gol. Rennie nu era acasă.

Tremurând de oboseală, se întoarse la camionetă pe aceeaşi rută. Sarcina de a urca la volan îi păru imposibil de realizat, dar reuşi cu chiu, cu vai. Avea pielea umedă şi rece de la transpiraţie şi se temea că avea să dea la raţe. Fursecurile pe care le mâncase în seara precedentă, în cazul acesta.

Fursecurile de casă făcute de Stephanie şi Laura. Tetiera era ispititoare. Avea dureri prea mari ca să poată dormi, dar dacă era să închidă ochii doar câteva minute...

Nu, trebuia să pornească şi să nu se oprească până nu o găsea pe Rennie.

Al doilea obiectiv de pe lista sa de locuri unde să o caute - Trinity Tower.

Chipul lui Lozada se preschimbă într-o imagine a furiei glaciale când deschise ușa apartamentului său.

- Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Lozada, dar am primit un mesaj urgent pentru dumneavoastră.

Portarul îi întinse un plic sigilat, cu antetul discret al clădirii imprimat cu litere aurii în colțul din stânga sus.

Lozada fusese în mijlocul unui vis delicios despre Rennie. Prima notă discordantă a soneriei îl făcuse să se trezească cu o tresărire puternică. Buzunarul halatului de casă pe care și-l trăsese pe el era îngreunat de un revolver. Uciderea mesagerului devenise tentantă, la propriu.

Înșfăcă plicul din mâna portarului.

- Ce fel de mesaj? De la cine e?

- Nu mi-a spus cum îl cheamă, domnule. L-am întrebat, dar a zis că o să știți dumneavoastră cine e.

Lozada deschise plicul rupându-l fără menajamente, scoase un carton tare și citi așa-numitul mesaj. Nu era nici o îndoială asupra identității celui care scrisese acea poezie scurtă.

- A fost aici?

- Acum doar câteva minute, domnule Lozada. A plecat după ce a scris mesajul, spunându-mi să vi-l predau personal fără întârziere. Nu arăta prea bine. Când a intrat, am crezut că e în stare de ebrietate. În mod clar, era destul de confuz...

- În ce sens?

- Inițial a zis că mesajul e pentru musafira dumneavoastră.

- Ce musafiră?

- Asta l-am întrebat și eu, domnule Lozada. I-am spus că, din câte știu eu, v-ați întors singur în seara asta și nu s-au înregistrat alți vizitatori cu excepția băiatului care v-a adus mâncarea. Am verificat registrul ca să mă asigur.

Threadgill îl jucase pe degete pe idiotul ăsta.

- M-am oferit să vă sun, dar a zis că nu e cazul, după care mi-a cerut niște hârtie și un pix.

– Bine, am primit mesajul.

Lozada era pe punctul de a închide ușa când portarul ridică o palmă.

– Încă un lucru, domnule Lozada. Tuși discret, ducând pumnul la gură. O să primiți o înștiințare oficială în scris, dar cred că vă pot spune de pe acum...

– Ce să îmi spui?

– Am fost desemnat să vă anunț că asociația de proprietari din clădire s-a întrunit astăzi și s-a înregistrat un vot unanim ca să... ca dumneavoastră...

– Ca eu ce?

– Vor să părăsiți clădirea, domnule. Având în vedere acuzațiile care v-au fost aduse recent, vă impun să plecați în cel mult treizeci de zile.

Lozada nu avea nici o intenție să se coboare într-atât încât să se certe cu acest nimeni.

– Poți să le spui proprietarilor să se ducă dracului. Apartamentul ăsta e proprietatea mea și voi locui aici cât poftesc, ce mama mă-sii!

Îi trânti ușa în nas. Ducându-se cu pași furioși la barul din ardezie încastrat în perete, își turnă un pahar de tequila nediluată. Nu știa ce îl enervase și îl insultase mai mult, să i se ceară să se mute din această clădire exclusivistă sau provocarea juvenilă lansată de Wick Threadgill:

*Trandafirii sunt roșii
Ca sângele meu
Hai să pui mâna pe mine
Dacă ai tupeu.*

capitolul 23

Când Rennie ajunse la ferma ei, primul lucru pe care îl făcu fu să pună șaua pe Beade și să facă o cursă lungă, la galop. După aceea, petrecu două ceasuri în hambar,

țesălând caii. Nu era nevoie, dar avea un efect terapeutic asupra ei.

Mai devreme, Oren îi făcuse o vizită de curtoazie pentru a o informa de faptul că Lozada avea să fie eliberat din închisoare.

– Îi dați drumul?

– Nu am de ales. Îi explicase decizia procurorului. V-am avertizat că acuzația n-o să țină. Wick spune că Lozada e cel care l-a atacat, dar fără dovezi concrete...

– Și faptul că a intrat prin efracție în casa mea?

– Nu exista nici un semn că ar fi fost vorba de o intrare prin efracție, doamnă doctor Newton.

– Dar asta a fost! insistase ea.

– Dacă vrei, ați putea veni la sediu, să înregistrați o plângere.

– Și ce aş obține cu asta?

Ceea ce înțelesese însă fusese că nu se putea baza pe sistemul de justiție ca să îl țină pe Lozada departe de ea. Era problema ei, așa că ea trebuia să o rezolve. Dar cum?

Și mai era și chestiunea cu Wick... Era în continuare furioasă pe Wick polițistul, care îi merita pe deplin disprețul. Dar Wick bărbatul era pacientul ei, care merita cele mai bune îngrijiri medicale pe care i le putea oferi.

Cum să împace aceste două fețe ale monedei?

Din respect pentru doctorul Howell, consiliul fixase data numirii ei în funcția de șefă a secției Chirurgie peste două săptămâni. Voia să preia acest post cu toate problemele rezolvate, cu viața în ordine perfectă, fără conflicte și angoase.

Avea nevoie de ceva timp petrecut departe de oraș, pentru a cântări lucrurile și a-și pune la punct un plan de acțiune.

Decizia ei de ultim moment de a-și lua câteva zile libere necesitase ceva manevre iscusite din partea competențelor săi angajați administrativi, dar aceștia rearanja

programul astfel încât pacienții ei să nu fie deranjați prea tare.

Doctorul Sugarman îi întorsese favoarea pe care ea i-o făcuse lui în urmă cu câteva luni, acceptând să îi supravegheze pacienții aflați în convalescență și care erau în continuare internați, printre care și Wick.

Își făcuse bagajele în grabă și parcursese drumul într-un timp destul de redus. Plimbarea călare îi oferise un răgaz bine-venit de la gândurile ei tulburătoare.

Toby Robbins sosi la scurt timp după ce Rennie se întorsese în casă.

– Nu trebuia să vii imediat, Toby, îi spuse ea de îndată ce îi deschise ușa.

Îl sunase mai devreme pentru a-i spune că era o scândură desprinsă la poarta țarcului.

– Mă simt prost că nu am observat.

– Nu e nimic important. Mai ține.

– Aș face bine să o repar acum. Asta dacă nu e un moment potrivit pentru tine.

– E bine acum.

Se uită dincolo de ea, la bagajele care rămăseseră pe podeaua camerei de zi.

– Stai mai mult de data asta?

– Câteva zile. Hai să-ți arăt scândura care s-a desprins.

Coborâră treptele verandei împreună.

În drum spre țarc, Toby luă o cutie de unelte din metal din spatele camionetei lui.

– Ce mai face Corrine?

– E bine. O să țină un discurs la reuniunea consiliului enoriașelor, joia viitoare, la prânz. Are emoții.

– Sunt convinsă că o să se descurce de minune.

Toby dădu aprobator din cap, îi aruncă o privire, după care îi spuse:

– Ai apărut în ziar săptămâna asta.

– Să nu crezi tot ce scrie acolo, Toby.

– De data asta a fost numai de bine.

De data asta... Nu știa dacă precizarea fusese intenționată. Bătrânul fermier își amintea articole de ziar despre ea care nu fuseseră atât de măgulitoare, cele despre moartea prin împușcare a lui Raymond Collier.

Înainte de a moșteni ferma de la părinți, Toby locuise în Dalton și făcuse ocazional sarcini mărunte pentru T. Dan. Când preluase ferma, aceasta avea o cireadă modestă de vaci, dar, cu o gestionare atentă, o mărise și o dusesse bine în timp ce alți fermieri fuseseră aduși la faliment de secetă sau de crizele economice de o natură sau alta.

În decursul anilor, păstrase legătura cu Rennie. Știa că era interesată să aibă un loc unde să evadeze la sfârșit de săptămână, un loc unde să țină cai, așa că o anunțase când ferma de lângă a sa fusese pusă la vânzare. Rennie nu o văzuse decât o singură dată înainte de a semna contractul, fără să negocieze prețul.

Toby nu mai avea nevoie de venitul suplimentar care venea din rezolvarea a tot felul de sarcini minore pentru Rennie. Aceasta credea că o ajuta pentru că era un vecin bun, un om cumsecade sau pur și simplu pentru că o plăcea.

Sau poate că o ajuta pentru că îl cunoscuse pe T. Dan atât de bine.

- Uite aici. Vezi?

Îi arată poarta, mișcând scândura desprinsă, după care se dădu într-o parte, ca Toby să se poată apropia de ea. Acesta o cercetă, după care se ghemui lângă ea și scoase o teslă din cutia cu unelte. Folosi capătul bifurcat pentru a scoate cuiele ruginite din găurile largi.

- Tipul ăla, cel căruia i-ai salvat viața...

- Wick Threadgill.

- Nu e tipul cu care am făcut eu cunoștință aici?

- Ba chiar el.

- Cum ți se pare?

- Nu mi se pare în nici un fel.

Răspunsese prea repede și prea defensiv.

Toby o fixă printre pleoapele îngustate, pe sub borul pălăriei.

-Ăăă, știi ceva, Toby? Te rog să mă scuzi, cred c-o să intru înapoi în casă, să-mi pun hainele la locul lor. Să vii să-ți iei la revedere înainte să pleci.

-Sigur.

O oră mai târziu, Rennie își vedea de treabă în bucătărie când Toby veni la ușa din spate și bătu.

-Intră.

Bărbatul intră și își dădu jos pălăria.

-O parte din celelalte scânduri aveau și ele cuie desprinse. Le-am înlocuit pe toate. Acum poarta e solidă ca un munte.

-Mulțumesc. Ce-ai zice de ceva rece de băut?

-Nu, mersi. Aș face bine s-o iau din loc, altfel Corinne o să-mi pună pe masă mâncarea rece. O să vin săptămâna viitoare într-o zi să dau un strat de vopsea proaspătă pe poarta aia.

-Ar fi bine. Vrei să cumpăr eu vopseaua?

-Îmi aduc singur. Tot albă e bine?

-Perfect.

-O să fii bine aici, Rennie?

-De ce să nu fiu?

-Ei, ziceam și eu așa, fără motiv.

Dar avea motivele lui, asta sigur. Rennie își putea da seama de asta după modul agitat în care frământa borul pălăriei în mâini și se uita fix la vârfurile cizmelor sale de lucru uzate.

-Ce te frământă, Toby?

Înălțându-și capul, bătrânul îi aruncă o privire fără ocolișuri.

-În ultima vreme ai avut de-a face cu niște indivizi destul de dubioși, dacă nu te superi că-ți zic așa...

-Nu mă supăr. Sunt de acord cu tine. Cred că dubios ar fi o caracterizare blândă pentru un om ca Lozada.

-Nu mă refeream doar la el... Threadgill ăla a fost dat afară din poliție, să știi.

- Și-a suspendat raporturile de serviciu, ca și cum și-ar fi luat concediu.

Ridicarea din umeri cu care întâmpină Toby acest răspuns îi arată că, pentru el, era același lucru.

- Ei, oricum, eu și Corinne ne-am făcut griji pentru tine.

- Nu-i cazul, Toby, crede-mă. Nu am avut de-a face cu oamenii aceștia pentru că așa am vrut eu. L-am întâlnit pe Lozada total întâmplător. Relația mea cu domnul Threadgill e pur profesională. O relație care ține atât de profesia lui, cât și de a mea. Atâta tot.

Expresia lui era plină de scepticism.

- Am grijă de mine singură de mult timp, Toby, adăugă ea încet. De la șaisprezece ani.

Bărbatul dădu aprobator din cap, jenat că îi reînviase niște amintiri urâte.

- Ne-a cam intrat în obicei, vezi tu, mie și lui Corinne, să ne facem griji pentru tine.

- Și nici nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine asta. Întotdeauna a însemnat mult.

- Ei bine, rosti el, punându-și din nou pălăria pe cap, am plecat. Dacă ai nevoie de ceva, dă-ne un semn.

- Așa o să fac. Mulțumesc din nou că ai reparat poarta.

- Ai grijă de tine, Rennie.

Rennie sorbi dintr-un pahar cu vin cât își pregăti cina, paste cu sos marinara. În timp ce mânca, privi cum soarele coborî dincolo de orizontul vestic.

După aceea, își duse bagajele sus, să-și aranjeze lucrurile.

Aici, la țară, nu era atât de meticuloasă cu organizarea.

Își aruncă lenjeria intimă în sertare fără să împăturască atent fiecare articol. Își puse hainele pe umerase, în dulap, la întâmplare, fără vreo ordine anume. Aici ceda în fața unei părți rebele a persoanei ei, care se revolta împotriva fațetei ei organizate.

Terminând cu aceste treburi, porni dintr-o cameră în alta, căutând o ocupație. Acum, că avea timpul liber dorit, nu știa cu ce să și-l umple. La televizor nu era nimic interesant. Nu se simțea tentată să se uite la un film din colecția ei de DVD-uri.

Încercă să înceapă o biografie nouă, dar subiectul i se păru plictisitor și stilul autorului prețios. Se duse în bucătărie, căutând mai degrabă o ocupație decât ceva de mâncare. Nimic nu părea ispititor, dar pentru că tot era acolo, deschise o cutie de fursecuri și ronțai unul.

Un avantaj al faptului că se afla la țară, foarte departe de luminile orașului, era bolta plină de stele. Se duse afară, să admire cerul nopții.

Localiză constelațiile cunoscute, după care zări un satelit și-i urmări deplasarea în arc de cerc până când ieși din câmpul ei vizual.

Traversă curtea și intră în țarc pe poarta pe care o reparase Toby.

Deși era conștientă că intențiile lui fuseseră unele bune și că îngrijorarea era sinceră, sfaturile sale să fie atentă o făcură să fie neliniștită și chiar sperioasă când intră în hambarul întunecat.

De obicei, mirosurile familiare de fân și de cal o linișteau. T. Dan o pusese în șa de când învățase să meargă. De-atunci, caii jucaseră mereu un rol important în viața ei. Nu îi fusese niciodată frică de ei și îi plăcea la nebunie să fie prin preajma lor.

Și totuși, în seara aceea, hambarul ca o peșteră îi părea plin de umbre malefice. Bezna era anormal de întunecată și de impenetrabilă. Când începu să treacă pe lângă boxele animalelor, caii începură să necheze și să facă pași agitați pe loc, sperioși. Fuseseră țesălați și adăpați. Nu fuseseră lăsați cu transpirație pe spate. Nu era nici un semn de furtună. Începu să le vorbească pe un ton aproape șoptit și liniștitor, dar îi suna fals chiar și ei și probabil că le transmitea și lor propria neliniște.

Ca și ea, caii erau tulburați fără nici un motiv concret.

În loc să fie alinată de apropierea de animale, acestea îi sporiră neliniștea, pentru că păreau să o împărtășească.

Când se întoarse în casă, făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Încuie toate ușile și ferestrele, apoi le mai verifică o dată, să fie sigură că nu sărise vreuna. La etaj, făcu un duș, dar își dădu seama că se grăbea să termine mai repede.

Ea, care traversase pe jos râuri din Africa pline de crocodili și șerpi, se temea acum să facă duș în propria baie? Supărată pe ea însăși că se lăsa intimidată astfel, închise lumina cu o apăsare hotărâtă pe comutator și se băgă în pat.

Dormi iepurește, ca și cum s-ar fi așteptat la zgomotele care o treziră, într-un final.

- Ce dra...?

Wick strângea tare volanul camionetei.

Își dădea seama că mintea îi era încetinită de extenuarea fizică. Probabil că mai avea și ceva urme de calmante în sânge, îngreunându-i procesul de gândire. Pricepea cam greu, dar acum i se părea foarte clar că volanul îi încremenise în mâini.

Preț de câteva secunde, fu complet năucit. Apoi se uită la indicatorul de combustibil.

- Fir-ar să fie!

Rămăsese fără benzină. Fix la dracu' în praznic. Și tot ca dracu', la câteva ceasuri după miezul nopții.

Rămăsese fără benzină.

Nici măcar nu-i trecuse prin cap să se uite la indicator înainte să iasă din Fort Worth. Când plecase de la Trinity Tower, destul de sigur că Rennie nu petrecea o noapte pasională în apartamentul luxos al lui Lozada și după ce îi lăsase portarului plicul cu o bancnotă de zece dolari, care îl asigura că mesajul său avea să fie livrat la destinație imediat, nu voise decât să pună cât mai multă

distanță între el și oraș înainte ca Oren să vadă că pe aleea sa nu se mai afla camioneta sau ca o asistentă să descopere că patul lui de spital era gol.

Pe drum îi fusese al naibii de greu să-și țină ochii deschiși. De obicei, era un șofer agresiv care înjura șoferii lenți. I se părea că radarele ascunse erau împotriva spiritului Constituției.

Totuși, în seara aceea stătuse pe prima bandă, lăsându-le pe cele de viteză camionagiilor de cursă lungă și șoferilor care nu fuseseră înjunghiați grav în urmă cu nici o săptămână.

Se gândise că Rennie ar putea fi la fermă, dar nu era foarte sigur. Putea fi în drum spre orice punct al lumii, dar dacă își luase doar câteva zile de concediu, ferma ar fi fost prima lui opțiune, așa că într-acolo pornise.

Nu știa exact ce urma să spună când avea să ajungă, dar avea să improvizeze ceva pe moment. Și nici nu putea să anticipeze cum urma să reacționeze ea la sosirea lui neanunțată. Îi salvase pielea pe masa de operații, dar poată că tot voia să i-o jupoaie pentru că o mințise și o spionase.

Nu conta, se descurca el. Important era că aproape ajunsese. Sau așa crezuse, înainte să rămână fără benzină.

Trase de volan cât îi permiseră puterile sale slăbite și camioneta viră pe acostamentul îngust. O lăsă să meargă până se opri de tot. Fără aerul condiționat, deja în cabină devenea înăbușitor de cald. Deschise fereastra, să se mai aerisească, dar de afară năvăli un val de fierbințeală.

Autostrada era la cel puțin treisprezece kilometri în urma lui. Estima că încă mai avea cam opt și jumătate până la drumeagul care ducea la ferma lui Rennie.

Dacă ar fi putut să alerge, ar fi putut parcurge această distanță într-o oră, maxim o oră și zece minute maxim. Dar nu putea alerga. Abia dacă era în stare să meargă.

Șchiopătând, ar fi avut nevoie de ore întregi pentru a străbate atâta drum, asta dacă nu se prăbușea mai întâi, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat.

Se gândi că ar putea să-și folosească telefonul mobil ca să sune la o benzinărie de pe autostradă. Dar acestea nu ofereau de obicei servicii de asistență rutieră, cu atât mai puțin să aducă benzină șoferilor uituci. Dacă ar fi să cheme o mașină cu platformă, ar fi durat o groază de timp până să ajungă. În plus, nu avea bani sau carduri de credit, pentru că Oren îi pusese portofelul într-un loc sigur din casa lui. Drumul nu avea să fie bine circulat decât după ce se lumina, adică peste câteva ore. Practic, era blocat aici.

De cum avea să se înalțe soarele, putea să pornească pe jos către ferma lui Rennie, sperând că un bun samaritan avea să se ivească pe drum și să-l ducă până acolo.

Era prea întuneric să-și vadă fața în oglinda retrovi-zoare, dar dacă arăta cam cât de rău se simțea, în mod clar arăta demn de milă.

Putea folosi orele până la răsărit ca să se odihneas-că. Cu această intenție binecuvântată, își lăsă capul pe tetieră și închise ochii. Totuși, nu avu nevoie de mult timp ca să își dea seama că, dacă nu se așeza în poziție orizontală, spatele său urma să continue să pulseze atât de tare că nu avea șanse să ațipească. Se blestemă cu foc că alesese scaune individuale în locul unei banchete atunci când cumpărase mașina.

Ostenit, împinse portiera. Avu nevoie de toată forța ca să o deschidă. Trase aer adânc în piept de câteva ori înainte de a se da jos din mașină, nesigur că picioarele aveau să-i susțină greutatea. Reușiră, dar și le simțea ne-sigure. Sprijinindu-se tare de aripa camionetei, trecu în spate și trase în jos marginea de metal, care îi păru grea de o mie de tone.

Pe lângă faptul că era al naibii de grea, era și la fel de tare ca o placă de beton. „Ia să vedem cum faci să găsești o poziție confortabilă pe-așa ceva“, își spuse.

- Ei, drace!

Dacă nu se întindea repede, avea să se prăbușească.

Aruncă o privire în jur. Nu se zărea nici o lumină în nici o direcție. De cealaltă parte a drumului, dincolo de un gard din sârmă ghimpată, se afla un pâlc de copaci.

Pământul era mai moale decât metalul, nu?

Clar.

Și pământul de sub copaci ar putea fi mai moale decât cel din câmp deschis, pentru că reținea mai multă umezeală, nu? Habar nu avea, dar părea o idee bună.

Înainte să plece de lângă camionetă își luă geanta de voiaj, și asta grea ca naiba, și o târî cu greu după el peste drum. Se întinse pe pământ și se strecură pe sub partea de jos a gardului de sârmă ghimpată. N-ar fi putut nici într-o mie de ani să se aplece și să se strecoare printre firele de mai sus.

Întunericul îl înșelase. Pâlcul de copaci era mai departe decât păruse.

Liniștea era desăvârșită, întreruptă doar de respirația lui gâfâită, dar dacă asudarea ar fi făcut zgomot, ar fi făcut un tăraboii teribil. Era ud leoarcă.

Și îi era teamă că bezna care avansa din marginile câmpului său vizual nu avea nici o legătură cu noaptea.

Când, într-un final, ajunsese la copaci, lăsă geanta de voiaj lângă trunchiul unuia și se prăbuși în genunchi lângă ea. Apoi se lăsă în patru labe, cu capul în jos. Transpirația îi picura din vârful nasului, din lobii urechilor. Nu-i păsa, nu i-ar fi păsat nici dacă s-ar fi topit cu totul, nu-i păsa decât de cât de repede putea să se întindă pe jos. Se lăsă pe iarba uscată. Paiele îl înțepau prin materialul cămășii, dar putea să suporte asta, cât timp putea să închidă ochii.

Își sprijini obrazul de materialul tare al genții de voiaj și-și închipui că era pieptul unei femei. Răcoros, catifelat și înmiresmat cu talc parfumat. Cu crăițe și hortensii, poate.

Dormea profund, fără vise. Doar ceva foarte șocant ar fi putut să-l trezească dintr-un somn atât de adânc.

Ceva foarte șocant, ca:

- Dacă ai făcut vreo mișcare, ești mort.

Wick se mișcă oricum, bineînțeles. Mai întâi deschise ochii, după care se întoarse pe spate ca să se dămirească unde era și să identifice persoana care rostise acest avertisment.

Rennie stătea la cam douăzeci de metri de el, cu o pușcă dusă la umăr, privind cătarea. Se ridică în șezut imediat.

- Am zis să nu miști.

Apoi apăsă pe trăgaci.

capitolul 24

Puma căzu din copac, moartă.

Nu-l nimeri pe Wick, dar fu cât pe-acți. Prăbușirea corpului greoi stârni mai mulți norișori de praf. În mijlocul pieptului avea o gaură însângărată. În pieptul lui Wick, inima bubuia nebunește.

Înghiți cu greu.

- Bine țintit.

Rennie se apropie și îngenunche lângă cadavru.

- Era atât de frumoasă...

Cu excepția colților mortali, animalul chiar arăta ca o pisică supradimensionată cu o blană frumoasă.

Rennie mângâie smocul moale de păr alb de la baza urechii animalului.

- Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să o împușc, dar părea pe punctul de a se năpusti. De luni întregi tot omoară miei și animale de casă. În dimineața asta a intrat în grajdul meu.

- Nu știam că ar fi în stare să atace un animal așa mare ca un cal.

- Nici n-ar face-o. Probabil că venise după ceva mic, cum ar fi niște șoareci sau vreun iepure. Dar a speriat

caii și eu am ajuns în hambar exact la timp ca să o văd ieșind în fugă. De vreo oră am tot mers pe urma ei.

- Și ea mă pândea pe mine.

Pentru prima oară, Rennie se uită direct la el.

- Erai o pradă ușoară.

- Rănitul ambulant.

- Cu un picior în groapă. Ce dracu' faci aici, Wick?

- Dorm. Sau, cel puțin, dormeam. Arată cu o mișcare din cap către pușca sprijinită de genunchiul ei. Ți se întâmplă să și ratezi ținta?

- Niciodată. Ai de gând să-mi răspunzi?

- Ce fac aici? E o poveste lungă. Dar ideea e că mașina mea a rămas fără benzină. Sper că nu ai venit pe jos.

Rennie se ridică și fluieră ascutit.

Wick fu impresionat. Nu știa nici o femeie care să știe să fluiera bine. Dar talentele ei nu se limitau la asta. Câteva secunde mai târziu, o iapă veni la trap spre pâlcul de copaci.

- Uau, exact ca în filme! zise el.

Calul se opri la o distanță precaută de puma moartă și bătu din copită, semn de agitație.

- Nu prea cred că pot să mă urc pe ea fără șa.

- Dar nu o să o călărești deloc. Eu o să o fac.

Rennie îi întoarse spatele și porni către cal.

- Ai de gând să mă lași aici? Cu leșul ăsta de animal?

- Nu te-am invitat să vii aici.

Poezie în mișcare. Asta era să o privească afundându-și degetele în coama bogată a iepei și să se tragă în sus suficient cât să-și treacă piciorul drept peste spatele animalului. Reuși să facă asta cu o singură mișcare fluidă, fără să scape arma calibrul 22 din mână. Îmboldi calul cu călcâiele și iapa făcu un cerc delicat, cu o mișcare ca de dans, cu capul și coada ridicate.

- O să te întorci după mine, nu?

I se păru că o zărește pe Rennie zâmbind, dar soarele nu se ridicase încă cu totul peste linia orizontului, așa că era posibil să fi fost doar închipuirea lui. Cu o mișcare

din genunchi aproape imperceptibilă, făcu iapa să pornească la galop.

Era atât de sigur că avea să se întoarcă după el că adormi la loc înainte ca iapa și călăreața ei să fi dispărut dincolo de orizont.

Nu-și dădu seama cât dormise. Ar fi putut să fi fost cincisprezece minute sau cincisprezece ore.

Când deschise ochii, Rennie era din nou lângă el.

Învelea puma într-o husă de mobilă groasă, matlasată. Când observă că Wick o privea, îi spuse:

- N-o să o las aici, să o sfâșie ei.

Wick își ridică privirea printre crengile copacului.

Deasupra lor, vulturii zburau în cercuri largi.

- Poate că așteaptă ca eu să dau colțul.

- S-ar putea.

Ridică animalul acoperit cu pătura și îl duse la o camionetă pe care Wick nu o mai văzuse până atunci. Se gândi că poate o folosea doar la treburile fermei, căci era clar uzată și greu încercată.

Până puse puma în spate și ridicase marginea metalică, Wick reușise să se ridice în picioare, sprijinindu-se de trunchiul copacului. Se aplecă să-și ia geanta de voiaj.

- O iau eu, rosti ea și porni în direcția lui. Tu fă bine și urcă-te în camionetă.

Când trecură unul pe lângă celălalt, lui Wick îi veni în gând să o salute militărește, dar în ultima clipă se răzgândi.

Bineînțeles, ținuta ei nu se potrivea deloc cu purtarea ei milităroasă. Avea pe ea un maiou roșu, de genul căroră în care dormea, o pereche de jeanși albaștri mulați pe fund și cizme de cowboy. Avea părul liber și încălțit. Wick deduse că vacarmul din grajd o făcuse să sară din pat și să-și tragă blugii și cizmele pe ea înainte de a ieși în mare grabă. Oricum, era o vestimentație care era total pe placul lui.

Strecurarea pe sub gardul de sârmă ghimpată fu doar puțin mai ușoară pe lumina zilei decât pe întuneric.

Până ajunse la camionetă și reuși să se urce în cabină, corpul îi era acoperit de o peliculă de transpirație rece și tremura.

Rennie se întoarse cu geanta lui și o aruncă fără menajamente în spatele camionetei, lângă puma moartă. Se urcă la volan și porni motorul. Observă că Wick se uita în oglinda retrovizoare la partea din spate a camionetei.

- E vreo problemă?

- Nu. Mă bucur doar că nu m-ai aruncat și pe mine acolo, în spate.

- Mi-a trecut prin cap.

- Și cu camioneta mea cum rămâne?

- Am o canistră de benzină.

Nu îi dădu mai multe detalii despre cum și când aveau să ia benzină din camioneta ei și să o alimenteze pe a lui, dar Wick nici nu întrebă. Rennie ieși pe drum și conduse cel puțin un kilometru și jumătate înainte de a spune:

- Știu sigur că doctorul Sugarman nu te-a externat din spital.

- De unde a cumpărat dinții ăia? Parcă are mai mulți decât alți oameni.

- Ai plecat pur și simplu?

- Hmm.

- Și cum ai trecut de poliștii puși de pază?

- N-aș vrea să fiu în locul lor când Oren o să descopere că am dispărut.

- Nu știe c-ai plecat?

- Până la ora asta, cred că a aflat.

- Crezi că o să se supere?

- O să fie furios ca un căpcăun.

- Pentru că știe că ai nevoie să mai stai câteva zile în spital.

- Pentru că știe că am pornit pe urmele lui Lozada de unul singur.

Rennie îi aruncă o privire surprinsă.

- Și-atunci de ce ai venit aici?

- Dacă dau de tine, dau și de el. O să vină după tine, Rennie, și, așa cum a fost cu mine, asta e primul loc unde o să te caute.

- Nu știe de existența acestui loc.

- O să afle de el. Mai devreme sau mai târziu. O să te găsească. N-o să aibă odihnă până când n-o să o facă. A investit prea mult din el, din orgoliul său, în persoana ta. O să vină.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt. Când ajunseră la casă, Rennie trase camioneta aproape de treptele verandei. Ocoli mașina și îl ajută pe Wick să coboare din camionetă și să urce pe verandă, după care deschise ușa și îi făcu semn să intre.

Intrară direct în camera de zi spațioasă care era mobilată și decorată în stilul texan. O mulțime de elemente cu piele clasică și piele întoarsă, toate alese cu foarte mult gust și scumpe. Podeaua din lemn masiv era acoperită cu covoare groase. Perne de decor cu franjuri pe margini. Mobilele erau mari și confortabile, îmbiindu-te să iei loc și să te relaxezi în fața căminului, citind revistele care erau împrăștiate - împrăștiate? - pe măsuțele joase.

Într-un colț se afla o șa mexicană de piele neagră cu model și o mulțime de detalii din argint, etalată și pusă în evidență, ca și cum ar fi fost o sculptură. O pătură de acoperit caii cu dungi în culori puternice era pusă pe perete, pe post de tapiserie. Lui Wick îi plăcea la nebunie.

- E frumos aici.

- Mulțumesc.

- Nu pare a fi stilul tău.

Rennie îi întâlni privirea.

- Ba e chiar stilul meu. Ți-e foame?

- Mi-a trecut prin gând să mă apuc să devorez puma aia...

- Pe-aici, te rog.

Îl conduse în bucătărie, care era plină de alte surprize. În centru se afla o insulă de lucru cu rafturi dedesubt, fără uși. Deasupra se afla o chiuvetă mică din cupru, în care erau niște mere roșii și verzi, care fuseseră lăsate să se usuce după ce fuseseră spălate. De o bară de deasupra erau atârinate tot felul de cratițe și tigăi. Pe blat rămăsese o cutie de fursecuri desfăcută.

- Supă sau fulgi de ovăz?

Chinuit de dureri, Wick se lăsă într-un scaun de la masa rotundă din lemn.

- Astea-s singurele mele opțiuni?

- Asta dacă nu vorbeai serios de pumă. Caz în care ești pe cont propriu.

- Ce fel de supă?

Era supă cremă de cartofi și fu posibil cea mai bună mâncare pe care o savurase vreodată. Rennie începuse prin a pune pe foc o conservă, dar adăugase lapte semidegresat, unt și condimente, după care desăvârșise mâncarea cu cheddar dat pe răzătoare și băgase bolul de porțelan la microunde suficient ca brânza să se topească. Mișcările îi erau eficiente și experimentate. Ca de chirurg.

- Asta a fost gastronomie de înaltă clasă după mâncarea de la spital, zise Wick în timp ce termina a doua felie de pâine prăjită. Ce-avem la prânz?

- O să dormi la ora aia.

- Nu pot să mă odihnesc încă, Rennie. Nu am fugit de la spital și apoi să mă dau de ceasul morții ca să ajung aici doar ca să mă bag la culcare de cum am ajuns.

- Îmi pare rău. De-asta ai nevoie și exact asta o să faci. Nu am avut niciodată un pacient care să arate atât de rău ca tine și care să scape cu viață. Ar trebui să sun la 911 și să chem o ambulanță care să te ducă la spitalul districtului imediat.

- Și eu aș pleca imediat dacă ai face asta.

- De-aia nu am sunat de cum am ajuns.

Rennie termină de spălat vasele și își șterse mâinile.

- Hai să mergem sus, să te dezbraci.

- Am dormit, Rennie. Sub copac.

- Cât de mult?

- Suficient.

- Nicidecum suficient.

- Nu o să dorm.

- Ba da.

- Va trebui să-mi dai vreun somnifer sau ceva.

- Am făcut-o deja.

- Poftim?

- Când ai fost la baie, am mărunțit un calmant puternic și un somnifer și ți le-am pus în supă. Dintr-un moment într-altul o să te apuce o stare de somnolență destul de convingătoare.

- Fir-ar să fie! O să-mi impun și n-o să mă doboare.

Rennie schiță un zâmbet.

- Nu poți. O să te scoată din circulație imediat. O să-ți fie mult mai bine dacă mă lași să te bag în pat înainte de asta.

- Trebuie să vorbim, Rennie.

- O să facem și asta. După ce vei fi dormit un pic.

Își băgă palma pe sub cotul lui și îl ridică din scaun. Sau încercă să o facă. Picioarele lui erau deja nesigure și Wick simțea clar anumite furnicături în degete despre care știa că erau declanșate de substanțele chimice, nu de lipsa de oxigen.

- Pune-ți brațele pe umerii mei.

Wick se execută imediat. Rennie își trecu brațul pe după talia lui și îl sprijini, ghidându-l înapoi prin camera de zi, către scara interioară care urca de-a lungul peretelui opus.

- M-a apucat moleșeala, asta sigur, zise el pe la jumătatea treptelor. Îmi țiue urechile. Cât ține efectul?

- Diferă de la pacient la pacient.

- Ăsta nu e un răspuns!

La etaj, un coridor lat se întindea înaintea lor, cu vedere completă asupra livingului. În cealaltă parte

se aflau mai multe uși. Rennie deschise una și îl conduse într-un dormitor. Patul era desfăcut.

- Asta e camera ta? întrebă el.

- E singurul dormitor care e mobilat.

- Mă primești în patul tău?

Rennie îl sprijini de un șifonier.

- Ridică-ți brațele.

Wick se supuse și ea îi trase tricoul peste cap. Apoi se lăsă în genunchi și îl ajută să se descalțe.

- Acum dă-ți jos pantalonii și întinde-te.

- Vai, doamnă doctor Newton, aș fi crezut c-o să fiți mai subtilă. Că o să... Ce-i aia?

Rennie scosese ceva din sertarul de jos al șifonierului.

- Asta e o seringă.

Ridicându-se în picioare, o ridică și bătu cu degetul în tubul de plastic transparent.

- Iar tu o să te alegi cu fundul tăbăcit cu antibiotic.

- Nu am nevoie.

- Nu stăm la discuții cu asta, Wick.

Nu, nu părea să aibă dispoziția necesară discuțiilor în contradictoriu. Wick oricum n-ar fi putut să se contrazică cu ea. Limba lui devenise cam la fel de agilă ca o morsa. Picioarele parcă îi erau făcute din jeleu. Era o corvoadă să-și țină ochii deschiși.

Își desfăcu prohabul, își lăsă jeanșii să cadă și făcu un pas, lăsându-i pe podea. Probabil că Rennie se așteptase ca el să poarte lenjerie intimă. Ei, asta-i viața, doamnă doctor Newton. Porni țănoș - cât de țănoș putea, în starea sa de somnolență indusă chimic - către pat și se întinse.

- Pe burtă, te rog.

- Nu ești deloc distractivă, mormăi el gros.

Rennie tamponă un loc de pe șoldul lui cu alcool, după care înfipse acul în mușchi.

- Fir-ar al...

- S-ar putea să doară.

- ... dracului! Mulțumesc pentru avertisment, ce dracu'!

Strânse din dinți și așteptă ca durerea injectiei să treacă, ceea ce i se păru că dură o veșnicie.

Punând seringă folosită pe noptieră, ea spuse:

– Stai nemișcat. O să-ți curăț incizia.

Lui Wick îi veni în minte un răspuns spiritual, dar îl uită înainte să apuce să îl articuleze.

Perna i se părea al naibii de delicioasă sub obraz.

Fu vag conștient că Rennie îi spală locul operației cu un lichid rece, apoi îi aplică un bandaj nou.

Abia dacă își dădu seama când ea îl acoperi cu un cearceaf și o pătură ușoară. Camera parcă deveni treptat mai întunecată. Deschise ochii doar cât să o vadă la fereastră, unde închidea obloanele. Pentru o fracțiune de secundă, înainte ca ea să apuce să închidă panoul de lemn, o văzu profilată pe fundalul luminii puternice de afară. Îi arăta perfect forma corpului.

Nu purta sutien.

Scoase un geamăt. „Dumnezeule, Doamne!”

Sau poate că nu rosti efectiv cuvintele.

Când se trezi, stătea întins pe spate, mai mult pe partea stângă. Camera era goală, dar de sub ușa închisă a băii se strecura ceva lumină.

Se uită spre ferestre. Obloanele erau în continuare trase.

Doamne, ce îi dăduse? Cât dormise? Toată ziua? Două zile? Trei?

Chiar atunci, lumina care răzbătea pe sub ușa băii se stinse. Panoul din lemn fu deschis fără nici un zgomot.

Rennie ieși din baie, aducând cu ea miros de săpun și de șampon. Se uită spre pat și văzu că el era treaz și o privea.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să folosesc uscătorul de păr. M-am temut eu că o să te trezești, dar dormeai atât de adânc că am riscat.

– Cât e ceasul?

– Șase și un pic.

Tălpile ei goale înaintară cu zgomote șoptite pe podeaua din lemn masiv, către marginea patului lui.

- Cum te simți?

Când se aplecă să îl privească mai de aproape, părul i se revărsă peste ambele părți ale feței. Și-l dădu peste un umăr, ca să nu o încurce.

- Să-ți aduc ceva?

Păr, ochi, piele, buze. Era o femeie frumoasă. I se păruse astfel de prima oră când o văzuse, în pozele mărite pe care i le adusese Oren. Atunci apăruse dorința și începuseră minciunile. Îl mințise pe Oren și se mințise pe el însuși, mai întâi în ceea ce privea părerea sa despre ea, apoi despre obiectivitatea sa. Dar muriseră la nuntă, când se întorsese spre el. În secunda aceea, își dădu seama că profesionalismul lui era mort și îngropat. Se înecase, împreună cu inima lui, în profunzimile ochilor ei verzi.

De când intrase în poliție, avusese de-a face cu tot felul de femei, de la prostituate până la gospodine. Escroace, mincinoase, hoațe și sfinte. Femei care se îmbrăcau cu costume business și a căror misiune părea a fi castrarea simbolică a tuturor bărbaților cu care aveau de-a face și femei care se dezbrăcau pentru plăcerea și distracția bărbaților. Oren avusese dreptate când spusese că nu avusese o întâlnire cu o femeie care să nu fie remarcabilă. Toate fuseseră memorabile într-un fel sau altul, de la educatoarea iubitoare pe care o avusese la grădiniță până la polițista care îl decretase a fi cel mai mare ticălos pe care avusese neplăcerea de a-l întâlni sau la Crystal, chelnerița. Mereu făcea impresie.

Bună sau rea, poseda o intuiție înnăscută privind femeile și ele reacționau în același fel. Era doar o chestie inexplicabilă, ca multe altele, o componentă a personalității lui cu care se născuse și pe care de multe ori o lua de bună și nu o aprecia, cum erau amprentelesau dintele său strâmb din față.

Se culcase cu unele din femeile acelea - se culcase cu multe dintre ele. Dar nu o dorise pe nici una așa cum o dorea pe Rennie Newton. Și nici nu-i fusese vreuna atât de interzisă ca ea.

Fusese problematică pentru el dintru început și ar fi problematică și de acum înainte.

Și totuși, nimic din asta nu conta când șuvițe din părul ei îi mângâiau pieptul gol. Rațiunea și conștiința fură anihilate fără să fi avut vreo șansă de câștig în această bătălie.

- Ei, drace, mârâi.

Curbându-și palma peste ceafa ei, îi trase capul în jos, până la al lui.

Fu un sărut pasional dintru început. De cum buzele lui i le atinseră pe ale ei, limba i se avântă printre ele. Îi cercetă gura cu poftă. Respirația ei era caldă și precipitată pe fața lui, iar asta îl făcu să continue. Îi înclină capul, descoperi mai multă fierbințeală, mai multă dulceață și încântare umedă.

Palma i se ridică de pe ceafă și i se întinse pe partea din spate a capului ei. Cealaltă i se lipi de coastele ei. Putea simți pe degetul mare greutatea moale a sânelui ei. Câteva secunde mai târziu, centrul acestuia, întârindu-se sub atingerea lui, reacționând, trezindu-se sub mângâierile lui.

- Nu!

Dându-se înapoi, Rennie dădu furioasă din cap. Se uită lung la el preț de mai mult secunde pline de tensiune, după care se răsuci și o rupse la fugă - acesta fiind cel mai potrivit mod de a descrie viteza cu care se retrase din încăpere.

capitolul 25

Făcu duș. Se bărbieri cu unul dintre aparatele de ras roz ale lui Rennie. Oglinda de deasupra chiuvetei nu-l arăta la fel de înfricoșător pe cum îi fusese fața înainte

de somnul prelungit. Cearcănele întunecate de sub ochi i se mai albiseră, iar ochii nu îi mai erau așa adânciți în orbite.

Dar nu era vreun Făt-Frumos. Paloarea căpătată la spital îi scotea în evidență zona de piele decolorată de pe pomete. Și când se tunsese ultima oară?

- Ei, la dracu'! i se adresă el imaginii sale și ieși din baie.

Rennie era în bucătărie. Îi aruncă o privire scurtă peste umăr când intră.

- Ți-ai găsit geanta de voiaj?

- Da, mulțumesc.

I-o pusese lângă pat, ca să aibă haine curate.

- Cum te simți?

- Mai bine. Mulțumesc. Pentru tot. Mai puțin pentru injecție. Și acum mă doare fundul.

- Sigur ți-e sete. Servește-te din frigider, vezi ce găsești.

Era ocupată cu trecerea prin pesmet condimentat a unor bucăți de piept de pui, după care le punea într-un vas termorezistent.

Wick scoase o cutie cu suc de portocale din frigider, o agită și desfăcu capacul.

- E-n regulă dacă beau direct din cutie?

- În casa asta nu se procedează așa.

- Am folosit periuța ta de dinți!

- Mai am și altele.

- De ce nu mă mir?

- Paharele sunt în dulapul din spatele tău.

Sucul avea gust bun. Goli paharul, după care și-l reumplu.

- Ce-ai făcut cu puma?

- L-am sunat pe pădurar. A venit și a luat-o. M-a felicitat.

- Ai făcut un serviciu important comunității.

Rennie se uită în gol câteva clipe.

- N-am simțit c-aș face așa ceva. Mie tot ucidere mi s-a părut.

Se spală pe mâini, se duse la cuptor și îl aprinse, după care se apropie de chiuveta pentru legume și luă un cuțit de tocat. Folosindu-se de el, arată către un telefon mobil aflat pe blatul de bucătărie.

- A sunat de mai multe ori.

- Doamne, Dumnezeu! Nici nu-mi aduc aminte unde l-am pus ultima oară.

- Era în camioneta ta.

- Unde mi-e mașina?

- În garaj, în spate.

Se uită pe fereastră și identifică anexa cu pricina. Era o copie mai mică a hambarului. Ușa dublă era închisă.

- Cum ai reușit să o duci acolo?

- M-am dus până acolo călare pe Beade, cu o canistră de benzină. Apoi l-am legat de spatele mașinii și m-am întors, mergând încet.

- Ar fi fost mai ușor dacă ai fi așteptat să vin și eu cu tine.

- Am crezut că nu vrei să știe cineva că ești aici.

Wick o studie câteva clipe.

- Lucrurile nu stau chiar așa, nu-i așa, Rennie?

Ea se opri din feliat roșiile și îl privi în ochi.

- Tu nu vrei să știe cineva că sunt aici, reformulă Wick.

Rennie reîncepu să taie legumele.

- Ți place salata cu roșii?

- Rennie.

- Unora nu le place...

- Rennie.

Ea lăsă cuțitul jos și îl înfruntă:

- Ce e?

- N-a fost decât un sărut, zise el încet.

- Hai să nu facem din țânțar armăsar, bine?

- Dar nu eu fac asta, ci tu. Tu ești cea care a zbughit-o din dormitor de parcă luase foc.

- Ca să nu mă mai bruschezi.

- Să nu te mai bruschez? repetă el, ridicând tonul. Să nu te mai bruschez?

- În seara în care ne-am cunoscut - nu, în seara în care tu ai aranjat lucrurile în așa fel încât să ne cunoaștem -, ți-am spus direct, într-un limbaj pe care și un copil l-ar înțelege că nu mă interesează... chestiile astea.

Mândria masculină preluă imediat controlul. Wick ocoli insula de lucru, astfel încât aceasta să nu mai fie între ei.

- Ei, asta da schimbare pentru tine, nu? Un sărut și te bruschez, dar în Dalton erai chiar petrecăreață. Atunci cum îi spuneai?

Rennie se dădu în spate ca și cum ar fi pălmuit-o, dar această reacție inițială dură doar o secundă înainte ca expresia să îi devină dură.

- Sigur tu și amicul tău, detectivul Wesley, ați avut o discuție dezgustătoare despre mine.

- Numai după ce am auzit o groază de lucruri despre tine de la oameni din Dalton. Nimeni nu te-a uitat acolo, dulceată. Pentru că pe vremuri făceai mai multe decât doar să te săruți cu cei din partea locului, nu?

- Ești atât de bine informat... de ce mă mai întrebi pe mine?

- Ai făcut chestii considerabil mai importante decât să te săruți.

Rennie dădu înapoi și își feri privirea.

- Nu mai sunt așa acum.

- De ce nu? Mie, unul, mi se pare că te distrai de mine. Gura lumii din Dalton încă mai vorbește despre plimbarea ta fără sutien în Mustangul tău roșu decapotabil. Dar eu abia dacă-ți întăresc sfârcul și o iei razna.

Rennie încercă să îl ocolească, dar Wick făcu rapid un pas în lateral, blocându-i înaintarea.

- Tuturor cowboy-lor ăloră înfierbântați li se scurgeau ochii după tine. Și taților lor, și unchilor lor, și probabil și bunicilor lor.

- Termină!

- Și tu o știai foarte bine, nu? Îți plăcea să-i știi fierbând în jeanși și visând la tine.

- Nu știu...

- O, da. Lasă că știu eu. Bărbații știu. Și avem niște epitete urâte pentru fetele ca tine, Rennie. Dar asta nu înseamnă că nu vrem ce-aveți de oferit, totuși. Câte inimi s-au frânt când ai pus ochii pe Raymond Collier?

- Nu...

- Și-apoi, când aventura s-a terminat urât, l-ai împușcat și i-ai luat viața. Asta te-a făcut să nu-ți mai placă bruscarea?

- Da!

Țipătul ei fu urmat de o tăcere bruscă, care parcă le reverbera în urechi. Rennie îi întoarse spatele și se sprijini de blatul de bucătărie, cu șoldurile lipite de margine. Își duse mâna la gură și o ținu așa preț de mai multe secunde. Apoi, de nici nu ți-ar mai fi venit să crezi că era de profesie chirurg, păru să nu mai știe ce să facă cu mâinile. Și le încrucișă peste talie, cuprinzându-și coatele în palme; își șterse palmele pe coapse; într-un final, luă vasul cu pui și îl puse în cuptor.

După ce fixă cronometrul, reîncepu să taie roșiile.

Wick continuă să o privească cu perseverența vulturilor care zburaseră în cercuri deasupra leșului de pumă. Refuza să schimbe subiectul.

Era convins că avea dreptul să îndepărteze unul dintre multiplele straturi ale persoanei ei. Voia măcar să întrezărească adevărata ei natură și ce o făcuse să fie atât de obsesiv de ordonată, ce o făcuse să nu vrea să mai atingă vreo altă ființă decât în siguranța sterilă a unei săli de operație. Voia să o vadă, doar pentru o clipă, pe adevărata Rennie Newton.

- Ce s-a întâmplat în biroul tatălui tău în ziua aia?

Cuțitul coborî tare și plin de furie pe tocător.

- Nu ți-a dat Wesley toate detaliile?

- Ba da. Și am citit și raportul poliției.

- Ei, și-atunci?

- Nu mi-a spus nimic. Vreau să aud din gura ta ce s-a întâmplat.

Rennie termină roșiile și clăti cuțitul. În timp ce-l ștergea cu un prosop de bucătărie, îl țintui cu o privire sardonică:

- Te mănâncă curiozitatea, Wick?

- Nu face asta, răspunse el, ținându-și bine furia în frâu. Știi bine că nu de-asta te întreb.

Rennie își sprijini brațele pe blat și se aplecă spre el.

- Și-atunci de ce întrebî? Explică-mi și mie de ce e atât de crucial ca tu să știi asta.

Wick se aplecă și el, pentru a micșora distanța dintre ei.

- Știi de ce, Rennie, rosti el în șoaptă.

Nu avea cum să nu înțeleagă la ce se referea. Și totuși, în cazul în care asta s-ar fi întâmplat, îi acoperi dosul palmei cu a lui, cuprinzându-i încheietura cu degetele.

Rennie își lăsă bărbia în piept. Lui i se părea că se uita lung la mâinile lor, dar nu putea vedea decât creștetul ei și cărarea care i se forma natural în păr.

Trecu o jumătate de minut până ce-și retrase palma de sub a lui.

- Nu poate să iasă nimic bun din asta, Wick.

- Asta fiind triumghiul ăsta ciudat în care suntem prinși? Tu, eu și Lozada?

- Nu există acest triumghi.

- Ba știi bine că da, Rennie.

- Voi doi aveți niște chestiuni nerezolvate înainte ca vreunul dintre voi să fi auzit de mine.

- Așa e, dar tu ai adăugat o nouă dimensiune în acest conflict.

- Eu n-am nici o legătură în dușmănia voastră, insistă ea.

- Și-atunci de-aia ai plecat din oraș?

- Aveam nevoie de ceva timp liber.

- Ai auzit că Lozada urma să fie eliberat din închisoare.

- Da, dar...

- Și ai fugit aici cu doar câteva ore înainte ca el să iasă din pușcărie. Mie unul mi se pare că te ascunzi de el.

Telefonul lui mobil începu să sune. Wick îl luă și se uită pe ecran, să vadă cine îl suna, după scoase o înjurătură mormăită.

- Oricum trebuie să fac asta odată și odată... Luă telefonul cu el, trecu prin camera de zi și ieși pe verandă. Răspunse când se așeză în leagănul de acolo. Salut!

- Unde dracu' ești?

- Nici măcar nu mă saluți?

- Wick...

- Bine, bine. Oftă din adâncul sufletului. Nu mai puteam suporta spitalul ăla, Oren. Știi că nu reacționez bine la inactivitate. Încă o zi în locul ăla și-mi tăiam venele. Așa că am plecat. Mi-am recuperat camioneta de la tine și am condus mare parte din noapte. Am ajuns în Galveston de dimineață pe la, hmm, cinci, cred. Am dormit mare parte din zi și m-am odihnit și mai mult ascultând valurile decât aș fi putut să o fac la spital, unde e imposibil să te odihnești cu adevărat.

După o tăcere plină de semnificații, Oren spuse:

- Locuința ta din Galveston e încuiată ca tezaurul unei bănci.

Ei, drăcia dracului!

- De unde știi?

- Pentru că i-am rugat pe polițiștii de acolo să verifice dacă ești acolo.

- De ce-ai făcut una ca asta?

- Aștept o explicație, Wick.

- Bine, în drum spre casă am făcut un mic ocol, ce mare brânză?

- Ești cu ea, nu-i așa?

- Sunt băiat mare, Oren. Nu trebuie să-ți dau socoteală ție pentru...

- Pentru că, mare coincidență, și ea și-a luat zborul. Nu e la spital. Nu e la ea acasă. Amabilul ei vecin mi-a spus că a văzut un bărbat care părea grav bolnav și subnutrit bătând la ușă în toiul nopții.

- Tipul ăla stă de pază la fereastră sau ce?

- A devenit o sursă prețioasă de informații.

- Vai, vai, vai, Oren... Ai vorbit cu polițiștii din Galveston. Ai stat la taclale cu vecinii băgăcioși. Ai fost tare ocupat azi!

- Ca și Lozada.

- A, da? Ce-a făcut?

- Mi-a terorizat mie familia.

Îl chema Weenie¹ Sawyer. Doar o persoană atât de mică de statură ca Weenie ar fi tolerat un nume atât de batjocoritor. Weenie îl accepta doar pentru că nu avea de ales. Era neajutorat.

Primise acest nume în clasa a doua, când făcuse pe el în clasă. În timpul unei ore de geografie despre Hawaii, ceea ce îi păru un râu de urină își croise drum de-a lungul piciorului lui.

Spre amuzamentul colegilor săi, ceea ce nu fusese absorbit de șosetă formase o băltoacă sub banca lui. Ar fi vrut să moară pe loc, dar avusese marele ghinion de a supraviețui. În după-amiaza aceea fusese botezat Weenie de o haită de bătauși conduși de spaima curții școlii, Ricky Roy Lozada.

Porecla aceasta rezistase până în momentul de față. Ca și comportamentul abuziv al lui Lozada.

Weenie scoase un geamăt audibil când deschise ușa și îl văzu în prag pe Lozada.

- Pot să intru?

Această întrebare formală era o bătaie de joc. Lozada o adresase doar pentru a-i aminti lui Weenie că nu avea

¹ Weenie (engl.) - pișăcios

nevoie de invitație. Trecu pe lângă el, aproape împingându-l, și intră în apartamentul înghesuit și proaspăt aerisit unde Weenie se închidea uneori zile la rând, fără să scoată nasul în lume. Pentru propria sa protecție, Weenie trăia într-un univers doar al lui.

- Nu-i un moment bun, Lozada. Tocmai ce mâncam de seară.

Pe o tavă pentru mâncat la televizor, așezată lângă un fotoliu La-Z-Boy, cerealele Cap'n Crunch se înmuiau în lapte.

- Nu te-aș deranja, Weenie. Doar că este vorba de ceva important.

- Mereu spui la fel.

- Da, asta pentru că treburile mele sunt mereu importante.

Abuzurile lui Lozada asupra nefericitului său coleg de clasă nu încetaseră în după-amiaza aceea, în clasa a doua, ci continuaseră și după absolvirea liceului. Statura lui Weenie, faptul că se uita mereu chiorâș și personalitatea blândă parcă instigau abuzuri și gesturi care să-l pună într-o lumină ridicolă. Era o țintă aproape prea ușoară pentru ele. Drept urmare, Lozada îl tratase ca pe un animăluț de companie pe care îl putea uita, unul pe care îl putea certa și neglija sau să-l răsfete și să-l laude, după bunul plac.

În fiecare clasă există un geniu în calculatoare, iar într-a lor acesta fusese Weenie. Deși computerele și tehnologia microcipurilor îl plictiseau pe Lozada, era totuși conștient de progresele pe care le făcea acest domeniu. Pe măsură ce computerele erau folosite din ce în ce mai mult, Weenie devenise mai valoros pentru el.

Acum, acesta își câștiga existența creând site-uri pe internet. Îi plăcea ce făcea. Era o modalitate de a-și exprima creativitatea care îi oferea satisfacții. Putea să facă totul singur, de acasă, și la ce ore poftea. Le taxa clienților de patru ori numărul de ore de care avusese nevoie să se achite de o sarcină, dar aceștia erau atât

de încântați de rezultat că nici unul nu contesta valoarea de pe factură. Era o afacere profitabilă.

Dar acest venit era de-a dreptul sărăcăcios în comparație cu cât îl plătea Lozada.

Stația de lucru a lui Weenie ocupa o întreagă încăpere din apartamentul său și era aproape la fel de sofisticată ca aparatura celor de la NASA. Își investea mare parte din câștiguri în afacerea sa, cumpărând echipamente de ultimă generație, modele mai noi și dispozitive inovatoare. Putea diseca un computer cu precizia unui medic legist, după care să îl reassembleze în așa fel încât să aibă caracteristici noi și mai bune. Nu găsisese vreunul care să nu-i placă. Știa cum funcționau. Mai mult, înțelegea cum funcționau.

Cu un minim de click-uri de mouse, putea intra în orice cameră de chat secretă, putea genera un virus fatal pentru alte computere sau putea decipta orice cod de securitate. Dacă Weenie ar fi avut imaginație de orice fel sau impulsuri distructive, ar fi putut controla lumea întreagă din acest apartament vechi, urât, urât mirositor și aglomerat dintr-un cartier vechi și dărăpănat, în umbra centrului orașului Dallas.

Lui Lozada i se părea că își irosea talentele, lucru de-a dreptul dureros.

Nivelul de cunoștințe al lui Weenie trebuia să aparțină cuiva care să îl exploateze, cineva elegant, stilat și care avea *cojones*.

Dacă Lozada ar fi lucrat în alt domeniu, s-ar fi putut folosi de geniul lui Weenie pentru a fura sume imense de bani cu șanse minime de a fi prins. Dar care ar mai fi fost provocarea? Prefera mult mai mult implicarea personală pe care o necesita profesia lui. Se baza pe Weenie doar pentru a-i obține informații despre clienții și țintele sale.

Îi spuse lui Weenie ce îi trebuia în seara aceasta.

- Informații.

Weenie își împinse în sus pe nas ochelarii.

- Mereu spui și asta, Lozada. Și-apoi persoana despre care îți fac rost de informații apare la știri, moartă.
- Lozada îl fixă cu o privire glacială.
- Ce-i cu tine în seara asta?
- Nimic. Își trase de coaja unei bube de pe cot. Ce te face să crezi că ar fi ceva cu mine?
- Nu pari să te bucuri prea tare să mă vezi. Nu ți-am plătit de ajuns data trecută?
- Ba da, dar... Își trase nasul evident plin de mucus. Nu am nici o problemă în legătură cu banii.
- Și-atunci care e problema?
- Nu vreau să am belele. Cu autoritățile, adică. Ai apărut la știri o groază în ultima vreme, sau nu ai observat?
- Dar tu ai observat că au fost numai chestii bune?
- Da, dar de data asta, nu știu, polițiștii par să se apropie mai mult... Threadgill ăla are ce are cu tine.
- Threadgill e ultima dintre problemele mele.
- Weenie părea foarte îngrijorat, totuși.
- Mie mi se pare un om hotărât. Dacă... știi tu, află de legătura dintre noi? Dintre tine și mine.
- Cum ar putea să facă una ca asta?
- Nu știu.
- Lozada își amintea acest ton plângăreț din școala generală. Îl călcase pe nervi atunci și îl călca pe nervi și mai tare acum. Se grăbea și pierdea timp prețios cu discuția asta.
- Ceea ce vreau să spun, continuă Weenie, e că nu vreau să devin complice. Mă uitam la *Lege și Ordine* aseară... Și l-au pus sub acuzare pe un tip că ar fi fost complice înainte de comiterea infracțiunii. A intrat la răcoare pentru aproape la fel de mult timp ca tipul care a comis efectiv crima. Eu nu vreau să mă bag în așa ceva.
- Ți-e frică?
- Sigur că mi-e frică, ce naiba! Cât crezi c-ar rezista un om ca mine în închisoare?

Lozada îl măsură din cap până în picioare. Schiță un zâmbet.

- Înțeleg ce vrei să spui. Așa că va trebui să ai și mai multă grijă să nu fii prins, nu?

Weenie trecu din nou prin rutina sa de gesturi automate pe fond nervos cu ochelarii, buba și tras nasul. Se ferea să îl privească în ochi. Lui Lozada nu-i plăcu deloc asta.

- Stai jos, Weenie. Mă grăbesc. Hai să ne apucăm de treabă.

Weenie păru să ia în calcul să îl refuze, dar apoi se așeză fără nici un dram de entuziasm pe scaunul cu roțile din fața mesei cu computere, pe ale căror monitoare se succedau o varietate de imagini pitorești.

- Rennie Newton, îi spuse Lozada. Doamna doctor Rennie Newton.

Din nou, Weenie scoase un geamăt.

- Chiar mă temeam că o să-mi spui numele ei. Am văzut-o la știri, i se lua interviu în legătură cu polițistul ăla. Ce vrei să știi despre ea?

- Tot.

Weenie se apucă de treabă. Nasul îi ajunsese la puțin peste zece centimetri de ecran și ochii îi cercetau chiorâș monitorul puternic luminat. Degetele îi loveau tastele cu o viteză impresionantă. Dar Lozada nu se lăsă păcălit. Își putea da seama că Weenie trăgea de timp. Toate acestea durară cel puțin cinci minute. Din când în când, ochelaristul mormăia ceva, frustrat.

Într-un final, se lăsă pe spătarul scaunului și spuse:

- O groază de piste moarte. Adevărul e, Lozada, că nu-s multe informații despre ea.

Lozada își băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un flacon de sticlă cu un capac metalic perforat. Îl deșurubă încet, după care răsturnă flaconul peste Weenie.

Scorpionul nimeri pe pieptul lui. Weenie scoase un țipăt și, din reflex, încercă să se împingă în spate pe roțile scaunului, dar Lozada stătea în spatele

lui, blocându-l între corpul lui și masa pe care se aflau computerele.

Își fixă palma pe fruntea lui Weenie, îi trase capul înapoi și îl ținu nemișcat în timp ce scorpionul i se mișca pe piept.

- Îl am doar de puțină vreme. Chiar așteptam momentul perfect să mă laud cu el. Nu-i așa că este o frumusețe?

Weenie scoase un chițait ascuțit.

- Adus tocmai din India, ți-l prezint pe acest *Mesobuthus tamulus*, una dintre puținele specii de scorpioni al căror venin e suficient de toxic pentru a provoca moartea unui om, deși ar putea dura zile întregi până ce o persoană înțepată să își dea ultima suflare.

Ochelarii lui Weenie fuseseră loviți și acum stăteau strâmb. Ochii i se mișcau nebunește în orbite, încercând să se concentreze asupra scorpionului înspăimântător care i se deplasa pe piept.

- Lozada, pentru numele lui Dumnezeu... îngăimă.

Calm, Lozada îi dădu drumul și scoase un chicotit.

- N-o să te piși din nou pe tine, nu?

Cu mișcări calme, luă scorpionul pe o coală de hârtie, după care făcu un con ca o pâlnie și îl făcu să se întoarcă înapoi în flacon.

- Gata, gata, gata cu distracția, Weenie, rosti el în timp ce înșuruba la loc capacul găurit. Ai treabă.

capitolul 26

- Nu-ți place?

Wick își ridică ochii din farfurie.

- Ăăă, ba da. E foarte bun. Doar că... cred că supa aia de cartofi de la micul dejun m-a săturat.

Încercă să schițeze un zâmbet, dar își dădu seama că eșuă.

Își luaseră tăvile cu mâncarea pe terasa din spatele casei și priviseră apusul în timp ce mâncaseră, în mare

parte în tăcere. De fapt, nu schimbaseră decât vreo câteva propoziții fără însemnătate de când Wick vorbise la telefon cu Oren.

Rennie se ridică, luându-și tava, și întinse mâna spre a lui.

- Ai terminat, deci?

- Pot să-mi duc singur tava.

- N-ar trebui. Nu cu rana ta de la spate.

- Nu mă mai doare.

- Îmi dai odată tava, te rog?

Wick i-o dădu, iar ea o duse în casă. O auzi mișcându-se prin bucătărie, apa curgând, ușa de la frigider deschizându-se și închizându-se. Zgomot de fundal pentru gândurile lui.

Când Rennie se întoarse, aduse o sticlă de vin alb și o puse pe măsuta dintre cele două scaune de tec.

Wick spuse:

- E fix ce-mi trebuie.

- Tu nu o să bei.

Rennie își turnă vin în singurul pahar pe care îl adusesese cu ea.

- De ce nu?

- Din cauza medicamentelor.

- Mi-ai pus încă o pilulă în pieptul de pui? Sau a fost în orezul sălbatic?

- În nici unul. Ci pentru că nu știu ce iei.

- La ce te referi?

- Pentru atacurile de panică.

Wick luă în calcul să facă pe prostul. Apoi se gândi să nege pur și simplu. Dar ce rost ar mai avea? Știa.

- Nu iau nimic. Nu în ultima vreme.

Își feri privirea, privind lung peste peisaj.

- Cum de ți-ai dat seama?

- Am recunoscut simptomele.

Privirea i se întoarse la ea, iar Rennie mărturisi încetișor:

- Tulburare obsesiv-compulsivă borderline. Demult, cu ani în urmă. Nu mi-am numărat niciodată bătăile inimii, sau fiecare pas, nimic atât de extrem. Dar totul trebuia să fie fix în ordine, și în mare parte așa e și acum. Totul se reduce la a avea controlul.

Subiectul despre care discutau îi crea un disconfort teribil.

- Am avut... câteva... ceea ce s-ar numi crize, cred. Inima bătea rapid, respirația era sacadată. Atâta tot. Mi s-au întâmplat o groază de rahaturi în același timp. Schimbări importante în viață. Ridică emfatic din umeri. Psihiatrul n-a părut să creadă că erau așa grave.

- Nu ai de ce să te rușinezi, Wick.

- Nu mi-e rușine.

Tonul său răstit comunica exact contrariul.

Rennie se uită lung la el, după care spuse:

- Ei, oricum, medicamentele pe care ți le-am dat azi n-ar avea cum să se bată cap în cap cu orice ai lua. Așa, ca să știi.

- Mersi, dar după cum am zis, nu mai iau chestiile alea.

- Poate că ar trebui să reîncepi să le iei.

- De ce zici asta, doamna doctor?

- Pentru că, dacă ai avea cu trei kilograme mai puțin, nu cred că gravitația te-ar mai ține pe scaunul ăla.

Wick făcu un efort conștient să nu se mai foiască.

- De ce nu-mi spui pur și simplu ce ți-a spus Wesley? întrebă ea.

Din nou, Wick întoarse capul și privi partea din spate a pământurilor ei. Era o fermă frumoasă, genul de loc pe care i-ar fi plăcut să și-l ia și el, dacă avea să poată să-și permită așa ceva, ceea ce nu avea să se întâmple niciodată. Nu era materialist, nici nu fusese vreodată.

Lăcomia nu se număra printre defectele sale. Dar o fermă ca asta... ar fi frumos să aibă așa ceva.

Pășunea de dincolo de gardul de lângă terasă era punctată cu copaci maturi, în mare parte pecani. Izvorul

care o străbătea în diagonală era mărginit de ploi înalți și sălcii care se unduiau în briza dinspre sud. Vânticelul răcorise aerul serii, aducându-l la o temperatură confortabilă pentru stat afară.

După ce stătuse închis în spital o săptămână, acceptase bucuros sugestia ei de a-și lua cina pe terasă. Dar nu savurase această masă în aer liber pe cât ar fi trebuit.

Veștile lui Oren îi stricaseră pofta de mâncare.

- Grace Wesley a plecat de la biroul ei de la școală azi pe la patru și jumătate, începu el. De vreo două săptămâni, a început pregătirile pentru semestrul următor, ca și restul profesorilor. Doar că Grace e extrem de conștiincioasă. De obicei, pleacă ultima din clădire, așa cum s-ar întâmplat și azi. Când s-a urcat în mașină, Lozada se afla pe bancheta din spate.

Rennie trase aer în piept pe gură, iute, și rămase așa, așteptând.

- Da, rosti el. A speriat-o de moarte.

- E...?

- E bine. N-a atins-o nici cu un deget. Doar a vorbit cu ea.

- Și ce i-a spus?

- Voia să știe unde sunt eu și unde ești tu.

- Știe?

- Nu, și exact asta i-a spus și lui. Dar probabil că n-a crezut-o.

Se uită la Rennie. Aceasta își încrucișase antebrațele peste talie, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ce urma.

- I-a spus că ar fi fost în interesul ei să-i spună ce voia să știe, iar când ea i-a zis că nu putea, a început să vorbească despre cât de frumoase sunt fiicele ei.

Rennie își lăsă capul în jos, sprijinindu-și-l într-o palmă, cu degetul mijlociu și cel mare apăsându-i tâmpilele tare.

- Te rog, nu-mi spune că...

- Nu, și fetele sunt bine. A fost un avertisment. O amenințare voalată. Dar una cât se poate de reală,

pentru că știa o groază despre ele. Cum le cheamă, ce le place să facă, ce prietene au, unde le place să meargă... Grace a început să plângă. E o femeie puternică, dar, ca noi toți, are un punct slab, iar acesta e familia ei. Oren zice că nu a cedat, nu l-a rugat, nu l-a implorat... Dar, cumva, trebuie să-l fi convins că nu știe nimic. S-a dat jos din mașina ei și a urcat într-a lui. Ba chiar i-a făcut cu mâna înainte să plece cu mașina. Grace l-a sunat imediat pe Oren de pe mobil. În câteva minute, fetele au fost aduse acasă și puse sub paza poliției. Ca și Grace. Oren era... în fine, poți să-ți închipui.

Un timp, nu ziseră nimic. Greierii își făceau încălzirea pentru noapte.

- Vrea să le trimită pe Grace și pe fete la mama ei, în Tennessee, continuă el. Chiar în timp ce vorbeam le făcea bagajele. Deși ele protestau. Le puteam auzi pe fete agitându-se pe fundal, și pe Grace spunând că, dacă-și închipuia că o să-l lase singur, se înșela amarnic. Și nici, zicea, n-o să se lase speriată într-atât încât să-și lase casa de un nebun criminal ca Lozada.

- Ce părere ai?

- A, da, e sigur nebun.

- Știi bine la ce mă refer. Crezi că ar trebui să plece?

Wick ridică din umeri.

- Pot să văd cum au dreptate amândoi.

- Și eu. Având în vedere că o știu pe Grace, că i-am văzut împreună, nu mă surprinde că refuză să-și lase soțul singur într-o situație de criză.

- Nu e vorba doar de asta, Rennie. Dacă Lozada vrea să le facă rău soției sau fiicelor lui Oren, o să o facă. Un drum până în alt stat n-ar fi decât o mică neplăcere pentru el.

Se uitară lung unul la altul.

Apoi, brusc, Wick se ridică de pe scaun și începu să se plimbe încolo și înapoi de-a latul terasei.

- Lozada... Chiar că e un rahat de cea mai joasă speță. A ajuns să amenințe femei și copii acum? Cât de josnic...

Știi ce cred? Cred că n-are boase, asta cred. Atacă în întuneric, ca afurisiții ăia de scorpioni pe care-i ține la el în casă.

- Scorpioni?

- Își lovește victimele în spate. În spate! Ia gândește-te-te... Pe bancher l-a strâns de gât din spate. Pe mine m-a înjunghiat în spate. Singura persoană pe care a confruntat-o față în față, pe lumină, e o femeie, și i-a amenințat copiii. N-a dat niciodată piept cu un bărbat. Ah, ce mi-aș dori să am o șansă să mă întâlnesc cu el față în față.

- S-ar putea să fie periculos.

Wick îi aruncă o privire plină de amărăciune.

- Tu și Oren parcă citiți din același scenariu. Mă ridicasem deja din leagănul tău de pe verandă, în drum spre garaj, să-mi iau camioneta și să mă întorc în Fort Worth, dar Oren mi-a spus că, dacă intru chiar și un metru în oraș, o să pună să fiu arestat.

- Pentru ce?

- N-a precizat, dar vorbea serios. Mi-a zis că singurul lucru care ar fi făcut situația și mai gravă decât e deja ar fi un nesăbuit care vrea să se răzbune cu orice preț. Și că singurul lucru bun la faptul că Lozada a terorizat-o pe Grace era că a ales să facă una ca asta când eu nu eram în oraș.

- A făcut-o tocmai pentru că tu nu erai în oraș.

Wick se opri și se răsuci către ea.

- Ai tras cu urechea la discuția noastră? Pentru că exact asta a zis și Oren. Crede că Lozada a amenințat-o pe Grace în speranța să mă scoată pe mine la lumină.

- Sunt convinsă că are dreptate.

Wick își trecu degetele prin păr.

- Și eu, mormăi. Lozada s-ar aștepta să năvălesc înapoi, ca un comandant de oști.

- Ceea ce ar face din tine o țintă greu de ratat pentru el.

- Mai ales dacă eu aş fi cel care atacă. Nici că i-ar plăcea ceva mai mult decât ca eu să îl atac. Dacă aş face-o, ar putea să-mi facă felul şi apoi să spună sus şi tare că a fost vorba de autoapărare.

Rennie îşi exprimă acordul printr-o mişcare din cap, ceea ce îl tulbură pe Wick şi mai tare. Reîncepu să meargă încolo şi înapoi.

- Oren spera să mă fi întors în Galveston. Nu a fost prea fericit să afle că eram încă atât de aproape de Fort Worth.

- Cu mine...

- I-am spus că e imposibil ca tu şi Lozada să fiţi în cârdăşie sau să fi fost vreodată.

- Şi te crede?

Ezitatea lui de dinainte de a răspunde îl dădu de gol.

Rennie rosti:

- Nu contează. Ştiu că are impresia că sunt dubioasă.

Wick nu o contrazise. Se așază din nou pe scaun, luă sticla de vin şi luă o duşcă din ea. Rennie nu îl opri. Apoi se aplecă spre ea.

- Lozada a mărit miza azi, când s-a luat de Grace. Una e să mă atace pe mine. Cu totul alta să o abordeze pe ea, să ameninţe fetele lui Oren. O să-l înfund pe ticălosul ăsta, Rennie. De tot. Şi asta nu se poate face pe căi legale. Am învăţat lecţia asta în mod repetat. Acum îşi dă seama şi Oren de asta. Nu putem să ne bazăm pe sistemul de justiţie. Ne-a dezamăgit. Trebuie să punem gheara pe el în alt fel. Trebuie să uităm de legi şi să începem să gândim ca Lozada.

- De acord. Remarcă surprinderea lui, şi continuă: Ai crezut că am plecat din oraş să fug de el. Că am fugit speriată când am auzit că o să fie eliberat din închisoare. Ai crezut că am venit aici ca să mă ascund. Ei bine, te-ai înşelat. Am venit pentru că aveam nevoie de timp să pun la cale un plan despre cum să scap de el. Refuz să trăiesc cu frica-n sân, mai ales temându-mă de un bărbat.

Lozada mi-a invadat spațiul personal, casa. De două ori. L-a omorât pe prietenul meu, Lee Howell. A omorât-o pe Sally Horton, a încercat să te omoare și pe tine și, până acum, a scăpat basma curată. A scăpat nepedepsit pentru uciderea bancherului ăluia, iar eu l-am ajutat să facă asta.

- Ai fost în juriu. Ai votat după cum ți-a dictat conștiința.

- Mulțumesc pentru susținere, dar acum regret decizia aceea. Lozada pare să fie mai presus de lege, dar nu e invincibil, Wick. Nu e antiglonț.

- Iar tu tragi la țintă al naibii de bine.

Zâmbetul lui se prăbuși când văzu schimbarea drastică a expresiei ei.

- Mă referam la pumă, Rennie, nu la ce s-a întâmplat în Dalton.

Buzele ei se curbară într-o urmă de zâmbet și capul i se mișcă în semn de acceptare.

- Nu am nici cea mai mică intenție să împușc nimeni, nici măcar pe Lozada. Nu vreau să ajung eu în închisoare.

- Și eu aș prefera să nu pătesc așa ceva, deși sunt hotărât să îl elimin indiferent de consecințe.

- Din cauza fratelui tău?

Când el dădu aprobator din cap, Rennie adăugă:

- Asta a fost unul dintre schimbările epocale ale vieții care ți s-au întâmplat laolaltă?

- Asta a fost cea mai importantă.

Se lăsă pe spătar și își sprijini capul de perna scaunului. Cerul căpătase o culoare violet-indigo. Deja putea vedea stelele. Cu mii și mii mai multe decât se vedeau din oraș.

Chiar mai multe decât putea vedea de pe plaja din Galveston, unde luminile firmelor reduceau stelele la umbre pale față de cum ar fi trebuit să arate.

- Joe și Lozada se știau chiar din școală, dacă-ți vine să crezi. Sau, mai degrabă, se știau din vedere. Erau

la licee rivale, dar au absolvit în același an. Joe era sportivul-vedetă și președintele consiliului elevilor. Lozada era un derbedeu – scandalagiu, făcea trafic de droguri... Se vedeau din când în când în locurile unde-și petreceau timpul liber adolescenții. Nu s-au înfruntat decât o dată, când Joe a intervenit într-o bătaie dintre Lozada și un alt tip. Au schimbat câteva cuvinte grele, dar nimic mai mult. Joe s-a făcut polițist. Lozada, criminal plătit. Amândoi extrem de pricepuți la meseriile lor. Erau sortiți să se înfrunte. Nu era decât o chestiune de timp.

Luă sticla de vin și mai luă încă o dușcă, sperând că avea să-i amortească durerea pulsândă pe care o simțea în spate, parcă mai puternică decât înainte.

- Au trecut zece ani. Joe și Oren investigau o crimă care apăruse în toate ziarele. O poveste tipic texană. Soția mondenă a unui petrolist bogat omorâtă pe terasa unui conac. Foarte convenabil pentru el, soțul era plecat din oraș și avea o listă lungă de martori care să îi confirme alibiul. Din moment ce toate obiectele din casă erau la locul lor și nu se furase nimic, toată afacerea mirosea de la o poștă a crimă la comandă. Joe și Oren au pus multă presiune pe soț, care avea în New York o amantă de douăzeci și doi de ani foarte pretențioasă și cu gusturi foarte scumpe. La figurat, crima purta amprenta lui Lozada, dar nu puteau să găsească legătura între el și soț. Joe îl presa pe tip și, de fiecare dată când îl interoga, respectivul mai ceda un pic. Joe era neînduplecat, îl tot bombarda cu întrebări. Era cât pe-acți să rezolve tot cazul.

Rămase tăcut câteva clipe bune, după care își reluă povestea:

- Ultima dată când l-am văzut pe Joe, ne-am întâlnit să bem o cafea. Mi-a zis că putea simți efectiv frica omului ăluia, cum simțea gustul cafelei. „Sunt aproape, Wick. Foarte aproape!” Zicea că tipul avea să cedeze total în scurt timp și, la momentul acela, Joe putea să-l aresteze

și pe el, dar și pe Lozada. Petrolistul era un fraier, mi-a zis. Ținut sub papuc de răsfățata aia din New York. Se lăsase condus de ce avea între picioare și intrase în bucluc. Joe mi-a zis că aproape că-i era milă de el. „Dar tipul ăsta, Lozada, e mare belea, frățioare. O belea mare, mare de tot.” Fix așa mi-a spus Joe. Că Lozada omora mai mult de plăcere decât pentru bani. Îi plăcea să ucidă. Joe zicea că o să facă lumii întregi un serviciu trimitându-l la închisoare pe viață pe nemernicul ăla chel și fără inimă. Îmi aduc aminte că am dat noroc cu ceștile de cafea, în cinstea succesului lui. Care, din câte se părea, fusese prevăzut și de Lozada. Probabil că simțise că petrolistul urma să îl dea de gol. În aceeași seară, Oren a plecat de la sediu cu câteva minute după Joe. Când a ajuns în parcase, a observat că mașina lui Joe era încă acolo. Portiera de la șofer era deschisă. Joe stătea pur și simplu acolo, privind în gol prin parbriz. Oren și-aduce aminte că s-a dus la mașină și l-a întrebat: „Hei, ce-i cu tine? Credeam că ai plecat deja”.

Se opri să tragă aer adânc în piept și să-l expire încet. Bolta era acum complet întunecată.

Luna nu era decât o seceră atârnată chiar peste linia orizontului.

- Joe era deja mort când l-a găsit Oren. Eu organiza-
sem o petrecere la noi acasă în seara aia. Oren și Grace
au venit să mă anunțe.

Se aplecă, sprijinindu-și coatele pe genunchi și își
atinse ușor buzele cu palmele împreunate.

- Știi ce mă macină cel mai mult, Rennie?

Întorcând capul, se uită la ea și își dădu seama că ea
nu schițase nici o mișcare de când începuse să vorbească.

- Știi ce nu înțeleg de nici o culoare?

- Ce?

- Mă tot întreb de ce Lozada nu l-a omorât pe petro-
list în locul lui. I-ar fi închis gura. De ce nu l-a omorât
pe el în locul lui Joe?

- Joe era o amenințare mai mare. Eliminarea petrolistului n-ar fi fost decât o soluție temporară la o problemă pe termen lung. Lozada știa că Joe nu avea să se dea bătut până nu îl înfunda.

- Genul lui de laudă perversă, presupun.

- De ce nu a fost acuzat și judecat pentru uciderea lui Joe? întrebă ea.

Dar, în momentul acela, telefonul lui Wick începu să sune, scutindu-l de a fi nevoit să îi răspundă.

Deschise telefonul cu clapă și îl duse la ureche.

- Da?

Ascultă câteva secunde, îi aruncă o privire lui Rennie, după care se ridică de pe scaun și se duse la marginea terasei, cu spatele la ea.

- Nu, nu am discutat încă de asta, îl auzi ea spunând în timp ce coborî de pe lespezile de piatră și se îndepărtă și mai mult de ea.

Respectând aceste semne clare că voia să aibă parte de intimitate, intră în casă și termină de făcut curățenie în bucătărie. Se întreba ce vești neplăcute îi mai dădea detectivul Wesley de data aceasta.

Prin fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, îl putea vedea pe Wick mergând de-a lungul gardului. Și ea se simțea la fel de agitată ca și el. Avea impresia că trebuia să ia măsuri, să facă ceva, dar pur și simplu nu știa ce să facă.

Intră în camera de zi, aprinse o veioză de pe o noptieră și se așeză pe locul ei preferat, pe colțul canapelei. Frunzări o revistă, dar nici una dintre imagini sau vreun titlu nu i se înregistrează în minte. Era preocupată de gândurile despre Wick.

Era mereu în mișcare, exact cum spusese Grace Wesley. Și totuși, avea obiceiul de a-și sublinia spusele susținându-i privirea atât de mult că i se părea o veșnicie. Odată ce ochii lui albaștri se întâlneau cu ai tăi, era foarte greu să scapi de intensitatea lor.

Era inteligent, volubil, amuzant și avea siguranță de sine de-ajuns și pentru alții. Dar nu era superficial. Simțea totul profund. Își iubise fratele, iar pierderea acestuia era încă o rană dureroasă, deschisă în sufletul lui. Fiecare ceas pe care Lozada îl petrecea în libertate puneă sare pe această rană. Părea să-l urască pe Lozada la fel de mult pe cât îl iubise pe Joe, iar asta era nivel periculos de emoție să reprimi. Lui Lozada ar fi trebuit să-i fie foarte frică de Wick Threadgill. Rennie înțelegea furia care îl mâna de la spate să se răzbune. Răzbu-narea ei luase o cu totul altă formă, dar înțelegea nevoia imperioasă pe care o simțea Wick să și-o transforme în realitate.

De asemenea, îl compătimea pentru asta, pentru că să cauți răzbu-narea e o chestiune copleșitoare, care te face să te simți singur. Nu voise să-l placă pe Wick Threadgill, dar așa era. Nu voise să-l ierte că o păcălise, dar o făcuse. Nu voise să se simtă atrasă de el, dar era. Știuse că, dacă o săruta o dată, avea să vrea să repete experiența. O sărutase, iar acum își dorea un alt sărut. Iar dacă sărutul acela arăta în vreun fel cu câtă pasiune făcea dragoste, ea clar voia să aibă parte de așa ceva.

- Rennie?

Își îndreptă poziția și își dresă glasul.

- Aici!

Tocurile cizmelor lui țcăneau pe podeaua din lemn masiv. Wick ocupă celălalt colț al canapelei, dar așezat chiar pe margine, ca și cum ar fi putut să țâșnească în picioare în orice clipă.

- Ce faci?

Ea arată către revista deschisă din poala ei.

- O revistă despre cai?

- Îhmm.

- Ceva nou și interesant în lumea cailor?

- Ce ți-a spus, Wick?

El expiră prelung și-și trecu palma peste ceafă.

- Am nevoie de un masaj.

- N-ar fi indicat pentru rana ta.

- Doar la umeri. Îmi simt gâtul înțepenit de când am dormit sub copacul ăla, azi-noapte. Ce-ai zice de un masaj pentru pacientul tău preferat?

- Alte vești proaste?

- Nu chiar. De unde ai luat șaua aia?

- A fost un premiu.

- Pentru o cursă cu butoaie?

- Știi că participam la curse cu butoaie?

Văzându-i expresia plină de vinovăție, Rennie spuse:

- Bineînțeles că știi. Da, am câștigat șaua asta la o cursă cu butoaie.

- E o șa frumoasă. Dar țințele alea de argint nu te incomodează la călărit?

- Wick, dacă veștile date de Oren nu-s atât de proaste, de ce tragi de timp?

- Bine, zise el tăios. O să-ți spun despre ce am vorbit. Dar vreau să știi din capul locului că nu a fost ideea mea.

- N-o să-mi placă deloc, nu?

- Mă îndoiesc serios c-o să fie cazul.

Se uită la el, în expectativă, dar el tot șovăia.

- Pentru numele lui Dumnezeu, cât de rău poate să fie?

- Oren zice că ar trebui să ne prefacem că suntem iubiți.

Dădu de câteva ori din cap, ca să-și evidențieze și mai mult poziția.

Rennie se holbă la el câteva clipe bune, după care izbucni în râs.

- Asta-i tot? Țsta e planul strălucit de a-l prinde în capcană pe Lozada?

Wick se simți jignit de amuzamentul ei.

- Care-i problema cu el?

- Nici o problemă. După cum îți poate confirma orice romancier de doi bani și producător de filme de duzină. Râdea și mai tare, dar Wick nu i se alătură. Ei, hai,

Wick. Nu crezi că ideea asta e un pic cam... convențională? Noi încercăm să-l facem pe Lozada să fie gelos. El pune la punct un plan oribil ca să ne pedepsească și, când încearcă să îl pună în practică, îl prindem. La asta se reduce această mare strategie?

- În linii mari, da, rosti el, rigid.

Rennie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- O, Doamne, înseamnă că stăm foarte prost!

- Mă bucur că tu poți să râzi, Rennie, pentru că eu nu pot. Lozada s-a dat la fund. Mercedesul lui e în parcare din garajul clădirii, așa că folosește un vehicul despre care noi nu știm nimic. Nu a mai fost văzut în restaurantele lui preferate, nici în apartamentul lui din Trinity Tower de aseară. Portarul i-a spus lui Oren că asociația proprietarilor i-a cerut să se mute din clădire.

- Atunci poate că s-a mutat pur și simplu.

- Și poate că puma aia pe care ai omorât-o tu de dimineață o să învie în seara asta.

Se ridică și începu să se miște încolo și înapoi prin cameră, fără țintă.

- Lozada nu s-ar fi supus unei solicitări de mutare venită din partea vecinilor săi. Apartamentul ăla e unul dintre simbolurile statutului său, cum sunt și costumele pe comandă și mașina aia de o sută de mii de dolari. Faptul că i s-a spus să plece sigur e cel mai grav afront și l-a înfuriat la culme. Și pe cine o să dea vina pentru că a devenit *persona non grata* pentru elita Fort Worthului? Ai ghicit! Pe mine. Pe tine. E supărat nevoie-mare pe noi că am dispărut, mai ales dacă se prinde că suntem împreună. E supărat nevoie-mare pe noi că am apărut la știri și că i s-a cerut să plece din clădirea aia din cauza noastră. Acum nu mai știe nimeni unde e. Și toate astea mă scot serios din ale mele.

Când fu sigură că izbucnirea lui se terminase, Rennie își ceru scuze.

- Nu am vrut să iau totul în râs, Wick. Știu cât de gravă e situația. E suficient să mă gândesc la Grace ca să-mi

aduc aminte. Dar hai să fim rezonabili... Lozada nu s-ar lăsa dus de nas de o șaradă așa siropoasă.

Wick se opri direct în fața ei, forțând-o să-și dea capul pe spate ca să îl privească în ochi.

- Bine atunci, hai să vedem ce idee ai tu. Presupun că ai un plan alternativ numai bun de pus în practică. Ai zis că ai venit aici ca să găsești o modalitate de a-l scoate din viața ta. Ia zi, a reușit aerul curat să-ți stimuleze materia cenușie?

Rennie își lăsa capul în jos.

- Nu e cazul să mă jignești.

- Având în vedere că râdeai de mama focului, nu-mi vine să cred că ai tupeul să mă privești în față - în probab, de fapt - și să spui una ca asta.

Porni spre bucătărie. Rennie se duse după el.

Până ajunse ea acolo, el dădea pe gât o sticlă cu apă.

- Șchiopătezi. Te doare spatele?

- Puțin spus.

- Ai zis că nu te doare.

- Am mințit.

- Nu pentru prima oară.

Se priviră într-o tăcere ostilă.

Rennie fu cea care îi puse capăt.

- Bine, ce ar trebui să facem? Să ne ținem de mână la intersecția dintre Fourth și Main? Să ne privim în ochi, la o cină la lumina lumânărilor? Să dansăm îmbrățișați până în zori? Ce?

- Nu uita de bruscare, spuse el. Aș putea să te mai bruschez...

Sângele i se urcă în obraji, dar nu dădu înapoi. Dacă i-ar fi întors spatele și ar fi plecat furioasă n-ar fi făcut decât să dea acelui incident o importanță pe care îi spusese că nu o poseda.

Înjurând abia audibil, Wick puse sticla de apă pe blat și își frecă ochii obosiți.

- Îmi pare rău. Mereu mă faci să spun chestii care mă fac să mă simt ca dracu' după ce le scot pe gură.

- E-n regulă. N-ar fi trebuit să folosesc cuvântul ăla pentru ce...

Wick își lăasă mâna în jos de la ochi și o privi fix.

- Pentru ce... ce?

- Nu mă bruscai.

Wick o fixă cu una dintre privirile lui care o imobilizau până ce Rennie făcu un efort de voință să se uite în altă parte.

- Mai bine mi-ai spune mai multe despre planul lui Oren.

- A, da.

Scutură din cap, ca și cum așa ar fi reușit să-și aducă aminte mai bine despre ce vorbeau.

- A zis că am putea să-l băgăm la închisoare pe Lozada pentru hărțuire. Dacă reușim să-l înfundăm pentru asta, chiar și pentru puțin timp, am avea mai mult timp să adunăm dovezi împotriva lui pentru uciderea lui Sally Horton și pentru atacul asupra mea. Dar...

- Mă temeam eu că există și-un „dar“.

- Nimeni altcineva n-a mai auzit conversațiile alea telefonice despre care tu spui că au avut loc.

Rennie dădu să protesteze când Wick își ridică mâinile, cu palmele întinse.

- Puțină răbdare! Gândesc situația din perspectiva procuraturii. Parcă și văd cum un procuror adjunct abia ieșit de pe băncile facultății o să ceară dovezi că aceste apeluri au fost făcute, și noi nu avem așa ceva. Corect?

- Corect. Dar am cartonașul ăla pe care l-a pus în buchetul de trandafiri.

- Nu conținea o amenințare.

- A intrat prin efracție în casa mea.

- Oren și doi alți polițiști te-au văzut pe tine și Lozada îmbrățișați.

- Mi-era teamă că, dacă mă opuneam, o să sfârșesc ca Sally Horton!

- Nu exista nici un semn de intrare forțată în casa ta, Rennie.

- Nu a existat nici când ai intrat tu.

Aceste cuvinte îl luară prin surprindere.

- Știai de asta?

- Mi-am dat seama, iar Wesley mi-a confirmat-o printr-o tăcere împietrită.

- Oren nu mi-a spus că știi.

Își lăsă bărbia în piept și își masă din nou ceafa.

- Mare minune că nu m-ai lăsat să mor pur și simplu, de la hemoragie.

- Nu am aflat de percheziția ta ilegală decât după ce-ți salvasem viața.

Capul lui se înălță rapid. Ea îi zâmbi sec, să-i arate că glumea. Wick zâmbi și el.

- Ce noroc pe mine.

- Să revenim la ideea asta cu hărțuirea, spuse ea. Cât de solidă e dacă nu pot să dovedesc că Lozada m-a tot urmărit?

- Am avea mai multe șanse ca acuzația să se transforme în condamnare dacă s-ar întâmpla ceva în alt loc. Acuzația ar părea mai întemeiată dacă ar fi să vină după tine în alt loc.

- Cum ar fi aici.

Wick dădu negativ din cap.

- Ar putea spune că l-ai invitat tu. Și-ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

- Atunci unde?

- În locuința mea din Galveston. Mai mult ca sigur nu l-ar crede nimeni că l-aș fi invitat eu. Cât de repede poți să-ți faci bagajele?

capitolul 27

Oren răspunse de cum telefonul începu să sune. Wick îi spuse că se hotărâseră să pună în aplicare planul lui.

- Doctorița Newton e de acord?

- Nu, răspunse Wick. Așa cum nu sunt nici eu. E prostesc, și Lozada ar trebui să fie un idiot ca să se lase dus de nas.

- Dar nimeni nu are o idee mai bună.

- Am eu. Înarmează-mă până-n dinți și lasă-mă să pornesc pe urmele lui, ca să-l ciuruiesc.

- Acest plan ar putea să-ți afecteze grav calitatea vieții după această ispravă.

- Și asta e singurul motiv pentru care sunt de acord cu al tău. Rennie e de aceeași părere. Nu e strategia ideală, dar e singura pe care o avem. Partea bună e că îl lovește pe Lozada fix acolo unde îl doare cel mai tare - în orgoliu.

- Și de-aia s-ar putea să și dea rezultate.

- Ce-ai hotărât tu și Grace?

- Fetele au plecat la soacră-mea. Grace a rămas acasă.

Wick zâmbi în receptor.

- Bravo lui Grace!

- Da, păi... Ascultă bine. Până ce voi o să ajungeți la casa ta din Galveston, o să avem polițiști postați să o supravegheze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Să nu te uiți după ei. N-o să-i vezi. Sper că nu, oricum.

- O să vii și tu?

- L-ai invita pe cel mai bun prieten pe la tine când tu tocmai te-ai cuplat cu o tipă?

- Nu știu. Cât de pervers trebuie să fie aranjamentul?

- Wick...

- Scuze! Am înțeles.

Dacă Lozada l-ar fi zărit pe Oren, și-ar fi dat seama că era o capcană.

- Ținem legătura la telefon, nu contează ora, continuă Oren. Fii cu ochii-n patru și sună-mă des. Dacă auzi un pescăruș trăgând un vânt, vreau să mă suni imediat să-mi spui.

- Ești sigur? Ca dacă trag vânturi cât se găinățează...

- Termină odată cu glumele? Nu e nimic de râs aici.

- Știu. Gata cu glumițele.

Și vorbea serios.

- Lozada a dispărut de pe radar, Wick. Știi bine ce se întâmplă de obicei când dispare timp de câteva zile.

- Apare un cadavru.

- Nu-mi place cum arată lucrurile.

- Nici mie. Oricum, nu cred că ar putea să ne găsească așa repede.

- Dar e posibil. Am oameni prin tot orașul care povestesc de aventura ta cu doctorița care ți-a salvat viața. Probabil că a auzit și el că tu și doctorița Newton sunteți un cuplu fierbinte.

- Oho, o să vină. Sunt sigur.

Nu le spusese nici lui Oren, nici lui Rennie despre steagul roșu pe care îl fluturase pe sub nasul lui Lozada în forma unei poezii puerile. Lozada sigur n-avea cum să nu accepte provocarea.

Încheie convorbirea cu Oren, după care se duse afară să arunce o privire prin împrejurimi. Ocoli casa, apoi hambarul și garajul, se uită în interiorul lor... Nimic nu părea să fie în neregulă. Când se întoarse, el și Rennie verificară toate ușile și ferestrele, să fie siguri că erau încuiate.

Rennie nu era panicată, dar avea destulă minte cât să fie precaută.

- Cine ar fi crezut că experiența mea ca jurat o să ducă la așa ceva?

- N-ai știut că acuzatului o să i se aprindă călcâiele după tine.

- Expresia asta te duce cu gândul la o îndrăgosteală inocentă, aproape copilărească. Asta depășește cu mult așa ceva. Asta e...

Când văzu că ea nu găsea termenul potrivit, Wick rezumă totul:

- Lozada.

- Chiar și numele îi sună amenințător.

Fără să-și dea seama ce făcea, își frecă brațele, ca și cum i-ar fi fost frig.

- Chiar se aștepta ca eu să fiu măgulită de atențiile lui perverse?

- Absolut.

- Cum poate să fie atât de arogant? A fost judecat pentru crimă. Crimă de gradul I, pentru care ar fi putut fi condamnat la moarte. În situația aia, cui i-ar sta gândul la dragoste?

- Nici o persoană rațională. Doar un om cu iluziile de grandoare ale lui Lozada. Se vede ca fiind fundașul victorios într-un meci de fotbal.

- În campionatul mondial al criminalilor plătiți.

- Ceva de genul. E unul dintre cei mai buni din branșa lui. Din câte știm, nu a trecut la contracte de nivel internațional, dar de ce s-o facă? Poate să câștige mai mulți bani cu mai puține riscuri lucrând din Fort Worth, SUA. În plus, mare parte din tipii care se ocupă cu așa ceva lucrează sub acoperire, ceea ce nu e deloc stilul lui Lozada. De ce să-și bată el capul cu eliminarea vreunor politicieni, cu toate agențiile guvernamentale și Interpolul pe urmele lui? E un pește mare într-un iaz relativ mic.

- Și-atunci ce femeie nu ar fi încântată să-i dea el atenție, nu? Așa gândește?

- Exact, răspunse el. Asta pe lângă faptul că vrea cele mai bune chestii din orice domeniu. Provine dintr-o familie din clasa de mijloc. Singurul său frate avea un retard sever și un handicap fizic. Părinții lui și-au epuizat toate resursele pentru a-i acorda o îngrijire cât mai bună. Așa că, pentru Lozada, lucrurile pe care și le ia sunt foarte importante. Are impresia că e un om de afaceri bine plătit care poate să identifice și să-și permită tot ce e mai bun în orice domeniu. Ca să aibă tot pachetul, vrea și o femeie rafinată.

- Și cu scorpionii cum stau lucrurile?

- Are colecție. Da, te trec fiori pe șira spinării, nu? Sunt cam ca mascota lui. Sunt creaturi nocturne, își omoară prada pe întuneric. Un om ca el n-ar colecționa ceva ca monede, timbre sau chiar opere de artă, pentru că așa ceva ar fi prea obișnuit. Se mândrește cu faptul că e un individ ieșit din comun.

Rennie înclină din cap și îl privi gânditoare.

- L-ai analizat până în cele mai mici amănunte, nu?

- Nu am stat cu mâinile în sân de când am plecat din poliție. În ciuda a ceea ce crede Oren, să știi că am fost foarte ocupat. Am adunat toate informațiile despre Lozada de care am putut face rost.

- Cum ar fi?

- Dosarul său de elev. I s-a făcut o evaluare psihologică în primul an de liceu, cam când a început cariera lui de infractor. De-acolo am luat mare parte din chestiile despre trecutul lui. Comportamentul de sociopat, complexul de superioritate... astea au fost constante în viața lui. L-am studiat îndeaproape. Din punct de vedere psihologic, probabil că îl cunosc mai bine decât mă cunosc pe mine. Tăcu o clipă, după care spuse, mohorât: Dar ceea ce nu am știut a fost că se culca cu Sally Horton. Dacă aș fi știut, aș fi avertizat-o să se ferească de el și de mine, plus că aș fi fost cu ochii-n patru în noaptea aia. Dacă-i intră în cap că noi doi suntem iubiți...

Nici nu era nevoie să spună mai mult.

- Sally Horton nici măcar nu era importantă pentru el. Tu ești foarte importantă, Rennie.

- Și l-am trădat cu un alt bărbat.

- Așa o să vadă el lucrurile. Nu subestima pericolul în care te afli. Oren a pus tot felul de polițiști și informatori să răspândească bârfe suculente despre noi. Lozada n-o să poată să suporte ideea că suntem împreună. L-ai înșelat, iar eu i-am furat una dintre jucării.

- Dar nu am nici o relație cu el, sunt doar o obsesie.

- Dacă el are impresia că ești a lui, a lui ești.

- Nici moartă!

- Aș vrea să evit una ca asta.

Îi ridică bărbia, astfel încât să se privească în ochi.

- E suficient să-mi spui și îl sun pe Oren înapoi, să-i zic că o să-l prindem pe Lozada în alt fel, ceva ce nu te pune pe tine în pericol. Am venit aici azi-noapte ca să te previn, să te rog să pleci departe până ce Lozada o să iasă din peisaj într-un fel sau altul.

- Asta ar putea să fie peste mult timp.

- Nu cred, zise el, gândindu-se din nou la bilețelul pe care i-l trimisese lui Lozada noaptea trecută.

- Sunt deja în pericol, Wick. Cu sau fără tine, l-am respins. În plus, nu pot să plec pur și simplu, să-mi abandonez responsabilitățile. Nu, dă-mi voie să mă exprim mai clar. Nu vreau să fac asta.

- Bine, atunci, în cât timp poți fi gata?

- Doar nu te gândești să plecăm în seara asta!

- Imediat ce-ți faci bagajele.

- Problema nu sunt bagajele. Ai ieșit de mai puțin de douăzeci și patru de ore din spital și ai plecat cu câteva zile înainte să fii suficient de întremat pentru externare.

- Sunt bine.

- Nu ești deloc bine. Ai spatele înțepenit și te doare. Nu poți să traversezi o încăpere fără să te strâmbi de durere. Închipuie-ți cum ar fi să conduci până în cealaltă parte a statului. Nu ai putere, iar eu încă mă tem de vreo infecție sau de pneumonie, amândouă potențial fatale. E posibil să-ți fi cedat câteva fire.

- Ai zis că operația arată bine.

- Sunt mai multe puncte de sutură în interior decât în exterior. Promite-mi că, la primul semn de disconfort în abdomen, o să-mi spui.

- O să-ți spun. Dacă încep să mă simt cu adevărat rău între locul ăsta și Galveston, o să opresc la cel mai apropiat spital.

- Nu plecăm în seara asta, zise ea, cu încăpățănare în ton. M-am lăsat pe mâna ta și pe a detectivului Wesley în chestiunile polițienești. Totuși, în ceea ce privește sănătatea ta, eu decid. Nu mergem nicăieri până nu te mai odihnești. Și cu asta, basta.

Se culcă în același pat, din moment ce Wick refuzase să o lase singură la parter, să doarmă pe canapea. Îi spuse:

- E o chestiune polițienească, trebuie să te lași pe mâna mea. Și cu asta, basta.

Fiind un gentleman până în măduva oaselor, nu-și dădu jos pantalonii și se culcă peste pătură. Ațipi, însă alunecarea într-un somn profund pur și simplu nu era posibilă în noaptea aceea, parțial pentru că dormise atât de mult în timpul zilei, parțial pentru că era extrem de atent la fiecare sunet, parțial pentru că încerca să gândească lucrurile din perspectiva lui Lozada și parțial pentru că era extrem de conștient de corpul lui Rennie, care dormea lângă el.

Trăsăturile feței și contururile trupului i se relaxaseră în somn. Avea o mână peste pătură, lângă el. Stătea cu căușul palmei în sus și degetele ei subțiri curbate înăuntru.

Părea vulnerabilă și lipsită de apărare, nicidecum ca o mână puternică și pricepută de chirurg. Rennie era cea mai independentă și capabilă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Îi admira realizările. Dar simțea și nevoia să o protejeze.

Și voia să facă dragoste cu ea.

O, Doamne, cât de mult! Voia asta pentru că... ei, pentru că era bărbat și asta voiau bărbații să facă cu femeile. Dar nu era vorba doar de asta. Umorul, farmecul, chiar și furia lui nu reușiseră să penetreze carapacea ei dură de autocontrol. Poate că o îndoiseră un pic, dar nu reușiseră să treacă de cealaltă parte. Oare ar fi putut să ajungă la adevărata ei natură dacă

o pătrundea fizic? Era un gând provocator și îl tulbura la mai multe niveluri.

Se ferea de atingerile lui, dar nu credea că asta era din cauză că nu îl plăcea. Reacția asta era un reflex condiționat autoimpus, o parte din autocontrolul acela la care ținea așa de mult, o moștenire a incidentului cu Raymond Collier. Pasiunea o băgase într-o încurcătură teribilă. Dar asta nu însemna neapărat că era mai puțin pasională acum. Doar că nu se mai lăsa condusă de asta.

În ciuda atitudinii ei rezervate, putea să și-o închipuie îmbujorată de excitație. Astăzi, când o sărutase, pentru câteva secunde incredibile, contactul lor nu fusese doar unilateral. Nu își permisesese să îi răspundă la sărut, dar își dorise să o facă. Și asta nu era doar evaluarea lăudăroasă a unui fanfaron care sărutase o groază de femei. Nu-și închipuise pauza aceea în respirația ei sau acea cvasicapitulare a limbii ei, dar nu chiar completă. Chiar și prin haine, îi simțise pielea nefiresc de înfierbântată.

Și nici nu trebuise să facă un efort pentru a obține o reacție din partea ei. Două mișcări ale degetului mare fuseseră îndeajuns pentru ca sfârcul să i se întărească, pregătit să îi fie cuprins între buze.

Își înăbuși un geamăt prefăcându-se a-și drege vocea. Lângă el, Rennie dormea în continuare, netulburată și deloc conștientă de nefericirea lui. Se întoarse pe o parte, să fie cu fața la ea. Dacă se trezea și îl întreba ce făcea de stătea așa, putea să pretindă că începuse să îl doară spatele. Oricum, nu putea să o vadă. Era prea întuneric în cameră.

Dar îi putea simți răsuflarea ușoară și nu avea nevoie să o vadă pentru a-și alimenta fanteziile. În timpul acelor nopți lungi în care îi ținuse casa sub supraveghere avuse-se tot timpul să-i memoreze trăsăturile.

Își invocă în minte amintirea momentelor în care își dăduse jos rochia pe care o purtase la nuntă. Erau bucățile acelea de dantelă de culoarea lavandei lenjeria intimă a unei femei lipsite de pasiune? Sigur nu!

Cu mișcări încete, își desfăcu nasturii de la pantaloni, unul câte unul. Dacă Rennie s-ar fi trezit acum, chiar s-ar fi scandalizat, pentru că nu doar spatele îi era rigid. Wick era recunoscător că organele sale sexuale nu suferiseră efecte permanente și că redeveniseră perfect operaționale, dar parcă încercau să se dovedească mai în formă decât înainte să fie rănit.

Acum, că nu se mai confrunta cu aceeași presiune, închise ochii și își impuse ca, dacă nu avea să poată adormi, cel puțin să-și golească mintea și să se odihnească. Nu avea să zăbovească asupra a cât de dulce fusese sărutul acela sau a cât de perfect i se mulase sânul ei în căușul palmei. Nu avea să se gândească la ea, caldă și moale, sub pătura subțire, sau la locul acela delicios care sigur era și mai cald, și mai mătăsos. Primindu-l, cuprinzându-l...

Un cal necheză, trezindu-l cu impactul unui ceas deșteptător infernal.

Rămase perfect nemișcat, cu ochii deschiși, ținând aerul în piept, neîndrăznind să îl expire de teamă ca asta să nu acopere alt sunet. Nu trebui să aștepte mult până ce auzi un alt pufnet de cal.

Zgomotele nu o treziseră și pe Rennie. Aceasta continua să doarmă adânc. În ciuda durerii de spate, Wick se ridică din pat cu agilitatea unei feline și își luă pistolul de unde îl lăsase, la îndemână, pe noptieră. Se apropie de fereastră în vârful picioarelor, se lipi de peretele de lângă ea și se aplecă peste cadrul ei doar cât să se uite afară.

Privi atent preț de mai multe clipe, dar nu sesiză vreo mișcare în curte sau în zona deschisă dintre spatele casei și hambar; totuși, instinctul îi spunea că se întâmpla

ceva în interiorul anexei. Poate că un șoarece speriasse unul dintre cai. Poate că puma avea un partener care venise să o caute.

Sau poate că Lozada le făcea o vizită.

Traversă dormitorul cu pași silențioși și, după ce verifică mai întâi dacă Rennie încă dormea, ieși discret din cameră și porni fără zgomot de-a lungul coridorului deschis.

Ajuns în capul scărilor, se opri cu urechile ciulite. Așteptă șaiszeci secunde încheiate, dar nu auzi nimic, doar propriul puls bubuindu-i în timpane.

Coborî treptele cât de repede cu putință, dar era atent la scândurile care scârțâiau și i-ar fi putut deconspira poziția. Camera de zi arăta exact cum o lăsaseră, în urmă cu câteva ore bune. Nimic nu fusese mișcat. Ușa de la intrare era încuiată, cu siguranța pusă.

Ținea pistolul prins cu ambele brațe ridicate în apropiere de ușa care făcea legătura cu bucătăria. Șovăi o clipă, după care țâșni în încăpere și trecu în revistă tot spațiul cu arma ținută cu brațele întinse. Bucătăria era goală, ca și cămara, care era o încăpere separată.

Descuie ușa din spate și se strecură afară, mergând aplecat la nouăzeci de grade, dar tot simțindu-se expus. Se adăposti în spatele scaunului de pe terasă pe care stătuse mai devreme. Nu era cine știe ce adăpost, dar întunericul contribuia și el să îi ascundă poziția. Îi mulțumi lui Dumnezeu că luna era doar în ultimul pătrar.

Aștepta și asculta atent. Curând, sunetele inconfundabile ale cuiva mișcându-se răzbătură din hambar. Ieși atent din spatele scaunului și parcurse distanța în alergare. Când ajunse la hambar, se lipi de peretele exterior, sperând să se camufleze în umbra sa. Avea nevoie de el și pentru susținere. Avea amețeli, avea respirația întretăiată, transpira abundent, iar spatele îl durea ca și cum ar fi avut împlântat un țăruș în locul operației.

Cam ăsta era efectul a câtorva zile petrecute în spital, își spuse în gând. Ajungeai un neputincios. Dacă era să dea piept cu un dușman care să nu fie un pișpirel, era posibil să fie în mare bucluc. Dar avea pistolul, care era complet încărcat, și măcar i-ar fi făcut ceva probleme nemernicului respectiv.

Înaintă precaut de-a lungul peretelui până ce ajunse la o ușă lată, unde se opri să asculte. Iar ceea ce auzi îl deranjă, pentru că nu auzi absolut nimic. Dar liniștea era încărcată, nu goală; simțea prezența unei alte ființe. Știa clar că era cineva înăuntru. O simțea intuitiv.

Oricine ar fi fost acolo, se oprise complet. Ceva, poate propriile instincte ascuțite, îl anunțaseră că Wick era aproape. Acum asculta, căutând să identifice vreun semn al mișcărilor lui Wick cu aceeași intensitate cu care acesta aștepta confirmări ale lui.

Acest impas dură mai mult de un minut.

Nici o mișcare nicăieri. Atmosfera era încărcată de tensiunea așteptării. Wick îi simțea greutatea pe piele.

Transpirația acră îi intra în ochi. I se scurgea de-a lungul coastelor și între omoplați. Îi făcea incizia operației să usture. Palmele, care țineau în continuare pistolul, erau alunecoase din cauza ei.

Își dădu seama că putea fie să stea acolo și să se dizolve încet sau putea să pună capăt acestei situații chiar acum și aici.

- Lozada? Ai curaj să dai ochi cu mine, ca un bărbat? Sau o să continuăm jocul ăsta prostesc de-a v-ați ascunselea?

După un scurt interval de tăcere, un glas răzbătu din cealaltă parte a zidului.

- Threadgill?

Nu era Lozada. Acesta își rafinase glasul, transformându-l într-un tors profund, ca de felină. Cel pe care îl auzise avea intonația nazală a unui texan sadea.

- Arată-te!

Bărbatul ieși din spatele peretelui în cadrul ușii.

Palmele lui Wick se contractară în jurul mânerul pistolului, ținându-l ațintit la nivelul capului. Toby Robbins își ridică mâinile.

- Stai ușurel, cowboy!

Atitudinea sa relaxată nu-l făcu pe Wick să renunțe la postura lui concentrată.

Mulți polițiști își pierduseră viața duși de nas de asemenea strategii.

- Ce dracu' faci strecurându-te ca un hoț, pe întuneric?

- Aș putea să-ți pun și eu aceeași întrebare, nu? Dar, din moment ce tu ești cel cu arma în mână, sunt dispus să răspund primul. Asta dacă îndrepti drăcia aia în altă parte.

- Nu până nu-mi spui ce cauți în hambarul lui Rennie.

- Verificam una-alta.

- Trebuie să vii cu ceva mai bun de-atât.

- Am auzit că unul din cai a fost zgâriat urât de o pumă.

- Cine ți-a spus?

- Pădurarul. Am venit să văd cât e de grav, să-mi dau seama dacă ar trebui să chem veterinarul.

- La ora asta din noapte?

Toby Robbins aruncă o privire către orizontul estic, unde deja cerul se îmbujora într-o nuanță de roz.

- E aproape amiază.

Wick se uită către poartă. Era închisă și încuiată, dincolo de ea nu era parcată nici o mașină.

- Cum ai ajuns aici?

- Pe jos.

Ochii lui se duseră la picioarele bărbatului din fața lui. Purta pantofi sport în loc de obișnuitele sale cizme de cowboy.

Robbins bătu cu degetul în partea stângă a pieptului său.

- Cardiologul îmi recomandă cel puțin cinci kilometri pe zi. Asta-i cam cât e drumul dus-întors de la noi la Rennie. Îmi place să mi-i fac înainte să vină fierbințeala.

Fără prea mult entuziasm, Wick lăsă pistolul în jos și îl îndesă în betelia jeanșilor. Unde ar fi stat bine, dacă ar fi fost închiși. În grabă, își închise nasturii de la șliț cu o singură mână.

- Știi ceva, Robbins? Ar trebui să te împușc doar așa, pentru prostie. De ce n-ai sunat mai întâi? Sau n-ai aprins un bec, pentru numele lui Dumnezeu?

- Comutatorul e în dulapul de harnașament. Era încuiat. Rennie ține o cheie de rezervă deasupra ușii. Tocmai ce o căutam când te-am auzit. N-am știut că erai tu. M-am gândit că ar putea fi altă pumă.

Wick îl măsură pe bătrân cu suspiciune. Nu credea că mințea, doar că nu spunea tot adevărul.

- Rennie mi-a spus că a aplicat niște antiseptic pe zgârietură și că era de părere că o să se vindece într-o zi, două. Dacă ar fi crezut că era nevoie să îl vadă un veterinar, ar fi chemat ea unul.

- Nu strică încă o pereche de ochi.

Robbins îi întoarse spatele și intra din nou în hambar.

În ciuda faptului că era desculț, Wick îl urmă. Atât timp cât se ținea pe culoarul central, nu era nici un pericol. Pentru un grajd, cel al lui Rennie era la fel de curat ca o sală de operații.

Robbins se duse direct la dulapul de harnașament și își trecu palma de-a lungul părții de sus a ușii. Când o retrase, avea între degete o cheie. Descuie ușa dulapului, întinse mâna în el și, o clipă mai târziu, becurile de deasupra lor se aprinseră.

Fără să-l bage în seamă în vreun fel pe Wick, intra într-o boxă, vorbindu-i blând iepei în timp ce trecea în

spatele ei. Găsi zgârietura pe piciorul ei din spate, după care se ghemui ca să o cerceteze mai atent.

Când termină, ieși din boxă, ocolindu-l pe Wick ca și cum ar fi fost un obiect neînsuflețit. Se duse înapoi la dulap, închise lumina, încuie ușa dulapului și puse cheia exact de unde o luase.

Wick porni și el în urma lui. Când ieșiră din hambar, îi spuse:

- Zgârietura de pe piciorul iepei nu a fost singurul motiv pentru care ai venit aici în dimineața asta, nu-i așa?

Bărbatul mai în vârstă se opri și se răsuci spre el. Îi adresă lui Wick o privire care ar fi putut topi un strat de vopsea, după care se apropie de gardul țarcului și se sprijini de el.

Mult timp, rămase cu spatele la Wick, concentrându-și atenția asupra răsăritului. Într-un final, pescui o punguță cu tutun și hârtiute pentru rulat din buzunarul cămășii lui în carouri care avea capse cu fețe albe sidefate în loc de nasturi.

I se adresă lui Wick peste umărul lui impunător.

- O țigară?

- Cum să nu!

capitolul 28

Robbins scutură niște tutun din trăistuța din pânză pe foița de hârtie și i-o întinse cu grijă lui Wick, care îl aranjă într-o linie dreaptă în centrul foiței, umezi marginea cu limba, după care rulă strâns țigareta.

Robbins îl privi cu interes. Wick își dădea seama că, știind cum să-și ruleze singur țigara, mai crescuse puțin în ochii fermierului. Din punctul de vedere al lui Robbins, care era mai de modă veche, acest moment era un rit de trecere.

Wick îi mulțumi în gând prietenului din liceu care îl învățase acest meșteșug rulând țigări cu marijuana – asta până aflase Joe. După bătaia pe care o încasase de la Joe, decisese că fumatul – indiferent dacă era tutun sau altceva – îi dăuna grav sănătății.

Robbins își rulă și el țigara. Aprinse un chibrit și o aprinse pe a lui Wick mai întâi, apoi pe a lui.

Ochii li se întâlniră peste lumina proiectată de chibrit.

– Și pe-asta ți-a recomandat-o tot cardiologul?

Robbins trase aer adânc în piept.

– Să nu-i spui nevesti-mii.

Era un tutun al naibii de tare. Lui Wick îi dădea usturimi pe buze, limbă și pe gât, dar îl fumă oricum, prefăcându-se să fie rutinat în așa ceva.

– N-ai fost surprins să mă vezi aici.

– Pădurarul mi-a spus că Rennie are un musafir. Mi-am dat seama că e vorba de tine.

– De ce?

Robbins ridică din umeri și se concentrează asupra țigării.

– Ai venit aici, în dimineața asta, să vezi ce face Rennie, nu? Să vezi dacă e bine...

– Ceva de genul.

– De ce-ai crede că i-aș face vreun rău?

Bărbatul mai în vârstă se uită lung peste câmpuri câteva clipe înainte ca privirea sa intimidantă să se ațintească din nou asupra lui Wick.

– S-ar putea să nu vrei s-o faci.

Lui Wick tot nu-i plăcu sugestia din spatele cuvintelor lui.

– Rennie e o femeie în toată firea. Nu are nevoie de o dădacă. Poate să aibă grijă de ea singură.

– E fragilă.

Wick izbucni în râs, ceea ce îl făcu să se înece cu fumul înțepător. La naiba cu asta! Stinse țigara pe un stâlp de la gard.

- „Fragilă“ nu e un termen care mi-ar veni în minte imediat în legătură cu Rennie Newton.

- Și-asta arată cât de neștiutor ești, nu?

- Uite ce e, Robbins, nu mă cunoști deloc. Nu știi nimic despre mine. Așa că nu mă judeca așa, din capul locului, bine? Nu că mi-ar păsa nici cât...

- Îl știam pe taică-său.

Această întrerupere seacă îl reduse la tăcere pe Wick. Robbins se uita la el într-un mod care spunea „Taci și ascultă!“ Wick dădu înapoi.

Robbins spuse:

- Înainte să moștenesc ferma asta de la ai mei, am stat în Dalton și am muncit una-alta pentru T. Dan. Era un om tare rău.

- Da, toată lumea pare să spună același lucru.

- Dar putea să fie fermecător. Avea mereu un zâmbet pe buze. Se băga pe sub pielea ta de parcă ți-ar fi fost cel mai bun prieten. Îți strângea mâna și te bătea prietenește pe spate. Dar, să fie clar, el mereu își vedea interesul.

- Toți am întâlnit oameni de-ăștia.

Robbins dădu negativ din cap.

- Nu ca T. Dan. Nimeni nu mai era ca el.

Mai luă un fum lacom din țigară, apoi o aruncă și o zdrobi cu călcâiul.

Pantofii sport nu se potriveau deloc cu ținuta lui de cowboy, cu persoana lui. John Wayne în pantofi Nike.

Se întoarse cu fața la țarc și își propti antebrațele pe partea de sus a gardului.

Wick, sperând să deslușească vreo câteva dintre secretele lui Rennie, se postă lângă el, adoptând o poziție similară. Robbins nu dădu nici un semn că ar fi fost

conștient că Wick era atât de aproape, doar continuă să vorbească:

– Rennie era o fetiță fericită, ceea ce era de mirare. Asta având în vedere că taică-său era T. Dan și așa mai departe...

– Și mama ei?

– Doamna Newton era o doamnă cumsecade. Se ocupa de tot felul de opere de binefacere, se implica în activitățile de la biserică... Ținea o petrecere mare în fiecare an, de Crăciun, și împodobește casa tare frumos. Avea și un Moș Crăciun care le împărțea dulciuri copiilor. Chestii de-astea... Se ocupa ca totul să meargă ca pe roate în gospodăria lui T. Dan, dar își știa lungul nasului. Nu se băga în viața lui.

Wick înțelegea exact cum stăteau lucrurile.

– Dar zici că Rennie era fericită.

Robbins schiță unul dintre rarele sale zâmbete.

– Mie și lui Corinne mereu ne-a părut un pic rău pentru ea. Încerca din răspuț să fie pe placul tuturor. Slabă ca o nuia. Blondă și ciufulită. Cu ochii mari-mari, de ziceai că nici nu-i încap pe față.

„Și-așa sunt și acum“, îi răspunse în sine a sa Wick.

– Deșteaptă foc. Politicoasă, știa să se poarte. Doamna Newton avusese grijă de asta. Și stătea în șa ca un jocheu profesionist înainte să intre la gimnaziu. Robbins tăcu vreo câteva clipe, înainte de a spune: Partea proastă era că avea impresia că taică-său era și soarele, și luna. Își dorea cu atâta ardoare să îi dea atenție... Tot ce făcea, făcea ca să obțină atenția și aprobarea lui T. Dan.

Își împreună palmele și studie, în lumina slabă a dimineții, pielea aspră și plină de bătăături de pe încheieturile degetelor mari. Wick observă că unghia de la unul dintre ele complet învinețită de la o lovitură recentă. Cel mai probabil, avea să i se desprindă și să-i cadă.

– Toată lumea din Dalton știa că T. Dan își cam făcea de cap cu femeile. Nu era un secret nici măcar pentru

doamna Newton, care cred că s-a împăcat cu ideea de pe la începutul căsătoriei lor. Purta această povară cu demnitate, sau așa s-ar putea spune. Ignora bârfele cât de bine putea. De ochii lumii, totul era bine. Dar Rennie era doar o copilă. Nu înțelegea cum trebuiau să stea lucrurile între un soț și o soție care se iubeau. Nu știa alt fel de viață, pentru că mariajul părinților lor fusese mereu așa. Erau politicoși unul cu altul. Rennie nu era îndeajuns de mare încât să-și dea seama că intimitatea lipsea dintre ei.

Îi aruncă o privire lui Wick, iar acesta își dădu seama că voia să se asigure că era în continuare atent. Ajungea la miezul poveștii.

- Rennie avea cam doisprezece ani, cred. O perioadă grea pentru o fată, dacă e să mă iau după nevastă-mea, și cred că e cazul. Oricum, Rennie l-a surprins pe T. Dan în biroul lui într-o după-amiază. Doar că ea a fost cea care a avut parte de o surpriză.

- Era cu o femeie.

- Era peste o femeie, pe canapeaua din biroul lui. Profesoara de pian a lui Rennie.

Se opri din vorbit, uitându-se lung direct în soarele abia născut.

- Asta a fost sfârșitul copilăriei fericite. Rennie nu mai era copil.

Crystal, chelnerița din Dalton, îi spusese că începuse să umble cu unul și altul de cum formele feminine începuseră să i se dezvolte. Dar sexualitatea ei incipientă nu fusese cauza schimbării ei de personalitate la pubertate. Ci descoperirea adulterului tatălui ei. Rebeliunea ei avea o logică. Probabil că doamna Newton tot avuse discuții mamă-fiică cu ea despre sex și moralitate. Iar Rennie îl prinsese pe tatăl ei călcând în picioare principiile pe care mama ei încerca să i le insufle. Această experiență sigur fusese una dezamăgitoare, mai ales având în vedere că ea își venera tatăl. De asemenea, fusese și un cataclism. Promiscuitatea ei din

adolescență fusese o pedeapsă potrivită pentru afemeialul ei tată și pentru mama care închisese ochii la aventurile lui. Fetița inocentă își descoperise tatăl în flagrant delict cu profesoara ei de pian și, drept urmare, devenise târfa orașului.

Ca și cum ar fi urmat firul gândurilor lui Wick, Robbins spuse:

- Acum, asta se numește „teribilism“. Așa mi-a spus Corinne. Cred că a auzit cuvântul ăsta la televizor. Oricum i s-ar spune, Rennie s-a schimbat peste noapte. A devenit o pramatie greu de suportat. Notele i-au luat-o la vale rapid. Vreo câțiva ani, a fost imposibil de stăpânit. Nici o pedeapsă nu părea să aibă vreun efect. Le râdea în nas profesorilor, oricărei persoane care să fi avut vreo autoritate de orice fel. T. Dan și doamna Newton i-au tot luat din lucruri, au încercat să-i interzică să iasă din casă, dar fără nici un efect.

- Taică-său i-a luat o decapotabilă Mustang roșie, spuse Wick. Eu aş zice că așa ceva derutează un copil.

- Probabil că l-a șantajat ca să-i ia mașina aia. Rennie știa că puterea era de partea ei și se folosea de ea. T. Dan și-a pierdut autoritatea de părinte când ea l-a văzut călărind-o pe profesoara aia de pian. Iar ea a luat-o pe o cale tare, tare greșită.

- Asta până la șaisprezece ani.

Robbins întoarse capul și se uită atent la el.

- Știi despre Collier?

- Câte ceva. Știu că Rennie l-a împușcat și a murit. N-a fost pusă sub acuzare pentru asta. Incidentul nu a fost nicidecum investigat ca o infracțiune. Toată tărașenia a fost măturată frumușel sub covor.

- T. Dan.

Robbins rosti numele ca și cum acesta ar fi reprezentat o explicație.

- Nu pot să spun că-mi plânge inima de mila lui Raymond Collier, rosti Wick. Cât de gunoi să fii să te încurci cu o puștoaică de șaisprezece ani care, evident,

avea nevoie de o educație bună, disciplină strictă și ceva consiliere psihologică?

- Nu te pripi să-l judeci. Dacă Rennie pune ochii pe vreun bărbat, era de-a dreptul irezistibilă.

Ochii lui Wick îi sfredeliră pe cei ai lui Robbins, care dădu negativ din cap, cu un aer sever.

- Nu, eu nu. Eu eram un fel de unchi de împrumut pentru ea. Voiam să o cert, să-i dau vreo două la fund ca să-i vină mintea la cap, nu să mi-o bag în așternut. Dar altfel stăteau lucrurile cu Raymond Collier.

- Cum era, ca om?

- Nu l-am cunoscut bine, dar cei mai mulți oameni păreau să-l vadă cu ochi buni. Avea o minte bună pentru afaceri. De-asta se asociase T. Dan într-o afacere cu pământuri tare importantă. Dar avea o slăbiciune.

- Femeile.

- Nu femeile în general. Doar una. Pe Rennie, rosti sumbru bărbatul mai în vârstă. Era obsedat de ea. Ca în filmul ăla cu James Mason.

- *Lolita*.

- Exact. Cred că ea își dăduse seama ce simțea Collier pentru ea. O simțise, știi tu, cum pot femeile. A...

- Eu de ce n-am fost convocată la ședința asta?

Wick și Robbins se întoarseră sincron.

Rennie traversa curtea, îndreptându-se către ei. Părul îi era încă umed de la duș, arătând că se grăbise să se îmbrace și să vină la ei.

- V-am văzut pe fereastra de la camera mea. Stați așa, apropiați, de ceva vreme.

Ochii îi căzură pe pistolul băgat în betelia jeanșilor lor.

- A fost cât pe-acți să-l împușc.

Wick încercă să schițeze un zâmbet convingător, dar mintea îi era în continuare concentrată asupra celor ce i le spusese Robbins.

Bărbatul mai în vârstă îi oferă una dintre explicațiile sale laconice pentru venirea sa acolo.

- Am auzit c-ai doborât mîța aia cu un glonț tras direct în inimă. Oamenii de pe-aici care au vite o să-ți mulțumească.

- Crezi că ar fi trebuit să chem veterinarul să se uite la piciorul lui Spats?

- Nu, răspunse Robbins. Ai avut dreptate. Rana nu e adîncă și este curată. Ar trebui să se închidă foarte repede.

Ochii ei se mutară asupra lui Wick, apoi se întoarseră la Robbins.

- O să lipsesc câteva zile. Ai putea să te-ngrijești de una-alta pe-aici pînă mă întorc?

Bătrînul cowboy ezită destul de mult cît să se observe. Într-un final, spuse:

- Mă ocup bucuros de toate. Te găsesc la numărul ăla din Fort Worth dacă apare ceva?

- În Galveston, răspunse Wick. Am o locuință acolo. Îți las numărul.

Rennie nu păru prea încântată că el îi dăduse această informație.

- Mă duc să văd ce face Spats, rosti ea. Cred că, cel mai probabil, ar trebui să mai stea în boxa ei încă o zi, dar o să le dau drumul celorlalți în țarc.

- O să vin diseară, să îi bag în grajd, o asigură Robbins.

Rennie porni către ușa deschisă a hambarului, după care privi înapoi, ca și cum s-ar fi așteptat ca Robbins să o urmeze.

- Vin imediat, îi spuse el. Trebuie să iau numărul de telefon.

- Poți să mă suni întotdeauna pe mobil.

- Nu strică să am două numere. Doar ca să fim siguri.

Rennie nu părea să vrea să îi lase singuri din nou, dar se întoarse și intra în hambar.

Wick se uită la Robbins, dar nu era sigur că voia să audă mai mult despre cum Rennie îl sedusese pe Raymond Collier și cum asta dusesese, într-un final, la moartea lui.

- Mai ai ceva de adăugat?

- Da, am, răspunse Robbins. Poate că ar trebui să știi ceva. Poate că nu contează pentru tine, dar sper că da.

Când îl văzu ezitând, Wick ridică întrebător din umeri.

Robbins aruncă o privire peste umăr, către hambar, după care spuse pe un ton scăzut:

- După tărășenia asta cu Collier, Rennie nu și-a continuat viața de unde o lăsase. Nu a redevenit cum era înainte.

Wick nu făcu nici un comentariu, așteptând mai multe detalii.

- Ai dreptate, Threadgill, nu te știu deloc, dar știu că aduci necazuri. Citesc și eu ziarele. Mă uit la televizor. Nu prea-mi place să te știu cu Rennie.

- Păcat. Nu te-a întrebat nimeni.

- Mai ales cu tipul ăsta, Lozada, implicat și el.

- Din cauza lui stau prin preajma lui Rennie.

- ăsta-i singurul motiv? Ochii lui se fixară, scrutători, în cei ai lui Wick. Eu și Corinne am avut grijă de Rennie de mult timp. Nu avem de gând să ne oprim acum. Își înclină capul, apropiindu-se și mai mult. Ai un pistol mare și o gură și mai și, dar ești mai prost decât parul ăsta de la gard dacă nu pricepi ce-ți spun.

- Aș pricepe dacă mi-ai spune fără ocolișuri.

- Bine. Rennie a muncit din greu să ajungă la nivelul ăsta cu cariera ei. Am văzut-o asumându-și riscuri în șa pe care cowboy-ii cu experiență și cascadorii nu erau dispuși să și le asume. Zboară în partea cealaltă a lumii, se duce-n locuri unde-s războaie și Dumnezeu știe ce blestemății și nu dă nici un semn de frică. Dar, adăugă el, făcând încă un pas spre el, nu am mai văzut-o în compania unui bărbat. Și în mod clar nu i-a mai permis vreunuia să rămână peste noapte sub acoperișul ei.

Se uită la pieptul gol al lui Wick și avu grijă să-i fixeze șlițul pe care acesta și-l încheiase în grabă.

- Sper că ești destul de cumsecade, destul de bărbat, să îți asumi această responsabilitate.

Când Rennie se întoarce din țarcul cailor, Wick se uita cum picura cafeaua din filtrul cafetierei. Cu pieptul gol și desculț, purta doar o pereche de jeanși albaștri. Pistolul îi era pe blat, lângă cafetieră. Nici una dintre aceste imagini nu se potriveau cu spațiul familiar și sigur al bucătăriei, și toate acestea o făceau să se simtă dezorientată.

- E vreo problemă cu cafetiera?

Wick dădu negativ din cap, supărat.

- Mi-e așa poftă că stăteam și număram picăturile.

- Și eu de-abia aștept să iau prima gură.

Scoase două cani din dulap.

- Spats e bine? întrebă el.

- Exact cum a zis și Toby.

- Nu-i place deloc de mine.

Rennie îi întinse o cană.

- Nu spune prostii.

- Nu spun. Și să știi că nu mă simt jignit. Fac doar o constatare. A plecat la el acasă?

- Acum câteva minute.

Ultimele picături de cafea se revărsară în carafă cu un gălgâit.

Wick îi umplu cana, avertizând-o:

- Asta-i cafea de polițiști. Tare.

- Și-aia de doctori e la fel.

Luă o sorbitură și îi făcu semn cu degetul mare în sus.

- Robbins a luat foarte în serios sarcina asta de a avea grijă de tine. M-a avertizat să nu mă ating de tine cu labele mele grosolane.

- Ba n-a zis așa ceva! Știu sigur.

- Nu s-a exprimat chiar așa, dar cam acolo bătea.

Rennie mai luă câteva guri de cafea, după care își puse cana pe blat.

- Întoarce-te și lasă-mă să-ți verific operația.

Wick se întoarse, se sprijini cu palmele pe marginea blatului și se aplecă ușor înainte.

- Nu poți să mă păcălești. Vrei doar să te uiți la fundul meu.

- L-am văzut.

- Și?

- Am văzut unele și mai și.

- Ei, acum chiar că mă jignești!

Corpul omenesc nu mai avea mari taine pentru Rennie. Îl studiasse, învățase totul despre el, îl văzuse în toate stările, dimensiunile, culorile și formele. Dar ieri, când îl văzuse pe Wick gol, întins pe patul ei, fusese impresionată. Și nu din perspectivă medicală. Avea trunchiul lung și zvelt, cu membre bine proporționate. Nici un trup din toate pe care le văzuse nu o atrăsese ca al lui, și se străduise să își recapete detașarea profesională atunci când îl atinsese.

Îndepărtă bandajul vechi și apăsă cu grijă incizia.

- Doare?

- Numai dacă mă apeși. Începe să mă mănânce.

- Țsta-i semn că se vindecă. Un miracol medical, având în vedere cât de puțin ai stat la pat.

- Când o să-mi scoți firele?

- Peste vreo câteva zile. Stai liniștit și termină-ți cafeaua. Ar fi bine să-ți curăț operația, dacă tot am prin unul dintre puținele momente în care stai și tu locului.

- Nu mai vreau injecții! strigă după ea când Rennie ieși din cameră.

Luă materialele necesare de la etaj și fu chiar surprinsă să îl găsească în aceeași poziție când se întoarse. Ceea ce îi și spuse.

- Astea-s indicațiile medicului.

- Da, dar nu-mi vine să cred că le-ai respectat. Nu ești chiar pacientul perfect, domnule Threadgill.

- De ce simt nevoia Toby și Corinne Robbins să te protejeze într-atât?

- Mă cunosc de când eram o fetiță de-o șchiopă.

- Ca și o groază de oameni din Dalton. Nu văd pe nici-
meni altcineva agitându-se pe lângă tine și gonind satiri
ca mine.

- Mă îndoiesc că Toby Robbins știe ce e ăla un satir.

- Dar tu da, nu-i așa, Rennie?

- Tu nu ești un satir.

- Dar Raymond Collier era?

O trăgea de limbă, încercând să o momească să dez-
volte acest subiect. Dar Rennie nu era pregătită să vor-
bească despre asta.

Se îndoia că avea să fie vreodată pregătită să discute
despre asta cu Wick. De unde să înceapă? Cu ziua în
care descoperise că tatăl ei se făcea vinovat de adulter?
Ar fi putut oare să îl facă pe Wick să înțeleagă cât de zgu-
duitor fusese pentru ea să-și dea seama ipocrizia familiei
în care trăia și în care se încrezuse cu atâta naivitate?

Sau ar fi trebuit să înceapă cu Raymond? Cum o
urmărea peste tot... Cum privirea lui pofticioasă nu se
dezlîpea de ea dacă se aflau în același grup de persoane,
printre care și soția lui? Cum detestase ochii lui de vițel
și mâinile umede până ce își dăduse că se putea folosi
de obsesia lui pentru a-și pedepsi tatăl? Nu, nu putea să
vorbească despre așa ceva cu Wick.

- Gata, rosti când puse bandajul nou peste locul
inciziei. Am terminat, și tu ai fost chiar cooperant de
data asta.

Înainte ca Rennie să poată să se îndepărteze, Wick
o apucă de mâini și le trase ușor în așa fel încât să îi
cuprindă trunchiul, lipindu-le de piept, astfel că Rennie
îl îmbrățișa din spate.

- Ce faci, Wick?

- Cine a fost pacientul tău perfect?

Rennie trecu peste această întrebare cu un hohot ușor,
lucru deloc simplu, cum stătea cu sânii lipiți de spate-
le lui și palmele apăsate pe părul sârmos de pe pieptul

lui, iar centrul ființei ei se încălzea treptat de la contactul cu dosul lui.

Îi acoperise palmele cu ale lui, ținându-le prizoniere pe corpul lui. Pielea lui – nu epiderma, ci pielea lui – era caldă și plină de viață sub mâinile ei. Sub palma stângă putea simți bătăile puternice ale inimii lui. Pentru cineva obișnuit să asculte inimi bătând zi de zi, ritmul celei din pieptul lui avea un efect ciudat asupra ei. I-o făcea pe a ei să bată precipitat, rezonând cumva pe mușchii puternici de pe spatele lui.

– N-ar trebui să ne pregătim de plecare, Wick? Parcă te grăbeai să ne punem în mișcare.

– Pacientul tău perfect. Vreau să-mi povestești despre el sau ea, sau o să stăm aici până o să cedezi, și știi bine că sunt îndeajuns de încăpățânat să mă țin de cuvânt.

Ca să-și susțină cuvintele, îi apăsă brațele peste coaste, făcând-o să îl îmbrățișeze mai strâns.

Capitulând, Rennie își sprijini fruntea în golul ușor dintre omoplații lui. Dar era o poziție mult prea confortabilă, mult prea plăcută, așa că nu se complăcu în ea decât vreo câteva secunde scurte, după care își înălță capul.

– A fost o pacientă. O femeie de treizeci și patru de ani. A fost una dintre victimele atacului de la World Trade Center. Eram în Philadelphia pe unsprezece septembrie, participam la o conferință. M-am urcat la volan și m-am dus direct în New York, am ajuns seara târziu. Era una dintre puținele persoane care a fost scoasă din dărâmături în viață, dar avea numeroase răni grave. Eu m-am ocupat de cele interne. Un specialist i-a amputat un picior. Timp de douăzeci și patru de ore n-am știut nici măcar cum o chema. Nu avusese nici un act la ea și nu era suficient de lucidă să ne poată spune numele. Totuși, la nivel subconștient, știa că o ajutam. De fiecare dată când o luam de mână, încercând să-i comunic cumva că era în siguranță, că cineva avea grijă de ea, mă strângea cât putea. Într-un final, și-a recăpătat

cunoștința îndeajuns cât să ne spună numele, pe care l-am pus în legătură cu membrii familiei sale, din mii de oameni care căutau disperăți informații. Era din Ohio și fusese într-o călătorie de afaceri. Soțul și cei trei copii au venit la spital și a fost foarte emoționat când s-au reunit. Din mijlocul lor, și-a întors ochii spre mine. Privirea îi era atât de elocventă că nici nu a mai fost nevoie să-mi spună ceva.

La un moment dat în timpul acestei relatări își sprijinise obrazul de spatele lui Wick. Acesta îi mângâia dosul palmelor, în continuare pe pieptul lui.

– L-ai salvat viața, Rennie.

– Nu, răspunse ea cu glasul îngroșat de emoție. Nu am putut. A murit două zile mai târziu. Știa că urma să moară. Îi spusese că erau foarte puține șanse să supraviețuiască unor răni atât de importante. Îmi mulțumea că îi prelungisem viața suficient de mult să-și revadă familia. Voia să își ia rămas-bun de la ei. A fost nevoie de foarte multă voință și de un curaj extraordinar ca să rămână în viață chiar și doar atât. Iubirea pe care le-o purta a fost mai puternică decât durerile simțite. Așa că, atunci când m-ai întrebat cine a fost pacientul meu perfect, ea mi-a venit imediat în minte.

Trecură mai multe secunde până ce Wick spuse:

– Cred că ești incredibilă, doamnă doctor Newton. Nici nu e de mirare că soții Robbins te apreciază atât.

Rennie recunoscuse aceste cuvinte drept trecerea către alt subiect. Wick voia să afle mai multe despre relația ei cu Toby și Corinne, iar acesta era modul lui de-a o lua pe ocolite. Ce problemă ar fi fost să-i spună măcar atât? Probabil că știa, oricum, lucrurile astea. Era posibil ca Toby să îi fi povestit în timpul discuției lor îndelungate de la gardul țarcului, iar Wick voia să audă versiunea ei.

De data aceasta, când fruntea i se sprijini între omoplații lui, o lăasă în această poziție.

- După Raymond Collier, părinții m-au înscris la o școală cu internat din Dallas. De primul Crăciun de când începusem să învăț acolo, ei au plecat în Europa. Mama nu a vrut să se ducă, sau așa mi-a spus mie. Dar nu avea cum să i se împotrivească lui T. Dan. Ca parte a pedepsei pentru problemele pe care le făcusem, am fost lăsată la școală, să petrec sărbătorile singură. Cumva, Toby și Corinne au aflat de asta. Au apărut la mine în dimineața de Crăciun. Veniseră cu copiii, cu bunătăți, cu cadouri și au încercat să mă facă să mă bucur. Sau îngrijit mereu de fericirea mea, chiar și acum. Dacă ți se pare exagerat de protector, cred că e pentru că în mintea lui sunt în continuare copilița aceea abandonată, lăsată singură de Crăciun.

- Ce s-a întâmplat în biroul tatălui tău în ziua aia, Rennie?

Își ridică fruntea și își retrase mâinile de sub ale lui.

- Dacă e să plecăm la Galveston, ar trebui să pornim. Wick o ocoli, se opri în fața ei și o apucă de umeri.

- Ce s-a întâmplat, Rennie?

- Wesley o să dea vina pe mine pentru întârziere, fu tot ce spuse ea.

- Te-a violat? A încercat?

Înfuriată de tenacitatea lui, Rennie îi îndepărtă mâinile fără menajamente.

- Doamne, dar niciodată nu renunți!

- Zi, asta a fost?

- Nu asta le-a spus tata polițiștilor?

- Ba da. Și, din puținele informații pe care le am despre T. Dan Newton, o minciună ar fi fost cel mai puțin grav dintre păcatele de care s-a făcut vinovat la viața lui. I-ar fi mințit pe polițiști, chiar cu zâmbetul pe buze. Ia spune, ce te-a făcut să îl împuști pe Raymond Collier?

- Ce contează?

- Contează pentru că vreau să știu, fir-ar să fie! Contează pentru că ești atât de al naibii de hotărâtă să păstrezi secretul pe care banii lui taică-tău l-au ascuns sub preș. Și contează pentru că mă chinuie o erecție de două zile pe care nu am cum să o rezolv. Nu fără ca tu să mă acuzi că te bruschez și fără ca vecinul tău Toby să mă amenințe cu moartea.

O încolțise, la propriu - Rennie era prinsă în unghiul drept format de dulapurile de bucătărie -, iar el o încolțise și emoțional. Dar ea contraatacă imediat.

- Raymond nu m-a obligat să fac nimic. Nici în după-amiaza aia, nici cu vreo altă ocazie. Dacă vrei să țeși o poveste despre o tentativă de viol pentru că asta purifică oarecum incidentul în mintea ta, atunci bine. Dar nu așa s-au întâmplat lucrurile. Raymond și T. Dan au devenit asociați într-o afacere cu pământuri când eu aveam paisprezece ani. A început să vină des pe la noi și să petreacă timp cu noi toți. Știam ce efect aveam asupra lui. Îl tachinam fără pic de milă. Folosindu-se de rolul de bărbat matur care prinsese drag de o copilă, profita de orice prilej să mă atingă. Pe moment, eu îl încurajam, după care făceam haz de el. Avea o... dorință naivă care mie mi se părea teribil de amuzantă.

Se opri, să își tragă sufletul.

- Tot mai crezi că sunt „incredibilă“, Wick? Stai puțin. Mai sunt lucruri de spus.

- Termină, Rennie.

- A, nu, ai vrut să știi. Ai vrut să scapi de erecția aia. Ei bine, asta ar trebui să te vindece. Doi ani l-am chinuit pe bietul om. Apoi, cam cu o săptămână înainte de ziua aia nenorocită, m-am certat cu tata. Nici nu-mi mai aduc aminte ce făcusem, dar mi-a luat cheile de la mașină și mi-a interzis să mai ies cu prietenii timp de o lună. Așa că eu m-am răzbunat culcându-mă cu asociatul lui. Exact, Wick. L-am sunat pe Raymond de la un motel

și i-am spus că, dacă mă dorea, putea să mă aibă, dar că trebuia să vină chiar atunci. Că îl așteptam.

Își șterse lacrimile de pe obrajii înfierbântați, dar era prea târziu să se mai oprească. Cuvintele continuau să-i bolborosească pe buze.

- Raymond a venit la hotel și m-am culcat cu el. Exact așa cum m-am culcat cu toți. Tot ce-ai auzit despre Rennie Newton e adevărat. Probabil că nici n-ai auzit decât o părticică din tot ce e de spus. Cândva, când n-o să am un criminal suflându-mi în ceafă, o să ne întâlnim să bem o sticlă de vin și-o să-ți povestesc în amănunt toate escapadele mele sexuale. O să fie ca poveștile cu fantome, doar că mai bine. Totuși, asta pare să fie povestea care pare să te fascineze pe tine, vrei să afli tot-tot. Și nu degeaba, pentru că e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată. Tati m-a pedepsit, dar i-am arătat eu, nu? I-am arătat eu, zău!

capitolul 29

Din ce auzise, Wesley fusese ușurat să afle că ea și Wick petrecuseră noaptea fără nici un incident și că nu apăruse nici urmă de Lozada. Totuși, de când plecaseră de la fermă, îl tot sunase pe Wick din jumătate în jumătate de oră, chiar dacă acesta îl asigurase că avea să fie anunțat imediat dacă îl zăreau pe Lozada în orice moment al drumului lung până la Galveston.

Wick insistase să meargă cu camioneta lui și ca el să fie la volan. Ar fi fost un drum dificil și extenuant ca să îl facă pe post de pasager. Faptul că trebuia să conducă sigur adăugase mai multă tensiune și efort, dar Rennie preferase să nu se certe cu el despre asta.

Evitau să vorbească cu totul.

Tensiunea apărută între ei de la ultima lor conversație era atât de intensă că un cuvânt nepotrivit ar fi putut să facă echilibrul să se rupă, ca un elastic de cauciuc forțat

prea mult. Iar Wick reîncepuse să poarte un asemenea elastic la mână.

Rennie se uita pe ușa portierei din dreapta, privind fără interes peisajul care părea să gonească pe lângă ei, când telefonul lui sună pentru a mia oară.

- Dumnezeuule mare, Oren, mai lasă-mă, rosti el.

- Transmite-i domnului detectiv salutări cordiale din partea mea, zise ea, cu umor.

- Da?

Rennie simți imediat schimbarea în poziția lui Wick. Își luă ochii de la peisaj și văzu că mâna lui liberă se strânsese pe volan și buzele i se reduseră la o linie subțire și dreaptă.

Cu toate acestea, glasul lui era contrastant de plăcut.

- Ei, ei, ei, Ricky Roy. Nu te-am mai văzut de ceva timp. Bineînțeles, data trecută când ne-am aflat în aceeași încăpere, nu te-am văzut efectiv, nu-i așa?

Simplul gând că Lozada se afla de cealaltă parte a legăturii o făcu pe Rennie să se cutremure.

Teama pe care o simțise în seara aceea, în bucătăria ei, era încă proaspătă în memorie. Dacă Lozada ar fi fost violent sau ar fi vorbit fără sens, n-ar fi speriat-o nici pe departe la fel de mult, dar aerul lui mulțumit de sine reușise să o îngrozească.

Wick scoase camioneta de pe autostradă.

- Mi se rupe sufletul că trebuie să-ți spun asta, Ricky Roy, dar să înjunghii pe cineva pe la spate e o dovadă de mare lașitate.

Când camioneta se opri, mișcă schimbătorul pentru a scoate mașina din viteză.

- Dar acum sunt ca nou. Păcat că nu pot spune același lucru și despre Sally Horton. Sally Horton, nemernicule! Ți-aduci aminte... Fata pe care ai omorât-o în noaptea în care ai încercat să mă omori și pe mine.

Rennie putea distinge râsul mătăsos al lui Lozada în difuzorul telefonului. Își desfăcu centura de siguranță,

se trase mai aproape de Wick și îi făcu semn să țină telefonul mai departe de ureche, să poată asculta și ea.

- Cred că iei niște calmante care își cam bat joc de mintea ta, Threadgill, rosti Lozada. Nu știu despre ce vorbești.

- Atunci dă-mi voie să-ți spun clar. Ești un laș care omoară femei.

Lozada era prea inteligent să muște o momeală atât de băătoare la ochi.

- Am citit că abia ai scăpat cu viață dintr-un atac oarecare și că ți-ai fi pierdut viața dacă nu ai fi fost îngrijit excelent la Urgență.

- Rennie Newton e un chirurg de excepție.

- Și e bună și-n pat, să știi.

Rennie reacționează ca și cum ar fi fost pălmuită.

Se uită la Wick, dar nu putu vedea decât propria imagine reflectată în lentilele ochelarilor lui de soare.

- E cu tine acum? întrebă Lozada.

- Dacă n-ar fi fost, nu m-ai fi sunat, nu?

- Ciudat, nu-i așa? Tu și cu mine împărțim aceeași femeie. Totuși, continuă el controlându-se perfect, nu e deloc surprinzător că Rennie e atrasă de amândoi. Pericolul o excită. Ca atunci când a murit prietenul ei, doctorul Howell. Mi-a descris circumstanțele violente ale morții lui și, în timp ce-mi povestea, s-a udat toată.

Rennie se întinse brusc să înhațe telefonul, dar Wick o prinse de încheietură și îi îndepărtă mâna. Dădu negativ din cap, furios.

- Asta era doar a doua oară când eram împreună, spuse Lozada. A fost sălbatică în noaptea aia. Chiar și eu de-abia puteam să țin pasul cu ea.

- Nu mă miră, spuse Wick, pe un ton de ai fi crezut că era plictisit. Eu, unul, mereu am crezut că armele cu care ți-ai comis crimele erau doar substitute pentru lipsurile fizice.

Lozada scoase un țâțâit muștrător.

- Asta a fost o lovitură sub centură. Chiar și sub demnitatea ta.

- Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun direct că ești un impotent și că ai o sculă ca un melc de grădină.

Lozada izbucni în râs.

- Chiar te deranjează că am avut-o eu primul, nu? Pun pariu că te întrebi cum ești, în comparație cu mine. Să știi că o dată am adus-o la orgasm doar lingându-i sfârcurile. Tu poți să faci așa ceva?

Rennie își puse palmele peste urechi, dar tot putu să-l audă pe Wick spunând:

- Știi ceva, Ricky Roy? Încep să cred că te dai la mine, cu toată discuția asta obscenă. Până la urmă, de ce m-ai sunat?

Ea nu auzi ce răspunse Lozada, dar răspunsul lui Wick fu:

- Incorect. Dacă ai fi terminat cu ea, nu m-ai mai fi sunat. Ești gelos și nu poți să suporti că e cu mine acum. Crapă de ciudă, ticălosule!

Apăsă pe butonul de încheiere a convorbirii, practic aruncă telefonul pe bord și înjură groaznic.

- Minte, rosti ea, aspru.

Wick băgă mașina în viteză și verifică dacă venea vreo mașină, după care intră din nou pe autostradă.

- Minte, Wick.

El tot nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o.

- Te joacă pe degete, și tu îl lași!

Wick întoarse capul spre ea și Rennie îi putea simți ochii sondându-i pe ai ei de dincolo de lentilele ochelarilor. Dar nu zise decât:

- Pune-ți centura.

Deși nu-i plăcu faptul că Wick Threadgill îi închisese telefonul în nas, Lozada chicotea când își închise telefonul mobil. Apelul își atinsese scopul. Singurul lucru mai satisfăcător de atât ar fi fost să asculte conversația care avea loc între ei acum. Ar fi vrut foarte mult să știe

dacă semințele îndoielii pe care le plantase în mintea lui Threadgill reușiseră să încolțească.

Probabil că Rennie le ascultase schimbul de cuvinte. Sigur acum nega totul, iar lui Threadgill îi venea greu să o creadă. Mai ales că știa tot, dacă nu chiar mai mult, decât reușise și Lozada să descopere despre adolescența Rennie Newton.

Poate că, în alte circumstanțe, ar fi putut fi polițist, își zise el, meditând filosofic. În mod clar avea instinctele necesare unui detectiv sub acoperire. Direcționase aceste abilități intuitive într-o direcție diametral opusă, să servească propriilor nevoi, dar ar fi fost un investigator la fel de bun ca Oren Wesley, Joe Threadgill sau ca frățiorul lui, Wick. În plus, spre deosebire de ei, el n-ar fi fost constrâns de regulile conștiinței și ale legii.

De exemplu, dacă acea chelneriță de la Wagon Wheel Café din Dalton n-ar fi fost atât de cooperantă, ar fi urmărit-o până acasă și ar fi torturat-o până ce-i dădea răspunsurile de care avea nevoie înainte să o omoare.

Totuși, Crystal se dovedise a fi o fântână arteziacă de informații. Inițial, i se păruse ciudat că era al doilea bărbat în tot atâtea săptămâni care se interesa de Rennie Newton.

- Ce mirare, să mă întrebi de ea.

Lozada lua câte o îmbucătură din porția sa de *enchilada* uleioasă și îi răspunsese nonșalant:

- Cum adică?

- A mai venit un tip la noi acum nu mult timp. Cred că într-o duminică. O cunoscuse în facultate, așa mi-ai zis. Tare drăguțel. Îi făcuse cu ochiul. Rennie a ratat ceva cu el, la fel ca și cu tine, domnule Înalt, Brunet și Chipeș.

- Mulțumesc. Cum arăta tipul ăsta?

Crystal îl descrisese pe Wick Threadgill, de la ciuful lui blond până la cizmele uzate de cowboy. Când

îi spusese lui Crystal că bărbatul visurilor ei era polițist, aceasta fusese tare indispusă.

- Ei, chiar că mă enervează asta! exclamase. Am crezut fiecare cuvîntel din brașoavele pe care mi le-a servit!

El îi spusese că Wick lucra ca investigator pentru un avocat josnic, specializat în cazuri de malpraxis.

- Singura lui treabă e să afle chestii murdare despre doctorii care se apără împotriva acuzațiilor.

Crystal se lăsase dusă de nas, așa cum o făcuse în cazul poveștii pe care i-o turnase Threadgill.

- Să nu te simți vinovată, Crystal. Poate fi foarte convingător.

- Ba cum să nu! Cre' că din cauza ochilor mari și albaștri ai lui. Privirea îi devenise precaută. Și tu ești tot vreun fel de investigator?

El îi oferise cel mai cuceritor zâmbet al său.

- Eu sunt un scriitor independent. Lucrez la un articol despre doamna doctor Newton. Despre munca ei voluntară în țările din Lumea a Treia.

- Ei, dacă e să mă întrebi pe mine, toată munca aia voluntară n-o să compenseze toate boacănele pe care le-a făcut pe vremuri, rostise ea, cu un pufnet de corectitudine exacerbată.

Apoi, preț de vreo jumătate de oră, îl încântase cu povești despre dezmățata Rennie Newton.

- Cred că n-ar fi trebuit să ne mire când l-a împușcat pe bietul Raymond.

A, da, excursia sa de ziua precedentă la Dalton fusese foarte productivă și meritase efortul. Ba chiar se alesese și cu o felie de plăcintă cu ciocolată și bezea din partea casei, ambalată să fie luată la pachet.

Weenie Sawyer chiar îl scosese din impas. Amenințarea cu scorpionul îi oferise tot felul de informații, respectiv date noi despre Wick Threadgill, inclusiv locul unde avusese loc ultima tranzacție pe cardul său de credit, care întâmplător fusese chiar în locul unde Rennie Newton se născuse și copilărise.

De asemenea, aflate și cât impozit pe teren plătea aceasta pentru ferma ei dintr-un district învecinat, că era foarte pricepută la călărit și că participase la curse cu butoaie în orașul ei natal. Bine, asta când nu și-o trăgea cu unul și altul ca să se distreze.

Acum, simțindu-se încântat de succesul apelului său telefonic cu fostul polițist, dădu mai tare volumul de la CD-playerul din mașina sa 4x4 și trase aer adânc în piept, întrebându-se când avea să simtă pentru prima oară aerul sărat de ocean.

Wick descuie ușa, care se deschise imediat, susținută de balamalele ruginite. Îi făcu semn să intre.

- Să nu te aștepti la mare lucru.

- O să fie bine.

- Eu nu câștig sute de mii pe an, ca voi, chirurgii.

- Am zis că e bine.

- Bucătăria e acolo. Dormitorul și baia încolo. Simte-te ca acasă.

- Aș vrea să fac un duș.

- Nu-ți garantez că e apă caldă. Prosoape curate - dacă mai am - o să găsești în dulapul de deasupra toaletei.

Fără alt cuvânt, Rennie intră în dormitor, închizând ușa în urma ei.

- Nici o problemă, Înălțimea Voastră, o să aduc eu bagajele, mormăi el în urma ei.

Se întoarse la camionetă, impunându-și să se poarte firesc și să nu se uite în jur, căutând polițiștii postați în așa fel încât să fie cu ochii pe ei. Luă cele două genți din spatele camionetei, tresărind din cauza durerii ascuțite din spate.

De două ori se oferise Rennie să treacă la volan.

Prima oară o refuzase și îi mulțumise politicos pentru intenție. A doua oară o repezise. Asta fusese după telefonul lui Lozada, când tăcerea tensionată dintre ei se transformase într-o coabitare ostilă. Ultimele trei ore ale drumului părură treizeci. Tensiunea îi găsisese punctul

slab și se cuibărise acolo. Ori de câte ori simțea chiar și un junghi, îl blestema pe Lozada.

Fără nici o considerație pentru intimitatea musafirei sale, împinse ușa dormitorului și intră.

Putea auzi conductele de apă pocnind în baie. Rennie Newton goală și plină de spumă de săpun era cea mai frumoasă ființă de care să fi avut parte dușul acela jalnic, dar pentru el ar fi fost mult mai bine să nu se gândească la Rennie, nici goală, nici plină de spumă de săpun, nici deloc.

Aruncă gențile pe pat, după care se duse la comodă și deschise sertarul de jos. Sub o grămadă dezordonată cu cei mai vechi și mai confortabili pantaloni scurți pe care îi avea, găsi microfonul și transmițătorul care fuseseră lăsate acolo pentru el. Wesley îi spusese unde fuseseră ascunse. Cu ajutorul lor, avea să comunice permanent cu echipa de supraveghere.

Își băgă casca în ureche și vorbi în microscopul minuscul:

- Am ajuns.
- Recepționat. Te vedem.
- Cu cine vorbesc?
- Peterson mă cheamă. Eu coordonez operațiunea.
- Threadgill.
- Încântat de cunoștință.
- Unde ești postat?
- E mai bine să nu știi, îi spuse Peterson. Nu vreau să fii tentat să te uiți înspre mine și să ne dai de gol.
- Bună, Wick, cum a fost drumul?
- Lung. Cu cine vorbesc?
- Plum.
- Bună, Plum. Nu știam că Oren a trimis oameni din departamentul lui.

- E o operațiune comună, Poliția Fort Worth cu cea din Galveston. Lozada a fost suspect într-un caz de crimă din părțile locului. Un mahăr din crima organizată care încerca să tragă sforile pentru ca jocurile de noroc

să devină legale. Unii zic că Lozada a fost angajat de o organizație bisericească.

- Eu aş paria mai degrabă pentru alt mahăr din crima organizată.

- Şi eu, răspunse Plum. Nici o organizație bisericească n-ar avea cum să-şi permită tarifele lui Lozada. Oricum, e un caz nerezolvat în registrele celor de aici, aşa că sunt dispuşi să ne dea o mână de ajutor.

- Mă bucur că eşti aici, Plum. Slavă Domnului că te-au trimis pe tine şi nu pe Thigpen.

- Să mă pupi în cur, Threadgill.

- O, Doamne, se văită Wick. Spune-mi că nu...

- Şi, dacă tot te-ai apucat de treabă, pup-o şi pe docto-riţă în fundul ăla bestial al ei.

- La asta m-aş băga şi eu, rosti un glas care nu se prezentă.

- Animale ce sunteţi, mârâi o voce feminină, evident o poliţistă.

Thigpen spuse:

- Ştii ceva, Threadgill? Lasă microfonul deschis. Vrem să auzim tot.

- Bine, până aici! interveni Peterson, sever. Tacă-vă gurile, dacă nu aveţi ceva concret de raportat.

- Pa-pa-paaa, băieţii şi fetele. Distracţie plăcută! îi ta- chină Wick.

- Ia mai du-te dracului, îl auzi pe Thigpen şoptind.

Îşi lăasă casca în ureche, ca să le poată auzi avertismen-tele, dar opri microfonul.

Rennie ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop.

Când dădu cu ochii de el, se opri brusc.

- Am uitat că geanta mea a rămas în...

Wick arată spre pat.

- Ah, mulţumesc.

Ar fi putut să i-o aducă. Dar nu o făcu. Ar fi putut să se scuze şi să fi ieşit din cameră. Nu ieşi. În loc de asta, o lăasă să traverseze încăperea, să-şi ia geanta singură şi să o ia cu ea în baie, ceea ce ea făcu cu o demnitate

remarcabilă pentru o femeie udă din cap până în picioare și acoperită doar cu unul dintre prosoapele lui sărăcăcioase.

Priveliștea din spate era la fel de ispititoare ca și cea din față, iar Wick o savură la maximum, deși se întrebă stingherit dacă nu cumva se preschimba într-o versiune mai zveltă și mai curată a lui Porc-pen.

Era în bucătărie când Rennie veni și ea să stea cu el.

- A murit ceva aici?

El îi aruncă o privire peste umăr.

- Un pachet de salam desfăcut. L-am găsit în sertarul de jos al frigiderului. Foarte gelatinos. Vrei să mâncăm în oraș sau acasă, iubito?

- Nu contează.

- Nu, tu decizi, dragă.

- Bine, dacă tot m-ai întrebat, aș prefera să mâncăm acasă, ca să nu fie nevoie să mă îmbrac cu ceva special.

- Îți place friptura?

- *Filet mignon*.

- Evident, rosti el, adăugând acest articol la ceea ce ea deduse că era o listă de cumpărături. Numai ce-i mai bun pentru tine.

- Așa o să te porți de-acum încolo cu mine, Wick?

Acesta își ridică ochii la ea și o întreabă nevinovat:

- Așa cum?

- Sarcastic. Acid. Pentru că, dacă așa stau lucrurile, să știi că eu plec. Tu, Wesley și Lozada puteți să vă duceți dracului. Nu știu de ce am acceptat planul ăsta. Lozada probabil că nici n-o să vină aici.

Wick îi întoarse spatele și se uită lung pe fereastra cu o peliculă fină de sare.

- Te înșeli, Rennie. O să vină. Nu știu cum sau când, dar o să-și facă apariția. Poți să te bazezi pe asta.

Convingerea sumbră cu care rosti aceste cuvinte o făcu să-și dorească să fie sarcastic. Măcar amintirea motivului pentru care se aflau acolo reuși să mai îndulcească resentimentele care îl dominaseră de când vorbise

la telefon cu Lozada. Insistă ca ea să vină cu el la supermarket. Conducând-o la camionetă, îi spuse:

- Iubiții aflați într-o escapadă romantică se ocupă de treburi și comisioane împreună.

Rennie se bucura că insistase să vină și ea. Casa lui era mohorâtă și nu îi plăcuse deloc ideea de a rămâne singură acolo, anticipând apariția lui Lozada și știind că era supravegheată permanent de polițiști sub acoperire. Chiar și stând pe locul din dreapta al camionetei lui Wick se simțea expusă. Când opriră la un semafor, îi spuse:

- N-am observat să ne supravegheze cineva.

- Sunt acolo.

- Pot să ne audă?

- Dacă nu pornesc microfonul, nu.

Îi explică la ce servea casca mititică și transparentă pe care o purta.

- Acum zic ceva?

- Dubița albastră, la două mașini în urma noastră, tocmai ne-a lăsat în grija Taurusului gri de acolo, care semnalizează că face stânga.

Rennie își impuse să nu se uite și, în loc de asta, se aplecă să schimbe postul de radio.

- Foarte bine, Rennie.

- Mă străduiesc.

Când se sprijini de spătar, îi zâmbi. Wick o surprinse întinzând mâna în partea ei și mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor.

- De ce-ai făcut asta?

- Pentru impresie artistică. În eventualitatea că polițiștii nu sunt singurii care stau cu ochii pe noi.

Asta era o posibilitate tulburătoare, așa că Rennie nu protestă când Wick își petrecu un braț peste umerii ei și se ținu aproape de el când merseră din parcare în magazin, unde el jucă rolul iubitului atent și afectuos. Îi tot zâmbea, o înghionti jucăuș în umăr, îi ceru părerea

despre tot ce punea în coș și se dădu în spectacol în fața ei jonglând cu trei portocale.

Mâncară împreună un cornet de înghețată pe bază de iaurt și, când stăteau la coadă la casă, Wick ținea în mână un exemplar din *Sports Illustrated*, citind un articol, în timp ce cu cealaltă îi masa gâtul cu aerul absent al cuiva obișnuit să facă așa ceva. Dacă Rennie ar fi privit toate acestea din afară, ar fi fost convinsă că erau doi îndrăgostiți, într-o relație confortabilă.

Până ajunseră ei acasă, soarele apunea.

- Aprind cărbunii. Până e gata jarul, hai să mergem până la ocean.

- Nu mi-a trecut prin cap să iau cu mine un costum de baie.

- Atunci cred că va trebui să intri în apă goală.

Rennie îl săgetă cu o privire muștrătoare și porni spre dormitor.

- Mi-am luat niște pantaloni scurți. O să mă descurc cu ei.

Când ieși, câteva minute mai târziu, Wick își schimbă jeanșii cu o pereche de pantaloni scurți largi cu șnur în talie. Având talia joasă, îi făceau pieptul să pară și mai lat, iar talia și mai îngustă. Rennie refuză intenționat să se uite la gambele lui bronzate și musculoase.

El, pe de altă parte, se uită lung la ea și spuse încet, dar emfatic:

- Ei, drăcie!

Chipul ei se înfierbântă. Se schimbă într-un maiou negru croșetat cu bretele subțiri și o pereche de pantaloni scurți din denim decolorat. Această ținută - sau poate reacția lui Wick la ea - o făcu să se simtă mai stânjenită decât atunci când fusese acoperită doar de un prosop.

- Hai să mergem.

Se întoarse și porni către ușă.

- Dar cum rămâne cu alea?

Arată către dispozitivul de comunicare pe care Wick îl lăsase pe măsuta de cafea, lângă pistol.

- La dracu'! Aproape că am uitat.

Trebuî să-și pună din nou cămașa ca să poată să prindă microfonul în interiorul gulerului și să ascundă cablul subțire care făcea legătura cu casca. Își băgă pistolul în betelia pantalonilor. Acesta fu mascat de poalele cămășii, care erau destul de lungi.

Ținându-se de mână, se duseră pe plajă și intrară în apă, simțind fluxul puternic al Golfului. Se lăsase amurgul.

Pe plajă nu mai rămăseseră decât vreo câteva persoane.

- Ți-e frică de rechini? întrebă el.

- În apa asta, atât de mică?

- Așa au loc cele mai multe dintre atacuri.

- Nu e mai mare probabilitatea să fim loviți de fulger?

- Sau să ne facă felul Lozada.

Rennie îl trase de mână, făcându-l să se oprească.

Când Wick se întoarse spre ea, îi spuse:

- Mințea, Wick. Lucrurile alea pe care le-a spus nu erau adevărate.

- Șșșt!

Din câte se părea, cineva spunea ceva în cască. O trase într-o îmbrățișare strânsă și o sărută ușor pe gât.

- E un bărbat care se apropie din spate, la ora șapte dacă e să te orientezi după cadranul ceasului la direcție, dar nu te întoarce. Rămâi în rol. Dar, dacă se întâmplă ceva, dacă lucrurile o iau razna, pornești spre larg, Rennie. Ai înțeles?

Ea dădu aprobator din cap.

Wick se trase mai în spate, dar își ținu brațele înlănțuite lejer pe după talia ei. Curentul se involbura printre picioarele lor. Corpurile li se unduiau în sincron. Ca să-și mențină echilibrul, Wick își îndepărtă mai mult picioarele, astfel încât picioarele ei erau între ale lui. O sărută pe obraz, chiar sub ureche. Măinile îi coborâră

pe șoldurile ei. Un alt val îi izbi chiar sub genunchi. Din reflex, Rennie se agăță de el, astfel încât să nu-și piardă echilibrul.

Putea simți tensiunea din bicepșii lui. Își juca rolul bine, dar era pregătit să intre oricând în acțiune.

Apoi spuse:

- Nu e omul nostru.

Fusese o alarmă falsă, dar rămaseră în aceeași poziție, cu mâinile ei pe brațele lui, iar ale lui pe fundul ei. Sub picioarele lui Rennie, nisipul se mișca odată cu curențul. Avea impresia că îi fugea de sub tălpi și că singurul lucru solid din univers în momentul acesta era privirea albastră a lui Wick.

- Mințea, Wick.

- Știu. Eu...

- Chiar știi?

- Pentru câteva minute...

- L-ai crezut.

- Nu chiar. Bine, pentru circa jumătate de secundă m-a păcălit. Probabil că a ghicit că ascultai și tu și a zis lucrurile alea ca să te facă să te simți stânjenită. Dar, chiar și dacă n-ai fi ascultat, știa că aveau să mă râcăie. Și așa a fost. M-a lovit într-un punct slab și m-am purtat ca un idiot. Mi-am dat seama de asta cam un minut și jumătate după aceea, dar am fost...

- Prea încăpățânat ca să recunoști.

- Am și eu voie să duc o frază la capăt?

- Îmi pare rău. Ce voiai să spui?

- Voiam să zic că modul în care a vorbit de tine e în sine un motiv să vreau să îl omor. Și că...

- Ce?

- Că o să te sărut acum și o să dau impresia că sunt foarte implicat.

Își lăsă capul în jos și își lipi gura de a ei. Limba i se strecură cu ușurință printre buzele ei și începu să se miște laolaltă cu a ei în ceea ce părea a fi un ritual de împerechere, antic și instinctual. Un val venit din spate

o luă prin surprindere pe Rennie și o împinse, lipind-o de el.

Șoldurile li se loviră. Și rămaseră în această poziție.

– O, Doamne, gemu el.

Degetele i se contractară mai tare pe șoldurile ei, ținând-o strâns lipită de el.

O explozie de fierbințeală i se împrăstie prin centrul ființei. Totul se simțea prea bine. Așa că se retrase.

– Wick, nu pot... Cuvintele i se blocau în gând. Nu pot să-mi țin echilibrul.

Wick o împinse ușor, desprinzând-o de el și având grijă să o țină fix.

– E de ajuns momentan, oricum.

Totuși, în drumul înapoi spre casă, chipul îi era împietrit și dur, pașii mari și furioși, iar Rennie nu credea deloc că fusese de ajuns.

capitolul 30

Erau ridicol de bătători la ochi.

Gorilele alea sub acoperire își închipuiau că n-avea să le identifice? Ar fi putut la fel de bine să-și pună niște veste verde neon. Căteaua aia vâjnoasă și partenerul ei păros care se plimbau pe plajă, cu detectoare de metal în funcțiune.

Ei, hai! Și tipul gras care pescuia de pe ponton. Pălăria îi era prea nouă și tehnica prea stângace.

Cei trei tipi și o fată care făceau un grătar lângă mașină se străduiau mult prea tare să pară că se distrau. Și ceilalți erau la fel de evidenți.

Lozada îi identificase pe toți de pe locul din dreapta a dubitei agentei imobiliare. Aceasta avea în jur de cincizeci de ani, era prietenoasă și dornică să îi facă pe plac. Văzuse panoul publicitar în care era prezentată drept cea mai de succes agentă imobiliară de pe insula Galveston.

O sunase din mașina lui.

Grație muncii de cercetare a lui Weenie Sawyer, știa unde se afla casa lui Wick. Menționase această zonă în discuția cu agenta imobiliară, drept zona în care era interesat să cumpere o parcelă pe care să construiască o casă de vacanță pentru soția sa și cei patru copii ai lor. Îi ceruse să se întâlnească seara târziu. Făcuseră cunoștință la biroul ei, iar ea îi adusese aici într-una dintre dubițele firmei. Logoul de pe aripă era o imagine familiară; îl vedeai peste tot pe insulă. Polițiștii sigur nu s-ar fi uitat de două ori în direcția lor.

Acum, în timp ce ea turuia despre ocaziile excelente de investiție în loturi pe plajă, Lozada identifică polițiștii de pe plajă.

Renunță să mai fie atent la ei, catalogându-i drept niște amatori fără însemnătate, și se concentrează asupra lui Rennie și a lui Wick. Se plimbau prin valuri. Ținându-se de mână. Ce drăguț! Ce romantic! Totul pus în scenă să îl atragă din ascunzătoare și să-l bage la răcoare cu o acuzație inventată.

Dar ceea ce-l râcăia cu adevărat era că această idilă nouă a lor nu era doar o operațiune polițienească fără rost. Era adevărată și, ca atare, era un afront. Tensiunea lui arterială crescuse instantaneu când îl văzu pe Wick pipăind-o. Chiar și de la distanța aceasta, își putea da seama că sărutul lor nu era teatru. Ceea ce nu făcea decât să îi confirme că Rennie era o târfă.

Fusese o târfă din tinerețe. Își desfăcuse picioarele pentru toți mocofanii din orașelul ăla jalnic unde copilărise, iar acum și le desfăcea pentru Wick Threadgill, la doar câteva zile după ce Lozada îi mărturisise afecțiunea pe care i-o purta. Acum regreta amarnic asta. De ce nu-și dăduse seama mai devreme că era o târfă, că nu-l merita și că era nedemnă de atenția lui?

Fusese păcălit de ea. În timpul procesului, observase că era atras de ea și se jucase cu el. Se folosisese de atitudinea

ei detașată și distantă ca să îl provoace și să devină dezirabilă în ochii lui.

Ei bine, nu o mai dorea. Se dovedise nedemnă.

A, tot voia să i-o tragă. Și, când urma să o facă, avea să aibă grijă să o doară. Până ce-o să termine el cu ea, o să înțeleagă că nimeni nu se juca cu Lozada fără să fie pedepsit. Poate avea să-l oblige pe Threadgill să se uite. O, da!

Threadgill urma să plătească scump pentru că luase ceea ce Lozada declarase a fi al lui.

- Domnule Smith?

- Da.

- V-am întrebat dacă ați făcut formalitățile pentru finanțare.

Aproape că uitase că agenta imobiliară era și ea acolo. Se întoarse către ea și luă în considerare în mod serios să-i rupă gâtul. Rapid și fără durere, ea ar muri, iar el s-ar mai fi eliberat de tensiune. Dar nu lăsase nicio dată impulsurile de moment să-i întunece judecata logică. Era mai disciplinat de-atât.

Răspunzând ca amabilul domn Smith, îi spuse:

- Finanțarea n-o să fie nicidecum o problemă.

- Excelent.

Femeia se lansă în următoarea etapă a discursului ei de vânzare.

Lozada își dădu seama că trebuia să pună capăt acestei întâlniri destul de curând.

Din siguranța dubitei văzuse tot ce avusese nevoie să vadă. Amurgul se transformase în beznă de-a dreptul, intervalul lui preferat. De-abia aștepta noaptea aglomerată ce avea să urmeze.

- Cum a fost friptura ta?

- Perfectă.

- Mă bucur că ți-a plăcut.

Wick își sprijini antebrățele pe marginea mesei și începu să rotească paharul de vin între palme.

- Merlotul a fost o alegere bună.

- Da, chiar a fost.

- Paharele n-au fost chiar ideale.

Colecția lui de pahare nu conținea și cupe cu picior, așa că băuseră dintr-unele de suc.

- Nu m-a deranjat.

Wick învârtea lichidul rubiniu în pahar.

- Știi ce cred?

- Ce?

- Dacă asta ar fi fost o întâlnire pe nevăzute, ar fi un dezastru.

Rennie schiță un zâmbet trist.

- E greu să vorbești de una-alta când ești expus. Mă simt ca un peștișor auriu.

Stătuseră pe terasă cât fripturile se rumeneau pe grătar și cartofii se coceau pe cărbuni.

Sorbiseră din paharele cu vin, schimbaseră câte un cuvânt și ascultaseră cum se spărgeau valurile de țarm.

Balansoarul scârțâise ori de câte ori talpa goală a lui Rennie îl împinsese ușor. În pantalonii aceia scurți, picioarele ei păreau lungi de un kilometru.

Pe coapse avea punctulețe de sare, în locurile în care picăturile de apă de mare se uscaseră. Atenția lui Wick fusese mai mereu deturnată de ele.

Un cățel puiandru se aventurase pe terasă, evident atras de mirosul cărnii fripte.

Rennie se ghemuise la nivelul lui, îl scărpînase după urechi și răsese ca un copil când animăluțul încercase să o lingă pe față. Se jucase cu el până ce stăpânul lui îl fluierase aspru. Câinele o luase la goană, supus, dar la un moment dat se oprise și se uitase înapoi la ea, nostalgic, ca și cum nu i-ar fi plăcut deloc să plece de lângă ea, dar apoi se făcuse nevăzut în beznă, înapoi la stăpânul lui.

Cam la fiecare cinci minute, polițiștii sub acoperire îi raportau lui Peterson, unul câte unul. Îi putea auzi în

casă. Dacă Lozada era pe undeva pe insula Galveston, încă nu se arătase.

Numele lui nu apărea pe registrul nici unui hotel, motel sau pe la vreo pensiune. Wick nu era deloc surprins.

Peterson îl instruisese ce semne să facă și semnificația lor.

– Dacă sunteți în regulă, scarpină-te pe nas.

„Bagă mâna în buzunar, întinde-te“, gesturi de genul acesta. Totuși, la un moment dat reușise să se detașeze de glasurile din casă. Dacă era să intervină vreo urgență, avea să reacționeze în consecință, dar pe moment își concentrase atenția asupra fripturilor învelite în bacon și își petrecuse restul timpului uitându-se la Rennie.

Când mâncarea fusese gata, duseseră totul în casă. La un moment dat, când mâncau, talpa ei goală se atinsese de gamba lui pe sub masă.

Rennie nu se scuzase pentru atingerea accidentală, ceea ce reprezentase un oarecare progres. Dar nici nu arătase în vreun fel că fusese conștientă de ea. Se prefăcuse că nu se întâmplase nimic.

Rennie găsisese o lumânare îngălbenită într-un sertar și o pusese pe o farfurioară în centrul mesei, să creeze o atmosferă romantică și să ajute să mascheze urâtenia bucătăriei lui. Totuși, ceea ce puneă în evidență și scotea în valoare lumânarea era frumusețea lui Rennie.

Când avea părul lăsat pe umeri, ca acum, avea obiceiul de a-și trece degetele prin el.

Nici măcar nu-și dădea seama că o făcea, dar Wick da, pentru că îi plăcea să îl privească scurgându-se printre degetele ei și să i se reverse din nou pe umeri. Lumină de lună lichidă, așa i se păru, și se întrebă când devenise el poet.

Lumina lumânării accentua umbra triumghiulară de la baza gâtului ei și adâncitura dintre sâni ei. Pe tot

parcursul serii, Wick încercase să ignore cum se mula pe ei maioul negru croșetat, dar unele lucruri depășeau puterea oricărui bărbat, iar pentru el, acesta era unul dintre ele.

Cina fusese mulțumitoare și gustoasă. Avea stomacul plin, dar Wick era chinuit de alt fel de foame. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să o sărute din nou. Nu fusese nevoie de asta. Fusese o exagerare. Mica lor plimbare la amurg prin valuri ar fi fost o scenă la fel de romantică și fără sărutul acela. Singurul lucru pe care îl făcuse fusese să o dorească cu o intensitate care aproape că îl sufoca.

Rennie bău și ultima gură de vin din paharul de suc și se uită la el.

- Te uiți fix la mine.

- Încerc să mă îndestulez.

- Să te îndestulezi?

- De tine, răspunse el. De frumusețea ta. Pentru că, după ce chestia asta o să se termine, indiferent cum o să se întâmple asta, tu o să te întorci la viața ta, iar eu nu o să fac parte din ea. O să mai fiu în ea, Rennie?

Încet, ea negă cu o mișcare din cap.

- De-asta mă uit fix la tine.

Rennie își împinse scaunul în spate și își luă farfuria și paharul, dar când trecu de el, în drum spre chiuvetă, Wick întinse mâna și o prinse de braț.

- Relaxează-te, Rennie. S-ar putea să dea norocul peste tine. S-ar putea să mă omoare Lozada.

Ea își smulse brațul din strânsoare, duse vasele la chiuvetă și le puse jos cu zgomot.

- E oribil ce-ai spus.

- Ți-ar păsa?

- Bineînțeles că mi-ar păsa.

- A, sigur, sigur. Doar lucrezi în domeniul salvării vieților, nu? Ceea ce mi se pare ciudat... din moment ce tot curtezi moartea.

Rennie hohoti scurt.

- Eu curtez moartea?

- Tot timpul. Ești nesăbuită. Îți asumi riscuri gratuite.

- Despre ce Dumnezeu tot vorbești?

- N-ai sistem de alarmă în nici una dintre casele tale. Ceea ce e chiar o prostie, pentru o femeie care locuiește singură. Călărești fără șa și sari peste garduri. Lucru periculos, indiferent cât de pricepută ești la călărit. Călătorești prin tot felul de locuri din lume unde Doamna cu Coasa face ravagii zi de zi. Cochetezi cu moartea, Rennie.

- Ai băut prea mult vin.

Wick se ridică în picioare și veni lângă ea, la chiuvetă.

- Tu nu-ți trăiești viața, Rennie, tu o sfidezi.

- Ești fie beat, fie nebun.

- Nu, am dreptate. Rennie independenta, asta ești tu. N-ai prieteni sau confidenți. Nu ieși în oraș, nu te vezi cu nimeni. Nu faci nimic altceva decât să-ți consolidezi zidurile alea blestemate pe care le ridici ori de câte ori cineva se apropie prea mult de tine. Îți ții pacienții la distanță. Nu de-asta ai ales chirurgia din toate celelalte specializări medicale? Pentru că pacienții tăi sunt în stare de inconștiență? Poți să-i tratezi, să-i vindeci, dar fără să te implici emoțional în vreun fel.

Peterson îl întrebă în cască:

- Hei, Threadgill, totul e bine acolo la voi?

- E celebru pentru cât de ușor își iese din fire, rosti Thigpen.

- Eu aș vrea să știu ce-i spune, se auzi și vocea polițistei. Nu-mi place poziția corpului lui.

Wick nu îi luă în seamă.

- Îți copleșești cu afecțiune caii. Te topești toată cu un cățeluș. Jelești moartea unui animal mort pe care ai fost nevoită să îl împuști. Dar dacă atingi piele pe piele o altă ființă omenească, fie ignori acest lucru, fie fugi mâncând pământul.

- Nu-i adevărat.

- A, nu e?

- Nu.

- Dovedește-o!

Se aplecă peste masă și suflă în lumânare, cufundând bucătăria în beznă. Își smulse casca din ureche, apoi, curbandu-și brațul pe după talia ei, o trase lângă el.

- Wick, nu.

- Dovedește-mi că nu e așa.

Buzele i se opriră chiar deasupra alor ei, oferindu-i ocazia de a protesta din nou.

Când ea nu o făcu, o sărută. Ostoindu-și furia, îi frecă buzele ușor cu ale lui, după care îi căută limba cu a sa. Când se atinseră, sărutul lui deveni mai profund. Se potrivea confortabil între coapsele ei.

Rennie își desprinsese gura de a lui și își întoarse fața.

- Wick...

Acesta presăra un șir de săruturi pe gâtul ei lung, mușcându-i ușor pielea cu dinții.

Rennie își puse mâinile pe umerii lui și își apăsă degetele pe mușchii lui.

- Te rog!

- Aș putea să-ți spun și eu același lucru, Rennie.

Își lăsă capul în jos și sărută rotunjimea sânelui ei, chiar deasupra liniei decolteului.

- Nu!

Rennie îl împinse puternic.

Brațele lui Wick i se lăsară pe lângă corp. Se retrase de lângă ea. Respirațiile lor gâfâite șuierau în beznă. Wick îl auzea pe Peterson înjurându-l în casca pe care o avea în continuare suspendată peste piept.

Încerca să-și controleze furia, dar excitația o alimentase și nu era posibil să și-o tempereze încă. Cu o iritare evidentă, spuse:

- Nu înțeleg, pur și simplu.

- Ce nu înțelegi?

- De ce tot refuzi.

- Am această opțiune.

Un mârâit de frustrare i se înalță din piept.

- E-atât de delicios, Rennie, fir-ar să fie! Cum să nu-ți placă?

- Dar îmi place.

Crezând că n-o auzise bine, Wick întinse mâna către comutator și aprinse lumina.

- Poftim?

Rennie clipi, încercând să-și apere ochii de strălucirea bruscă, după care se uită în ochii lui uluiți.

Rosti, ușor răgușită:

- N-am zis niciodată că nu-mi place.

Wick se holba la ea profund deconcertat, într-atât încât nici măcar nu auzi că un telefon mobil suna până ce ea îl întrebă:

- E cumva al tău?

Wick bâjbâi după telefonul pe care îl avea prins la brâu, după care dădu negativ din cap.

- Nu, trebuie să fie al tău.

Rennie se duse să-și ia telefonul. El își puse din nou casca și prinse finalul grandios al unei muștrări usturătoare. Porni microfonul.

- Calmează-te, Peterson. Suntem bine.

- Ce se întâmplă, Threadgill?

- Nimic. O mică problemă cu electricitatea când am încercat să aprindem lumina. O siguranță sau ceva de genul ăsta.

- E totul în regulă?

- Da, eu mă apuc acum să spăl vasele și Rennie vorbește la... Se întrerupse când văzu expresia de pe chipul ei. Stați puțin, băieți. Cineva tocmai a sunat-o pe mobil.

Rennie ținea telefonul de mici dimensiuni cu ambele mâini. Ascultă încă vreo cincisprezece secunde, după care lăsă aparatul jos și încheie apelul.

- Lozada? întrebă Wick.

Ea confirmă cu o mișcare din cap.

- Fir-ar să... Ce-a zis?

- E aici.

- Ți-a spus el asta?

Ea își duse palma la gât, într-un gest instinctiv de autoapărare.

- N-a fost nevoie. Mi-a comunicat că ne-a văzut.

- Voi auziți asta? întrebă Mike în microfon.

După ce primi confirmări în cască, îi făcu semn lui Rennie să continue.

- Mi-a zis că ar trebui să port negru mai des. Că îmi stă bine. M-a întrebat dacă știi să faci o friptură bună.

- E-atât de aproape?

- Se pare că da.

- Și ce altceva?

Rennie se uită la el cu subînțeles, implorându-l.

Încet, Wick ridică mâna și opri microfonul. Avea să iasă urât mai târziu, dar era mai îngrijorat pentru Rennie decât îi păsa că polițiștii din Galveston aveau să fie supărați pe el.

- Fac târaboii în cască, dar nu pot să te audă. Continuă. Spune-mi ce-a zis.

- Mi-a spus... lucruri obscene. Despre tine și mine. Despre noi, împreună.

- Ca lucrurile pe care le-a spus mai devreme?

- Mai rele. Mi-a zis că înainte să... înainte să... Își încrucișă brațele peste talie și își cuprinse coatele în palme. Parafrazând, mi-a spus ca înainte să mi se aprindă prea tare călcâiele după tine, ar trebui să te întreb cum ai distrus ancheta privind asasinarea fratelui tău.

- Era prea jenată să îmi spună cuvânt cu cuvânt. Îmi închipui că s-a exprimat îngrozitor de vulgar.

Oren era atât de obosit că îl dureau globii oculari. Își masă pleoapele în timp ce asculta relatarea lui Wick despre cel mai recent contact pe care îl avuseseră cu Lozada.

- A adus vorba de anchetarea morții lui Joe și cum am stricat eu tot pentru că, exact ca mai devreme când m-a mințit că el și Rennie au fost amanți, încearcă să creeze o ruptură între noi.

- Și îi merge?

- Nu întru totul, dar suntem amândoi cam zdruncinați. Ea e la duș acum. Al doilea de când a ajuns aici. E curată, trebuie să recunosc.

- Pe mine mă interesează mai degrabă pe unde-ar putea fi Lozada decât igiena doctoriței Newton. Nici unul dintre polițiștii sub acoperire nu l-a zărit?

- Nici urmă de el.

- Și-atunci cum de s-a apropiat îndeajuns să vă vadă făcând grătar fără ca ei să-l vadă? V-o fi urmărit cu binoclul, cred.

- Sau ar putea fi îngropat în nisip până la ochi, la trei metri de ușa noastră. Când vine vorba de Lozada, nu poți exclude nici o posibilitate. N-o să punem mâna pe el respectând procedura standard. Peterson pare destul de competent, dar...

- Nu ești deloc cooperant.

- Ți-a zis el că nu sunt cooperant?

- Să înțeleg că tot tu o faci pe jignitul?

- Nu-mi place să mă pârască, de parcă aș fi un copilaș.

- Atunci nu te mai purta ca și cum ai fi. Mi-a zis că rar se întâmplă să lași microfonul pornit și că jumătate din timp nu porți casca.

- Dar o am în ureche cel puțin jumătate din timp.

- Glumești? Oamenii ăia de acolo și-au pus viețile în pericol pentru tine, îi reaminti Oren furios. Ține cont că, dacă Lozada e atât de aproape de voi, probabil că i-a identificat.

Oren îl auzi oftând profund.

- Știu, m-am gândit și eu la asta. Și nu glumesc. Zău. Chiar apreciez ce fac, și astea nu-s vorbe-n vânt.

- N-ar strica să le spui și lor asta.

- O să am grijă.

- S-ar putea ca Lozada să-i fi văzut și ca ei să fie singurul motiv pentru care nu a încercat încă nimic.

- Și eu m-am gândit la asta, spuse Wick.

- Dar mă nedumerește un lucru, totuși.

- Doar unul?

- De ce vă sună? Nu e modul lui de operare obișnuit. Pare atipic pentru el, aproape o neglijență. N-a mai avertizat niciodată vreo victimă.

Wick cântări acest aspect câteva clipe.

- De data asta nu o face pentru bani. Nu e un contract, e ceva personal.

Grace băgă capul pe ușă și se uită întrebător la el. Îi făcu semn să intre. Se așeză pe canapea lângă el și își puse capul pe umărul lui. Oren îi ridică mâna la buze și i-o sărută. Murea puțin ori de câte ori se gândea ce i-ar fi putut face Lozada dacă ar fi vrut.

Vorbind în telefon, zise:

- Ei, cel puțin știm că e în Galveston. S-a emis deja un mandat de urmărire pe drumurile din zonă.

- Sper că oamenii noștri au fost avertizați să se apropie cu mare grijă. Și pentru ce infracțiune e căutat?

- Din moment ce a dat telefon azi și a folosit un limbaj obscen, atât tu, cât și doctorița Newton puteți depune mărturie că o hărțuiește. Dacă putem da de el, îl putem pune sub acuzare pentru asta.

- E o acuzare șubredă, Oren.

- Dar e tot ce avem.

- Bine, mă duc să-l perii un pic pe Peterson acum, spuse Wick. Am încheiat transmisiunea.

După ce închise, Oren o puse la curent pe Grace cu ultimele noutăți.

- Cum se descurcă doctorița Newton cu toate astea?

- El zice că e în regulă. E curată.

- O place.

- Îi place cum arată.

- E vorba de mai mult de atât. Cred că, de data asta, chiar s-a îndrăgostit.

- S-a îndrăgostit? repetă el, batjocoritor. Ce-i nou în asta? Wick s-a îndrăgostit de toate femeile pe care și le-a băgat în pat. Idilele lui încep cu o erecție și sfârșesc cu un orgasm.

- Și ce, e singurul? rosti ea, râzând. Asta e valabil pentru majoritatea bărbaților.

- Nu și pentru mine.

Îi sărută din nou mâna.

- Mi-e dor de fete.

- Și mie. Am vorbit cu ele în după-amiaza asta. Se distrează de minune. Mama are grijă să aibă tot timpul activități, dar le e dor de prietenii lor și întreabă deja câte zile mai sunt până vor putea să se întoarcă acasă.

- Mai e până la asta, Grace. Dacă există o șansă, chiar și minimă, ca Lozada...

- Știu, răspuse ea, mângâindu-i pieptul. Și sunt total de acord. Le-am explicat și lor.

- Și-au înțeles?

- Poate nu într-un tot, dar când vor fi și ele mame vor înțelege. Acum hai în pat.

- Nu pot să dorm acum. Trebuie să mă întorc la sediu.

Grace se ridică și îl trase ușor de mână.

- De când patul e doar pentru dormit?

- Îmi pare rău, iubito. Sunt prea obosit să fiu bun de ceva în domeniul ăsta.

Grace se aplecă și îl sărută, spunându-i ispititor:

- Lasă totul în seama mea.

- Polițista aia e în bucătărie.

- Am avut eu o discuție cu ea, ca între femei. N-o să fim deranjați decât dacă e vorba de vreo urgență.

Oren era tentat, dar se uită la ceasul de la mână și se încruntă.

- Am promis că mă întorc în jumătate de oră.

Grace îi zâmbi și îl trase de mână.

- Hmm, îmi plac provocările.

Trecură patruzeci și cinci de minute până se întoarse la biroul lui de la sediul poliției și, deși nici măcar nu ațipise, se simțea împrăștiat considerabil după treizeci de minute în pat cu Grace.

O, Doamne, cât de mult o iubea pe femeia asta!

Își dădu seama înainte să apuce să întrebe că nimeni nu mai primise alte vești din Galveston. Dacă ar fi existat, ar fi fost sunat sau ar fi primit mesaj pe pager. Dar întrebă oricum.

- Nimic, îi răspunse alt detectiv. Dar e un tip care așteaptă să vorbească cu tine.

- Ce tip?

- Ăla de acolo.

Individul neîngrijit, cu ochelari, care stătea pe scaunul din colț, cu umerii cocoșați, își rodea pielea de la degetul arătător ca și cum asta avea să fie ultima sa masă.

- Ce vrea? întrebă Oren.

- N-a vrut sub nici un chip să zică.

- De ce cu mine?

- Nici asta n-a vrut să ne spună. Dar a insistat să stea de vorbă doar cu tine.

Oren se uită din nou la bărbatul acela, dar era sigur că nu-l mai văzuse niciodată. Sigur și-ar fi amintit.

- Cum îl cheamă?

- Stai să vezi. Weenie Sawyer.

capitolul 31

Rennie se ridică într-un cot. De jumătate de oră, Wick stătuse în cadrul ferestrei de la dormitor, privind afară. Nemișcat, stătea cu un braț sprijinit chiar deasupra nivelului capului, pe cadrul ferestrei, și cu celălalt pe lângă corp. În mână aceea avea pistolul. Avea greutatea susținută mai mult pe piciorul stâng, protejându-și partea dreaptă a corpului. Pantalonii scurți îi stăteau pe șolduri. Bandajul de pe operație ieșea în evidență, părând foarte alb în întunericul din cameră.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea în șoaptă.

El îi aruncă o privire peste umăr.

- Nu. Scuze că te-am deranjat.

- Ai auzit...?

- Nu, nimic.

Se întoarse la pat și puse pistolul pe masă.

- În afară de raportările periodice ale polițiștilor sub acoperire, a fost liniște.

- Nici o veste despre Lozada?

- Nimic. Aș vrea ca nemernicul ăla să-și facă apariția, să terminăm odată. Așteptarea asta mă scoate din minți.

Se întinse lângă ea și își puse mâinile sub cap.

- Cât e ceasul? întrebă ea.

- Mai e o oră până la răsărit. Ai putut să dormi?

- Am ațipit puțin.

- Cam așa a fost și la mine.

Mințea, știindu-se ascultat prin microfonul care îi atârna pe piept, așa cum mințea și ea.

Stătuseră întinși unul lângă celălalt toată noaptea, fără să scoată vreun sunet și plini de tensiune, fiecare perfect conștient că celălalt era treaz, dar, din motive diferite, neîndrăznind să facă vreun gest care să trădeze că știau.

- Ar trebui să dormi un pic, Rennie.

- Am învățat să supraviețuiesc dormind foarte puțin în primul an de rezidențiat. Acum mă sperii când mă gândesc câți pacienți am tratat dormind efectiv din picioare.

- Ai știut dintotdeauna că voiai să devii doctor?

- Nu. De fapt, abia în al doilea an de colegiu am ales să mă specializez pe medicină.

- De ce atunci?

- O să ți se pară banal.

- Ai vrut să-ți ajuți semenii?

- Ți-am spus că o să ți se pară banal.

- Asta doar dacă ai fi fost vreo concurentă la un concurs de frumusețe.

Rennie râse încetișor.

- Nu mi se pare deloc o explicație răsuflată, continuă el. Țsta e și motivul pentru care eu am vrut să mă fac polițist.

- Aș fi crezut că ai vrut să urmezi exemplul fratelui tău mai mare.

- Și asta.

- A fost o alegere profesională bună, Wick.

- Crezi?

- Nu pot să mi te închipui stând la un birou opt ore pe zi. Nici opt minute pe zi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că minți când ai încercat să te dai drept un reprezentant de vânzări în domeniul IT.

- Îmi pare rău că te-am mințit.

- Aveai o misiune.

- Și încă o mai am.

Ceea ce îi aduse din nou la subiectul Lozada. Rennie se întoarse pe o parte să fie cu fața la el.

- Ce crezi că o să facă?

- Sincer?

- Te rog.

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Dar detectivul Wesley?

- Nici Oren nu știe. L-am studiat pe Lozada de ani buni, dar singurul lucru pe care îl știu cât de cât sigur e că, atunci când o să lovească, n-o să ne așteptăm. O să fie ca o înțepătură de la unul dintre scorpionii lui. O să ne ia total prin surprindere.

- Îngrozitor gând.

- Ba bine că nu. Asta-l face atât de priceput.

Un timp rămaseră tăcuți, după care Wick își întoarse capul și se uită la ea.

- Te-a abuzat sexual, Rennie?

- Mi-a rupt cămașa, să vadă dacă nu cumva purtam vreun microfon. A crezut...

- Nu Lozada.

Cu o mișcare hotărâtă, închise microfonul.

- T. Dan.

- Poftim? Nu! Niciodată.

- Dar altcineva?

- Nu. Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

- Uneori, când fetele au un comportament promiscuu în adolescență e din cauză că au fost abuzate în copilărie.

Rennie zâmbi trist.

- Nu mai încerca să găsești justificări pentru greșelile mele, Wick. Nu există așa ceva.

- Nu încerc să le justific, Rennie. Așa cum nu aș încerca să justific de ce eu am încercat să mă culc cu cât mai multe fete posibil. Ceea ce am și făcut.

- Concepțiile sunt diferite când e vorba de băieți.

- N-ar trebui să fie.

- Nu, dar așa sunt.

- Nu și în mintea mea. Crede-mă, nu sunt nicidecum în postura de a arunca primul piatra, ba nici să trec pe lângă grămada de pietre.

Își trase o mână de sub cap și o întinse după a ei.

- Ceea ce îmi vine greu să înțeleg e de ce te pedepsești pentru lucruri pe care le-ai făcut acum douăzeci de ani.

- Care-i perioada de prescriere pentru autoflagelare?

- Poftim?

- Cât a trecut de când Joe a fost omorât?

Wick îi dădu drumul mâinii și se ridică iute de pe pat.

- Nu e același lucru.

- Nu, nu e. Dar e relevant.

Wick își propti mâinile în șolduri.

- Lozada ți-a trezit curiozitatea. Asta e? Te-a avertizat că înainte să ți se aprindă prea tare călcâiele după mine, ar...

- Înainte să te las să mi-o tragi în cur. Asta mi-a zis.

Wick renunță la postura sa agresivă, oftă și își trecu degetele prin păr. Se așeză pe marginea saltei cu spatele la ea și își sprijini antebrațele pe genunchi. Cu capul lăsat în jos, începu să-și maseze fruntea.

- Îmi pare rău, Rennie. N-ar fi trebuit să ascuți așa ceva. Apoi adăugă încetișor: Și eu n-ar fi trebuit să te fac să-mi repeți ce-a zis.

- Nu contează. Motivul pentru care te întreb de Joe nu are nici o legătură cu Lozada.

- Știu.

- Ce s-a întâmplat când a fost omorât?

Wick trase aer adânc în piept, expirând încet și prelung.

- Inițial am fost prea năucit ca să pot gândi. Nu puteam să procesez informația respectivă, știi? Joe murise. Fratele meu era mort. Pentru totdeauna. Fusesse lângă mine toată viața. Și, dintr-odată, se preschimbase într-un cadavru la morgă, cu o etichetă prinsă de degetul mare de la picior. Mi se părea - își desfăcu palmele, ca și cum ar fi încercat să prindă efectiv cuvântul potrivit - ireal.

Se ridică și începu să se plimbe încolo și înapoi, de-a lungul patului.

- Nu am conștientizat propriu-zis ce se întâmplase până la înmormântare, la două zile după crimă. Între timp, Oren muncise douăzeci și patru din douăzeci și patru, în ciuda propriei dureri, încercând să pună la punct acuzația împotriva lui Lozada. I-a pus pe cei din echipa de cercetare la fața locului să verifice fiecare pietricică din parcare, să se uite pe sub fiecare fir de iarbă de pe peluza învecinată, în speranța că vor găsi ceva care să fie pus în legătură într-un fel sau altul cu Lozada. Pentru ca Oren să poată obține un mandat de percheziție sau să aibă măcar un motiv pentru a-l aduce la sediu pentru un interogatoriu, avea nevoie de ceva, o dovadă cât de mică prin care Lozada să fie plasat la locul crimei. Și-apoi, chiar înainte

de înmormântare, Oren mi-a spus că în sfârșit găsiseră ceva. Un fir de mătase. Un singur fir, maro-roșcat, lung de nu mai mult de cinci centimetri, fusese găsit la locul crimei. Cei de la laborator deja îl analizaseră și determinaseră că provenea de la vreun articol textil foarte scump, de genul celor care se vindeau doar în zona asta, în cele mai exclusiviste magazine. Genul de lucruri pe care le purta Lozada. Dacă puteau găsi o haină din materialul respectiv în garderoba lui, era ca și arestat. La înmormântare au venit incredibil de mulți oameni. Polițiștii vin ca să le aducă omagii confrăților căzuți la datorie, să știi. Nici n-a fost destul loc în biserică pentru toată lumea. Corul bisericii a cântat atât de frumos că nici îngerii nu s-ar fi descurcat mai bine. Discursurile comemorative au fost incredibil de emoționante. Predica preotului a fost plină de cuvinte de alinare. Dar eu nu am auzit nimic din toate astea. Nimic. Nici cântecele, nici discursurile, nici predica despre viața veșnică. Nu mă puteam gândi decât la firul ăla de mătase incriminator.

Se întorsese la fereastră și își luase poziția de mai de vreme, uitându-se lung la ocean.

– Am rezistat pe tot parcursul slujbei de la mormânt, la rugăciunea finală, la cele douăzeci și unu de salve de tun. Grace și Oren au ținut priveghiul de după la ei acasă. Mai mult de o sută de persoane s-au înghesuit în casa lor, așa că nu a fost greu să dispar neobservat. Asta era înainte de Trinity Tower. Lozada locuia într-o casă de lângă campusul TCU. Am intrat prin efracție, chiar dacă era acolo în momentul acela. Probabil că poți să-ți dai seama ce s-a întâmplat. I-am întors totul cu susul în jos. I-am răvășit hainele ca un dezaxat. I-am răsturnat sertarele. Am devastat toată casa. Și știi ce făcea el în tot acest timp? Râdea. Râdea cu gura până la urechi pentru că știa că distrugeam orice șansă de a-l aduce în fața judecătorului pentru omorârea lui Joe. Când am văzut că nu găsesc haina pe care speram

să o aibă acolo, m-am repezit la el. Cicatricea aia de deasupra ochiului? De la mine o are. O poartă cu mândrie pentru că reprezintă cea mai mare victorie a sa. Pentru mine, reprezintă momentul cel mai rău al vieții mele. Cred cu toată sinceritatea că laș fi omorât dacă Oren n-ar fi apărut chiar atunci și nu m-ar fi tras efectiv de pe el. Îi datorez mulțumiri lui Oren – și viața, până la urmă – pentru asta. Și singurul motiv pentru care Lozada nu m-a omorât pentru ca mai apoi să spună că a fost vorba de autoapărare e pentru că știa ce chin urma să fie pentru mine să trăiesc știind ce am făcut.

Se întoarse încet și ochii lui îi întâlneau pe ai ei prin întuneric.

– Mie trebuie să-mi mulțumești pentru toate necazurile pe care le ai cu Lozada. Dacă nu mi-aș fi pierdut cumpătul și uzul rațiunii, acum și-ar aștepta executarea în închisoare, iar tu nu ai fi în încurcătura asta.

Râse încet și întinse brațele, într-un gest care cuprindea toată încăperea aceea mică.

– Și eu n-aș fi aici. N-aș trăi într-o colibă, lingându-mi rănile și purtând la mână un cauciuc ca să țin la distanță atacurile de panică, precum un...

– Un om ca toți oamenii, rosti ea, întrerupându-l. Ai zis-o și tu, Wick. O groază de mizerii ți s-au întâmplat în același timp. Tot ce ai simțit, tot ce simți acum e firesc, ești doar un om.

– Ei, uneori sunt un pic cam prea om pentru binele meu.

Îi adresa un zâmbet slab și ea îi răspunse la fel. Apoi se strâmbă și înjură printre dinți. Ducând mâna la microfon, îl reactivă.

– Da, te aud. Dumnezeuule, crezi că sunt surd? Ce s-a întâmplat?

Ascultă câteva clipe, după care spuse:

– Nici aici, nimic. Les un pic să iau niște aer. Să nu mă împușcați.

Trecu pe lângă ea pentru a-și lua pistolul și telefonul mobil, după care porni spre ușă.

- Sunt chiar afară. Dacă auzi ceva, strigă.

Nici nu se punea problema să mai doarmă, așa că Rennie se îmbracă și era în bucătărie, pregătind cafeaua, când Wick reintră în casă. Se mișca rapid. Expresia îi era hotărâtă.

- Ce s-a întâmplat?

- Plecăm, Rennie. Acum. Îmbracă-te.

Abia atunci văzu că se îmbrăcase deja.

- Adună-ți lucrurile. Repede.

- Unde mergem? Ce s-a întâmplat?

Wick se tot mișca, ieși din bucătărie, trecu prin camera de zi și intră în dormitor, unde începu să îndese hainele împrăștiate în geanta sa de voiaj.

- Wick! Spune-mi. Ce se întâmplă? Lozada a făcut ceva?

- Da. Dar nu în Galveston.

Nu-i spuse mai mult pentru că nu știa nimic altceva. Oren îl sunase pe mobil în timp ce era afară trăgând în piept aerul sărat al oceanului, încercând să-și curețe mintea și conștiința. Faptul că-i spusese lui Rennie de gafa lui monumentală îi încărcase inima cu un ansamblu de sentimente foarte variate.

Pe de-o parte, fusese o experiență eliberatoare să vorbească despre asta. Rennie se pricepea al naibii de bine să asculte.

Pe de alta, faptul că vorbise despre acest subiect îi reamintise că el era idiotul care îi asigurase lui Lozada libertatea.

Urma să poarte povara acestei vinovății până ce avea să îl vadă pe Lozada după gratii. Sau, și mai bine, mort.

Ideea că acesta era undeva în apropiere, făcând haz de incapacitatea lui de a-l prinde, îl făcea să se simtă nepriceput.

Apelul lui Oren îl făcuse însă să se simtă neputincios.

- Nu credem că Lozada mai e în Galveston, îi zisese Oren.

- De ce nu?

- Avem motive întemeiate să credem că nu mai e acolo.

- Ce-i cu limba asta de lemn și cu datul pe după vișin? Nu suntem la o conferință de presă. Ce s-a întâmplat?

- Ai acces la telefonul mobil al doctoriței Newton?

- De ce?

- În următoarele câteva ore, ar fi cel mai bine dacă nu ar mai primi nici un apel.

- De ce?

- Dă-mi voie să lămuresc lucrurile și te sun înapoi.

- Ce să lămurești?

- Nu pot să-ți spun până nu lămuresc tot.

- Cum adică nu poți să îmi spui? Unde ești?

- Ai auzit vreodată de Weenie Sawyer?

- Cine dracu'...

- Ai auzit de el?

- Nu! Cine e?

- Nu contează acum. Putem să discutăm despre asta mai încolo. Tu stai pe poziții. Ține-o ocupată pe doctoriță. Faceți un picnic pe plajă sau ceva de genul. Peterson o să-și țină oamenii pe poziții, în eventualitatea că ne înșelăm. Trebuie să închid acum, dar ținem legătura.

- Oren...

Îi închisese și, când Wick încercase să îl sune înapoi, linia era ocupată. Sunase la Criminalistică și i se spusese că Oren nu putea fi contactat, dar că aveau să îi transmită un mesaj.

Deliberase circa zece secunde încheiate înainte de a se întoarce în casă și a o anunța pe Rennie că urmau să plece imediat. Picnic pe plajă pe dracu', își zisese. Dacă Poliția Fort Worth reușise să îl încolțească pe Lozada, voia să participe și el la prinderea lui, deși nu putea

să-l învinovățească pe Oren că voia să îl țină la distanță până ce totul avea să fie rezolvat.

Poate că nu era o decizie prea inteligentă să o ia pe Rennie cu el, dar dacă Oren se înșela și Lozada se afla în continuare în Galveston? Era posibil ca acesta să îi fi păcălit să creadă că plecase din Galveston tocmai în acest scop, ca să îl facă pe Wick să se întoarcă în Fort Worth și să poată ajunge ușor la Rennie. Wick nu se încredea prea mult în capacitatea lui Peterson și a oamenilor lui de a o proteja. Sigur n-ar fi lăsat-o în grija lui Thigpen. Ceea ce nu-i lăsa altă alternativă decât să o ia înapoi cu el.

De ce îl sfătuisese Oren să îi confişte telefonul mobil? Știind că partenerul său sigur avea un motiv serios pentru o asemenea solicitare bizară, Wick îl pusese în geanta lui de voiaj cât ea era în baie.

Rennie nu îi simți lipsa până nu ajunseră în cealaltă parte a Houstonului și mergeau spre nord, pe I-45.

- Cred că îl aveai în bucătărie, minți el.

- Mereu am grijă să îl am mereu la mine. Cum să îl fi lăsat acolo?

- Acum e prea târziu să ne întoarcem după el.

Cam la fiecare cincisprezece kilometri, Rennie îi punea întrebări despre apelul care îi făcuse să plece atât de brusc.

- Wesley nu ți-a mai spus nimic altceva?

- Nimic.

- Doar că nu crede că Lozada mai e în Galveston.

- Așa a zis.

- Știu că era acolo noaptea trecută.

- Cred că ar fi putut să se ducă până acolo și să se fi întors imediat. Ar fi putut pleca la puțin timp după ce te-a sunat.

- Și Wesley n-a mai zis nimic altceva?

- Rennie, ce mi-a spus nu s-a schimbat de la ultimele nouăzeci și nouă de ori când m-ai întrebat.

- Și unde mergem?

- La ferma ta. O să te las acolo. O să mă asigur că Toby Robbins poate să te supravegheze. Și-apoi o să mă duc la Fort Worth, să aflu ce dracu' se întâmplă.

- Poți să mă duci la fermă, dar numai ca să îmi iau jeepul. O să vin singură în Fort Worth.

- În nici un caz. Să stai unde...

- Am de lucru.

- Aiureli! Ești în concediu, ai uitat?

- Mă întorc.

- O să ne certăm în legătură cu asta când vom ajunge.

Această ceartă nu mai avu loc.

Când ajunseră la fermă, cu puțin înainte de amiază, fură șocați să găsească mai multe mașini, inclusiv cea a șerifului, parcate dincolo de poarta ei. Wick recunoscuse camioneta lui Toby Robbins printre ele.

- Ce Dumnezeu se întâmplă?

- Stai în mașină, Rennie.

Bineînțeles că ea nu îl ascultă. Înainte să apuce să o oprească, se dăduse jos din camionetă și alerga către ușile larg deschise ale hambarului.

- Rennie!

Coborî și el în mare grabă. Totuși, când picioarele îi atinseră pământul, o durere îl înjunghie în spate. Îl lăsă fără răsuflare pentru o secundă, dar porni după Rennie într-un sprint șchiopătat. Aceasta avea un avans prea mare ca să poată să o prindă.

O văzu cum dispăru în interiorul hambarului.

Și apoi îi auzi țipetele.

capitolul 32

Nu-și amintea să fi plouat vreodată atât de tare în august. Vremea aberantă din ziua aceea probabil că avea să fie marcată în analele Texasului. Norii năvăliseră dinspre nord-vest pe la două, oferind un răgaz neașteptat

și binecuvântat de la soare și fierbințeală. Dar nu fusese o furtună trecătoare. Începuse ca o ploaie puternică și constantă și nu încetase.

Rennie stătea pe un balot de fân, cu spatele sprijinit de ușa boxei goale a lui Beade. Dincolo de ușa hambarului, ploaia arăta ca o draperie cenușie. În pământul tare și uscat se formaseră șanțuri. Șuvoaiele de apă de ploaie alimentau băltoacele care se formaseră în adânciturile terenului. Ploaia spălase urmele de cauciucuri lăsate de camionul de vite pe care Toby îl chemase să ia leșurile.

Leșurile. Căii ei frumoși. Toată forța aceea minunată, toată frumusețea și grația aceea redusă la simple leșuri!

Plângea fără reținere, suspinând tare, cu umerii tremurându-i. Avea inima frântă.

Nu doar pentru pierderea ei, care era enormă, ci din cauza cruzimii a ceea ce se întâmplase. Plângea pentru exterminarea absurdă a acelor cinci ființe frumoase.

Plânse până la epuizare. Când plânsul încetă, rămase pe loc, apatică, cu ochii închiși, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji, ascultând răpăitul hipnotic al ploii pe acoperiș.

Sunetele pașilor lui fură mascate de cele ale ploii, dar îi simți prezența. Deschise ochii și îl văzu stând în cadrul ușii deschise a hambarului, aparent indiferent la șuvoaiele care se revărsau asupra lui.

Se oferise să ajute la îndepărtarea cadavrelor, dar nu voise să o lase singură. Toby sugerase că ar fi fost bine ca soția lui să stea cu ea, dar Rennie refuzase. Voise să stea singură un timp. Wick păruse să înțeleagă și îi respectase dorința.

Cu toate acestea, îl rugase pe ajutorul de șerif să rămână în mașină la poarta ei până ce avea să se întoarcă el și ei îi spusese să stea în casă, cu pușca la îndemână și ușa încuiată. Un timp, ea făcuse întocmai. Dar hambarul îi păruse singurul lor potrivit pentru a jeli. Luând

o pătură de pe canapea, se înfășurase în ea ca să nu fie făcută learcă de ploaie în timp ce alerga spre hambar. Ajutorul de șerif fie nu o văzuse, fie hotărâse să nu o tulbure.

Profitând de singurătate, Rennie jelise moartea fiecărui dintre animale, pe rând, apoi a tuturor. Fuseseră familia ei. Îi iubise ca pe copiii ei. Și acum nu mai erau. Uciși mișelește.

Nu știa cât stătuse în hambar de una singură, dar lui Wick i s-ar fi părut oricum că stătuse prea mult. Sigur era supărat pe ea că se expusese așa pericolului.

Acesta intră în hambar și înaintă pe centrul culoarului din mijloc. Cizmele îi erau pline de apă, și asta se auzea la fiecare pas. Ploaia îi lipise tricoul vechi de piele, formând un mulaj al trunchiului său. Jeanșii erau și ei uzi learcă și i se lipiseră de picioare. Din păr i se scurgeau picături de apă și i se făcuse una cu contururile craniului.

Se opri la un metru de ea.

Contrar așteptărilor ei, expresia lui nu era furioasă, ci îndurerată. Privirea nu îi era împietrită de iritare, ci îndulcită de compasiune. Întinse mâinile, le prinse pe ale ei și o trase în picioare. Într-o clipită, Rennie era în brațele lui și gura lui o lua în stăpânire pe a ei.

De data aceasta, se lăsă total în voia îmbrățișării. Cedă dorințelor care se născuseră în ea de prima oară când o sărutase. Gură, mâini, trup – toate reacționară, dornice. Își afundă degetele în părul lui ud și îi cuprinse capul, răspunzându-i la sărut cu înfocare și foame, cu o dorință dezlănțuită în sfârșit.

Îi ridică cu greu tricoul de pe piept și își trecu palmele peste pielea lui udă, împletindu-și degetele prin părul creț, mângâindu-i ușor sfârcurile.

Apoi își lăsă capul în jos și îi sărută pieptul, cu buzele trecându-i ușor peste piele, dar lacome.

Îngăimând șuierat cuvinte de surprindere și excitare, mâna mare a lui Wick se strânse pe maxilarul ei, îi ridică gura din nou spre a lui și făcu dragoste cu ea.

Când, în sfârșit, gurile li se desprinseră, Rennie îi trase surescitată de tricou până ce, împreună, reușiră să îl dea jos.

- Vino aproape de mine, Wick. Te rog! Stai aproape de mine.

Wick îi trase maioul peste cap și o lipi de pieptul lui gol. Pielea lui era udă și rece; a ei foarte fierbinte pe ea, un contrast foarte erotic.

El își lipi fața de gâtul ei. Brațele i se petrecură după corpul ei. Rennie îi simțea apăsarea tuturor celor zece degete pe pielea spatelui în timp ce o țineau, înfierbântată, lipită de corpul lui. Își strecură mâinile între trupurile lor. Îi veni greu să desfacă nasturii metalici ai jeansilor lui pentru că materialul ud nu se lăsa în voia ei ușor, dar Rennie insistă până ce fură toți învinși și reuși să îl atingă.

Respirația lui era precipitată și zgomotoasă în urechea ei și Wick o împinse în spate până ce ajunse să fie prinsă între corpul lui și ușa boxei. Se sărutară sălbatic în timp ce el îi desfăcea fermoarul pantalonilor largi. Îi împinse în jos, împreună cu lenjeria intimă. Când picioarele îi fură libere, o ridică în brațe.

Cu o singură mișcare, o pătrunse.

- O, Doamne, Rennie! suspină și fu pe punctul de a se retrage.

- Nu!

Rennie își trecu palmele peste fundul lui și îl trase mai adânc în ea, legănându-și șoldurile peste ale lui. El îi mai rosti o dată numele, cu glasul asprit de pasiune, și începu să se miște.

Unduirile lui mângâietoare îi aduseră pe amândoi la un orgasm care îi cuprinse simultan și rapid.

Suținând-o pe coapse, Wick o puse încet jos pe pătura pe care ea o adusese din casă și se întinse peste ea. Îi dădu câteva șuvițe de pe față și își lăsă capul în jos să o sărute.

- Wick...

- Șșșt.

Buzele i se mișcau delicat pe fața ei, mângâind fiecare trăsătură pe rând. Rennie încerca să le urmeze, să le prindă cu ale ei într-un sărut. Dar se tot mișcau imprevizibil, de la ureche la pleoapă, la tâmplă, la obraz și apoi la gură. Respirația îi era caldă și dulce pe pielea ei, trasând o linie lentă până la sâni.

Îi atinse mugurele sfârcului cu buzele, sorbindu-l tandru, după care îl trase în gură. Celălalt era modelat de degetele lui, șters de mângâieri ușoare ca fulgul până ce se întări și se îmbujoră, dar chiar și apoi Wick continuă să o mângâie.

Rennie se mișca tulburată sub el, dar când întinse mâna să îl cuprindă, Wick îi întinse brațele deasupra capului și presără săruturi pe partea interioară a brațului de la încheietură până la subsuoară. Până când se întoarse la a-i săruta sâni, Rennie ardea de dorință să îl aibă din nou în ea.

Dar Wick preferă să amâne acest moment. Strecurându-și mâna între coapsele ei, îi găsi miezul. Începu să traseze cerculețe cu vârful degetului în jurul lui. Abia dacă o atinge, dar crea o presiune delicioasă în ea.

Bezna o năpădi. Membrele începură să o furnice. Pântecul îi fu cuprins de o pulsație urgentă.

- Wick...

El se sincroniză perfect și se cuibări adânc în ea când Rennie avu orgasm. Val după val de senzații o străbătură, fiecare mai delicios decât cel anterior până ce-și auzi, ca de la mare depărtare, propriile strigăte găfâite de eliberare finală. Când, într-un final, își

deschise ochii, Wick îi zâmbea. O sărută ușor pe buze, șoptindu-i:

- Bine ai revenit.

Simțindu-l încă plin și tare în ea, îl strânse din interior. El tresări de plăcere.

- Încă o dată. Și apoi, aproape inaudibil: O, Doamne! Încă o dată.

Își propti brațele de-o parte și de alta a capului ei. Ochii lui, de un albastru intens, îi sfredeleau pe ai ei când începu să se avânte în ea puternic și lin. Rennie își trecu palmele peste spatele lui, savurând la maximum senzația pielii lui. Emana vitalitate. Vârfurile degetelor ei sorbeau curenții de energie care îl făceau incapabil să stea nemișcat chiar și două secunde, care îl făceau să fie Wick.

Avu grijă să nu îi mângâie locul operației, pentru că nu voia să îi știrbească în vreun fel plăcerea, chiar și cu o reamintire neplăcută. Palmele ei trecură pe deasupra ei pentru a ajunge la curbura din dreptul taliei, care cobora grațios până la conturul convex al șoldurilor. Îi apăsă fesele cu palmele și, când Wick avu orgasm, îl ținu strâns până ce corpul i se relaxă.

Ploaia mai încetase, redusă acum la o burniță. La întoarcerea în casă, ocoliră băltoacele formate.

- Mașina șerifului nu mai e acolo, remarcă ea.

- Când te-am văzut în hambar, plângeai, dar erai teafără. I-am spus să plece.

- De ce?

- Voiam să fiu singur cu tine.

- Deci te-ai gândit că s-ar putea întâmpla?

Wick își puse brațul peste umerii ei și o strânse la piept.

- Speranța moare ultima, nu știi?

Când intrară în casă, telefonul suna. Era Toby Robbins, voia să afle ce mai făcea Rennie. Wick îl asigură că era bine.

- E încă supărată, dar se ține tare.

- Pot să vorbesc cu ea?

Wick îi întinse telefonul.

- Bună, Toby. Îmi pare rău că tu ai fost cel care i-a găsit. Cred că a fost oribil...

Mai devreme fusese prea traumatizată pentru a putea vorbi despre ce se întâmplase. Wick nu putea auzi decât replicile ei, dar știa că Toby îi povestea cum găsise caii morți în boxe când ajunsese pentru a le da drumul în țarc.

Rennie ascultă câteva minute bune în tăcere, după care spuse:

- Naș putea nici într-o mie de ani să-ți mulțumesc că ai aranjat tu tot. Nu, polițiștii nu au arestat pe nimeni. Da, adăugă ea încet, Lozada e clar printre suspecti. Apoi, Wick o auzi spunând: Sendvișuri?

El arată către casoleta din plastic de pe masă și îi zise în șoaptă:

- Corinne mi le-a dat să le aduc.

- Tocmai ne pregăteam să ne așezăm la masă, să le mâncăm, rosti Rennie la telefon. Te rog, mulțumește-i lui Corinne din partea mea.

După ce închise, Wick spuse:

- Am uitat de sendvișuri cât te-am căutat înnebunit prin casă.

- Îmi pare rău că te-am speriat.

- Că m-ai speriat? Că m-ai îngrozit de moarte, mai degrabă.

Îi făcu semn să ia loc pe un scaun de bucătărie.

- Ți-e foame?

- Nu.

- Mănâncă oricum.

Reuși să o convingă să mănânce o jumătate de sendviș cu șuncă și să bea un pahar cu lapte. După ce luară masa, Wick străbătu toată casa, verificând ușile.

- O ușă încuiată n-o să-l oprească, rosti Rennie.

- Nu verific decât din obișnuință. Lozada n-o să se întoarcă aici.

- Cum poți să fii sigur?

- Se întâmplă des ca infractorii să se întoarcă la locul crimei, fie ca să jubileze, fie să verifice dacă nu au lăsat ceva în urmă, depinde. Dar, după cum știi, Lozada nu e un infractor ca toți ceilalți. E prea deștept ca să se întoarcă la locul faptei. A făcut ce-a vrut aici, gata.

- M-a pedepsit pentru că am plecat cu tine.

- Ți-am spus că, atunci când o să lovească, o să fie ceva cu totul neașteptat.

- Dar caii mei... rosti ea, cu glasul frângându-i-se. Știa că asta avea să mă rănească cel mai tare, nu-i așa?

Wick dădu din cap în semn de aprobare.

- Și-a atins scopul. Dacă aș fi crezut că avea să se întoarcă, nu te-aș fi lăsat aici, doar cu ajutorul de șerif de pază la poartă.

- Și-atunci de ce te-ai îngrozit așa când nu m-ai găsit în casă?

Pe un ton sumbru, Wick îi răspunse:

- Mi s-a mai întâmplat să mă înșel.

Se duseră la etaj. Wick aprinse veioza de pe noptieră. Lumina slabă proiecta umbre întunecate pe fața ei, subliniindu-i oboseala.

- Ce-ai zice de un duș fierbinte?

- Mi-ai citit gândurile.

Dușul fu un prilej de explorare în tihnă.

Wick fu încântat și surprins de lipsa ei de pudoare și de cât de dispusă era să-l primească în intimitatea ei.

Și nici nu era deloc sfioasă când venea vorba să-l mângâie.

O întrebă dacă îi plăcea părul de pe piept, iar ea îi arătă exact cât de mult îi plăcea al lui.

Se scuză că avea un sân ușor mai mare decât celălalt, ceea ce-i dădu prilejul lui Wick să îi cântărească și să îi măsoare cu palmele și gura.

Rennie își trecu limba peste dintele acela strâmb din față și îi spuse că o excita foarte tare asta.

Se sărutară de o mie de ori, uneori în joacă, cu apa curgându-le pe fețe, alteori profund și pasional. Se mângâiară cu mâini alunecoase, pline de spumă de săpun.

Și la un moment dat, după ce ea își făcuse poftele cu el, Wick ingenunchease în fața ei, îi sărutase coapsele până se desfăcură pentru el și își folosi limba pentru a stârni focul din ea.

Acest preludiu era atâțător și le făcea trupurile să freamăte, dar nu împinseră lucrurile prea departe. Într-un final, nu făcură altceva decât să se îmbrățișeze foarte intim.

După aceea, se băgară în pat și Wick o îmbrățișă din spate. După un timp, ea spuse:

- Măcar n-au suferit. Lozada nu i-a torturat.

- Încearcă să nu te gândești la asta.

Wick dădu deoparte o secțiune groasă de păr și îi sărută ceafa.

Lozada omorâse caii cu aceeași eficiență, și probabil cu aceeași detașare, cu care îi curmase viața lui Sally Horton - câte două gloanțe în creier. Wick nu trebuia să se întrebe de ce Lozada nu-l eliminase din joc la fel de eficient. Voise să sufere. Probabil că avusese de gând să-l înjunghie mai mult de o dată cu șurubelnița aceea, să-l lase să moară încet și dureros.

Stând întins lângă Rennie așa, se bucura foarte mult că era viu și știa că era în viață doar pentru că Lozada făcuse prostia de a decide că, în cazul Wick Threadgill, doar o execuție lungă l-ar fi satisfăcut.

- Rennie?

- Hmm?

- Ai... Căuta un mod diplomat de a formula ce voia să spună. Ai fost atât de...

- Aproape că asta te-a făcut să te oprești.

Rennie stătea întinsă cu spatele la el, cu palmele sub obraz. Wick îi mângâia brațul.

- Nu mă plâng, chiar deloc.

Îi depuse un sărut ușor pe umăr.

- A fost ca o... ca o fantezie. Un dar. Ca și cum n-ai fi...

- N-am mai fost cu nimeni de la tragedia cu Raymond Collier.

Wick ghicise asta, dar auzind-o spunând asta, acest moment, această zi căpătără o semnificație și mai mare. Dacă i-ar fi spus asta înainte să facă dragoste cu el, ar fi fost uluit.

Probabil că nu ar fi crezut-o.

- Asta-i o penitență a naibii de lungă, Rennie.

- Nu e vorba de penitență. A fost o decizie conștientă. Am simțit că, după tot ce s-a întâmplat, nu meritam să am o viață sexuală normală și plină de satisfacții.

- Asta-i o nebunie. Collier a primit ce-a meritat. Erai o copilă.

Rennie hohoti sec.

- Cu trecutul meu? Nu prea. În nici un caz nu puteam fi numită o copilă.

- Poate o copilă care avea nevoie disperată de ghidare în viață.

Rennie ridică ușor din umeri, ca și cum i-ar fi acceptat precizarea.

- Collier era adultul în situația aia. Nu avea nici o treabă să se încurce cu tine. Dacă avea fixația asta sexuală pe tine, ar fi trebuit să se țină departe de tine, să se ducă la un psiholog, ceva... Și el a luat o decizie conștientă, Rennie, iar consecințele au fost vina lui. Orice te-a făcut să apeși pe trăgaci...

- N-am făcut-o eu.

Inima lui Wick tresări.

- Poftim?

- Nu eu l-am împușcat. Nici măcar nu am atins arma. Nu până după incident, mai precis. Când polițiștii erau deja în drum spre noi. Atunci am pus mâna pe armă,

dar nu a contat pentru că oricum n-au luat amprente. Nici n-au luat probe de pe mâinile tuturor, să vadă cine avea reziduuri de praf de pușcă. Nimic.

- Și cine ar fi avut reziduuri de praf de pușcă pe mâini, Rennie?

Când văzu că ea nu spuse nimic, Wick rosti numele care îi răsună asurzitor în creier.

- T. Dan.

Rennie șovăi, după care dădu rapid din cap, în semn de recunoaștere.

- Ticălosul!

Wick se ridică în capul oaselor, ca să se poată uita la ea, dar Rennie rămase cu capul pe pernă, uitându-se direct înainte, neoferindu-i decât perspectiva profilului ei.

- L-a împușcat pe Collier și te-a lăsat pe tine să-ți asumi vina?

- Eram minoră. T. Dan mi-a zis că totul ar fi fost mult mai puțin complicat dacă aș fi recunoscut că îl împușcasem pe Raymond ca să mă apăr.

- A încercat să te violeze?

- Îl tot evitasem de când ne întâlniserăm atunci la motel. Mă dezgusta și eram și mai dezgustată de mine însămi. Nu voiam nici în ruptul capului să mă văd cu el, ba nici măcar să vorbesc cu el la telefon. În după-amiaza aia, s-a înființat la noi acasă. N-am fost deloc încântată să îl văd. Nu mai știu de ce m-am dus cu el în biroul lui T. Dan. Poate că, fără să-mi dau seama, voiam să ne prindă împreună. Nu știu. Oricum, când tata a intrat peste noi, Raymond încerca să mă sărute. Plângea, mă implora să nu îl resping.

- T. Dan a tras și-abia apoi a pus întrebări, nu? A intrat, a interpretat situația greșit și a crezut că te apăra de un viol?

Ea nu răspunse.

- Rennie?

- Nu, nu a tras ca să mă protejeze pe mine. Raymond era un om de afaceri priceput. Tata se asociase cu el pentru că era deștept. Așa că, atunci când a intrat și l-a văzut agățându-se de mine, s-a înfuriat la culme. L-a spus că se face de râs plângând ca un copil pentru „o femeiușcă“.

Maxilarul lui Wick se contractă de furie.

- A zis așa ceva? Despre fata lui de șaisprezece ani?

- A zis și lucruri mult mai grave de-atât, răspunse ea încet. Apoi s-a dus la birou și a scos revolverul din sertar. Când s-a risipit fumul, la propriu, Raymond zăcea pe podea, mort.

- L-a omorât, rosti Wick, nevenindu-i să creadă. Cu sânge-rece. Și a scăpat basma curată.

- T. Dan mi-a pus forțat arma în mână și mi-a spus ce să le zic polițiștilor când aveau să vină. M-am conformat... pentru că inițial am fost prea năucită să fac altceva. Mai târziu, mi-am dat seama că, până la urmă, chiar era vina mea.

- Nimeni nu a contrazis versiunea lui T. Dan? Nici mama ta?

- Ea n-a știut niciodată adevărul. Sau, dacă l-a aflat, nu mi-a dat nicidecum de înțeles că știa. Oricum mereu lua de bun orice îi spunea T. Dan. Indiferent ce se întâmpla, ea menținea aparențele și se prefăcea că totul era bine și frumos la noi în familie.

- Să-mi trag una, nu-mi vine să cred. Tot timpul ăsta tu ți-ai asumat vina pentru crima comisă de T. Dan.

- Crima lui, Wick, dar vina mea. Dacă n-aș fi fost eu, Raymond nu ar fi murit. Mă gândesc la asta în fiecare zi a vieții mele.

Wick expiră greoi și se întinse din nou pe pat. Rennie purtase această povară exact așa cum el își purtase vinovăția că îi permisesese lui Lozada să scape de punerea sub acuzare. Amândoi suferiseră consecințele grave ale comportamentului lor iresponsabil. Poate că ar fi trebuit

să învețe să se ierte pe ei înșiși. Poate că se puteau ajuta reciproc să facă asta.

Își petrecu brațul pe după corpul ei, dar, spre deosebire de mai înainte, corpul lui Rennie rămase rigid și nu se mulă după contururile lui.

– Ești măgulit că ești primul meu iubit după douăzeci de ani?

Cu un glas blând, Wick spuse:

– Te-aș minți dacă aș zice că nu.

– Ei, n-ar trebuit. Au fost atâția bărbați în viața mea...

– Nu contează, Rennie.

Întorcându-și doar capul, ea îl fixă peste umăr. Expresia ei avea o vulnerabilitate nedisimulată. Wick își aduse aminte de ce îi spusese Toby Robbins despre ochii ei, că erau atât de mari că parcă nici nu-i încăpeau pe față când era mică.

– Nu contează, Wick?

El dădu negativ din cap.

– Ceea ce contează pentru mine, îi zise el în șoaptă, e că ești cu mine acum. Că ai încredere suficientă în mine încât să stai cu mine așa.

Rennie se întoarse și-i cuprinse chipul în palme.

– Mi-a fost frică de tine. Nu, nu de tine. De ce trezeai în mine.

– Știu.

– M-am luptat cu sentimentele astea.

– Ca o tigroaică.

– Mă bucur că nu ai renunțat la mine.

Rennie îi mângâie părul, obrazul, bărbia, pieptul.

Continuă să se sărute până adormiră.

Când Wick se trezi, câteva ceasuri mai târziu, era foarte tare. Rennie probabil că îl simțise, pentru că ochii i se deschiseră la câteva secunde după ai lui. Se uitară unul la celălalt peste pernă.

Wick o apucă de mână și i-o trase în poală. Palma ei se curbă peste el și degetul mare îi trecu ușor peste

gland, descoperind o perlă de lichid. Fu suficientă o împingere ușoară a genunchiului lui și coapsele ei se deschiseră. Trăgându-se mai aproape, Wick îi potrivea coapsa pe șoldul lui, deschizând-o. Era udă, însă știind că probabil era sensibilizată, se abținu și nu o pătrunse.

În loc de asta, îi acoperi palma care îi ținea penisul și, ghidându-o, și-l poziționează în așa fel încât putea să se mângâie singură cu vârful lui. Unindu-se în acest mod cum nu se putea mai intim, ochii ei îi transmiseră o simțire enormă. Și era incredibil. Senzațiile erau noi și inedite, iar reținerea era o agonie delicioasă în sine.

Aproape că trecuse dincolo de punctul maxim al îndurării când ea îi strecură doar vârful penisului în faldurile sexului ei și se eliberă cald și ud în timp ce degetele ei îl masau. Wick n-ar fi crezut posibil să aibă un orgasm mai uluitor decât cele pe care le avuseseră deja împreună. Se înșelase amarnic.

O strânse la piept și inspiră aroma părului ei, a pielii, a unirii lor.

Și-ar fi dorit să fi avut onoarea de a-l omorî pe T. Dan Newton pentru că o condamnase pe femeia aceasta frumoasă și talentată la douăzeci de ani de sacrificare de sine și singurătate pentru o crimă pe care nici măcar nu o comisese. Voia să-i dăruiască destulă fericire pentru a compensa tot timpul acela irosit. Voia să fie cu ea zi de zi, tot restul vieților lor.

Dar, mai întâi, trebuiau să scape cu viață din încheștarea cu Lozada.

capitolul 33

– El e. Îl recunoști?

Wick se uită atent în camera de interogatorii.

– Nu l-am mai văzut în viața mea.

- Nici eu nu-l știam, îi spuse Oren. Nu până m-am trezit cu el aici, aseară, gata să ne spună tot despre Ricky Roy Lozada.

- Pot să vă spun și eu tot despre Ricky Roy Lozada. Și mătușica mea Betsy știe tot despre isprăvile lui Ricky Roy Lozada. Când vine vorba de el, „tot“ se știe de mult timp. Partea proastă e că, fără dovezi, nu ne ajută cu nimic.

- Calmează-te, îi spuse Oren. Știu că ești supărat din cauza cailor doctoriței Newton.

- Păi sigur că sunt.

- Nimeni n-ar fi putut anticipa că o să facă una ca asta.

- De ce nu îi păzea nimeni casa?

- Nu e la noi în oraș, nici măcar în același district.

- Nu-mi servi rahaturile astea cu jurisdicția, Oren. Tot tu ești ăla care a pus polițiști din Galveston să-mi țină sub supraveghere casa de acolo.

Oren își trecu palma peste chipul obosit.

- Bine, poate că am scăpat din vedere asta. Cum se mai simte doctorița Newton?

- A insistat să se întoarcă la muncă azi. Zice că asta o ajută să-și păstreze un simț al proporțiilor, al adevăratelor realități. Am venit cu mașina devreme de la ferma ei. Am lăsat-o la spital, după care am venit aici.

- Hmm...

Wick îi adresează o privire tăioasă.

- Ce?

- Nimic.

- În fine, hai să vedem ce are de spus păcăliciul ăsta. Când întinse mâna spre clanță, Oren îl prinse de braț.

- Stai puțin. Nu da buzna acolo scoțând fum pe urechi.

- Sunt calm.

- Ești oricum, numai calm nu, Wick.

Toți angajații Departamentului Criminalistică din Poliția Fort Worth știau că Wick Threadgill se afla printre ei în dimineața aceea. Toți, cel puțin detectivii de la Criminalistică, știau că planul lui Oren Wesley de a-l atrage pe Lozada în Galveston fusese un eșec răsunător.

În timp ce Threadgill și doamna chirurg jucau volei pe plajă, Lozada o luase din loc și îi omorâse toți caii ei de rasă.

De aceea Wesley avea o față cât o zi de post și Threadgill parcă vedea roșu în fața ochilor.

Wick era conștient că atenția tuturor era concentrată asupra lui. Nu s-ar fi simțit mai urmărit nici dacă ar fi avut o țintă desenată pe spate. Nu-i fusese deloc ușor să pășească din nou în biroul departamentului și chiar și în sediul poliției. Se simțise ca acasă și stingher în același timp.

De când plecase el, nu existase un rulaj de personal așa mare, așa că îi cunoștea pe mulți dintre cei de acolo. Unii vorbiseră cu el și chiar îi strânsesă mâna, ca și cum ar fi fost cu adevărat bucuroși să îl vadă. Alții se uitaseră pieziș la el și avuseseră grijă să îl salute cât mai rezervat. Wick înțelegea. În poliție lucrurile funcționau ca în orice altă instituție birocratică. Toți își păzeau spatele. Un salut prietenos adresat unui polițist suspendat din activitate putea fi interpretat greșit de cei care făceau recomandările pentru avansări.

Toți cei care se gândeau la următoarea lor avansare nu erau dispuși să-și compromită șansele având de-a face cu un indezirabil ca Wick Threadgill.

Ca și cum paranoia și stânjeneala sa ar fi fost îndreptățite, când auziră glasurile ridicate ale lui Oren și al lui, parcă toți cei aflați la etajul al doilea se opriseră din ce făceau și îi urmăreau cu un interes nedisimulat, să vadă cum avea să se încheie această scenă între cei doi foști parteneri.

Wick îi îndepărtă brutal mâna lui Oren.

- Ți-am zis că-s calm.

– Pur și simplu nu vreau...

– Facem asta sau nu?

Oren aruncă o privire peste umăr la spectatorii lor atenți, după care deschise ușa sălii de interogatoriu și îi făcu semn lui Wick să intre. Weenie Sawyer stătea pe scaun, în celălalt capăt al mesei mici.

Își bățâia ambele picioare, iar genunchii săi osoși săltau și se lăsau cu viteza acelor de la mașina de cusut. Dinții îi rodeau fără milă o unghie.

Când dădu cu ochii de Wick, se albi la față, lucru remarcabil, având în vedere că tenul său avea deja nuanța palidă a unei burți de broscoi.

– El ce caută aici?

– Îl cunoști pe domnul Threadgill? întrebă Oren, pe un ton amabil.

Ochii lui Weenie săriră de la Wick la Oren, după care se întoarseră la Wick.

– L-am recunoscut din pozele din ziar.

– Bine. Atunci nu mai e nevoie de prezentări formale.

Oren se așeză lângă Weenie.

Wick trase un scaun către celălalt capăt al mesei, îl întoarse cu spătarul spre aceasta și îl încălecă nonșalant. Se uită furios la bărbatul mărunțel din fața lui.

– Deci tu ești rahatul cu ochi care i-a făcut munca de documentare lui Lozada.

Bărbatul firav din fața lui păru să se facă și mai mic. Se uită la Oren.

– De ce e aici?

– E aici pentru că l-am invitat eu.

– Pentru ce?

– Ca să audă și el ce ai să ne spui.

Weenie înghiți cu greu. Se foi pe scaun.

– Eu... eu m-am tot gândit la asta. Nu prea e o mișcare deșteaptă din partea mea să mă aflu aici și să discut cu voi fără un avocat prezent.

- Dacă stau să mă gândesc, ai face bine să-ți iei unul. Când reușești să găsești pe cineva, să ne dai un telefon. Dădu să se ridice.

- Stați, stați!

Weenie se uită tulburat când la unul, când la celălalt.

- Dacă-mi iau avocat, mai este valabilă înțelegerea noastră?

Wick aproape că țâșni de pe scaun.

- Înțelegere? Se uită la Oren. Ai făcut o înțelegere cu puțoiul ăsta?

- Nu uita, Wick, ești aici doar pentru că ai promis că n-o să intervii.

- Ei, și tu mi-ai promis că idiotul ăsta e șansa noastră să îl înfundăm pe Lozada.

- Așa cred că e. Dar nu fără...

- O înțelegere, completă Wick, clocotind. Ce i-ai oferit?

- Imunitate în fața oricărei acuzări.

Wick scoase o înjurătură printre dinți.

- Asta-i un rahat! Exact asta e!

- Și-atunci tu ce idee ai?

Wick îl măsură pe Weenie din cap până în picioare.

- E un pic cam mare să-l aruncăm înapoi în apă. Ce-ar fi să-l dăm prin mălai și să-l prăjim în ulei încins?

Chipul lui Weenie se acoperi instantaneu de transpirație. Se uită disperat la Oren.

- E nebun! Toată lumea zice ca e. Și Lozada zice că e sărit de pe fix. Lozada zice că a luat-o razna când a murit frate-său.

Într-un fulger de mișcare, Wick practic sări peste blatul mesei. Îl ridică pe Weenie din scaun de gâtul slăbănog și îl împinse în spate, ținându-l de perete, și nici că-i mai dădu drumul. Pișpirelul chițăi ca un șoarece prins în capcană.

- Fratele meu nu a murit pur și simplu.

- Wick, ți-ai pierdut mințile? Dă-i drumul!
- A fost omorât, gunoi mic și infect!
- Wick, ai grijă, îți spun!
- Omorât de amicul tău la cataramă, Lozada.

Fața lui Weenie se înroși ca o sfeclă. Picioarele i se bălângăneau în van la câțiva centimetri deasupra pardoselii. Își întoarse ochii îngroziți către Oren. Detectivul îl prinse de braț pe Wick, încercând să-i desprindă degetele de pe gâtul lui Weenie.

- Wick, o să-l omori. Dă-i drumul! îi spuse, împingând cuvintele printre dinții încheștați.

Încerca efectiv să dezlipească degetele lui Wick de pe gâtul lui Weenie, unul câte unul. Când tentativa sa nu dădu roade și ochii lui Weenie deja începură să iasă din orbite, Oren își împinse tare cotul în coastele lui Wick.

Acesta răsuflă instantaneu, cu un șuier. Îi dădu drumul imediat lui Weenie, care se lăsă moale pe pardoseală.

Înjurând groaznic și ținându-se de partea dreaptă, unde era rănit, Wick se îndoi de mijloc.

Oren gâfâia.

- Îmi pare rău că a trebuit să te lovesc, dar, fir-ar să fie de treabă, nu te înveți minte, nu?

Weenie rămase ghemuit lângă perete, scâncind, dar cei doi erau atenți unul la celălalt, nu la el.

Wick își îndreptă poziția, respirând greu de la acest efort.

- Dacă mai faci vreodată așa ceva, o să...

- Tacă-ți gura și ascultă, Wick. Măcar o dată în toată viața ta. Ascultă!

Oren răsuflă de câteva ori, pentru a-și controla izbucnirea.

- Încă mai ai probleme cu gestionarea furiei.

Wick izbucni în râs.

- Probleme? Gestionarea furiei? Unde-ai auzit chestiile astea? La Oprah?

Oren ridică și el tonul, ca să îl acopere.

- Furia te-a făcut să nu observi că faci exact aceeași greșeală ca și data trecută? Dacă vrei ca Lozada să scape din nou de punerea sub acuzare, continuă ca și până acum.

Thigpen deschise ușa și își băgă temător capul pe ușă.

- E totul în regulă aici?

- Nu te privește pe tine! mugi Wick.

Oren îi spuse că totul era bine.

- Ce e cu el?

Detectivul se uita la Weenie, care stătea în continuare pe jos, smiorcăindu-se și ștergându-și nasul pe mânecă.

- N-are nimic.

Thigpen ridică din umeri destul de sceptic, după care se retrase și închise ușa după el.

Wick continuă ca și cum această întrerupere nici n-ar fi existat.

- Îmi sare muștarul. Recunosc. Dar ceea ce tu nu vrei să recunoști e că, atunci când vine vorba de Lozada, n-ai deloc sânge-n instalație, Oren.

- Că tot veni vorba de instalație, cred că a ta a cam intrat în criză deja.

Din ochii lui Wick scăpărară scânteii. Pumnii i se strânseseră spasmodic pe lângă corp.

- Ce vrei să spui cu asta?

- A, nimic.

- Nu! O, nu! Am trecut de mult de aluzii. De ce nu mi zici verde-n față ce gândești?

- Bine. Te culci cu o suspectă. Nu am dreptate?

- Dacă te referi la Rennie Newton, da, așa e. Și savurez fiecare moment al acestei experiențe. Dar nu e suspectă.

- Nu am eliminat-o de pe lista celor care ar fi putut să îi facă felul doctorului Howell. Ai uitat de asta?

- Lozada l-a omorât.

- Care ar fi putut fi angajat de ea să se ocupe de crimă.

- Dar n-a fost.

- Ți-a povestit vreodată despre cartonașul ăla pe care îl păstra în sertarul de la noptieră?

- Ăla pe care l-a primit cu florile? Eu l-am găsit, ai uitat?

- Da, da. Cel de la florile pe care i le-a trimis Lozada.

Wick își deschise brațele larg și ridică din umeri.

- Unde vrei să bați cu asta?

- Sunt și eu curios, atâta tot. Când a descoperit că trandafirii erau de la Lozada, de ce nu a rupt cartonașul? De ce nu l-a distrus odată cu florile? De ce nu l-a aruncat?

- Îl păstra ca dovadă.

- Sau ca suvenir. Vezi tu, după ce eu i l-am dat înapoi, căci nu putea constitui o probă, l-a luat înapoi. Din câte știu, e încă la ea.

Wick se gândi la asta poate o fracțiune de secundă, după care dădu teatral din cap, în semn de refuz.

- Îl disprețuiește pe Lozada. O dezgustă și o sperie.

- Da, da, mi-a zis și mie. Ia spune-mi, Wick, ai început să o crezi înainte sau după ce ți-a tras-o de nu mai poți să gândești?

Wick făcu un pas spre el.

- Ți-am zis o dată, Oren. Îți mai spun pentru a doua și ultima oară, dacă vrei să te mai numești prietenul meu, dacă l-ai considerat pe frate-meu prietenul tău, să nu mai spui așa ceva despre Rennie. Niciodată.

Oren nu dădu înapoi.

- Ce ciudat, că ai adus vorba de Joe... Pentru că, dacă ar fi aici cu noi, și el ți-ar spune același lucru. Ar fi primul care să-ți spună că ai întrecut orice limită. Nu poți să fii în același timp polițist și iubițelul unei suspecte.

- Nu e suspectă! repetă Wick tare. E o victimă!

- Ești sigur? Pari să fi uitat că a împușcat un om.

- Ba nu!

- Poftim? exclamă Oren.

- Nu l-a împușcat ea pe Raymond Collier. Taică-său l-a omorât. Ea și-a asumat vina.

- De ce?

- Pentru că așa i-a zis T. Dan să facă.

Oren scoase un hohot de râs ca un lătrat.

- Și tu crezi una ca asta? Râse din nou. Îți servește povestea asta lacrimogenă pe care nimeni nu o poate confirma și tu o crezi?

- Exact.

- Hmm. Și... când ți-a zis asta, îți sufla în ureche? Sau pur și simplu îți făcea sex oral?

Wick se năpusti asupra lui Oren și amândoi se prăbușiră pe pardoseală. Weenie scoase un țipăt ascuțit. Wick reuși să dea câteva lovituri de pumni, dar nu era nicidecum întremat total, iar Oren fusese dintotdeauna mai puternic și mai solid decât el. Acesta contraatacă înflăcărat, fără să țină cont de rana lui Wick.

Când reuși să îl mai potolească oarecum pe Wick, se chinui să se ridice în genunchi și își trase revolverul de serviciu din tocul de umăr. Îl îndreptă în jos, asupra lui Wick. Lacrimile de durere îl usturau în ochi, dar Wick putea vedea țeava pistolului lui Oren destul de clar.

Auzind zarva, mai mulți detectivi în civil dădură buzna în cameră.

- Înapoi! le ordonă Oren. Totul e sub control.

- Ce s-a întâmplat?

- N-a fost decât o mică neînțelegere. Rămâne între noi, în departament, s-a înțeles?

Când văzu că nimeni nu-i răspunse, strigă:

- S-a înțeles?

Ceilalți murmurară ceva ce aducea a acceptare.

Oren făcu semn cu pistolul.

- Ridică-te, Wick.

- Nu-mi vine să cred! Ce dracu', ai scos pistolul la mine?

- Fii serios! Sus! S-ar putea să fie mai bine să stai nițel la izolare. Să te răcorești.

Oren aruncă o privire către ușa.

- Thigpen, ai niște cătușe la îndemână?

- În nici un caz! mârâi Wick.

Țâșni în picioare și îl lovi cu capul în abdomen pe Oren. Auzi târșăit de picioare în spatele său și își dădu seama că ceilalți polițiști se agitau să îi vină în ajutor lui Oren. Totuși, Wick avea inerția de partea sa, astfel că reuși să îl împingă pe Oren până la perete. Își puse antebrațul de-a curmezișul pe gâtul lui, în timp ce cu cealaltă mână încerca să îi smulgă pistolul.

- Retrage-ți imediat porcăriile pe care le-ai spus despre Rennie!

Oren se zbătea cu o forță egală cu a lui.

Ceilalți polițiști încercau să îl tragă pe Wick de pe el, dar acesta avea forța pe care numai adrenalina o poate da.

- Retrage-ți cuvintele!

Strigătul său răsună ca într-o peșteră, potențat parcă de pereții încăperii de mici dimensiuni.

Dar nu răsună la fel de tare ca focul de armă. Acesta îl asurzi.

capitolul 34

Weenie făcuse pe el. Era umilința supremă. Coșmarul din clasa a doua fusese reconstituit, ca să-i confirme porecla crudă care îi devenise nume.

Ceva era totuși diferit - astăzi nimeni nu observase pata întunecată de pe partea din față a pantalonilor săi. Erau prea ocupați să țină sub control haosul.

După împușcătură, parcă se dezlănțuise iadul, și așa reușise Weenie să scape de acolo. Statura mărunțică și aspectul ușor de dat uitării își aveau și avantajele lor.

După ce se auzise focul acela de armă, nimeni nu se mai gândise la el.

Când observase că avea ocazia să iasă neobservat din sala de interogatorii, profitase de ea fără ezitare. Coborâse pe scara de incendiu, nu cu liftul. Abia după ce ieșise din clădire își dăduse seama că își udase pantalonii.

Ce fusese în capul lui când se hotărâse să vină în Fort Worth? Dallas avea o reputație mai colorată, dar Fort Worth era pe departe mai sălbatic și mai necruțător. Oamenii de aici se credeau în continuare în Vestul Sălbatic, foarte sălbatic. Abia scăpase cu viață după treisprezece ani petrecuți în sistemul de educație publică și ar fi trebui să știe să nu se mai aventureze vreodată în teritoriul acela încărcat cu testosteron.

Pe tot drumul spre casă – și distanța de patruzeci și opt de kilometri dintre cele două metropole nu i se păruse nicicând atât de lungă – se așteptase ca o escadrilă de mașini de poliție să vină pe urmele lui, cu sirenele țipând sinistru.

Totuși, Poliția Fort Worth avea probleme mult mai importante de care să se ocupe decât dispariția unui potențial informator căruia îi venise mintea la cap. Rănirea unui polițist era un eveniment de proporții, mai ales că cel care îl rănise fusese un alt polițist. Probabil că nimeni din încăperea aceea nu avea să-și aducă aminte că Weenie Sawyer fusese acolo, martor la incident. Chiar și așa, prefera să nu riște. Se gândea că de mult trebuia să se fi mutat. Avea să înceapă să-și caute o nouă locuință. Nu avea nevoie decât de spațiu pentru fotoliul său, televizor și pat, plus o rețea electrică îndeajuns de bine pusă la punct pentru a susține computerele cu care lucra.

Când avea să se mute, în nici un caz nu urma să lase adresa la care să i se transmită corespondența.

Între timp, un concediu într-o zonă din Mexic cu climă tropicală suna foarte bine. Acapulco. Cancun.

Undeva unde să aibă nevoie de mai multă cremă de protecție solară decât de pesos. Avea să se ducă la Aeroportul Dallas – Fort Worth și să stea acolo până ce găsea un zbor către o destinație unde să se bucure de liniște și discreție până ce lucrurile urmau să se liniștească.

Descuie ușa locuinței sale cu mâini tremurânde. Își zvârli cheile pe tăvița de pe hol și intră grăbit în dormitor.

Bâjbâi pe sub pat după valiză. Aceasta era acoperită cu un strat gros de praf, dar o puse pe pat, desfăcu încuietoarea și îi trase partea de sus, după care se întoarse către dulapul său îngust.

Și scoase un țipăt, speriat.

– Bună, Weenie.

Lozada stătea sprijinit de peretele opus, cu brațele și gleznele încrucișate, cu un aer de om perfect relaxat. Și mortal.

Remarcând pata de pe pantalonii lui Weenie, rânji larg.

– Te-am speriat?

– Ăăă... bună, Lozada. Ce mai faci? Eu doar...

– Te apucaseși să îți faci bagajele. Arată către valiză. Pleci undeva? Dar... ai fost deja undeva, nu-i așa, Weenie?

– Dac-am fost undeva? Nu.

Încerca din răputeri să-și oprească dinții din clănțănit.

– Te tot sun de o zi și jumătate.

– Ăăă, am fost... am telefonul deranjat.

Cu mișcări leneșe, Lozada își descrușișă brațele și picioarele și se duse la masa șubredă de lângă patul lui Weenie. Ridică receptorul telefonului fix. Tonul începu să bâzâie tare.

Weenie înghiți în sec.

– Ca să vezi! Probabil că l-au reparat.

Lozada puse receptorul înapoi în furcă și veni la el, oprindu-se suficient de aproape pentru a-i invada spațiul personal.

- Începusem să-mi fac griji pentru tine, Weenie. Rar se întâmplă să ieși din maghernița asta a ta. Ia zi, unde ai fost?

Weenie fu nevoit să-și dea capul pe spate pentru a se uita în ochii lui Lozada. Nu-i plăcu deloc ce văzu în ei.

- Î... îmi pare rău că nu am fost pe-aici. Aveai nevoie de mine pentru ceva?

Lozada își trecu arătătorul de-a lungul liniei dintre fruntea și părul bărbatului mărunțel de lângă el.

- Transpiri, Weenie.

- Ăăă, știi ceva? Orice ai fi vrut să fac, să știi că-ți rezolv gratis. Fără nici un ban. Știi tu, pentru că nu am fost aici când ai...

- Ai făcut pe tine, Weenie. Ce te-a speriat atât încât n-ai mai putut să-ți ții vezica sub control?

Lozada scoase un briceag din buzunar. Cu o mișcare iute din încheietură și un declic mortal, îl deschise la doar câțiva centimetri de fața lui Weenie.

Acesta scheună, înspăimântat.

- Ai face bine să-mi spui ce te-a zguduit așa.

Lozada începu să-și curețe sub unghii cu briceagul.

- Nu mi-ar plăcea deloc să aflu de la altcineva. Dacă mi-ai ascunde ceva, să știi că aș fi foarte dezamăgit de tine.

Weenie își cântări opțiunile, care erau practic viața sau moartea. Viața lui nu era cine știe ce, dar era oricum mai bună decât alternativa.

- Threadgill ăsta... ăla?

- Ce e cu el?

- L-a împușcat pe... cum îl cheamă? Pe negrul ăla... Wesley.

Lozada îl fixă neîncrezător printre pleoapele îngustate.

Capul lui Weenie se mișca în sus și în jos, pe gâtul slăbănog.

- Zău! L-a împușcat. L-am văzut cu ochii mei. Eram de față.

- Unde?

- La Poliția din Fort Worth. Sediul ăla mare, din centru. M-au săltat pentru interogatoriu, minți el. Dar nu-ți face griji. Nu le-am spus nimic. Sincer, Lozada. Au încercat mai multe strategii să mă facă să vorbesc, dar...

- Lasă asta. Ce ziceai, că l-a împușcat Threadgill pe Wesley? Nu te cred.

- Jur! insistă Weenie, cu glasul căpătându-i o tonalitate stridentă. Mai întâi s-a repezit la mine. Aproape că m-a strangulat și m-ar fi omorât dacă Wesley nu l-ar fi tras de pe mine. S-au luat la ceartă din cauza doctoriței ăleia.

Relată cearta celor doi aproape cuvânt cu cuvânt.

- Wesley a zis niște chestii despre ea care nu i-au picat prea bine lui Threadgill. S-a repezit la Wesley. Țsta a scos pistolul și l-a amenințat că o să-l bage într-o celulă până se calma. Dar Threadgill nici n-a vrut să audă și s-a repezit iar la Wesley. Se luptau pentru pistol și, la un moment dat, s-a descărcat. Polițiștii au intrat în fugă, încercând cu toții să își dea seama ce se întâmplase. Wesley era plin de sânge. Threadgill parcă turbase, striga întruna: „Nu, nu, Doamne, nu!“ De-astea... Încerca să se apropie de Wesley, dar ceilalți polițiști îl țineau pe loc.

Weenie se opri pentru a-și împinge în sus ochelarii care îi alunecaseră pe nas.

- Nu cred că Threadgill a vrut să îl împuște. A fost un accident. Dar ceilalți polițiști au auzit o discuție înfocată înainte de focul de armă, așa că au crezut, știi tu, că a fost ceva intenționat. Și Threadgill zici că era nebun. A fost nevoie de mai mulți bărbați în putere ca să i se pună cătușele și să-l ia de-acolo.

- Wesley a murit?

- Nu știu. M-am fofilat de acolo înainte să ajungă ambulanța, dar cineva îi pusese o batistă peste rană și părea grav. A fost împușcat în burtă, așa l-am auzit pe unul spunând.

Lozada se trase un pic înapoi, iar Weenie se relaxă considerabil când văzu că împinse lama briceagului în locașul din mâner. Dar privirea fixă a lui Lozada îi ținea în continuare active glandele sudoripare.

- Un foc de armă tras în sediul poliției e o știre importantă, Weenie. Cum de nu am auzit nimic despre asta la știri?

- Au zis ceva de asta. Chiar și în haosul ăla, toată lumea spunea: „Totul rămâne între noi, s-a înțeles? Secret! E o chestiune internă a departamentului“. Vor să mușamalizeze totul. E logic. Un polițist împușcat de un altul... Nu vor ca publicul larg să afle de așa ceva. Probabil că celor de la spital le vor spune că arma lui Wesley s-a descărcat accidental, când o curăța. Sau ceva de genul ăsta...

Timorat, Weenie își pocnea încheieturile degetelor.

Se întreba la ce oră decola oare ultimul avion către Mexic. Oare era nevoie de pașaport ca să intri în Mexic sau era suficient permisul de conducere?

- A păstrat cartonașul de la mine?

- Ăăă!

Iritat, Lozada pocni din degete în dreptul feței lui Weenie, ca și cum ar fi vrut să îl trezească, după care își reluă întrebarea.

- A, da, un cartonaș pe care i l-ai trimis cu niște trandafiri? Wesley e de părere că doamna are o slăbiciune pentru tine. Asta l-a scos din sărite pe Threadgill. Wesley îi zicea că îl joacă pe degete. Nu s-a exprimat chiar așa, dar...

- Tu te masturbezi?

- Poftim?

Înainte ca Weenie să apuce să clipească, organele sale intime erau suspendate deasupra lamei ascuțite ca un brici a briceagului lui Lozada.

- Te...?

- Ce vrei să spui? scârțâi vocea lui Weenie.

- S-ar putea să nu îi simți lipsa pentru sex, dar o să te piși ca o femeie dacă nu-mi spui ce căutai la poliție, luat la întrebări de Wesley și Threadgill.

Weenie stătea pe vârfuri, încercând să-și mențină echilibru. Dacă se mișca, avea să devină eunuc și orice șanse pe care le-ar fi avut de a-și pune în practică fanteziile cu o señorita binevoitoare aveau să fie spulberate.

- Mi-era frică să nu intru în bucluc.

- Așa că m-ai turnat.

- Nu, jur! Jur pe ce am mai sfânt, pe Dumnezeu însuși!

- Nu există Dumnezeu.

Lozada mai ridică lama un centimetru și Weenie schelălăi.

- Nu există decât Lozada și legile fizicii, printre care și legea gravitației. Dacă-ți tai boășele, Weenie, vor cădea ca niște bile de sticlă.

- M-am dus acolo să văd ce înțelegere pot să fac! suspină Weenie. Știi tu, în cazul în care ar fi descoperit legătura dintre mine și tine. Dar după-aia Wesley a început să se agite despre nu știu ce telefon i-ai fi dat tu doctoriței Newton pe mobil. Credeau că ești în Galveston.

- Am fost.

- Apoi a primit vestea că i-au fost împușcați caii. La kilometri și kilometri de Galveston. I-a băgat în ceață tare de tot. Oricum, Wesley m-a băgat într-o celulă și a cam uitat de mine, cred. Asta până dimineată. M-a lăsat să fac duș. Mi-a dat micul dejun. A dat ordin să fiu adus în camera aia și mi s-a spus să aștept. Când s-a întors, Threadgill era cu el. Le-am spus că mă răzgândisem, că voiam un avocat. Restul îl știi. Jur că nu le-am spus nimic.

Plângea acum, smiorcăindu-se ca un copil, dar nu se putea abține.

Lozada retrase briceagul.

- Singurul motiv pentru care nu te omor e pentru că nu știu cum să-ți distrug computerele în așa fel încât să fiu sigur că distrug și toate informațiile din ele.

Weenie își șterse nasul pe dosul palmei.

- Hăăă?

- Hai, la treabă, Weenie, rosti încet Lozada.

Weenie înghițea repetat, convulsiv.

- Vrei să-mi distrug computerele?

Lozada ar fi putut la fel de bine să-i ceară unei mame să-și sufoce pruncul. Weenie fusese pregătit să-și ia o vacanță de la computerele lui pentru o vreme, dar să le distrugă era ceva de neconceput pentru el.

Nu putea să facă așa ceva.

Palma lui Lozada abia dacă se mișcă, dar Weenie simți o ușoară presiune în turul pantalonilor și un curent de aer apărut ca din senin. Când se uită în jos, văzu că pantalonii îi fuseseră tăiați de la tur la betelie.

Briceagul era chiar sub vintrele lui. Lama luci malițios.

- Apucă-te de treabă, Weenie, sau prepuțul tău urmează la rând.

Weenie fusese circumcis, dar, la momentul respectiv, acest detaliu părea oarecum nesemnificativ.

Imediat ce Rennie coborî din lift la parterul spitalului, își auzi numele rostit de cineva.

Grace Wesley intra în sala spațioasă de primire pe ușa turnantă. Rennie încercă să prindă liftul și să îl rețină la parter pentru ea, dar ușile se închiseseră și cabina începuse deja să urce.

Grace se apropie grăbită de ea.

- Te rog, nu-mi spune că e mort!

- Nu, e încă printre noi.

Genunchii lui Grace se înmuiară și s-ar fi prăbușit dacă Rennie nu ar fi fost acolo, să o susțină.

- Starea lui e încă încadrată ca fiind critică, dar medicii cred că o să se facă bine.

Grace își acoperi gura cu palma, pentru a-și înăbuși un suspin de ușurare.

- Slavă Domnului, slavă Domnului! Ești sigură?

- Am vorbit cu ei chiar acum, când îl scoteau pe targă din sala de operații.

Grace își tamponă ochii cu un șervețel.

- Mi-a fost atât de teamă că, până o să ajung eu aici...

Nu putu să formuleze în cuvinte acest gând oribil.

Rennie îi luă mâna și i-o strânse tare.

- Am auzit că ai fost în Tennessee, să-ți vezi fetele.

- O polițistă din Nashville m-a așteptat la aeroport și mi-a spus ce s-a întâmplat. Nici măcar n-am mai ieșit din aeroport. Am luat următorul zbor înapoi. Șeful lui Oren m-a așteptat la Aeroportul Dallas - Fort Worth și m-a adus direct aici. Se opri o clipă. Ai zis „medicii“.

- Poftim?

- Ai zis că „medicii“ cred că Oren o să se facă bine.

- Mă refeream la echipa de chirurgi.

- Am crezut că tu o să...

- Nu mi s-a permis nici măcar să observ, cu atât mai puțin să îl operez. În situația de față, ar fi fost foarte stânjenitor. Dar a fost operat de o echipă excelentă de chirurgi.

- Dacă aș fi fost aici, eu aș fi cerut să-l operezi tu.

- Mulțumesc că ai spus asta.

Impresionată până la lacrimi, Rennie se întoarse cu spatele la ea și apăsă din nou pe butonul ascensorului.

- E-adevărat, Rennie? Wick a făcut asta?

Tristă, Rennie își lăsă privirea în pământ, dând afirmativ din cap.

Grace spuse:

- Așa mi s-a spus și mie, dar m-am gândit că sigur e vreo greșeală la mijloc. Nu-mi vine să cred.

- Nici eu. E... de neconceput. Oare ce o fi putut să-l împingă să facă așa ceva? El și Oren au trecut prin atâtea împreună, erau prieteni atât de buni. Wick îl apreciază enorm pe soțul tău.

Ținându-și în continuare capul în jos, Rennie se frecă la ochi.

- Detectivul Wesley e la Terapie intensivă, iar Wick în închisoare.

- E îndrăgostit de tine.

Capul lui Rennie se înalță rapid.

- Chiar e.

Grace îi susținu privirea uluită până ce ascensorul ajunse la parter și ușile se deschiseră silențios.

- Trebuie să plec.

- Da. Nici o problemă.

Grace se urcă repede în lift. Rennie așteptă până ce ușile se închiseră înainte să se pună în mișcare. Ploaia care se revărsase cu o zi înainte, nefirească pentru acea perioadă din an, nu mai era decât o amintire. În parcare doctorilor era o fierbințeală ca de cuptor. N-avea să mai treacă niciodată prin ea fără să se gândească la Lee Howell. Uciderea lui avusese proporțiile unui cataclism, dar acest șir tragic de evenimente se pusese în mișcare de fapt când anunțase verdictul juriului.

„Juriul îl declară pe acuzat nevinovat.“

Casa ei era cufundată în întuneric când ajunse. Ca întotdeauna, își băgă SUV-ul în garaj și intră pe ușa care dădea în bucătărie. Se duse direct la frigider și luă o sticlă cu apă. Rămase lângă chiuveta din bucătărie până o bău pe toată.

Trecu prin camera de zi, străbătu holul întunecat și intră în dormitor. Aprinse veioza de pe noptieră și se dezbracă. Rămasă doar în lenjeria intimă, intră în baie și răsuci robinetele de la cadă. Alese un gel parfumat și făcu un duș lung.

Înfășurată în halatul ei preferat, cel mai confortabil dintre toate, se întoarse în bucătărie și își turnă un pahar cu vin. Îl luă cu ea în camera de zi și se așază pe locul ei preferat, pe colțul canapelei.

Începu să soarbă din vin și gândurile i se întoarseră la noaptea în care adormise acolo și mai târziu fusese chemată la spital, pentru o urgență. Pacientul se alesese cu o plagă prin înjunghiere în spate.

Wick. Îi provocase atât de multă suferință...

Și lui Wesley. Lui și întregii sale familii. Și acum... O, Doamne, acum...

Capul i se lăsă pe spate, sprijinit pe pernele canapelei.

Închise ochii, dar lacrimile se strecurară printre pleoape și i se prelinseră peste obraji. Toți suferiseră din cauza ei și a acelui verdict blestemat.

Stătu așa mult timp, cu capul pe spate și ochii închiși. Așa o găsi el.

Sau, mai degrabă, așa era înainte să se ridice în capul oaselor, să se întoarcă și să i se adreseze:

- Bună, Lozada.

Acesta stătea în spatele canapelei, la vreo zece-cincisprezece centimetri de ea, privind-o de la înălțimea sa.

- Te așteptam.

El zâmbi, satisfăcut.

- Chiar așa, Rennie?

Auzindu-l rostindu-i numele, văzând acel zâmbet de reptilă, aproape o făcu să vomite vinul.

Punându-și paharul pe măsuta de cafea, se ridică în picioare și ocoli capătul canapelei pentru a se posta în fața lui.

- Știam că o să vii când o să afli ce i s-a întâmplat lui Oren Wesley.

- Iubitul tău nu-și poate ține firea-n frâu. O trăsătură de personalitate nefavorabilă. Nu era decât o chestiune de timp până avea să se autodistrugă. Wesley? Ridică din umeri. Greșeala lui a fost că și-a ales prietenii nepotriviti.

- Cum de-ai aflat? Nu s-a dat la știri. Paza de la spital e atât de strictă că doar câțiva din membrii personalului știu că pacientul e Wesley și natura plăgii sale. Înseamnă că ai un informator în interiorul Poliției Fort Worth. Cine ți-a spus?

- Un papagal, rosti el în șoaptă. Un papagal fricos. Inițial nu l-am crezut, dar am verificat povestea lui tragică și, din păcate, iată că e adevărată.

Întinse mâna să-și înfășoare după deget o șuviță de păr care îi atârna pe piept lui Rennie. Aceasta se forță să nu se tragă înapoi, dar probabil că el îi simți repulsia, căci schiță din nou zâmbetul lui.

- Arăți minunat în seara asta.

- Nu arăt deloc minunat. Sunt obosită. Epuizată, de fapt. Și sătulă de tot.

- Probabil că drumul a fost extenuant.

- Cum ai reușit?

- Ce să reușesc, draga mea?

- Cum ai ajuns de la Galveston la ferma mea înainte să se facă ziuă?

- Ți-am mai spus, Rennie, nu-mi dezvălui secretele profesionale. Dacă aș face-o, în scurt timp n-aș mai putea să-mi desfășor activitatea.

- A fost ceva ieșit din comun.

Lozada izbucni în râs.

- Nu am aripă, dacă la asta te gândești.

Când palma ei se izbi de obrazul lui, scoase un sunet la fel de dramatic ca acela al unei pocnitori aprinse.

- Asta-i pentru că mi-ai omorât caii!

Fără să mai râdă sau să zâmbească, Lozada o prinse de încheietură atât de tare că Rennie scoase un țipăt de durere. O răsuci cu spatele la el și îi răsuci mâna, ținându-i-o între omoplați. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe ureche.

- Ar trebui să te omor pe loc pentru c-ai făcut așa ceva.

- O să mă omori oricum, nu-i așa?

- Cum Dumnezeu să te las să trăiești, Rennie? Dar nu e decât vina ta. Ar fi trebuit să mă lași să te prețuiesc așa cum voiam. În loc de asta, tu ai ales să te lași pângărită de cowboy-ul ăla de joasă speță, fost polițist.

O trase mai aproape de el și îi trase mâna mai sus.

- După o asemenea insultă, n-am de ales, trebuie să vă omor pe amândoi. Îmi pare rău numai că el e în închisoare, așa că n-o să mori sub ochii lui. Dar... nu poți să le ai pe toate pe lumea asta.

Durerea era considerabilă, dar Rennie nu se zbătu. Nici măcar nu se văită.

- Ar fi trebuit să te bage la răcoare acum mulți ani, Lozada. Nu pentru că ești un criminal, ci pentru că ești nebun de legat. Nu înțelegi? Nu te-aș fi acceptat în viața mea nici măcar dacă Wick Threadgill n-ar fi existat. Ești un nemernic.

Lozada desfăcu lama briceagului cu un declic și o lipi de pielea gâtului ei.

- Înainte să termin cu tine, o să mă implori să-ți cruț viața.

- N-o să te implor pentru absolut nimic! Poate că te-aș fi rugat să cruți viețile cailor mei, dar nu mi-ai dat nici o șansă să o fac. Când i-ai omorât, ți-ai pecetluit soarta în ceea ce mă privește pe mine. Mi-a ajuns, Lozada. Mi-a ajuns să mă tot tem de tine.

- Oho, tare mă îndoiesc de asta.

Lăsând briceagul mai jos, apăsă cu latul lamei pe sfâr-cul ei.

Instinctiv, Rennie trase repede aer în piept.

- Vezi? chicoti el. Ți-e foarte frică, Rennie.

Era adevărat. Era îngrozită, dar tot refuza să i-o arate.

- N-o să mă lupt cu tine, Lozada. Timp de douăzeci de ani, fiecare zi a vieții mele a fost un dar. N-o să te implor să mă lași să trăiesc. Dacă asta aștepti, să știi că-ți pierzi vremea de pomană.

- Cât curaj! Și de-asta îmi pare atât de rău să te omor, Rennie, zău că-mi pare. Ești o femeie deosebită. Sper că înțelegi cât de rău îmi pare privind modul în care trebuie să se încheie idila noastră.

- Nu am avut nicicând o idilă, Lozada. Cât despre înțelegere, înțeleg că singurul mod în care poți să obții atenția unei femei e chinuind-o.

Lozada o trase și mai lipită de el și își frecă vintrele de fundul ei.

- Simți asta? Uite asta atrage atenția femeilor. Unei mulțimi de femei.

Rennie nu zise nimic.

- Zi „te rog frumos“, Rennie.

Își trecu vârful limbii de-a lungul obrazului ei.

- Zi „te rog frumos“ și s-ar putea să te las să o sugi înainte să te omor.

- O, Lo-za-da!

Auzind glasul cântat al lui Wick, Rennie îl simți cum tresare.

- Da, chiar așa. Asta-i țeva Magnumului meu .357 în urechea ta. Și dacă doar clipești și ești doar o amintire.

- Te rog cu, clipește, Lozada! Hai, te rog frumos! Îl provocă Oren Wesley din cadrul ușii dinspre bucătărie.

Pistolul îi era ațintit asupra capului lui Lozada.

- Lasă briceagul jos! Îi ordonă Wick.

Lozada scoase un chicotit amuzat și ridică lama ascuțită ca un bisturiu la gâtul lui Rennie.

- Hai, apasă pe trăgaci, Threadgill. Dacă vrei să-i vezi sângele țâșnind ca dintr-o fântână arteziană, împușcă-mă.

- Tipic ție, laș până-n măduva oaselor! Te folosești de-o femeie ca să-ți salvezi fundul. Și-ai atacat-o din spate, pe deasupra. Încă o... cum le spui? O trăsătură de personalitate nefavorabilă de-ale tale. Dar, dacă așa vrei să jucăm, Ricky Roy, eu nu mă opun, rosti Wick cu lejeritate. Când o să trag, Oren o să apese și el pe trăgaci. Vezi tu, am exersat toată ziua. De când am pus în scenă piesa aia de teatru pentru amicul tău, Weenie. Mizerabilă

treabă, cu sângele ăla fals și toate cele, dar evident convingătoare. Așa, hai să-ți explic ce-o să se întâmple. Gloanțele noastre o să se împlânte în creierul tău. Al lui poate cu o întârziere de-o miime de secundă față de al meu. Dar aproape simultan, n-ai zice, Oren?

- Ba fix așa aș zice.

- S-ar putea să se intersecteze într-un punct, Ricky Roy, dar, în orice caz, creierii tăi se vor împroșca în toate direcțiile, ca găinațul dintre picioarele unui găscan cu picioare lungi.

- Dar ea-și va fi dat ultima suflare până atunci, zise Lozada.

- Dă-i drumul, Lozada.

- În nici un caz.

- Ce zici, Oren? întrebă Wick. Te-ai săturat de porcăria asta?

- M-am săturat.

- Și eu.

În secunda aceea, cu mâna stângă, Wick trase cu un pistol de mici dimensiuni în cotul drept al lui Lozada, de la mică distanță. Osul i se făcu țandări. Nervii și vasele de sânge fură spulberate. Briceagul căzu dintre degetele inerte. Rennie se lăsă în jos, așa cum i se spusese să procedeze. Lozada se răsuci, cu mâna stângă ridicată și degetul mare întins, încercând să-l bage în ochiul lui Wick. Acesta trase cu Magnumul .357 direct în pieptul lui.

Ochii lui Lozada se făcură mari de uluire. În momentul acela, Wick spuse:

- Țsta e pentru Joe, și trase o a doua oară.

Lozada se prăbuși pe spate, pe podea.

Rennie se târî spre el și verifică imediat dacă mai avea puls.

- Inima încă îi mai bate.

Îi trase tare de cămașă, sfâșiind-o pentru a-i descoperi pieptul.

- Lasă-l.

Rennie își înălță privirea către Wick.

- Nu pot.

Apoi se concentrează din nou asupra lui Lozada și începu manevrele de a-i salva viața.

capitolul 35

Rennie plecă de la spital abia a doua zi dimineată, la opt. Wick era afară, o aștepta la volanul camionetei, cu motorul pornit. Se aplecă și îi deschise portiera din partea dreaptă.

Stabiliseră să plece la această oră pentru a se suprapune cu conferința de presă pe care o ținea Oren, ca ziaristii să fie ocupați și ea să poată pleca fără tamtam. Când ieșiră din parcare a spitalului, Rennie văzu dubițele cu însemnele posturilor de știri parcate de-o parte și de alta a străzii și un pâlc de reporteri și cameramani în jurul intrării în holul mare al spitalului.

- Ce le spune? întrebă ea.

- Că Poliția Fort Worth a coordonat o operațiune sub acoperire fără cusur, cu cooperarea personalului spitalului Tarrant General. Unul dintre cei mai notorii infractori din oraș, numitul Ricky Roy Lozada, a murit în urma unor plăgi prin împușcare survenite când s-a opus arestării.

Înainte de a-l da pe mâna celor de pe ambulanță, Rennie se străduise eroic să îi mențină inima bătând. Mersese în ambulanță cu el până la Urgențe, dar la sosire se constata decedul pacientului. Wick îi însoțise personal pe cei care duseseră cadavrul la morgă.

Apoi, Rennie insistase să îl consulte pe Wick, ba chiar ceru să i se facă o tomografie pentru a verifica să nu aibă hemoragie internă. Wick îi spusese lui Oren să nu îl menajeze în vreun fel, astfel încât încăierarea lor să pară autentică.

Oren făcuse întocmai. Wick se simțise ca un sac de box, dar la consult, Rennie nu găsi nimic care să o îngrijoreze.

- Oren o să încerce să nu te implice în ce le spune ziariștilor despre toată tărășenia asta, o informă Wick.

- I-aș rămâne tare recunoscătoare.

- Dar s-ar putea să nu aibă de ales, Rennie.

- Dacă n-are de ales, o să mă descurc eu.

Destinația lor fusese hotărâtă de dinainte. Rennie nu mai voia să se întoarcă în casa în care murise Lozada. De cum o luară spre vest pe autostradă, Wick o îi luă mâna într-a lui.

- Am murit de-o mie de ori văzându-l cum ținea bri-ceagul ăla la gâtul tău.

- Mie-mi era frică să nu se fi întâmplat ceva care să te facă să întârzi, că tu și Oren n-o să fiți acolo. Când am ajuns acasă, am fost ispitită să arunc o privire în camera de lângă bucătărie și sub pat, să mă asigur că erați acolo.

- Nimic și nimeni n-ar fi putut să mă țină departe de casa ta.

- A fost un plan îndrăzneț, Wick.

- Eu doar îi mulțumesc lui Dumnezeu că a dat roade.

Se decisese că el și Rennie nu aveau cum să aibă vreun viitor până ce nu aveau să rezolve problema lui Lozada. Cu alte cuvinte, până ce acesta nu avea să fie scos din peisaj. Și aceasta fusese esența: scos din peisaj. Mintea sa se blocase asupra acestor trei cuvinte. Își dăduse seama că, dacă Lozada credea că el fusese scos din joc și că Oren fusese eliminat, sigur ar fi ambuscat-o în vreun fel pe Rennie.

- Partea cea mai grea a planului pentru mine a fost faptul că era nevoie să te pun în pericol.

- Dar eram deja în pericol.

- Asta e concluzia la care am ajuns și eu într-un final. Și aveai să fii în continuare în pericol dacă nu și până nu îi forțam mâna lui Lozada.

În dimineața precedentă, se trezise cu mult înaintea zorilor, îl sunase pe Oren și îi descrisese în linii mari planul. Lui Oren îi plăcuse ideea, făcuse ceva sugestii și îl pusese în aplicare.

- Cum l-ai convins pe Oren că nu sunt o *femme fatale*, cum credea el? întrebă Rennie.

- N-a fost nevoie. Lozada l-a convins, când ți-a omorât caii. Sincer să fiu, cred că Oren s-a răzgândit cu mult înainte de asta, doar că e încăpățânat și nu voia să recunoască. Crede-mă, Rennie... Dacă nu ar fi fost total convins de nevinovăția ta și de faptul că te-a judecat greșit inițial, n-ar fi fost nicicând de acord să punem chestia asta în aplicare. Și, apropo, mi-a zis să-ți transmit scuzele lui pentru toate lucrurile urâte pe care a trebuit să le spună despre tine pentru a-l convinge pe Weenie Sawyer. Care, apropo, a fost o mană cerească pentru noi. Dacă n-ar fi fost el, poate că ar fi trebuit să așteptăm zile întregi, eu în închisoare, Oren în spital, prefăcându-se că era grav rănit, până ce Lozada afla și acționa ca atare. Am făcut aranjamentele necesare ca Sawyer să fie urmărit până la locuința lui din Dallas și, când cei din echipa de supraveghere l-au văzut pe Lozada acolo, ne-au sunat să ne anunțe. După ce a plecat Lozada, au intrat peste Weenie și l-au arestat. L-au găsit întins pe pat, plângând pentru că Lozada îl obligase să-și facă praf computerele, cu un ciocan. A început să turuie despre complicitatea sa în toate astea chiar înainte ca băieții să apuce să-i pună cătușele.

- Tu o să ai de dat socoteală?

- Pentru că l-am împușcat pe Lozada? Nu. Oren m-a repus în activitate înainte să îl interogăm pe Weenie.

Rennie se întoarse către el, surprinsă.

- Deci ești oficial din nou polițist?

- Ei, mă mai gândesc.

- La ce să te mai gândești?

- La toate rahaturile pe care le implică asta.

- Toate slujbele implică și rahaturi, Wick.

- Nu e un principiu foarte încurajator, remarcă el, mohorât.

- Totul se reduce la o singură întrebare.

Wick o străpunse cu privirea de pe locul din stânga.

- Îți place slujba mai mult decât detești rahaturile?

El nu avu nevoie de prea mult timp de gândire.

- Îmi place la nebunie slujba.

- Uite, asta ți-e răspunsul!

Wick dădu din cap, gânditor.

- Acum, că pot în sfârșit să-l îngrop pe Joe, să-l îngrop cu adevărat și în mintea mea, o să fie altfel, cred.

- Sunt convinsă că va fi. Asta e menirea ta. Hohoti ușor. Și, că tot veni vorba de meniri, cred că Grace și-a ratat-o pe a ei. Ar fi trebuit să se facă actriță. A jucat de-a dreptul magistral la spital.

- Am auzit că asta e valabil pentru amândouă.

- Nu știu dacă Lozada ne-a văzut sau nu.

- Nici eu nu știu, dar fiecare scenă trebuia regizată și jucată ca și cum totul ar fi fost real. Dacă Lozada ar fi ținut spitalul sub supraveghere și Grace nu ar fi venit într-un suflet la Oren, ar fi mirosit că era vorba de o capcană.

Observând că Rennie căscă, îi spuse:

- Ai stat trează toată noaptea. Ce-ar fi să încerci să închizi ochii, poate reușești să dormi până ajungem?

- Și tu?

- Am ațipit între toate analizele alea inutile pe care m-a obligat doctorița mea să le fac.

Zâmbind, Rennie închise ochii. Se trezi când Wick opri camioneta la poartă și se dădu jos să o deschidă. După ce intră în curte, își opri camioneta în fața treptelor de la verandă.

Rennie aruncă o privire către hambar.

- Mereu mă opream mai întâi acolo.

Wick îi mângâie tandru obrazul.

- Încearcă să nu te gândești la asta.

- Mereu o să mă gândesc la asta.

Wick coborî de la volan și ocoli capota pentru a-i deschide portiera, dar nu o lăsă să coboare încă.

- Ce e? întrebă ea.

- Când eram în camera ta, așteptând să intru în acțiune împotriva lui Lozada...

- Da?

- Te-am auzit spunându-i ceva ce mi s-a părut ciudat. Ai zis că, de douăzeci de ani încoace, fiecare zi a fost un dar pentru tine.

Îi dădu jos ochelarii de soare, ca să o poată privi în ochi.

- Și m-am întrebat ce-ai vrut să spui cu asta, Rennie.

Ea își lăsă capul în jos, dar Wick își băgă degetul sub bărbia ei și i-o înălță, obligând-o să îl privească în ochi.

- N-ai terminat povestea aia, nu-i așa?

Vedea clar că Rennie se lupta cu ispita de a-l minți, dar voința lui avu câștig de cauză. Rennie trase aer adânc în piept.

- Când T. Dan a tras...?

- Da?

- Nu-l țintise pe Raymond.

Wick se holbă la ea preț de câteva clipe, și apoi, când uluirea se mai risipi și înțelese ce voia să spună, expiră încet.

- Dumnezeu mare!

- Tata era mult mai furios pe mine decât pe Raymond. Acesta își pierduse interesul în afacerea lor, nu se mai concentra atât. Când T. Dan ne-a văzut împreună și și-a dat seama că eu eram motivul din spatele atitudinii distrase a lui Raymond, n-a văzut în mine decât un obstacol care trebuia eliminat.

Rennie tăcu o clipă, privind în gol.

- Era tatăl meu și îl adorasem. Îmi frânsese inima cu infidelitățile sale. O trădase pe mama, trădase familia noastră. Era un ticălos egoist, care nu-și urmărea decât propriile interese.

Râse cu amărăciune și clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Dar știi ce e chiar amuzant, Wick? Sau tragic. Eu tot îl iubeam. În ciuda a tot. Dacă nu l-aș fi iubit, nu m-aș fi străduit atât de mult să îl enervez și să îl supăr făcând toate lucrurile pe care le făceam. Nu i-aș fi sedus asociatul. Îl iubeam, repetă ea, cu tristețe. Dar afacerea aia cu pământuri însemna mai mult pentru el decât mine. Se înfuriase la culme, era suficient de mândru cât să mă omoare. Și-ar fi făcut-o, dacă Raymond n-ar fi sărit în fața mea chiar în clipa în care T. Dan a apăsât pe trăgaci. Deci, vezi tu, am vorbit cât se poate de serios când ți-am spus că, dacă n-aș fi fost eu, Raymond nu ar fi murit. Și-a dat ultima suflare salvându-mă de propriul meu tată. După aceea, eram în stare de șoc. Am făcut tot ce mi-a spus T. Dan să fac, am zis tot ce mi-a spus să declar. La scurt timp după incident m-a trimis departe de casă. Poate că avea muștrări de conștiință când mă vedea sau poate că fața mea îi amintea de afacerea cu terenuri pe care o ratase. Nu știu. Dar nici până în ultima zi a vieții lui n-am mai discutat despre ce s-a întâmplat în după-amiaza aia.

Wick o trase spre el și, când Rennie se împotrivi, îi spuse:

- Ntț. În nici un caz. N-o să te retragi, n-o să te închizi în tine și nici n-o să-ți tragi pe tine bluza de lână aspră.

Îi potrivi fața în curbura gâtului lui și începu să o mângâie pe creștet.

- Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani. A trecut de mult, te-ai căit suficient, ba chiar înmiit mai mult decât suficient, iar T. Dan arde în flăcările iadului. Nu mai poate să-ți facă nici un rău, Rennie. N-o să îl las eu.

O mai ținu la piept câteva clipe, după care o desprinsese de el.

- Mă bucur că mi-ai spus. Așa se explică multe. Nevoia de a avea mereu controlul. Faptul că sfidai pericolele pentru că ai fi putut să mori la șaisprezece ani. Sper doar

că o să mai reduci imprudențele astea afurisite. Nu pot să alerg tot timpul după tine, protejându-ți fundul. La figurat, bineînțeles.

Rennie izbucni în hohote de râs. Sau de plâns. Era greu să-ți dai seama, pentru că avea lacrimi în ochi, dar zâmbea. Wick o ajută să coboare din camionetă și urcară împreună treptele.

Când deschise ușa de la intrare, Wick rosti:

- Ce-ai zice să luăm micul dejun?

- Sună bine.

Întinse mâna pe după ea să închidă ușa și o prinse între aceasta și corpul lui.

- Micul dejun. În fiecare dimineață, pentru tot restul vieților noastre.

Rennie îi zâmbi cu tristețe.

- Wick...

- Ei, srai nițel! Înainte să începi cu obiecțiile, ascultă-mă până la capăt.

Îi acoperi obrazul cu palma.

- O să fiu cel mai bun prieten al tău toată viața. O să încerc din răspuțeri să vindec partea aia din tine care încă te doare. O să-ți fiu un iubit înfocat și credincios. M-aș bucura foarte tare să fiu tatăl copiilor tăi. Și te-aș apăra cu prețul vieții mele.

- Deja ai făcut-o.

- Și tu m-ai salvat pe mine, Rennie. Și nu doar pe masa de operație. Eram într-o stare îngrozitoare când Oren a venit la Galveston. Faptul că am fost cooptat într-un caz în care era implicată și o misterioasă doamnă chirurg a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Rennie zâmbi, însă ochii îi erau în continuare plini de îndoieli.

- Nu văd cum ar putea funcționa relația dintre noi.

- Dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să ai dreptate, oftă el.

Mâna i se duse la nasturele de sus al bluzei ei și îl desfăcu.

- Eu fac crize de nervi și tu ești calmă în condiții de presiune. Eu sunt dezorganizat, iar tu îți închizi cu mare grijă cutiile de cereale. Eu sunt sărac, tu ești bogată.

Până termină de enumerat aceste diferențe fundamentale, toți nasturii erau descheiați, ca și cei de la pantalonii ei largi. Aplecându-se către ea, Wick o sărută pe colțul gurii.

- Suntem total nepotriviți.

Rennie își înălță capul, pentru a le permite buzelor lui să o sărute pe gât.

- Dar mai e ce-a zis Grace.

Wick își trecu dinții ușor peste lobul urechii ei.

- Ce-a zis Grace?

Rennie îi scoase poalele cămășii din pantaloni și își trecu palmele peste pieptul lui.

- Că ești îndrăgostit de mine.

- Deșteaptă femeie, Grace.

- Deci ești?

- Eu ești.

Râsul ei leneș deveni un geamăt înfundat când Wick îi desfăcu sutienul și îi cuprinse sânii în palme.

- Dar mai e și slujba mea.

- Da, asta așa e.

Limba lui îi mângâie sfârcul.

- E foarte solicitantă.

Wick îi atinse ușor abdomenul cu dosul degetelor, aventurându-se mai jos de buric.

- Cred că ai dreptate.

Își întoarse palma și o strecură în chiloții ei.

- N-avem nimic în comun.

Ea era udă și receptivă, iar când Wick își lăsă degetele să alunece în interiorul ei, îi luă gura prizonieră cu un sărut fierbinte.

Câteva minute mai târziu, Rennie stătea întinsă deasupra lui, pe canapea. Hainele pe care nu și le dăduseră

jos la timp erau umede, șifonate și răsucite în jurul trupurilor lor. Șuvițe din părul ei erau înfășurate pe după gâtul lui. Wick își ținea echilibrul grație unui picior proptit pe podea. Erau îmbujorați și respirau greu, iar surescitarea încă pulsa acolo unde trupurile le rămăseseră unite.

Wick gâfâi de câteva ori.

- Ce ziceai?

Îi simți zâmbetul întinzându-se pe fața lipită de pieptul lui, iar ea spuse:

- Clătite sau ouă?